

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

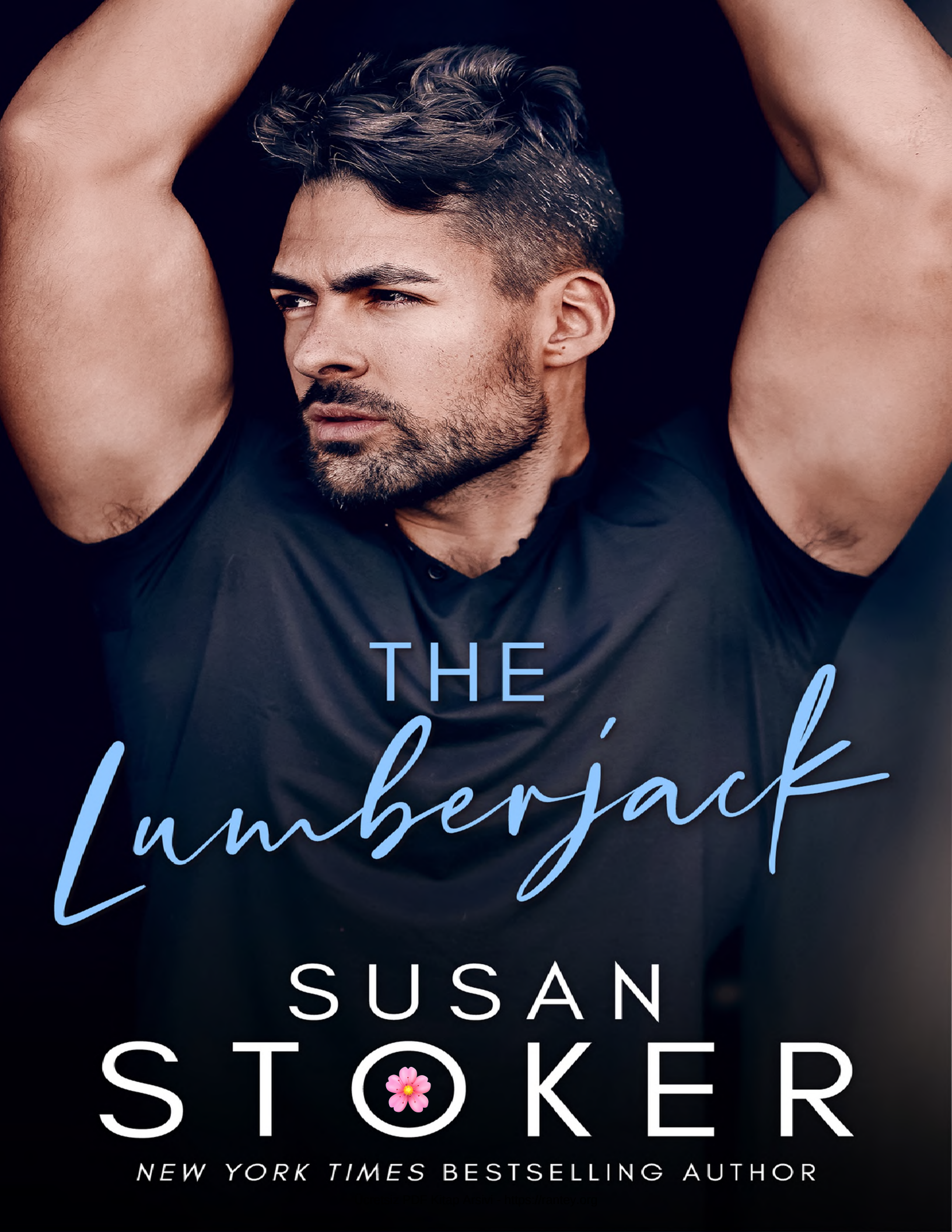
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
Lumberjack

SUSAN
STOKE[🌸]KER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SUSAN STOKER'A ÖVGÜLER

"Susan Stoker'ın yazdığı her şeyi okuyacağım ... çünkü harika olacağını biliyorum!"

-Riley Edwards, *USA Today* çoksatan yazarı

"Susan Stoker beni okuma durgunluğumdan çekip çıkarmakta asla başarısız olmuyor. Sıcaklık, aksiyon ve gerilimle, beni içine çeken ve bırakmayan inanılmaz bir hikaye örüyor."

-Jessica Prince, *USA Today* çoksatan yazarı

"Susan Stoker'ın kitaplarında en sevdiğim şeylerden biri, kötü adamın hak ettiğini almasını sağlarken mükemmel bir HEA'yı nasıl sunacağını bilmesi!"

-T.M. Frazier, *New York Times* çoksatan yazarı

"Susan Stoker'ın karakterleri sayfada canlanıyor!"

-Elle James, *New York Times* çoksatan yazarı

"Bir Susan Stoker kitabı elinize aldığınızda, tam olarak ne elde edeceğinizi bilirsiniz ... ateşli bir alfa kahraman ve akıllı, arsız bir kadın kahraman. Doyamıyorum!"

-Jessica Hawkins, *USA Today* çoksatan yazarı

"Arkadaşınız olmasını isteyeceğiniz karakterlerle gerilim dolu bir hikâye anlatımı!"

-Meli Raine, *USA Today* çoksatan yazarı

"Susan Stoker kadınların ne istediğini biliyor. Başı dertte olan bir genç kızı kurtarması gereken ateşli bir kahraman... hatta genç kız kendini kurtarabilecek olsa bile."

-CD Reiss, *New York Times* çok satan yazarı

THE
Lumberjack

SUSAN STOKER ADLI YAZARIN DIĞER KITAPLARINI KEŞFEDİN

Şans Oyunları Serisi

Koruyucu
Kraliyet
Kahramanı
Oduncu

Silverstone Serisi

Skylar'a Güvenmek
Taylor'a Güvenmek
Molly'ye Güvenmek
Cassidy'ye Güvenmek

Dağ Paralı Askerleri Serisi

Allye'yi
Savunmak Chloe'yi
Savunmak Morgan'ı
Savunmak Harlow'u
Savunmak Everly'yi
Savunmak
Zara'yı Savunmak
Raven'ı Savunmak

Ace Güvenlik Serisi

Grace'i
Sahiplenmek
Alexis'i
Sahiplenmek
Bailey'i
Sahiplenmek
Felicity'i
Sahiplenmek
Sarah'ı
Sahiplenmek

□ e Sığınak

Alaska'yı Hak Etmek

Hak Eden Henley
Hak Eden Reese
Hak Eden Cora
Hak Eden Lara
Maisy'yi Hak Etmek (Ekim 2024)
Ryleigh'i Hak Etmek (Ocak 2025)

Koruma Mührü: İttifak Serisi

Remi'yi Korumak
Wren'in Korunması (Kasım 2024)
Josie'nin Korunması (Mart 2025)
Maggie'yi Korumak (TBA)
Addison'ı Korumak (TBA)
Kelli'yi Korumak (TBA)
Bree'yi Korumak (TBA)

SEAL Team Hawaii Serisi

Elodie'yi Bulmak
Lexie'yi Bulmak
Kenna'yı Bulmak
Monica'yı Bulmak
Carly'yi Bulmak
Ashlyn'i Bulmak
Jodelle'i Bulmak

Eagle Point Arama & Kurtarma

Lilly aranyor Elsie aranyor
Bristol aranyor Caryn aranyor
Finley aranyor
Heather Aranyor Khloe Aranyor

Delta Gücü Kahramanları

Rayne'i Kurtarmak
Aimee'yi Kurtarmak (novella)
Emily'yi Kurtarmak
Harley'i Kurtarmak
Emily ile Evlenmek (novella)
Kassie'yi Kurtarmak
Bryn'i
kurtarmak
Casey'i
kurtarmak
Sadie'yi Kurtarmak (roman)
Wendy'yi Kurtarmak
Mary'yi
Kurtarmak
Macie'yi
Kurtarmak
Annie'yi
Kurtarmak

Delta Team İki Serisi

Ekranlama Gillian
Ekranlama Kinley
Ekranlama Aspen
Jayme'i Kalkanlamak (roman)
Riley'i Kalkanlamak
Ekranlama Devyn
Ekranlama Ember
Ekranlama Sierra

Onur Rozeti: Teksas Kahramanları Serisi

Mackenzie için Adalet
Mickie için Adalet
Corrie için Adalet
Laine için Adalet (roman) Elizabeth
için Barmak
Boone için Adalet
Adeline için Barmak

*Sophie için Barmak Erin
için Adalet
Milena için Adalet Blythe
için Barmak Umut için
Adalet Quinn için Barmak
Koren için Barmak
Penelope için Barmak*

Koruma Mührü Serisi

*Caroline'ı Korumak
Alabama'yı Korumak
Fiona'yı Korumak
Caroline ile Evlenmek
(novella) Yazı Korumak
Cheyenne'in Korunması
Jessyka'nın Korunması
Julie'yi Korumak (novella) Melodi'yi
Korumak
Geleceğin Korunması
Kiera'yı Korumak (novella)
Alabama'nın Çocuklarını Korumak (roman)
Dakota'yı Korumak*

Koruma Mührü: Miras Serisi

*Caite'nin Güvenliği
Brenae'nin Güvenliğini Sağlamak
(roman) Sidney'in Güvenliğini
Sağlamak
Piper'in
Güvenliği
Zoey'in
Güvenliği
Avery'nin
Güvenliği
Kalee'nin
Güvenliği
Jane'in Güvenliğini Sağlamak (novella)*

Gerçekliğin Ötesinde Serisi

Outback Kalpler

Flaming Kalpler

Frozen Kalpler

Tek Başına Romanlar

Delta Doğa Yarığına

Düşen Koruyucu Sis

Cale için bir Prenses

*A Moment in Time (kısa öykü koleksiyonu) Another
Moment in Time (kısa öykü koleksiyonu) A Third Moment
in Time (kısa öykü koleksiyonu) Lambert's Lady*

Annie George olarak yazıyor

Üvey Kardeş Bakire (erotik roman)

THE
Lumberjack

SUSAN
STO

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2024 Susan Stoker'a
aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662509711 (ciltlessiz)
ISBN-13: 9781662509704 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le
Kapak fotoğrafı: Wander Aguiar Photography Arka kapak
resmi: © Cavan Images / Getty

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM	
İKİNCİ BÖLÜM	
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	
BEŞİNCİ BÖLÜM	
ALTINCI BÖLÜM	
BÖLÜM YEDİ BÖLÜM	
BÖLÜM DOKUZ	
SEKİZ BÖLÜM ON	
ON BÖLÜM BİRİNCİ	
ON İKİNCİ BÖLÜM	
BÖLÜM ON ÜÇ ON	
BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON	
BEŞ	
ON ALTINCI BÖLÜM	
BÖLÜM ON YEDİ ON	
BÖLÜM BÖLÜM ON DOKUZ	
SEKİZ BÖLÜM YIRMI	
BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM	
YIRMI İKİ	
BÖLÜM YIRMI ÜÇ SONSÖZ	
YAZAR HAKKINDA	
Susan ile Çevrimiçi Bağlantı Kurun	

THE
Lumberjack

BİRİNCİ BÖLÜM

April'in uyandıktan sonra nerede olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Ne olduğunu. Ona *söylenenler* olmuştu. Arabası yoldan çıktığı için hastanedeydi. Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Aslında hayatının son beş yılını da pek hatırlamıyordu.

Doktorlar ona hafıza kaybının kazadan dolayı beyinde oluşan zedelenmeden kaynaklandığına dair büyük umutları olduğunu söylediler.

Ama "büyük umutlar" pek de rahatlatıcı değildi. Ona kesin bir dille hafıza kaybının geçici olduğunu söylemelerini tercih ederdi. Son birkaç yıldaki hayatıyla ilgili hiçbir şey hatırlamama düşüncesi dehşet vericiydi.

Kim olduğunu hatırlıyordu, April Hoffman. Kırk altı yaşında olduğunu ve geriye kalan tek ailesinin annesi olduğunu, hatta çocukluğuyla ilgili her şeyi. Ama son beş yıldır ne yaptığıyla ilgili anılarındaki boşluk, açıkçası onu korkutuyordu.

Korkunç bir şey yaptığını düşündüğünden değil, daha çok onun için gerçekten endişeleniyor gibi görünen sürekli bir ziyaretçi akışı olduğu için ... ve hiçbirini hatırlayamıyordu. Onları üzgün görmekten hoşlanmıyordu ve sadece geçirdiği kaza yüzünden değil, onları tanımadığı için de son derece stresli oldukları açıktı.

Başı zonkluyordu ve April gözlerini kapalı tuttu. Odadaki ışık, acil serviste uyandığından beri çektiği baş ağrısını daha da şiddetlendirmişti. Yatağın yanından gelen ayak seslerini duydu ve bu kez yanında oturanın kim olduğunu belli belirsiz merak etti.

Bangor, Maine'deki hastanede uyandığı andan itibaren April bir dakikasını bile yalnız geçirmemişti. Yatağının yanında oturan insanların bu kadar sadık olduğunu fark etmek rahatsız ediciydi. Hatırlayabildiği kadarıyla hiç bu kadar çok arkadaşı olmamıştı. Hele de o çoğunlukla uyurken hastane yatağının yanında oturup canları sıkılsın diye tüm hayatlarını askıya alan hiç kimse olmamıştı.

İşin aslı, hatırladığı April yalnız biriydi. Her zaman birlikte takılabileceği, alışveriş yapabileceği ve gülebileceği arkadaşları olsun istemişti. Görünüşe göre son beş yıldır her ne yapıyorsa tam da bununla sonuçlanmıştı ... keşke hatırlayabilseydi.

Yakınlarda fısıltıyla bir tartışma duyduğunda nihayet gözlerini açtı. April başını çevirdi ve kapısının hemen dışında bir adamın sırtını gördü. Adamın bacakları omuz genişliğinde açıktı ve odaya girişini engelliyordu. Adamın başka bir adamla hararetle bir konuşma yaparken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunu görebiliyordu.

Adamın sırtına baktı ve umutsuzca onunla ilgili bir şey, herhangi bir şey hatırlamaya çalıştı. Adının Jackson Justice olduğunu öğrenmişti ve hastanede korkmuş ve acı içinde uyandığından beri hayatında sürekli bir yer edinmişti.

Onu tanıımıyordu ama içinde derinlerde bir yerde ona hemen güvenmesini sağlayan bir şey vardı. Doktorlar April'a hafıza kaybı yaşadığını söylediklerinde, güven tazelemek için başvurduğu kişi o olmuştu. Gecenin bir yarısı başının zonklamasıyla uyandığında öleceğinden emin olduğunu düşünmüştü, o oradaydı, elini tutmuş ve ona iyi olacağını söylemişti. Nefes alışını yavaşlatmasını sağlamış ve tekrar uykuya dalana kadar yanında kalmıştı.

Diğer tüm insanlar -arkadaşları- odasına girip çıktığında bile, bunaldığında aradığı kişi oydu. O kovan kişiydi.

Tam da onların endişelerinden biraz uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğu anda herkes dışarı çıktı.

Herkes ona JJ diyordu ama nedense bu isim April'a doğru gelmiyordu. April ona bunu itiraf ettiğinde, o da kendisine Jack dediğini söylemişti. *Bu ona* tanıdık gelmişti. Muhtemelen son bir hafta içinde doğru gelen ilk şey buydu.

Jack arkadaş olduklarını, April'in geçen hafta eşleriyle birlikte düzenli olarak ziyarete gelen diğer üç adamla birlikte sahibi olduğu şirkette çalıştığını söylemişti ama bundan daha fazla ayrıntıya girmemişti. Sanki Jack'le aralarında patron ve çalışandan daha fazla bir bağ varmış gibi hissediyordu ama ne zaman bu konuyu açsa Jack hemen konuyu değiştiriyordu.

Belki de bir zamanlar çıktıklarını ve ilişkilerinin iyi bitmediğini düşünmeye başlamıştı. Ya da belki de tek gecelik bir ilişki yaşamışlardı. Bilmemek onu deli ediyordu.

April, Jack'in kaslarının gerilmesini, sonra da bilinçli bir şekilde yavaşça gevşemesini izledi. Görüş alanının hemen dışında duran diğer adama doğru eğildi, April'ın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ve sonra kenara çekildi. O sırada odaya baktı ve kadının uyanık olduğunu gördü.

Adamın tekrar gerildiğini gördü ama yine de diğer adamın odaya girmesine izin verdi. April onun kim olduğunu görür görmez havadaki düşmanlığı anladı.

Bu James Neal'dı... eski kocası.

Eski kocası ilk geldiğinde Jack de onunla birlikteydi. Odaya koşmuş, onu görünce nefesi kesilmiş, yanına koşmuş, elini tutmuş ve yalandan ağlamaya başlamıştı. April şaşırılmıştı ama çok da endişelenmemişti. Jack ise sanki James bir seri katilmiş gibi tepki vermişti. Onu yakalayıp döndürdü ve odanın diğer tarafındaki duvara, April'dan olabildiğince uzağa fırlattı ve kim olduğunu sordu. James biraz kekelemiş ve kocası olduğunu söylemişti.

Bu Jack'in neredeyse aklını kaçırmasına neden olmuştu.

Elbette April da şok olmuştu çünkü boşandıktan sonra James'le yeniden evlendiğini fark etmemişti. Ama çok geçmeden hâlâ eski sevgilisi olduğunu itiraf etmişti.

Bu erkekler için pek de hayırlı bir başlangıç olmamıştı ve o günden bu yana geçen iki gün içinde her ikisi de gergindi ve April'a öyle geliyordu ki birbirlerini her gördüklerinde yumruklaşmanın eşiğine geliyorlardı.

Jack kapı aralığından April'a, "Bana ihtiyacın olursa kafeteryada olacağım," dedi.

"Sana ihtiyacı olmayacak," diye alay etti James.

Jack onun eski sevgilisini görmezden geldi ve onunla göz teması kurdu. "Tamam mı?" diye sordu.

"Tamam," dedi April ona usulca.

Birbirlerine ne kadar süre baktıklarından emin değildi - bu adama karşı hissettiği bağ çok güçlüydü - sonunda Jack başını salladı ve gözden kayboldu.

James bir sandalyeyi yatağa yaklaştıırken hemen, "Seni rahatsız ediyorsa odana girmesini yasaklayabilirim," dedi. Fayans zeminde sürtünürken çıkardığı ses April'ın irkilmesine neden oldu.

"Beni rahatsız etmiyor," dedi James'e.

Eski sevgilisi sinirli bir nefes verdi, sonra sandalyede arkasına yaslandı ve ayaklarını kalçalarının yanındaki şiltenin üzerine koydu. "Hastanelerden nefret ediyorum. Tuhaf kokuyorlar ve her şey çok iç karartıcı," dedi.

April dudaklarını birbirine bastırdı ve onun neden burada olduğunu merak etti. Kısa süreli hafızası kazadan etkilenmişti ama bu adamla olan evliliği hakkında pek bir şey hatırlamakta da zorlanıyordu. Bunun başına aldığı darbeye bir ilgisi yoktu; daha ziyade, boşanmadan önce uzun bir süre birlikte yaşamış olmalarından kaynaklanıyordu. Ayrılmadan önce hiç konuşmamış ya da etkileşimde bulunmamışlardı.

James oldukça yakışıklıydı. Onun boylarındaydı, beş-dokuz ya da on, koyu kahverengi saçları ve ela gözleri vardı. Şişman değildi, sıska da değildi. Dürüst olmak gerekirse

April gibi oldukça ortalama biriydi. Görünüş açısından, onda sakıncalı hiçbir şey yoktu.

Kişilik açısından. . .

Ona annesinin kendisini arayıp kaza geçirdiğini haber verdiğini ve annem seyahat edemediği için Maine'e gelip onu kontrol etmesini istediğini söylemişti. Ve onun ölüm döşğinde olmadığını kendi gözleriyle gördükten sonra, neredeyse her şeyden şikayet etmekten başka bir şey yapmamıştı. Bangor, hava durumu, buraya uçuş, kiralık araba masrafı, hastanenin büyüklüğü, en sevdiği restoranların olmaması

. . liste uzayıp gidiyordu.

"Kalmak zorunda değilsin," dedi ona. "İyi olduğumu kendin de gördün. Eve gidebilirsin."

Bunun üzerine James ayaklarını onun yatağından indirdi ve öne doğru eğildi.

April kendini James'in söyleyeceği şeye hazırladı. James onu bekletmedi.

"Bu bir hataydı. Boşanmamız. İşleri bir kez daha denemeliyiz. Birlikte iyiydik, Ape."

April bu lakap karşısında gözlerini devirmek istedi. Bu lakaptan hep nefret etmişti. Bunu ona birden fazla kez söylemişti ama adam onu görmezden gelmiş ve adını kısaltmanın sevimli bir yolu olduğunu düşünerek ona böyle seslenmeye devam etmişti. Ama değildi. Sinir bozucuydu.

"Bir zamanlar öyleydik," diye kabul etti. "Ama evliliğimizin sonlarına doğru mutlu olduğunu dürüstçe söyleyebilir misin?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Değildim," dedi April.

Bu James'i şok etmiş gibiydi.

"Artık birlikte hiçbir şey yapmıyorduk. Bir dinozor kıyafeti giyip evin içinde dans edebilirdim ve senin bunu fark edeceğini sanmıyorum."

"Yanılıyorsun."

"Beni kontrol etmeye geldiğin için minnettarım, gerçekten, ama biz bittik," dedi April kararlı bir şekilde, James'in kafasında işleri yoluna koyup tekrar bir araya gelebileceklerine dair herhangi bir fikir oluşmasını istemiyordu.

James iç çekti. "Seni özlüyorum," diye sızlandı.

"Hayır, normal hayatla ilgili hiçbir şey için endişelenmemeyi özlüyorsun. Faturaları ödemeyi, ilaçlama geldiğinde evde olmayı, kendin için yemek yapmayı. Beni hafife aldın James. Biz karı koca değildik, ben senin yatılı yardımcındım. Bu bir evlilik değil."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti.

"Doğru. Birbirimizden uzaklaştık. Olur böyle şeyler," diye ısrar etti. "Beni görmek için bunca yolu gelmeni takdir ediyorum ama buradan nefret ediyorsun. Eve gitme vaktin geldi."

James uzun bir süre onu inceledi. "Hiç anlamadım. Neden Maine? Neden buraya kadar geldin? Kışları berbat ve çok ıssız."

April omuz silkti. O anda ondan olabildiğince uzakta olduğunu itiraf etmek istedi. Ve onun kendisini asla takip etmeyeceğini bildiğini. Ama ağzını kapalı tuttu.

İç çekti. "Şu JJ denen adam... senin için iyi biri değil."

April kaskatı kesildi. Jack'i eski sevgilisiyle tartışmasının imkânı yoktu. Patronuyla ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama James'in artık yaptığı hiçbir şeyde söz hakkı yoktu. "James, hayır-" diye söze başladı ama James araya girdi.

"Cidden, Ape, seni çok zorlayacak. Çok otoriterdir. Kahretsin, muhtemelen burada hastanede olmanın ilk sebebi o! O yola çıkmamalıydın. Sekreterine yaptırmak yerine kendi işini yapsaydı, yaralanmazdın."

"Gitme vaktin geldi," dedi April, sesi düzdü. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun ve Jack hakkında kötü konuşmana izin vermeyeceğim."

"*Sorun* da bu zaten, sen de neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye karşılık verdi James. "Çünkü hatırlayamıyorsun. O adam şu anda sana her şeyi anlatabilir. Güvende değilsin. Hafızanı geri kazanana kadar, *eğer* geri kazanırsan, tamamen savunmasızsın. Sana bunu söyleyebilir

Siz sevgilisiniz ve sizi sırtüstü yatırıp bacaklarınızı açtığımızda yalan söyleyip söylemediğini anlayamazsınız!"

April kırmızıyı gördü. Daha dik oturana kadar kollarıyla itti. "Haklısın, Jack'le ilişkimin ne durumda olduğunu bilmiyorum ama saygılı olmaktan başka bir şey yapmadı. Geçirdiğim kazadan beri yanımda kaya gibi durdu. Ona *sana* güvendiğimden daha fazla güveniyorum James ve evliliğimizi gayet iyi hatırlıyorum ... bu da bir şey ifade ediyor, sence de öyle değil mi?" İçini çekti. Başı şimdi daha da fazla zonkluyordu. "Evine git James. Sen görevini yaptın."

"Hata yapıyorsun," diye uyardı James ayağa kalkarken, sandalye bir kez daha o korkunç sesi çıkarıyordu.

"Belki öyle, ama hayatımda pek çok hata yaptım, buna sevgisiz bir evlilikte olması gerekenden çok daha uzun süre kalmak da dahil. Ama buraya geldiğimden beri etrafımda toplanan insanların o hatalar arasında olmadığından zerre kadar şüphem yok. Chappy, Carlise, Cal, June, Bob ve Marlowe tanıdığım herkesten daha iyi arkadaşlar oldular ve ben onları hatırlamıyorum bile. Peki ya Jack? Nerede durduğumuzu bilmiyorum ama en azından buraya gelip hastanelerden ne kadar nefret ettiğini söyleyip beni burada olduğum için suçlu hissettirmeye çalışmıyor."

April konuşmasını bitirdiğinde zor nefes alıyordu. James'e karşı durmak iyi hissettirmişti. Evliyken bunu pek yapmamıştı. Akışına bırakmak ve onu üzmemek daha kolaydı. Ama artık bunu yapmıyordu. James'le boşanmışlardı ve bir daha onun söylediği hiçbir şeyin kendisini etkilemesine izin vermeyecekti. Bunu çok uzun zamandır yapıyordu.

"Maine'e taşınmakla ne kadar büyük bir hata yaptığını anladığında koşarak bana geri gelme," diye homurdandı.

April, ağrıyan başını sarssa da kıkırdadı. "Beş yıl oldu James. Yakın zamanda sana geri döneceğimi sanmıyorum."

"Annen hayal kırıklığına uğrayacak," diye karşılık verdi, belli ki son bir çabaydı.

April omuz silkti. "Beni hep hayal kırıklığına uğratır. Bunu atlatacaktır."

James başını son bir kez sallayarak döndü ve kapıya yöneldi.

April o gidene kadar nefesini tuttu, sonra tekrar yatağa uzandı. Bunu takip eden sessizlikte hissettiği rahatlama neredeyse eziciydi. O anda, Jack odasından çıktığında rahatlamaktan *başka bir şey* hissetmediği aklına geldi. Ve bu fark edişle birlikte, asla evlenmemesi gereken bir adamla yıllarını boşa harcadığı için damarlarında neredeyse üzüntü gibi bir his dolaştı.

Onu göndererek doğru kararı vermişti. James'in eski sevgilisi olmasının bir sebebi vardı. Annesini kontrol etmek için Maine'e gelerek ona bir iyilik yaptığı için ona minnettar olsa da, onunla asla ama asla tekrar bir araya gelmeyecekti.

"April?" diye sordu bir kadın sesi kapı aralığından belli belirsiz. "İyi misin? James'i çıkarken gördüm ve hiç mutlu görünmüyordu."

April başını çevirdiğinde hamile June'un odaya baktığını gördü. "İçeri gel," dedi ve minyon kadının içeri girmesini işaret etti.

June içeri girdi ve James'in oturduğu sandalyeyi yatağa yaklaştırdı, bunu yaparken bacaklarının yere çarpmamasına dikkat etti. Kendini koltuğa bıraktı ve öne doğru eğilerek elini April'in koluna koydu. "İyi misin?" diye tekrar sordu.

"İyiyim. James geri dönmeyecek ... en azından umarım dönmez."

June gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Güzel! Yani, kabalık ettim. Özür dilerim. Ama sana karşı pek düşünceli değildi."

"Ya da sana ve diğerlerine," dedi April küçük bir gülümsemeyle. James'in June, Carlise ve Marlowe'u nasıl görmezden geldiğini fark etmemişti. Üç kadın da hamileliğin çeşitli aşamalarında idi. June yaklaşık yedi aylıktı.

ve yürürken kesinlikle paytak paytak yürüyordu. Carlise onun çok gerisinde değildi, yaklaşık altı aylıktı ama onun bebeği June'unki kadar büyük görünmüyordu; Marlowe ise sadece dört aylıktı. Adamları ziyarete geldiklerinde her zaman oturduklarından, yeterince yiyip içtiklerinden ve rahat olduklarından emin oluyorlardı.

James'in aklına hamile kadınların oturmaya ihtiyaç duyabilecekleri ya da oturmak isteyebilecekleri gelmemiştir, bu yüzden koltuğunu bırakma zahmetine hiç girmedir.

June omuz silkti. "JJ de onun gittiğine sevinecek."

April'in doktoru onu son beş yılı hatırlamak için fazla zorlamaması konusunda uyarmıştı. Beyni yaşadığı travmadan kurtulduktan sonra anılarının geri gelmesini beklediğini söylemişti. Ama o anda April tüm gücüyle hayatını hatırlayabilmeyi diledi. June ve diğer kadınlarla geçirdiği zamanları bilmek istiyordu. Erkekleriyle nasıl tanıştıklarına dair hikâyeleri hatırlamak istiyordu. Ve Jack'in yanında neden bu kadar rahat hissettiğini ve ona neden bu kadar kolay güvendiğini bilmeyi çok istiyordu.

"Neden?" diye ağzından kaçırdı.

"Neden ne?" June başını eğerek sordu. "Jack neden umursasın ki?"

June birçok ziyaretinden sonra ilk kez rahatsız görünüyordu. Bu da April'i gerginleştirdi.

"Bu konuyu seninle konuşmam gerektiğinden emin değilim."

"Lütfen," diye fısıldadı April. "Kafam çok karıştı. Biz Sevgililer mi? Çıktık mı? Neden ondan bu kadar etkilendiğimi anlamıyorum ama o bana kız kardeşiymişim gibi davranıyor. Koruyucu ve benim için endişeleniyor ama mesafesini koruyor. Onu üzecek bir şey mi yaptım? Ona karşı bir sürtük gibi mi davrandım?"

"Hayır!" June öyle bir haykırdı ki April kendini biraz daha iyi hissetti. "Biriyle çıkmadınız ve o da sizi *kesinlikle* kız kardeşi olarak görmüyor," diye ekledi. "İkinizin arasında işler biraz karışıktı. Ve tüm söyleyeceğim bu.

Söyle. İyileşmeni engelleyecek bir şey yapmak ya da söylemek istemiyorum. Ayrıca"-sesini biraz alçalttı-"Sen ve JJ hakkında pek bir şey bilmiyorum zaten. İkiniz de aranızda neler olup bittiği konusunda çok ketumsunuz. Ama sana şunu söyleyeyim, JJ yaralandığını duyduğunda bir saniye bile tereddüt etmeden olabildiğince hızlı bir şekilde yanına geldi."

April'in kalbi bunu duyunca kabardı. Jack'le aralarındaki ilişkinin ne durumda olduğu konusunda hâlâ kafası karışıkta ama bu yeni bilgiyle birlikte onu bir kez daha James'le kıyaslamaktan kendini alamadı.

Evlilikleri sırasında bir kez kırmızı ışıpta arkadan çarpmıştı. O kadar da önemli bir şey değildi ama yine de güvende olmak için hastaneye gitmişti. Yolda, kendisi ambulanstayken James'i arayıp neler olduğunu sormuş ve James'in ilk sorusu arabalarının ne kadar hasar gördüğü olmuştu. Sonra da o gece geç saate kadar çalışacağını söyleyip, taksiyle eve gitmesinin sorun olup olmayacağını sormuş ve onu daha sonra göreceğini söylemişti.

Onun kaza geçirmesine verdiği tepki ile Jack'in yaptığı şey arasındaki fark gece ile gündüz gibiydi. Belki de iki durum karşılaştırılmazdı, çünkü ne kadar kötü yaralandığı çok farklıydı ... ama sadece küçük bir çamurluk kazası geçirmiş olsaydı Jack'in de aynı şekilde tepki vereceğini hissediyordu.

June onun kolunu sıktı, sonra şaşkın bir nefes aldı. "Ne oldu?

Neyin var?" April endişeyle sordu. "Hiçbir şey, sadece bebek.

Bugün çok sert tekmeliyor.

Dokunmak ister misin?" June yanıt beklemeden ayağa kalktı ve April'in elini karnına götürdü.

"Erkek mi?"

"Oh . . . Hatırlamadığını unutmuşum. Öğrenmeyecektik ama Cal ultrasonda küçük pipisini gördüğü anda o kadar heyecanlandı ki onu susturmanın bir yolu yoktu." June kıkırdadı. "Onu on beş dakika boyunca azarladın.

dakikalar, ona henüz doğmamış bir bebeğin penisiyle bu kadar gurur duymaması gerektiğini söylemek."

April gülümsedi, hatırlayamadığı için biraz üzgündü. Ancak June'un bu anıyı paylaşma konusunda garip hissetmemesinden dolayı mutluydu. Avucunun altında bir hareket hissetti ve June'a bakakaldı. "O çok güçlü!"

"Evet," dedi diğer kadın gururla.

June'un hamile olduğu için ne kadar mutlu olduğu belliydi ve April onun harika bir anne olacağından hiç şüphe duymuyordu.

Doktor, onu kontrol etmek için geldiği her seferinde topuklarına yapışan iki stajyerle birlikte odaya girmek için o anı seçti.

"Ben sizi sohbet etmeniz için yalnız bırakayım," dedi June. "Ben de JJ'i bulup James'in gittiğini haber vereyim," dedi April'a göz kırparak ve açık kapıya doğru ilerledi.

Doktor, June'un yaşamsal belirtilerini kontrol ederken ve onu her görmeye geldiğinde sorduğu soruları sorarken tamamen iş başındaydı.

"Hafızan geri geliyor mu?"

"Pek sayılmaz," dedi April ona. "Yani, uzak geçmişimde olan her şey netleşmeye başladı ama hâlâ kazayı ya da Newton'daki hayatımla ilgili hiçbir şeyi hatırlayamıyorum."

"Dün gece çektiğiniz MR sonuçları umut verici. Beyninizdeki şişme durdu ve hatta biraz küçüldü. Zamanla Maine'de geçirdiğiniz yıllara dair hafızanın büyük bölümünü geri kazanacağından eminim."

"Ne kadar zaman?" April kaşlarını çatarak sordu. Hayatını geri almak için sabırsızlanıyordu ve bunun gerçekleşmesinin en hızlı yolu hafızasını geri almak olacaktı.

"Bunu bilemeyiz," dedi doktor. April iç çekti.

"Sinir bozucu olduğunu biliyorum, ancak şu ana kadar çok hızlı bir şekilde iyileştin ve bu anıları sonsuza kadar kaybettiğini düşünmek için hiçbir nedenim yok. Sadece sabırlı ol. Her şeyi kendi

Boş zaman. Anılarınız yavaş yavaş, parça parça geri dönebilir ya da hepsi birden geri gelebilir. Bugün ağrın nasıl?"

"Beş civarında," dedi April ona. Jack orada olsaydı muhtemelen başındaki zonklamayı önemsemeyip üç derdi çünkü Jack'in yüzündeki endişeyi görmek istemiyordu ama doktorla yalnız olduğu için daha dürüst davrandı.

Doktor sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Beynin iyileşirken biraz acı çekmeye devam edeceksin. Anılarınızı zorlamaya çalışmayın, bu sadece acıyı daha da kötüleştirir. Dışarı çıktığınızda ve parlak ışıkta güneş gözlüğü takın ve bol bol uyumaya ve dengeli, besleyici yemekler yemeye devam edin. Sizi bu öğleden sonra taburcu edeceğim.

. . önümüzdeki birkaç gün boyunca sana göz kulak olmak için yanında kalabilecek biri olduğu sürece."

April kocaman gülümsedi. Bu hastane odasından çıkmayı o kadar çok istiyordu ki! Ama sonra gerçekler yüzüne çarptı. Yaşam koşullarının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendi evi var mıydı? Bir apartman dairesi? Doktorun istediği gibi arkadaşlarından herhangi birinin onunla kalıp kalamayacağını bilmiyordu. Hatta yaşadığı yerde bir misafir odası ya da birinin uyuyabileceği bir yer olup olmadığı hakkında bile hiçbir fikri yoktu.

"Benimle kalacak," dedi derin bir ses kapı aralığından.

İKİNCİ BÖLÜM

JJ April'ın hastane odasına girdiğinde herkesin dönüp ona bakması neredeyse komikti. June ona James'in gittiğini söyler söylemez hemen üst kata, onun yanına koşmuştu.

JJ eski sevgilisinden *nefret ediyordu*. Yumruğunu adamın suratına indirmekten başka bir şey istemiyordu ama kendini zor tutmuştu. Adamın ortaya çıkıp kendini yanlış tanıttığına ve hâlâ April'la evliymiş gibi davrandığına inanamıyordu. Hafızasını kaybetmiş olmasından faydalanıyordu.

April evliliği hakkında pek konuşmazdı ama arkadaşlarından öğrendiğine göre, James'le aralarındaki ilişki kötü bir şekilde sona ermemişti; sadece sonunda çok mutsuz bir evlilik olmuştu. JJ bu konuda üzgün değildi. April'ın ne kadar muhteşem ve harika olduğunu göremeyen ve ona dünyalarındaki en önemli kişiymiş gibi davranmayan hiç kimse onu hak etmiyordu.

JJ *de* hiç şüphesiz onu hak etmediğini biliyordu. Ama kaza onun için her şeyi değiştirmişti. Hayatın kısa olduğu gerçeğini çok acı bir şekilde yüzüne vurmuştu. Son beş yılını April'a olan çekimiyle savaşıyor geçirmişti. Neden uzak durması gerektiğine dair her türlü bahaneyi uydurmuştu. Ama onun yaralandığını duyduğu anda, tüm bu bahaneler toz gibi dağıldı.

Hâlâ onu hak etmiyordu ama onun istediği ve ihtiyaç duyduğu türden bir erkek olmak için elinden gelen her şeyi yapmaya karar vermişti.

Ve sonra onun hafıza kaybını öğrendi.

Neredeyse bacaklarını altından çekip alacaktı. Onu ya da arkadaşlarını *hiç* hatırlamıyordu. Jack's Lumber'ı ya da onun işleri için ne kadar önemli olduğunu hatırlamıyordu. Arkadaşlarının her birinin nasıl tanıştığını ve aşık olduğunu hatırlamıyordu. Jack'le ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Granny's Burgers'ı ne kadar sevdiğini, ilk kar yağışını, küçük kasaba atmosferini ya da Maine'de yaşamakla ilgili herhangi bir şeyi.

Dizlerinin üzerine çöküp April'a ne kadar büyük bir aptal olduğunu, ona ne kadar hayran olduğunu ve onu ne kadar sevdiğini söylemeye ve bir randevuya çıkmak için ona yalvarmaya hazırды ama yaralarını öğrendikten sonra bir kez daha düşündü.

Onu bunaltmak istemiyordu. Başka seçeneği olmadığını düşündüğü için kabul etmesini istememişti. Bu yüzden son beş yıldır yaptığı gibi duygularını derinlere gömmüş ve kaya gibi sağlam bir arkadaş olacağına yemin etmişti. Onun için inanılmaz derecede kafa karıştırıcı olan bu dönemde güvenebileceği biri.

Hafızası geri geldiğinde -ki doktoruyla konuştuktan sonra geri geleceğini düşünmek için her türlü nedeni vardı- ona çıkma teklif edecekti. Onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden emin olmak için. "Seninle kalamam," dedi April onun teklifine karşılık olarak. Newton'a döndüğünde ona göz kulak olması için.

"Neden?"

"Şey ... *çünkü*."

JJ gülümsedi. Bu pek de itiraz sayılmazdı. "Benim evimde fazlasıyla yer var. Senin dairende sadece bir yatak odası var ve ben de senin küçük kanepende yatamayacak kadar büyüğüm."

"Oh," dedi küçük bir sesle.

JJ zihinsel olarak kendi kıcını tekmeledi. Şu anda nerede yaşadığını ya da evin ne kadar büyük olduğunu bilmesine imkân yoktu. Doktorun ve stajyerlerinin yanından geçerek yatağın yanına gitti. April beyaz çarşafların üzerinde yatarken çok kaybolmuş görünüyordu. Açık kahverengi saçları yastığın üzerinde cansız duruyordu ve iyice yıkanması gerekiyordu. Solgundu, gözlerinin altında belli belirsiz koyu halkalar vardı ve dudakları çatlamıştı. Ama yine de o ana kadar onun kadar güzel bir kadın görmemişti.

Hayattaydı ve o korkunç enkazdan daha korkunç yaralar almadan kurtulduğu için minnettardı.

"Kasabada ofisten çok uzak olmayan bir yerde yaşıyorum. Eski bir ev, biraz tadilata ihtiyacı var ama çok seviyorum. Orijinal ahşap zeminler her adımda gıcırıyor ve mutfak sanırım yetmişli yıllarda inşa edilmiş. Ama temiz. Ve iki yatak odam var. Mahremiyetin ve iyileşmek için zamanın olacak ve güvende olacaksın. Sana söz veriyorum," dedi ciddiyetle.

April onun gözlerinin içine bakarak, "Seninle güvende olmak konusunda endişelenmiyorum," dedi. "Uyandığımdan beri değişmeyen tek şey sensin. Sadece bir yük olmak istemiyorum."

"Yük değilsin. Hiçbir zaman. Yeniden ayağa kalkmana yardım etmek benim için bir onurdur."

"Senin için çalıştığım için mi?" diye sordu.

JJ bir süre ona baktı. Burada iki şeyden birini yapabilirdi. Onunla bir patronun değerli bir çalışanıyla ilgilendiği gibi ilgilendiğini düşünmesine izin verebilirdi. İşleri profesyonel düzeyde tutabilirdi. Ya da duygularının bir kısmının ortaya çıkmasına izin verebilirdi.

İkincisini seçti.

"Hayır. Yani, evet, çalışanlarımdan herhangi birine yardım etmek isterim. Ama bir kez olsun bir kadını sırf benim maaşımla çalıştığı için evime taşımadım. Ya da başka herhangi bir nedenle."

Yüreğini ortaya koymak korkutucuydu ama JJ artık April'la arasına mesafe koymayı bırakmıştı. Dersini almıştı.

"Ah."

"Doğru, yani" dedi doktor, anı bölerek. "Bay Justice birkaç günlüğüne size bakmayı kabul ederse, taburcu evraklarını hazırlamaya başlayacağım." Doktor gülümsedi. "Önümüzdeki beş gün boyunca her gün yerel doktorunuzu kontrol etmeniz gerekecek ve herhangi bir değişiklik olursa -çift görme, ağrıda artış, anılarınızın geri gelmesi- hemen onunla iletişime geçin. İsteyeceğimiz son şey bir anevrizma geçirmeniz ve bunun kontrolsüz kalmasına izin vermenizdir."

"Böyle bir olasılık var mı?" JJ telaşla sordu.

"Kafası pencereye çok sert çarpmış," dedi doktor sakın bir sesle. "Beyni kafatasının içinde sarsıldı ve hava yastıklarının yardımcı olması gerekirken, patladıklarında onu daha da fazla sarstılar. Her şey olabilir; ben sadece tedbirli davranıyorum. Tehlikede olduğunu düşünseydim eve gitmesine izin vermezdim. Sadece sakın olması ve kafasındaki şişliğin tamamen inmesini beklemesi ve işini şansa bırakmaması gerekiyor."

"Sakin olacak," dedi JJ kararlılıkla.

April küçük bir kahkaha atarak, "İşte şimdi başardın," dedi. "Bir baloncuğa sarılacağım ve hiçbir yere gitmeme ya da hiçbir şey yapmama izin verilmeyecek."

Doktor gülerken JJ, "Aynen öyle," diye mırıldandı. Doktor April'a

"Çok şanslı bir kadınsın," dedi. "Ve

Bence iyi olacaksın." Bir panoya bir şeyler karaladı, sonra gitmek için döndü, yardımcıları da aynısını yaptı.

Onlar gider gitmez JJ April'ın üzerine eğildi ve yastığını kabarttı. Battanilerle oynadı ve onun rahat ettiğinden emin oldu. Sonra sandalyeyi kaldırıp yatağa yaklaştırdı. Oturdu ve onun elini kendi elinin içine aldı.

"Ne?" diye sordu.

"Ne, ne?" diye karşı çıktı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" "Ne gibi?"

"Sanki aklımı okumaya çalışıyormuşsun gibi."

"Şey... Ne kadar acı çektiğini anlamaya çalışıyorum. Panik yapmayayım diye başının ne kadar ağrıdığını saklamaya çalışıyorsan. Ayrıca James gittiği için üzgün olup olmadığını ve benim evime taşınma konusunda *gerçekten* ne hissettiğini de bilmek istiyorum. Eğer bu fikirden rahatsız olduysan ve sadece bu hastaneden çıkmak istediğin için kabul ettiysen, diğerleriyle konuşup June ve Cal ile kalıp kalamayacağını sorabilirim. Evleri çok büyük. Hatta Bob ve Marlowe'un evi de olabilir; yeni taşındılar.

ama onların da bir sürü odası var. Bulundukları yer daha sessiz, bu yüzden daha iyi olabilir-"

April onun elini sıktı. "Dur, Jack. Fikrini değiştirmedığın sürece senin evine gitmekte bir sakınca görmüyorum."

"Hayır!" diye haykırdı. "Üzgünüm," diye ekledi April irkilince. "Benim evimde olmanla ilgili hiçbir sorunum yok. Aslında bunu tercih ederim."

"Neden?"

Bu yüklü bir soruydu. JJ'in April'ı biraz rahat bırakma, onu zorlamadan önce anılarının geri gelmesine izin verme yönündeki tüm iyi niyetleri pencereden uçup gitti. "Çünkü seni evimde ağırlamayı kabul edebileceğimden çok daha uzun zamandır düşünüyordum. Ve yaralandığın için orada olacak olman berbat bir şey... ama bu konuda üzgün olduğumu söyleyemem."

Uzun bir süre ona baktı. "Aramızda neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Hiçbir şey. Ve her şey," dedi dürüstçe.

"Bu çok açık," diye cevap verdi küçük bir kıkırdamayla. "İlişkımız her zaman ne kadar açık olduysa o kadar açık," dedi JJ.

omuz silkti.

"Keşke hatırlayabilseydim," diye itiraf etti. "Ama seni ilk gördüğüm andan beri sende diğerlerinden farklı bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Kıyafetlerinin her tarafı kan içinde olduğu ve kafandan aşağı kan damladığı için çıldırdığım zamanı mı kastediyorsun?"

"Evet," diye küçük bir kahkaha atarak kabul etti. "Diğerlerini hatırlamıyorum ama burada oldukları için minnettarım. Sırayla benimle oturuyorlar, bana eşlik ediyorlar. Ama seninle, daha fazlası. Sen buradayken kendimi güvende hissediyorum. Gece uyanıp baktığımda seni o rahatsız sandalyede uyurken gördüğümde... bu bana aramızda patron ve çalışandan daha fazlası olduğunu hissettiriyor."

"Var. Kabul etmek istemesek de her zaman vardı."

"Yani hep böyle miydi?" diye sordu.

"Evet."

"Tamam."

"Tamam mı?" diye sordu.

April başını salladı. "Sanki hayatta ikinci bir şansım varmış gibi hissediyorum. Kazayı hatırlamıyorum ama doktordan duydum, hatta Bob bana olay yerinde arabamın fotoğraflarını gösterdi."

JJ bunun üzerine homurdandı. Arkadaşının parçalanmış arabasının resimlerini April ile paylaştığını bilmiyordu.

April gülümsedi. "Sorun değil. Ona kazayı sordum, bana göstermek konusunda çok isteksizdi ama ben ısrar ettim."

JJ ona sıırttı. "Çünkü bizimle çalışmaya başladığın günden beri hepimizi parmağında oynatıyorsun," dedi. "Yemin ederim, hepimiz senden biraz korkuyoruz. Buranın adı Jack'in Kerestesi yerine April'in Kerestesi olmalıydı."

Yüzündeki gülümseme soldu.

"Ne oldu? Sorun ne?" JJ sordu.

"İşle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum." JJ öne doğru eğildi.

"Hatırlayacaksın."

"Bunu bilmiyorsun."

"*Biliyorum*," diye ısrar etti. "Sadece kendini biraz rahat bırakmalısın. Kimse senden şehre dönmeni ve hemen her şeye atlamayı beklemiyor. Doktoru duydun, biraz ağırdan almalısın. Beynin hâlâ şişmiş durumda. İyileşmene izin ver."

April içini çekti ve başını salladı.

JJ onun gelecekte ne olacağı konusunda hâlâ endişeli olduğunu anlayabiliyordu ama her şeyi günü gününe düşüneceklerdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bana her şeyi sorabilirsin," dedi ona, isteksizce arkasına yaslanıp ona biraz alan bırakarak. Gergin bir adamdı ve bunu biliyordu. Onu bunaltmak istemiyordu.

"Gerçekten ne oldu? Enkazıma mı?"

JJ bu konuda konuşmak istediğinden emin değildi; ona ne olduğunu düşünmek kendisini çaresiz hissetmesine neden oluyordu ve kazayı duyduğu anda yaşadığı dehşet ve yıkım zihninde çok tazeydi. Ama bilmek isterse ona anlatırdı.

"Kayak merkezlerinden birinden, yamaçlardan birine devrilen başka bir ağaçla ilgili bir telefon aldınız. Chappy, Cal, Bob ve ben Bob'un evindeydik, Marlowe'la taşınmalarına yardım ediyorduk, sen de kontrol etmek için kendi başına kayak merkezine gitmeye karar verdin. Ne kadar büyük bir iş olacağını ve sizinle konuşan çalışanın söylediğine göre, sezon ortasında başka ağaçların devrilmesini önlemek için ne gibi önlemler alınabileceğini görmek için. Yolunuza devam ederken, polisin tahminine göre, belki de bir hayvan önünüze geçmiştir. Patinaj izlerine bakılırsa frene basmışsınız, sonra da arabanın kontrolünü kaybetmişsiniz.

"Yolun yanında bir hendek ve onun ötesinde de oldukça yüksek bir iniş vardı. Araba hendekten sıçradı ve tepeden aşağı indi, sert bir şekilde dibe vurdu ve takla attı. Aşağıda ne kadar kaldığınızdan emin değilim ama bir aile oradan geçerken kenarda kaybolan patinaj izlerini görmüş. Polisi aradılar ... ve işte buradasın."

April başını salladı. "Bu çok garip. Yani, benim başıma geldiğini biliyorum ama hiçbirini hatırlayamadığım için, sanki bir TV dizisinin konusunu anlatıyormuşsun gibi geliyor."

"Keşke," dedi JJ. Sonra elini sıktı. "Ama her zaman sert bir kafan olduğunu biliyordum."

April kıkırdadı, sonra yüzünü buruşturdu. "Ah, beni güldürme."

"Özür dilerim," dedi JJ gülümseyerek. "Neden bir süreliğine gözlerini kapatmıyorsun? Doktor taburcu belgelerinle gelmeden önce dinlen."

"Kalacak mısın?"

Kadının sözleri JJ'in kalbini ısıttı ve belki, sadece belki, onunla gerçekten bir şansı olabileceğini hissettirdi. "Hiçbir şey beni benden koparamaz."

"Teşekkürler. Bilgin olsun diye söylüyorum."

JJ onun düşüncesini bitirmesini bekledi. "Burada James değil de sen olduğun için mutluyum."

Lanet olsun. Bu kadın onu öldürdü.

"Yine de sana karşı ne kadar temkinli olduğunu görmek biraz komikti." April gözlerini kapatırken bile gülümsedi. "Annem neden boşandığımızı hiç anlamadı. Onunla konuşup iyi olduğumu söyledikten sonra bile onu buraya gönderdiğine inanamıyorum."

JJ buna karşılık ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Gerçi sen o öğleden sonra onunla konuştuktan sonra pişman olduğunu düşünüyorum. Yemin ederim, otuz dakika boyunca en son tığ işi projesi hakkında konuşmasını dinledikten sonra onu avucunun içine almıştın. Tığ işine başladığında James'in bile onu dinleyecek sabrı yoktu."

JJ kıkırdadı. "Ondan hoşlanıyorum. Eski sevgilin söz konusu olduğunda kötü kararlar vermiş olsa bile."

April'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve ona omuz silkti. "O bana zarar vermezdi."

"Sana zarar verdi," diye karşı çıktı JJ. "Gözünün önündeki hazineyi görmedi. Sana dünyasındaki en önemli şeymişsin gibi davranmadı. Ama onun hatası benim kazancım oldu."

"İş yüzünden," diye fısıldadı.

JJ sadece başını salladı. Çok daha fazlasını söylemek istiyordu ama April'in başının ağrıdığı belliydi ve yine onu ne kadar çok sevdiğini söylemenin ne yeri ne de zamanıydı.

Evet, onu seviyordu. Bu kadın onu o kadar etkilemişti ki komik bile değildi. Fiziksel olarak onun elini tutmaktan başka bir şey yapmamıştı ve o bile sadece geçirdiği kazadan sonra olmuştu. Ama onu hâlâ her şeyiyle seviyordu ve uzun zamandır da seviyordu. Sürekli onun için endişeleniyor, her gün onu düşünüyor ve mümkün olduğunca onun yanında olmak için elinden geleni yapıyordu.

Onun ne kadar deli gibi aşık olduğunu bilseydi, muhtemelen çıldırırdı. Onu korkutmamak için dikkatli davranması gerekiyordu.

Onu.

"Jack . . . Yapamam. Yapamam."

"Shhhh. Bir şey yapmak zorunda değilsin.

Daha iyi ol. Benimle güvendesin. Her şekilde. Anladın mı?" Başını salladı.

"Güzel. Şimdi gözlerini kapat ve dinlen. June ve Cal'a Newton'a dönebileceklerini söyleyeceğim ve Chappy ile Carlise'i arayıp bugün arabayla gelmemelerini söyleyeceğim."

"Arkadaşların inanılmazdı. Bangor'a kadar sırayla geliyorlar."

"Arkadaşlarımız," diye karşı çıktı JJ. "Sen de olsan aynı şeyi yapardın, bunu hepimiz biliyoruz. Uyu April. Yakında evde olacaksın."

"Eve," diye fısıldadı ... sonra başka bir şey söylemedi.

Çok geçmeden nefes alışları düzleşti ve kasları gevşedi. JJ elini onunkinde tuttu ve bir milim bile kıpırdamadı. Her zaman hareket halinde olan bir adam olmuştu. Bir şeyler yapmayı severdi. Ama olduğu yerde oturup sevdiği kadının uyumasını izlemekten daha çok istediği bir şey olduğunu düşünemiyordu.

Kadın onun ödünü koparmıştı ve onunla geçirdiği bir günü bile bir daha asla hafife almayacaktı. Onu asla sevmeyebilirdi ama kalbinin derinliklerinde başka bir kadını asla sevmeyeceğini biliyordu. Onun için o kadındı. Kafasını kışından çıkarması çok uzun sürmüş olsa bile, hayatının geri kalanını onun nasıl hissettiğini bildiğinden emin olmak için harcayacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jack onu nazikçe evindeki kanepeye yatırdığında April yorgunluk içinde içini çekti. Bu kadar yorgun olmamalıydı. Hiçbir şey yapmamıştı. Tekerlekli sandalyeyle hastanenin hemen dışında bekleyen Jack'in Bronco'suna götürülmüş, sonra da Jack onları Newton'a geri götürürken yanında oturup konuşmaktan başka bir şey yapmamıştı. Yol boyunca ona kasabayla ilgili her şeyi anlatmıştı, muhtemelen zaten bildiği ama unuttuğu her şeyi.

Ona en kısa zamanda Granny's Burgers'dan bir hamburger alacağına söz vermişti, çünkü görünüşe göre en sevdiği hamburgerdi. Jack's Lumber hakkında biraz konuştu ve kendisi ve arkadaşlarının orduda savaş esiri oldukları ve kurtarıldıktan sonra nereye yerleşeceklerini ve ne iş yapacaklarını belirlemek için taş kağıt makas oynadıkları zaman nasıl kurulduğunu anlattı. Hayatlarının geri kalanını bir şans oyununa dayandırmak çılgınca bir şey gibi görünüyordu, ancak görünüşe göre onlar için işe yaradığından, tam olarak itiraz edemezdi.

Jack ona arkadaşlarının her birinin nasıl tanıştığını da anlattı. Chappy ve Carlise'in Chappy'nin dağlardaki kulübesinde yaşadıkları kar fırtınasından ve onun sapığından bahsetti. June'un ailesinin ona tam bir pislikmiş gibi davrandığını ve üvey kız kardeşinin Cal'i kendisine aşık etmek için yaptığı çılgınca planı öğrendiğinde dehşete düşmüştü.

Cal'ın gerçek bir prens olduğunu öğrenince daha da şaşırmıştı, çünkü Cal çok ayakları yere basan biriydi. Çevrelerindeki hiç kimsenin ona farklı davranmamasını ya da kraliyet soyunu önemsememesini seviyordu.

Marlowe'un Tayland'da müebbet hapis cezasına çarptırıldığını ve Bob'un aslında

April hapisten çıktığında da aynı şekilde afallamıştı.

Onu hastanede ziyaret eden kadın ve erkekler çok *normal* görünüyordu. Cehenneme gidip gelmiş insanlar gibi değillerdi. Arkadaş canlısı, dışa dönük ve misafirperverlerdi. Hepsinin şu ya da bu şekilde kendi TSSB'lerine sahip olduklarından emindi ama geçmişlerinin onları yenmesine izin vermiyorlardı. Bu da onlara daha fazla hayranlık duymasına neden oluyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Jack kanepede onun hemen yanına otururken sordu. Onun yakınlığına aldırmıyordu. Hem de hiç.

"Senin ... arkadaşlarımızı," diye itiraf etti. "Çok şey atlattılar ama şimdi hepsi çok mutlu."

"Evet," diye onayladı Jack. "Sana şunu söyleyebilirim ki Chappy, Cal, Bob ve ben o karanlık hücrede otururken, dayak ve işkenceden acı çekerken, düşündüğümüz son şey tüm bunlardı. Kimse evleneceklerini düşünmemişti. Peki ya çocuklar? Asla."

"Neden?"

Jack omuz silkti. "Sadece ... yaşadıklarımız ... insanlığınızı yok etme eğiliminde. Uçurumun kenarındaydık. Cal daha fazla işkenceye dayanamazdı, bunu hepimiz biliyorduk. Bizi esir alanlar bizi dövmekten sıkılmaya başlamışlardı ve zamanımızın tükenmekte olduğu açıktı. Çaresizlikten taş kağıt makas oyununu önerdim. Acıdan başka bir şey düşünmemiz gerekiyordu. Sonunda boş bir hayal olsa bile uğruna yaşayacağımız bir şeye ihtiyacımız vardı. Ve bu kadınlar değildi. Çocuklar değildi. Çok daha basit bir şeydi, özgürlük. O hücreden çıkma fikri, hükümetimiz tarafından nereye gideceğimiz ve kimi öldüreceğimiz söylenmek yerine, hayatlarımızla ne yapmak istediğimizi seçme özgürlüğü."

"Özür dilerim," dedi April yumuşak bir sesle.

Jack başını iki yana salladı. "Bunu iyi açıklayamıyorum. Ülkeme hizmet etmekten gurur duyuyorum. Sonucun ne olacağını bilsem bile bunu yine yapardım. Ama o maçı oynadığımız günden bu yana işler düşündüğümünden çok daha iyi gitti. Benim için hala zor

Chappy, Cal ve Bob'un baba olacağına inanıyorum." Gülümsedi. "İşlerin *bu kadar* iyi gidebileceğini asla tahmin edemezdin."

"Peki ya sen?" April sordu. "Peki ya ben?"

"Çocuk mu istiyorsun?"

Jack omuz silkti. "Özellikle değil. Yani, çocukları severim. Sadece kendimi hiç çocuk sahibi olarak görmedim. Belki de sadece bencilimdir."

"Yapma," diye uyardı April. "Toplum böyle konuşuyor. Eğer çocuk istemiyorsan, çocuk da istemezsin."

"Peki ya sen?" diye sordu.

April bir an düşündü, sonra başını salladı. "Sanmıyorum."

"Bilgin olsun diye söylüyorum... eğer gerçekten çocuk isteyen bir kadınla birlikte olsaydım, ona çocuk vermekte tereddüt etmezdim. Bu evlat edinme, koruyucu aile, taşıyıcı anne ya da tüp bebek anlamına gelse bile. Sevdiğim kadını mutlu etmek için her şeyi yapardım."

April bir an için ona baktı. Sesi çok açıktı. "Bundan bir an bile şüphe duymuyorum," dedi sonunda.

"Pekâlâ. Bu kadar yeter. Arkadaşlarımız mutlu, *ben* de *mutluyum*. Yakında dizlerimize kadar bebeklere batacağız ve Prens Redmon'ın kirli bir bezi değiştirmesine gülmek için sabırsızlanıyorum."

April kıkırdadı, sonra yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin, başın ağrıyor. Bekle tatlım, sana bir ağrı kesici getireyim," dedi Jack ayağa kalkarken.

"Ben iyiyim."

"Yüzünü buruşturduğunu gördüm. İyi değilsin," diye karşılık verdi hastane eczanesinden aldığı çantayı karıştırırken.

"İ Yapma. istiyorum için olsun Bağımlı için ve haplar," April itiraf etti.

"Sana izin vermeyeceğim. En son bu sabah içtin, saatler önce."

"Beni bayıltıyorlar," diye yakındı.

Jack kıkırdadı. "Evet, öyle. Ama uyumak her gürültüden irkilmekten daha iyidir." Mutfağa gitti,

Adamın dolaba uzanıp plastik bir bardak çıkarmasını izledi. Musluktan su doldurdu ve ona doğru yürüdü.

"Haklısın," dedi kadın.

"Tabii ki haklıyım. Ne konuda?"

April gülümsedi. Jack kesinlikle sağlıklı bir özgüvene sahipti. "Döşemelerin gıcırıyor."

Tekrar April'in yanına oturdu ve Jack'in vücudundaki sıcaklık, dokundukları yerden April'in vücuduna akıyor gibiydi. "Biliyor musun, buraya ilk taşındığımda bu beni deli ediyordu. Bir Özel Kuvvetler askeri olarak, hareket ettiğimde tamamen sessiz olmaya alışmıştım. Bu yüzden hareketlerimin bu kadar gürültülü bir şekilde yayınlanması kabul edilemezdi. Ama yıllar geçtikçe buna alıştım ... ve kulağa ne kadar aptalca gelse de, kendimi o kadar da yalnız hissetmememi sağladı."

"Aptalca değil," diye güvence verdi April, fincana ve adamın uzattığı hapa uzanırken. April ilacı yutarken adam onu alışık olmadığı bir şekilde dikkatle izledi. "Ne?" diye sordu bir dakika sonra, adam bir şey söylemeyip ayağa kalkmayınca.

"Burada olmana sevindim."

Buna ne diyeceğinden emin değildi. "Birkaç gün kalmama izin verdiğin için minnettarım."

Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi geldi ama sonra içini çekti ve ona gülümsedi. "Hadi, aşağı kay, ben de sana bir battaniye ve yastık getireyim. Ben odanı hazırlarken ve belki akşam yemeği için bir şeyler hazırlarken sen burada uyuyabilirsin. Canının istediği bir şey var mı?"

"Sen ne yaparsan iyi olur."

"Ne kadar kötü bir aşçı olduğumu gördüğünde bunu söylediğini hatırlayacağım."

Gülümsedi. "Sanırım diğer her şeyi yaptığın kadar iyi yemek yapıyorsun, bu da muhtemelen gizli bir gurme şef olduğun anlamına geliyor."

"Sanırım öğreneceksin."

"Sanırım öğreneceğim."

Ve uyanıp hafızasının büyük bir kısmını kaybettiğini fark ettiğinden beri ilk kez April bu adam hakkında her şeyi yeniden öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Bilinçaltının derinliklerinde bir yerlerde her şeyi zaten biliyor olabilirdi ama onun kişiliğini ve tuhaflıklarını yeniden keşfetmek eğlenceli olabilirdi.

April'ı kanepeye yerleştirdikten sonra JJ kendini sehpanın üzerine tünemiş, kadınının bir kez daha uyumasını izlerken buldu. Ama bu sefer neredeyse gerçeküstüydü, çünkü onun evinde, onun kanepesinde, onun battaniyesinin altında, onun yastığını kullanıyordu. Milyon yıl geçse de April'ın başına kötü bir şey gelmesini ve bu duruma düşmesini istemezdi ama onun burada olmasından ne kadar memnun olduğunu da inkâr edemezdi.

Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını her düşündüğünde tüyleri diken diken oluyordu. Önce kaza oldu. O yolda olması için hiçbir neden yoktu. Potansiyel işleri kontrol etmek onun sorumluluğu değildi. Ayrıca, mesai saatinden sonraydı. Her nasılsa son birkaç yıldır hepsi kayıtsız kalmış ve April'ın fazla mesai yapma eğilimini hafife almışlardı. Bu artık sona erecekti.

Jack's Lumber yirmi dört saat hizmet veren bir yer değildi. Eğer birinin gerçekten acil bir durumu varsa, polis şefiyle temasa geçebilirdi ve eğer gerçekten gerekliyse polis şefi onlardan birine ulaşırdı. Ama April'in saat beşten sonra ve hafta sonları çalışması geçmişte kalacaktı... sabırsız müşteriler için işleri kontrol etmeye gitmesi de öyle. Bu sadece onun iş tanımında yoktu, aynı zamanda güvenli de değildi. Dışarıda, küçük bir kasaba olan Maine'de bile bir sürü deli insan vardı ve eğer biri ona saldırırsa ya da Tanrı korusun daha kötü bir şey yaparsa JJ kendini asla affetmezdi.

Kaza günü April'ın Marlowe ve Bob'un evinde olması, taşınmalarını diğer herkesle birlikte kutlaması gerekiyordu. Ve bu da JJ'in omuzlarındaydı. Toplantıya katılmamıştı çünkü *ondan* kaçıyor, çünkü duygularını itiraf edecek kadar erkek olamamıştı. Arkadaşlarının yanında olmayı onun için garip bir hale getirmişti... *artık* buna bir son vermesi gerekiyordu.

Kaza yeterince kötüydü ama bir de April'ı eski sevgilisine kaptırmaktan korkuyordu. Adamın etrafta olduğu iki gün içinde James'le birden fazla kez konuşmuşlardı ve herif April'ı hâlâ birbirlerine aşık olduklarına ve boşanmalarının bir hata olduğuna ikna etmek için hastaneye hışımla gelmişti. Şerefsiz herif aslında April'ın hafıza kaybı yaşamasından faydalanmıştı!

Beyin hasarı son beş yıldan daha fazlasını kaybetmesine neden olacak kadar ağır olsaydı, başarılı olma ihtimali ortalamanın biraz üzerinde olabilirdi.

April'ın Newton'ı terk edip kendisini hiç takdir etmeyen bir adama geri dönme düşüncesi JJ'in aklının alabileceği bir şey değildi. Ama o da farklı mıydı? Sözleşme saatlerinin çok üzerinde çalışmasına izin vermek? Potansiyel yeni müşterileri kontrol ettiğinde itiraz etmiyor muydu?

İçini çekti. Hayır, değildi. April'ın iş ahlakından, yardımsever olma arzusundan ve başkalarını memnun etme ihtiyacından yararlanmıştı. Onun hayranlık duyduğu ve sevdiği tüm özelliklerinden yararlanmıştı ama onun zararına değil. Şu andan itibaren, kendisi de dahil olmak üzere başkalarının ondan faydalanması konusunda daha bilinçli olacaktı. Ve kendisinin ve diğerlerinin ona takımlarının bir parçası olarak ne kadar değer verdiğini tam olarak bildiğinden emin olacaktı.

Kafasında bir fikir oluştu ve bu fikir aklına gelir gelmez yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu anladı. Bunu arkadaşlarına uzun zaman önce önermeliydi. Bunu mümkün olan en kısa sürede düzeltecekti.

April'ı izlerken gözleri dalgalanıyor ve kaşları çatılıyordu. Büyük olasılıkla hâlâ hissettiği acının kanıtını görmekten nefret ediyordu. O hasta çalkalanan karnındaki

geri döndü. Onun hurdaya dönmüş arabasında yaralı ve yalnız bir şekilde çaresizce yattığını düşündükçe kusmak istiyordu.

Hiç düşünmeden uzandı ve parmaklarını önce kızın alnında, sonra da yanağında gezdirdi. Dokunuş fısıltı yumuşaklığında, bir okşamaydı. Kadın hemen iç çekti ve başını adamın avucuna doğru çevirdi.

Uyurken bile nazik ve sevecendi. Bu kadında en çok sevdiği şeylerden biri de buydu.

Kimi kandırıyordu ki? JJ onun her şeyini seviyordu. "Jack?" diye fısıldadı gözleri yarık yarık açılırken.

"Şşşt," dedi ona usulca. "Her şey yolunda. Gözlerini tekrar kapat, seni tutuyorum."

Kadın hemen adamın istediğini yapınca adamın karnı döndü. Elllerinden biri yukarı kalktı ve adamın bileğini gevşekçe kavradı. Adamın elini yüzünden çekmedi, sadece başını adamın eline daha da yaslayarak ona tutundu.

JJ bu anın sonsuza dek beynine kazınacağını biliyordu. Bu kadını pek çok açıdan hayal kırıklığına uğratmıştı ama yine de ona güveniyordu.

"Saat kaç?" diye sordu, gözleri hâlâ kapalıydı.

JJ gülümsedi. "Fark etmez. Uyumak ve iyileşmekten başka yapacak bir şeyin yok ve gidecek bir yerin de yok."

Bunun üzerine biraz kaşlarını çattı. "Benim her zaman gidecek bir yerim vardır. Jack's Lumber kendi kendine çalışmıyor, biliyorsun."

JJ başını eğdi ve onu inceledi. April'ın gözleri hâlâ kapalıydı ve ne söylediğini bildiğinden bile emin değildi. "Haklısın, olmayacak. Ama şimdilik Chappy, Cal, Bob ve ben bu işi yürüteceğiz."

"Dosyalarımı karıştırma," diye fısıldadı April, sonra bileğindeki tutuşu gevşedi ve JJ onun bir kez daha uykuya daldığını fark etti.

Kadının sözleri onu rahatlatmıştı. Sesi eski haline benziyordu ve kesinlikle hatırlıyormuş gibi görünüyordu. Doktor hafızasının geri geleceğini söylemişti ve JJ yarı uykulu haldeyken söylediklerinin onun haklı olduğunun bir işareti olduğunu umuyordu.

Başparmağını kızın yanağında gezdirdi, sonra elini yavaşça kızıdan çekti. Kadın biraz homurdandı ve yan döndü. Adam battaniyeyi omuzlarının üzerinden kaldırarak onu yatırdı.

Ondan uzaklaşmak için kendini zorladı. Hastaneden çıktığı için rahatlamıştı ve onu evinde ağırlamak doğru geliyordu ama akşam yemeği kendi kendine hazır olmayacaktı ve iyileşmeye devam edebilmesi için sağlıklı yemekler yediğinden emin olması gerekiyordu.

JJ mutfağa yöneldi ve kileri açtı. Bir kutu erişte ve biraz tavuk suyuna uzanmadan önce raflardaki malzemelere baktı. Bu akşam ev yapımı tavuklu şehriye çorbası yapacaktı. Dondurucuda bir ara pişirmeyi planladığı tavuk vardı ama çorbanın April için daha kolay olacağını düşündü.

Taze sebzeler ve onun seveceğini bildiği, kahve kreması markası da dahil olmak üzere diğer temel malzemeleri almak için markete gitmeyi aklına not eden JJ, hayatındaki en önemli kişi için yemek yapmaya koyuldu.

İki saat sonra kanepeye geri döndü. April hiç kıpırdamamıştı, bu da ona her şeyden çok onun ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu. Hastaneler dinlenmeye pek elverişli değildi ve taburcu edilip Newton'a geri döndüğü için büyük bir gün geçirmişti.

Bir kez daha kanepenin önündeki sehpaye oturdu ve birkaç dakika boyunca onun uyumasını izledi. Kız çok sevimliydi. İyi bir şampuanlamaya ihtiyaç duyan saçlarına ve yüzünde hâlâ görülebilen morluklara rağmen, bu kadın kadar güzel birini daha önce hiç tanımamıştı.

"April?" diye sordu usulca. Kadın kıpırdamadı.

Gülümseyerek, onun hakkında yeni bir şey öğrendiği için -yani derin bir uykucu olduğu için- sevinçle JJ elini onun omzuna koydu ve hafifçe sıktı. "April?" diye tekrar denedi. Bu kez uykusunda kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Gitme... geri gel! Bana yardım et!" diye mırıldandı.

"Buradayım," diye fısıldadı adam.

"Lütfen!" dedi, şimdi biraz daha yüksek sesle. "Nereye gidiyorsun? Geri dön! 911'i ara!"

Şimdi telaşlanan JJ onun omzunu biraz daha sıktı ve hafifçe salladı. Kızın rüyasında ne gördüğünden emin değildi ama sözlerindeki ima midesini bulandırmıştı.

Arabası kaza yaptığında orada biri mi vardı? Polis, büyük olasılıkla yola fırlayan bir hayvana çarpmamak için frene basmış gibi görüldüğünü söylemişti . . . ama ya yanılıyorlarsa? Ya biri onu kasıtlı olarak yoldan çıkardıysa?

"April," dedi yüksek sesle, bir an bile olsa endişeli olmasından nefret ediyordu.

Gözleri birden açıldı ve ona odaklanmadan önce bir süre boş boş baktı. "Ne?" diye sordu sinirli bir şekilde, sanki az önce sesi tamamen paniklemiş ve çıldırmış gibi çıkmamıştı.

"Uyanık mısın?"

"Seninle konuşuyorum, değil mi?" diye homurdandı.

JJ sırtıtmaktan kendini alamadı. Bu onun için de bir ilkti. Tanıdığı April ofiste her zaman neşeliydi. Genellikle oraya ondan ya da diğerlerinden önce varır, kısa bir süre sonra içeri girdiğinde dinlenmiş ve mutlu görünürdü. Huysuz bir şekilde uyandığını fark etmek çok samimiydi. Ve onun hakkında bunu bilmek çok hoşuna gidiyordu.

"Yemek yiyebileceğini düşünüyorsan yemek hazır. Başın nasıl?" JJ ona rüyasında ne gördüğünü gerçekten sormak istiyordu ama doktor ona hiçbir şey hatırlamaya çalışması için onu zorlamamasını söylemişti. Beyni iyileştiğinde anıları geri gelecekti ve o zamana kadar çok uğraşırsa yarardan çok zarar verebilirdi. Ve JJ onun iyileşmesini engelleyecek bir şey yapmaktansa kendini canlı canlı derisini yüzmeyi tercih ederdi.

"Acıyor," dedi usulca. "Ama yatmadan öncekinden daha fazla değil," diye ekledi kendini dikleştirmeye başlarken.

JJ hızla hareket ederek onun oturma pozisyonuna geçmesine yardım etti.

"Ne kadar uyudum?"

"Birkaç saat."

"Gerçekten mi? Vay canına, tamam. Bu kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim," dedi utanarak. "Daha iyi bir arkadaş olamadığım için üzgünüm."

"Yıllardır sahip olduğum en iyi arkadaşsın," dedi JJ ona dürüstçe. "Sadece benim alanımda olman bile iyi hissettiriyor."

Kadın uzun bir süre ona baktı. "Ne?" diye sordu.

April başını hafifçe salladı. "Seni üzecek bir şey söylemek ya da sormak istemiyorum."

"Aklından ne geçiyorsa söyle April. Üzülmeyeceğim."

"Çıktık mı?" diye ağzından kaçırdı. "Yani, kazadan önce nerede durduğumuzu tam olarak anlayamıyorum."

JJ durakladı, ona ilişkileri hakkında ne söyleyebileceğini ya da söyleyemeyeceğini düşünmeye çalıştı. Aralarındaki çekimden zaten bahsetmişti ama başka bir şey zorlama gibi geliyordu.

"Sorun değil, cevap vermek zorunda değilsin," dedi JJ çok uzun süre durakladığında, kucağındaki ellerine bakarak.

JJ'in eli hiç düşünmeden hareket etti. Bir parmağını kızın çenesinin altına koydu ve başını nazikçe kaldırıp kendisine doğru çevirdi. "Aramızdaki şeylerin karmaşık olduğunu söylemek isterdim ama bu yalan olur. Çıkmadık... ama çıkmak istedik."

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Çıktık mı?"

"Yıllardır aramızdaki çekimin etrafında dolanıp duruyoruz April."

"Oh."

JJ'in dudakları seğirdi. "Evet, oh." Sonra içini çekti. "Göt gibi davrandım," diye itiraf etti. "Sanırım senden daha genç olduğum ve patronun olduğum için endişelendin. Ve benimle çıkman için kendini baskı altında hissetmeni istemedim. Sen güçlü, kendine güvenen bir kadınsın April, ama buraya ilk geldiğinde ve işi kabul ettiğinde şimdiki gibi değildin. Boşandıktan sonra yeniden başlıyordun, kendini bulmaya çalışıyordun. Ve ben

Savaş esiri olduktan sonra savaştığım kendi şeytanlarım vardı ve Jack's Lumber'ı kurmak için tüm enerjimi harcadım.

"Sonunda işler yoluna girecek gibi görüldüğünde ve seni bizi başarıya ulaştırmak için canla başla çalışan bir kadından daha fazlası olarak fark ettiğimde, bir rutinin içine düşmüştük. İsteyeceğim son şey sana çıkma teklif etmek ve Tanrı korusun, işler yolunda gitmezse işi bırakman gerektiğini hissettirmekti. Sanırım sen de benzer bir endişeye sahiptin. Yani, biz sadece ... olduğumuz gibi devam ettik. Sonra Chappy Carlise'i buldu, Cal ile June arasında bir şeyler oldu, Bob Kamboçya'dan Marlowe ile döndü ve biz de her birinin durumuyla başa çıkmasına yardım ediyorduk, birbiri ardına."

April bir süre durakladıktan sonra, "Bu çok tuhaf," dedi. "Ne garip?" JJ sordu.

"Bunların hiçbirini hatırlamamak için," dedi.

"Hatırlayacaksın."

"Ya hatırlamazsam?" diye sordu dudağını ısırarak.

JJ elini çenesinden çekip başının yan tarafına koydu. "Yapacaksın," diye tekrarladı.

"Yani ... o kazayı geçirdiğim için mi benimle çıkmak istiyorsun?" diye sordu usulca.

"Hayır." Onun gözlerindeki anlık acıyı gördü ve bunu yaptığı için nefret etti. Açıklamak için acele etti. "*Her zaman* seninle çıkmak istedim. Her zaman seni buraya getirmek, senin için yemek pişirmek istedim. Gülmek, televizyon seyretmek, sevişmek. Ama korkak davrandım. Carlise ve diğerleriyle konuşurken seni duydum. Her zaman aramızdaki yaş farkını vurguladın. Sanırım ... Sanırım reddedilmekten korkuyordum.

"Ve daha önce de söylediğim gibi, aramızdaki şeylerin garipleşmesini ve sonra senin gitmeni istemedim. Sen Jack's Lumber'ın kalbi ve ruhusun April. Hepimizi doğru yolda tutuyorsun. Bize kendi başımıza bulabileceğimizden çok daha fazla müşteri buldun. İnsanların tekrar tekrar gelmesinin sebebi sensin. Çocuklar ve ben pek arkadaş canlısı ve dışa dönük değiliz. Ama *siz öylesiniz*."

"Yani istifa etmemi istemediniz," dedi. Bu bir soru değildi.

JJ başını salladı. "Hayır. Gitmeni istemedim. Seni her gün görmemek beni yavaş yavaş öldürecekti."

Kadın uzun bir süre ona baktı ve JJ onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonunda şöyle dedi: "James hastaneye gelip kocam olduğunu söylediğinde çok şaşırdım. Yani, ondan boşandığımı hatırladığıma emindim, ama acaba boşanmayı *düşündüğüm* ama yapmadığım bir şey mi, yoksa yeniden evlendik mi diye kendimi sorguladım."

JJ'in çenesi gerildi. O anı gün gibi net hatırlıyordu. O pislğe yumruk atmamak için bütün kontrolünü kaybetmişti. "Seni kaybettiğinde, sonunda neye sahip olduğunu, neyi bir kenara attığını anladı. Ona geri dönmen için seni kandırmaya çalıştığı için onu suçlayamam ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmez."

April ona küçük bir gülümseme verdi. "O geldikten hemen sonra boşanmayı hatırladım. Ve ben ona geri dönmezdim. Nedenini bilmek ister misin?"

JJ başını salladı.

"Çünkü *seni* hatırlamıyor olsam da, sen yanımdayken kendimi James'le evliliğim boyunca hiç olmadığım kadar güvende ve rahat hissediyordum."

Kadının sözleri JJ'i çok etkiledi. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Neden ikimiz de çıkmak istediğimizi itiraf edecek kadar güçlü ya da özgüvenli değildik bilmiyorum ama ben bir hafta önceki kadın değilim. Hayat kısa Jack ve *şu anda* nasıl hissettiğimi biliyorum."

JJ bekledi ve kız devam etmeyince kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Kadın sırtıttı. "Evet. Benim için akşam yemeği pişirmeni istiyorum. Burada, bu kanepede oturup seninle televizyon izlemek istiyorum."

Gölmek. Muhtemelen olduğından şüphelendiğim kadar iyi öpüşüp öpüşmediğini öğrenmek ve umarım zamanla sevişmek."

JJ'in siki acı içinde kot pantolonunun fermuarına bastırdı. Bu kadın ondan çok daha cesurdu. Onu geriye doğru itmek ve şu anda ifadesinin öpüşme kısmına geçmek istiyordu, ama çürükler onun neler yaşadığını göz kamaştırıcı bir şekilde hatırlatıyordu. Ve onu umutsuzca istese de, son beş yılı hatırlamadan herhangi bir ilişkiye girmek adil olmazdı. Şu anda hissettiğı her ne ise, hafızası geri geldiğinde ortadan kaybolması mümkündü.

"Çok fazla düşünüyorsun," diye azarladı ellerini kaldırıp onun göğsüne koyarken.

Dokunuşu sanki onu damgalamış gibi gömleğini yaktı. Bir elini uzatıp dudaklarına götürdü ve avuç içini öptü. Sonra aynı şeyi diğerine de yaptı. "Eğer bunu istemiyorsan Anlıyorum," dedi duraksayarak.

JJ onun açıklamasına yanıt vermediğini fark etti.

"Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum," demek için acele etti. "Ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Ama senden faydalanmayacağım April. Ben senin eski sevgilin değilim. Hafızan geri gelmeden seni hiçbir şeyin içine itmeyeceğim."

"Ama ya dönmezse?"

"Dönecek," dedi JJ tereddüt etmeden, sanki yüzüncü kez söylüyormuş gibi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Ve en inatçı. Beyninin geçmişini senden saklamasına izin vermene imkân yok."

Gölümsedi. "Sanki ben bir zorbaymışım gibi konuşuyorsun," diye alay etti.

"Öylesin," diye karşılık verdi JJ. "Jack's Lumber'ı küçük bir diktatör gibi yönetiyorsun. Ve hepimiz sen ne dersen onu yapıyoruz çünkü yapmazsak sonuçlarından korkuyoruz."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Her neyse."

"Şaka yapmıyorum. Sana hastanede de söylediğim gibi, Chappy, Cal, Bob ve beni parmağında oynatıyorsun. Sen atla diyorsun, biz de ne kadar yükseğe diye soruyoruz. Ama bunu yapıyoruz çünkü sen her zaman haklısın. İşimizi başarılı kılmak için ne yapmamız gerektiğini biliyorsun ve sen olmasan Newton'da sahip olduğumuz şeyi asla yaratamazdık."

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Bir şey değil."

"Ne yani, bir grup oduncunun annesi miyim? Hey, bekle. Jack's Lumber ... oduncu ... bu komik!"

JJ başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. Kendini kontrol altına aldığımda April'a baktı ve gülümsedi. "Aklına ilk geldiğinde de aynen böyle demiştin."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve bilgin olsun, ağaç işine bu ismi vermek istememiştim, ama çocuklar bana oy vermedi."

"Jack?"

"Evet, tatlım?"

"Beni öpecek misin?"

JJ'in kalbi bir an için göğsünde atmaya bırakmış gibi hissetti, sonra tekrar fazla mesaiye başladı.

"Boş ver," dedi, Jack bir kez daha aralarındaki sessizliğin uzamasına izin verince başını sallayarak.

JJ düşünmedi. Kadının ellerini bıraktı ve yanaklarını avuçlarının arasına almak için uzandı. Onun göğsüne bir kez daha dokunduğunu hissetti ve parmak uçlarından kan dolaşımına doğru kıvılcımların fırladığına yemin etti.

Konuşmadı, sadece öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

İşleri hafif ve kolay tutmak istemişti. Daha yeni yaralanmıştı ve onu aceleye getirmek istemiyordu. Ama April'ın kararlılığını hesaba katmamıştı. Dudaklarının iffetli bir dokunuşuyla yetinmedi. Ellerinden biri adamın ensesine gitti ve başını eğip dudaklarını ayırdı.

Dudakları. Dili dışarı çıkıp JJ'in dudaklarının kenarına sürtündü ve JJ gidici oldu.

Nefes aldı ve ne yaptığını düşünmeden harekete geçti. Bu kadını varlığının her zerresiyle seviyordu ve onun kendisini her zaman hayal ettiği şekilde öpmesi, kendini kontrol etmesi için çok fazlaydı.

Dili öne doğru fırladı ve kontrolü ele aldı. April'a onun için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade etmeden gösterdi. İyi olduğu için ne kadar rahatladığını. Onu damgalamak, başka bir erkek için mahvetmek istiyordu. Bir daha asla eski dangalak sevgilisini düşünmediğinden emin olmak istiyordu.

Tırnakları ensesindeki hassas deriye battı ve JJ göğüs uçlarının tişörtünün altında sertleştiğini hissetti. Aleti pantolonunun içinde zonkluyordu. Beş saniyeden kısa bir süre içinde sıfırdan altmışa çıkmıştı.

April onu ürperten seksi bir inilti çıkardı. Onu yutmak istiyordu ama bir yanı, derinlerde bir yerde, ona özenli davranması gerektiğini biliyordu. Başı hâlâ ağrıyordu. Kaza yüzünden her yeri morarmıştı.

Ne kadar süre öpüştükleri hakkında JJ'in hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği doymak bilmediğiydi. Ama sonunda alnını onunkine yaslayacak kadar geri çekilmek için kendini zorladı. İkisi de zor nefes alıyordu ve April'ın onu kavrayışına, tırnaklarının göğsüne batışına ve boynunu bırakmayı reddedişine bayılıyordu.

"Vay anasını," diye nefes aldı.

JJ dudaklarında oluşan gülümsemeye engel olamadı. Dudaklarını yaladı ve onun tadına baktı, bu da onu tekrar tekrar öpmek istemesine neden oldu.

"Gelmiş geçmiş en iyi ilk öpücük," diye ağzından kaçırdı.

Kadın arkasına yaslandı ve ona baktı. "Gerçekten mi? Ben hatırlamasam bile vücudumun geçmişte bir zamanlar bunu yaptığını hatırladığını ve bu yüzden bu kadar doğal hissettirdiğini düşündüm."

"Bu bizim ilk seferimizdi," diye tekrarladı. "Yine de itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez ağzını düşünerek boşalmıştım."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Hatırlamıyorum ama sanırım ben de aynısını yapmışımdır."

Onu düşünerek mastürbasyon yaptığını düşünmek JJ'i neredeyse uçuruma sürüklüyordu. "Yemek," diye havladı.

April sırttı.

"Seni beslemem gerek. Ve bu konu hakkında konuşmayı kesmeliyiz. . . bilirsin işte."

"Bunun senin tarzın olmadığını düşünüyorum," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Sen her zaman kontrolü elinde tutan bir adama benziyorsun. Hiçbir konudan korkmuyorsun."

"Beni korkutuyorsun April," dedi JJ kurnazlık yapmadan. "Beni herhangi bir teröristin kırabileceğinden çok daha fazla kırma gücüne sahipsin."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Jack, ben ... değilim. Ben zararsızım." "Karar vermeden önce benim hakkımda şunu bilmelisin

Gerçekten çıkmak isteyip istemediğinizi. Çok gerginim," dedi JJ ona. "Bu dünyadaki kötülüğü ilk elden gördüm ve sana dokunmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacağım. Zaten hayatında yeterince boktan şey yaşadın.

"Eğer kendini bana teslim edersen, seni incitebilecek her şeyden korurum. Bu beni kontrolcü ya da zorba gösterebilir ve başkaları ilişkimizin dışarıdan nasıl görüldüğünü yadırgayabilir. Seni asla ama asla incitmeyeceğim. Sana kiminle konuşacağını, kiminle takılacağını ya da hayatınla ilgili ne yapacağını söylemeyeceğim. Ama seninle dünya arasında duracağım. Senin şampiyonun, amigon ve en korkutucu koruman olacağım. Kimse sana dokunmayacak April. Senin rızan olmadan. Ben bile. Ama buradayken, kapalı kapılar ardında, tanıdığın en yumuşak başlı, en yumuşak huylu, en büyük şımarık ben olacağım."

JJ bütün bunları söylemek istememişti ama her kelimesinde ciddiydi. Sevdiği kadını kimse incitemezdi. Gerekirse onu korumak için dünyayı yakıp yıkabilirdi. Bunu yapmak için yeterli bağlantıları da vardı.

Carlise, June ve Marlowe'un başına gelenlerden sonra, kendisi gibi eski Özel Kuvvetler ajanı olan diğer adamlarla ilişkilerini geliştirmeyi kendine iş edinmişti.

ülkenin dört bir yanında, gerektiğinde hemen arayabileceği kişilerdi. Kendisi bu adamlardan herhangi birine yardım etmeye hazır olduğu gibi, onlar da istendiği takdirde kendilerinden ne istenirse yapmaya hazırdılar.

"Sanki itiraz edeceğimi düşünüyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi April hiç istifini bozmadan. "Sanki beni korkutup kaçıracağını düşünüyorsun."

"Korkmalısın," dedi JJ. "Çünkü her kelimesinde ciddiydim."

"Son beş yılı hatırlamıyor olabilirim ama ondan önceki her şey daha netleşiyor," dedi. "Orada olduğumu zar zor fark eden bir adamla yaşadım. İş seyahatlerini önce bana danışmadan planlıyordu. İşten eve dönerken yemeğe çıktı ve bana haber vermedi, bu yüzden ikimiz için pişirdiğim yemek çöpe gitti. Gün içinde beni kontrol etmek için hiç aramadı ve ulaştığında da bunun nedeni onun için bir şey yapmamı istemesiydi."

"Evde yaptığım hiçbir şey için bana teşekkür etmedi ve seks yaptığımızda her şey onun zevki içindi. Evli olduğumuz onca yıl boyunca beni hiç orgazm ettiğini sanmıyorum. Nerede olduğumu, kiminle olduğumu ya da ne zaman evde olacağımı bilmek istemene kızacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Ama karşılığında ben de aynısını isteyeceğim."

"Benden gelen tüm mesajlardan bıkacaksın," diye söz verdi JJ.

"Yani bunu yapıyor muyuz? Çıkıyor muyuz?" April sordu.

JJ'in kalbi göğsünde güm güm attı. Kahretsin, az önce bu kadınla fazla yakınlaşmadan önce onun hafızasını geri kazanmasını bekleyeceğini söylememiş miydi?

Bunun için artık çok geçti. Hem de çok geç. "Evet."

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

"Ama sen hatırlayana kadar seninle sevişmeyeceğim."

Gülümsemesi kayboldu. "Bu hiç adil değil. Doktor bunun gerçekleşmesinin aylar alabileceğini söyledi."

"Aylar sürmez," dedi JJ kendinden emin bir şekilde. April suratını astı.

JJ kıkırdadı ve öne doğru eğilerek April'in suratını öpmek için elinden geleni yaptı.

"Ama öpüşebiliriz, değil mi?" diye sordu onun dudaklarına karşı. "Evet."

"Güzel. Seni öpebileceğim pek çok yer var."

JJ inledi. Bu kadın onun ölümü olacaktı.

April yine gülümsedi, sonra ciddileşti. "Bu garip mi?" "Ne garip mi?"

"Benim bu kadar güçlü olmam mı? Yani, teknik olarak seninle yeni tanıştım. Biraz sürtük gibi davranıyorum."

JJ başını salladı ve kaşlarını çatı. "Yapma. Kendini aşağılama. Buna katlanamam. Ve sen beni tanıyorsun. Belki bilinçli zihnin tanımıyor ama derinlerde bir yerde beni tanıyorsun. Kendin söyledin, beni hastane odanda ilk gördüğünde bana güvendin. İçgüdülerine güven tatlım. Gerçekten iyi içgüdülerin var. Ve ikimizin de içinde birikmiş, açığa çıkmak için can atan karşılıksız bir şehvet olduğunu söylediğimde bana güven."

Başını salladı.

Ve tam o sırada midesi guruldadı. Yüksek sesle.

JJ bunu düşünmeden önce hareket ediyordu. Ayağa kalkarken "Kal," diye emretti.

"Neyim ben, bir köpek mi?" April homurdandı ama bunu söylerken gülümsüyordu.

JJ eğildi ve onun başının üstünü öptü. "Hayır. Sen benim acıkmış, başı ağrıyan ve zor bir haftanın ardından biraz şımartılmayı hak eden kız arkadaşımın."

"Eh, sen böyle söyleyince" diye karşılık verdi April. "Sanırım burada kalacağım ve beni beklemene izin vereceğim."

JJ ona "Kesinlikle yapacaksın," dedi. Ondan uzaklaşmak zordu ve bunun nedeni sadece sikiinin

Sert. April'la ilgili her şey onu etkilemişti. Direnci, iş ahlakı, görünüşü, istediği şeyin peşinden gitme konusundaki lanet olası yeteneği. Ona olanlardan nefret etse de, aralarındaki mevcut duruma üzülemezdi. Sanki ikisinin de kalkanları sonunda indirilmiş gibiydi.

Hayır, indirilmiş değil, yok edilmişti.

Yine de iyi bir noktaya parmak basmıştı; birçok açıdan onunla yeni tanışmıştı. Onun geçmişini bilmiyordu. Savaş esiriyken ona ve arkadaşlarına ne olduğuna dair ayrıntıları. Sadece onun nazik tarafını biliyordu. Bir pislik olabilirdi ve onun bu yönünü gördüğünde, onunla birlikte olma konusundaki fikrini değiştirmeyeceğini ummak zorundaydı.

JJ derin bir nefes alarak bir kâse aldı ve yarısına kadar sıcak şehriyeli tavuk çorbasıyla doldurdu. Kaseyi fazla doldurup üzerine dökülmesini istemiyordu. Kadın artık acıkmayana kadar istediği kadar kalkacaktı.

Daha önce hiç ilgilenmesi gereken bir kadın olmamıştı ve bunun iyi hissettirdiğini kabul etmek zorundaydı. Gerçekten iyi. Bazı erkekler kadınlarına hizmet etmekten nefret ederdi ama JJ bunu seviyordu. Bu ona ihtiyaç duyulduğunu ve işe yaradığını hissettiriyordu. April'ı el üstünde tutmak istiyordu ve onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağına yemin etti... böylece onu asla terk etmek istemeyecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah April, Jack'in yatağına uzandı ve gözlerini tavana dikti. Hayatı boyunca hiç bu kadar el üstünde tutulduğunu hissetmemişti. Üstelik Jack'in evine geleli henüz yirmi dört saat bile olmamıştı. Boyundan büyük işlere mi kalkışıyordu?

Söylendiği gibi, Jack çok etkileyiciydi, bundan kaçış yoktu. Ve aslında onu sadece bir haftadır tanıdıktan sonra onunla bu kadar çok birlikte olmak istediği için hâlâ biraz tuhaf hissediyordu. Ama o haklıydı; sanki onu sonsuza dek tanıyacakmış gibi derinlerde bir şeyler hissediyordu.

Ve dün geceki öpücük ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Dudaklarını nazikçe onunkilere dokundurduğunda hissettiği kadar biriyle birlikte olmak için hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Öpüşmeyi derinleştirmek için ilk hamleyi o yapmıştı ve sonuç onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Eski sevgilisiyle birlikte olmak ona hiçbir zaman Jack'le birlikte olduğu zamanki gibi hissettirmemişti.

Ona bir pislik olabileceğini söylemişti ve yalan söylemiyordu. Hastanede onu üzen ya da rahatsız eden herkese karşı kaba davrandığını görmüştü ve dün onu dışarı çıkarırken, telefonuna bakıp dikkatini vermediği halde önünden geçmeye cüret eden bir adama hıyar gibi davranmıştı. Ayrıca otoyoldayken aptal sürücülere nefesinin altında küfrediyordu, bu yüzden biraz kaba olmakla ne demek istediğini anlayabiliyordu.

Ama dün gece birlikte vakit geçirdiği adam bir partnerde aradığı her şeye sahipti. Gülüşmüşlerdi. Jack's Lumber'dan ve başlangıçtaki mücadeleden bahsetti ama hiçbirinin bir an bile pişman olmadığına yemin etti. Savaş esiri olarak geçirdiği zaman hakkında ayrıntıya girmemişti, o da üstelememişti ama bunun onu bugünkü haline getirdiğini söyleyebilirdi.

Ve onun kendisini korumaktan, ona zarar vermek isteyen herkesle arasına girmekten bahsettiğini duymak April'in içini sızlattı.

Hayatı boyunca çoğunlukla tek başınaydı. Büyürken zorbalığa maruz kalmamış ya da travmatik bir şey yaşamamıştı ama bu, insanların sırf kadın olduğu için ondan faydalanmadığı anlamına gelmiyordu. Bir de kadınların her gün yaşadığı tipik saygısızlıklar vardı. Eski sevgilisi, bakkalda ya da dışarıdayken erkeklerin kendisine laf atmasını ya da müstehcen sözler söylemesini umursamamıştı. April, Jack etraftayken kimsenin bunu yanına bırakmayacağını hissediyordu.

Geç olduğunda, Jack yatmasına yardım etmek için ısrar etmiş ve her nasılsa kendini misafir odası yerine *onun* yatağında bulmuştu. Çarşafın altına uzandığında Jack'in gözlerindeki bakış, kızda yorganı geriye atıp onu kendisiyle kalmaya davet etme isteği uyandırmıştı. Ama adam dönüp mutfığa gitmiş, sonra da elinde ağrı kesicilerden biriyle geri dönmüştü. Onu alnından öpmüştü, bu her zaman hayal ettiği kadar romantikti ve ona iyi uyumasını söylemişti. Dışarıda kanepede olacağını ve bir şeye ihtiyacı olduğunda onu duyacağını söylemişti.

Akşam yemeğinden sonra, onu bugün Jack's Lumber'a götürmesi için de ikna etmişti. Bangor'daki hastanede onunla bu kadar uzun süre kaldıktan sonra yetişmesi gereken çok işi olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Onu peşine takılması için ikna etmek kolay olmamıştı ve kendisi çalışırken sadece oturup dinleneceğine dair söz verdirmişti ama Jack's Lumber görünüşe göre onun evden uzaktaki eviydi ve April hakkında çok şey duyduğu bu yeri görmek için sabırsızlanıyordu.

Elbette orada olmanın bazı anıların geri gelmesini sağlayacağını da umuyordu ama Jack hatırlamak için kendini zorlamaması konusunda çok kararlı olduğu için bu kısımdan bahsetmeyecekti.

Yatmadan kısa bir süre önce kızlardan, onunla ofiste buluşacaklarını söyleyen bir mesaj almıştı. Görünüşe göre, birbirleriyle iletişim halinde kalabilmeleri için uzun süredir kurulmuş bir grup mesajı vardı. Ve April'in sevdiği gibi çok aktifti.

Herkes June'u ve hızla ilerleyen hamileliğini kontrol ediyor, Carlise'i bir çeviriyi daha bitirdiği için tebrik ediyor ve Cal, April'in hurdaya çıkan Forester'ının yerine yeni bir Forester arayışı konusunda herkesi bilgilendiriyordu. April itiraz ettiğinde, onu vazgeçiren Jack olmuş ve herkesin birbirlerine her zaman yardım ettikleri gibi ona da yardım etmek için bir şeyler yapması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Ve son Subaru'su kaza yaptığında hayatını kurtardığı için, aynı marka ve model başka bir araç almaktan şikâyet edemezdi.

Cal prensip olarak yapabileceği en iyi anlaşmayı yapmaya kararlıydı, bu yüzden bulabildiği her Subaru satıcısıyla pazarlık yapıyordu. Sadece bu da değil, sosyal medyadaki bir grupta, Lafayette, Indiana'daki Subaru fabrikasında çalışan ve kendisine arkadaş ve aile indirimi sağlayabilecek bir adamla sohbet etmişti.

Newton'a geri döndüğünde olayların bu kadar hızlı gelişmesi April'in başını döndürüyordu ama buna şaşırması gerektiğini düşünüyordu. Bu insanları aylardır, hatta bazılarını yıllardır tanıyordu. Uzun zamandır tanıdığı arkadaşlarından birinin başına bir şey gelseydi, o da aynı şeyi yapardı. Bu yüzden kendisi için biraz rahatsız edici ve garip olsa da, yine de onların desteğini takdir ediyordu.

Pastırma ve tarçın kokusu kapıdan içeri süzölmeye başladığında hâlâ yatağında uzanıyordu. April ayağa kalktı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Ne giyeceğine karar vermesi gerekiyordu çünkü Jack'in hastaneden eve gelirken giydiği büyük boy tişörtü insan içine çıkarken onu kesmeyecekti. Ayaklarını sürüyerek yatak odasına bitişik banyoya gitti ve ışığı açtığında yüzünü buruşturdu.

Baş ağrısının bu sabaha kadar geçeceğini ummuştu ama belli ki öyle olmamıştı. Aynada kendine baktı ve yüzünü buruşturdu. Tanrım, berbat bir haldeydi. Zaten çok güzel bir kadın değildi ama saçlarının kesinlikle yıkanması gerekiyordu ve yanaklarına biraz dudak kremi ve renk sürebilirdi. Yüzündeki morluklar mor ve maviden çok sarı ve yeşildi, bu iyiydi ama yine de hoş değildi.

Temizlenmek için artık çaresiz olan April duşu açmakta tereddüt etmedi. Su ısınırken, Jack'in dün gece ona verdiği diş fırçasıyla dişlerini fırçaladı. Sonra gömleğini başının üzerinden yukarı doğru sıyırdı, iç çamaşırını kalçalarının üzerine itti ve geniş alana adım attı.

İnleyerek başını arkaya yatırdı, gözlerini kapadı ve sıcak suyun vücudunun üzerinden akmasına izin verdi. Bu kelimenin tam anlamıyla hayatında aldığı en iyi duştı ve sadece kendini çok kirli hissettiği için değil. Su basıncı güçlüydü ama tenine çarptığında canını yakacak kadar sert değildi. Duş başlığı genişti, şu yağmur tipi şeylerden biriydi. Orada ne kadar durdu, April'in hiçbir fikri yoktu ama başına vuran suyun ağrısını daha da kötüleştirmeye başladığını fark ettiğinde, işleri hızlandırması gerektiğini düşündü.

Jack'in şampuanını kullandı ve saçlarını iki kez yıkadı. Saç kremi yoktu, bu da düğümleri açmanın biraz zaman alacağı anlamına geliyordu ama umurunda değildi. Onun sabununu kullandı ve bütün gün Jack gibi kokacağını fark edince gülümsemekten kendini alamadı.

Suyu kapatıp duşun yanında asılı duran kocaman kabarık havluyla kurulandıktan sonra giyecek bir şeyi olmadığını fark etti. Jack'in çekmecelerini karıştırıp başka bir gömlek bulabilirdi ama onun eşyalarını karıştırmak istemiyordu.

Jack'in yatak odasından gelen sesini duyduğunda hâlâ ne yapacağını düşünüyordu.

"April?"

"Evet?"

"Carlise evine uğradı ve senin için birkaç kıyafet hazırladı."

Hem bu nazik jest hem de Jack'in aklından geçenleri okumuş olması onu şaşırtmıştı.

Cevap vermeyince açıkladı: "Onda anahtar var, tıpkı sende olduğu gibi, June ve Marlowe'un evlerinde de anahtar var. June aslında üzerinde 'BFF' yazan anahtarlıklar yaptırdı ve hepiniz birbiriniz için anahtarlarınızın kopyalarını yaptırdınız." Bu ayrıntının June'un sesinde yarattığı eğlenceyi duyabiliyordu. "Her neyse, bu sabah kıyafetleri getirdi ve ben de onları buraya koyuyorum. Tamam mı?"

April'in gözleri yaşlarla doldu. Carlise, June ve Marlowe gibi iyi arkadaşları hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu. Ama minnettardı. "Tamam," diye seslendi.

"İyi misin?"

Jack'in sesinin titrek olduğunu fark edeceğini düşündü. "Ben iyiyim."

"April. . . Ben ciddiym. Neyin var? Başın mı ağrıyor? Doktor çağırayım mı? Kahretsin, çok erken çok fazla şey yaptın, değil mi? O duş çok fazlaydı. Senin için saçını yıkamayı teklif etmeliydim. İyi misin? İçeri geliyorum."

"Hayır!" April ısrarla "Hayır!" dedi. Önünde tuttuğu havlu onu göğsünden ayaklarına kadar örtecek büyüklükteydi ama Jack'in onu bu kadar savunmasız görmesinden hâlâ tedirgindi. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sadece Carlise'in sabahın köründe beni düşündüğünü düşününce biraz gözlerim doldu."

Jack'in sesi sanki kapının diğer tarafında duruyormuş gibi geliyordu ... ve muhtemelen öyleydi. "Emin misin?"

"Eminim."

"Pekâlâ. Kahvaltı için biraz pastırma, krep ve tarçınlı çörek yaptım. En sevdiğin krema ile kahvem de var. Giyinmek için acele etme. Sen hazır olana kadar her şeyi sıcak tutacağım."

April onun hangi kremayı bu kadar çok sevdiğinden bile emin değildi. Bu o kadar küçük, önemsiz bir şeydi ki... yine de en sevdiği kremayı hatırlayamamak aniden bunaltıcı ve biraz da rahatsız edici hissettirdi. Ama derin bir nefes aldı. Akışına bırakmak zorundaydı. "Tamam, teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok tatlım. Benim için zevkti."

April onun ayak seslerinin banyodan uzaklaştığını, sonra da yatak odasının kapısının arkasından kapandığını duydu.

Kapıyı aralayıp dışarı baktı ve yakınlarda duran bir bavul gördü. Tanıyamadı ama onun olması gerektiğini düşündü. Bavulu banyoya çekti ve kapıyı tekrar kapattı. Bavulu makyaj masasının üzerine koyduktan sonra fermuarını açtı ve Carlise'in paketlediği her şeyi görünce gülümsedi. Taytlar, kotlar, iç çamaşırları, sütyenler, tişörtler, sweatshirtler ve bir ya da iki bluz. Şampuan, saç kremi, duş kabini, losyon, diş fırçası, diş macunu ve tampon, tırnak makası, aspirin ve diğer çeşitli banyo malzemeleri gibi şeylerle dolu küçük bir çanta.

Gözleri yeniden yaşardı. Carlise mükemmel bir şekilde paketlemişti ve April kıyafetlerin kendisine ait olduğunu fark etmese de bedenlerine bakarak öyle olması gerektiğini düşündü.

April bir tişört ve bir çift tayt seçerek giyindi. Bavulundaki fırçayı eline aldı ama saçındaki karışıklığı gidermekten şimdilik vazgeçti. Saçını çekiştirmek başını çok fazla ağrıtıyordu, bu yüzden omuz hizasındaki saçlarını bir toka ile başının üstüne yığdı. Saçlarıyla daha sonra ilgilenenecekti. Şu anda tarçın ve diğer yiyeceklerin kokusu midesinin guruldamasına neden oluyordu.

Bavulu daha sonra ilgilenmek üzere banyodan dışarı itti ve yatak odasından çıkıp oturma alanına doğru yürüdü. Jack ona arkasını dönmüş, mutfakta bir şeyler yapıyordu. April uzun bir süre onu incelemek için zaman ayırdı. James ona hiç kahvaltı hazırlamış mıydı?

Hatırlayamıyordu ve kafasına aldığı darbe yüzünden unuttuğunu da sanmıyordu.

James kendisinden başka kimseyi düşünmüyordu ve muhtemelen işe gitmeden önce ona kahvaltı hazırlamak aklının ucundan bile geçmemiştir.

Bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü Jack aniden döndü ve ona gülümsedi. Tezgâhın üzerinde duran fincana uzandı ve kahve makinesinin üzerinde ısınan sürahidenden kahve doldurdu. Bir tutam da krema koyduktan sonra mutfaktaki küçük masaya götürdü. "Gel otur," dedi ve bir sandalye çekti.

April sanki transa geçmiş gibi Jack'in gösterdiği yere doğru yürüdü ve oturdu. Jack eğildi ve başının üstünü öptü. "Günaydın."

"Günaydın," diye mırıldandı April, bardağı dudaklarına götürüp derin derin içine çekti. Jack'in kıkırdadığını duydu ama bir yudum almak için onu duymazdan geldi. "Mmmmm," diye iç geçirdi Jack'e bakmadan önce. Onun yüz ifadesini görünce dondu kaldı. "Ne oldu? Yüzümde bir şey mi var?" diye sordu bilinçli bir şekilde.

"Hayır. Ben sadece... kahve içmeden önce biraz kendinde değilsin. Senin bu özelliğini fark etmemiştim. Muhtemelen ofise geldiğimde seni hep uyanık ve güne hazır gördüğüm içindir."

April omuz silkti. "Bu iyi, teşekkür ederim," dedi, onun yorumuna karşılık başka ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Bir şey değil. Ofiste bir kahve makinesi var, ama işe gelip de kremanızın boş olduğunu görürseniz bunun bedelini ağır ödeyeceğimizi söyleyerek hepimizi tehdit ettiniz." Kıkırdadı. "Bu yüzden hepimiz senin her zaman bol miktarda kahve içtiğinden emin olmayı görev edindik."

April neden olduğundan emin olmasa da kızardı. "Bu iyi bir şey," diye kendini savundu. "Yine de itiraf etmeliyim ki ne olduğunu bilmiyorum."

Jack, sanki tamamen normal bir şeymiş gibi, "Southern butter pecan," dedi. onun hiçbir fikri yoktu ne tür

kremayı o kadar çok seviyordu ki, ofiste içmezse bedensel zarar vermekle tehdit etmişti. "Benim için çok tatlı. Ben daha çok sade kahve içerim ama krema satıcınız olmaktan mutluluk duyarım."

April, Jack'in kahvesini sade sevmesine pek şaşırmamıştı. Jack mutfağa dönüp iki tabağı doldurmaya başladığında April bir yudum daha aldı. Önüne koyduğu yiyecek miktarı April'in sırtmasına neden oldu.

"Bunların hepsini yiyemem."

Jack sadece omuz silkti. "Yiyebildiğin kadar ye. Gerisini ya ben bitiririm ya da daha sonra yemek üzere buzdolabına koyarım. Oh, işte ağrı kesicin."

"Reçetesiz satılan bir hap alırım diye düşünmüştüm," dedi kadın.

Ama Jack başını salladı. "Bugün olmaz."

"Jack," diye uyardı April, ama Jack onu durdurmak için elini kaldırdı. "Bugün hastaneden çıktığın ilk tam gün. Biz Ofise gidiyorum. Bugün bütün bir hafta boyunca olduğundan daha uzun süre ayakta olacaksın. Buna ihtiyacın olacak. Ağrı kesicileri bırakmanla ilgili bir sorunum yok ama bugün başlama günü değil. Dün bağımlı olmana izin vermeyeceğime söz verdim ve bu sözümünden dönmeyeceğim. Ben de kurtarıldıktan sonra aynı nedenle ağrı kesicileri reddetmeye çalıştım. Onlara bağımlı olmak istemedim ama bu bir hataydı. Kendime gereğinden fazla acı çektirdim ve senin de aynı şeyi yapmanı istemiyorum."

April cevap olarak masanın üzerine koyduğu hapa uzandı. İlacı kahvesiyle birlikte yuttu ve çatalını eline aldı.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Sana asla zarar vermeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Ama elimden gelirse senin de kendine zarar vermene izin vermeyeceğim."

Bu adam. Onu öldürüyordu. Ayrıca kendini dengesiz hissediyordu. Daha önce hiç bu kadar ilgi görmemişti. Bir süre sonra "Teşekkürler," dedi.

Jack başıyla onayladı, sonra çatalıyla tabağını işaret etti. "Soğumadan ye."

Kadın başını eğdi. "Patronluk taslıyorsun," dedi Jack'e. Yine de bir parça tarçınla rulo kesti.

"Evet," dedi pişmanlık duymadan. "En iyisinden öğrendim . . . sen."

"Ben mi? Ben otoriter değilim," diye karşı çıktı April.

Jack güldü. Sertçe. "Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama öylesin. Bana her zaman patronluk taslıyorsun. Ve diğerlerine de. Müşterilere ve tedarikçilerimize de. Carlise, June ve Marlowe'a bile patronluk taslıyorsun. Ama bu senin cazibenin bir parçası ve seni bunun için seviyoruz."

April kaşlarını çatı. Gerçekten de patronluk taslıyor muydu? Bu açıklama hakkında ne düşüneceğinden emin değildi.

"Sorun değil tatlım. Söz veriyorum. Şimdi yemeğini ye. Saçına bir şeyler yaparız, sonra gideriz."

"Saçım mı?"

"Evet."

Yine, sanki söyledikleri tamamen normalmiş gibi konuşmuştu. Tecrübelerine göre -hatırlayabildiği kadarıyla yani -Erkekler kız arkadaşlarının saçlarıyla ilgilenmezdi. Eski sevgilisi onunkinden sadece dağınık olduğunda bahsederdi.

Ama önündeki yemeğin kokusu ve tadı çok güzel olduğu için, bir an için dikkati dağıldı ve olabildiğince hızlı bir şekilde yemeğe daldı. Jack'in tabağına koyduklarının çoğunu yemesi onu şaşırtmıştı.

Jack neredeyse boşalan tabağı alıp lavaboya götürürken ona memnuniyetle gülümsedi.

"Temizliğe yardım edebilirim," dedi ona.

Ama Jack sadece başını salladı ve "Ben hallederim. Neden gidip fırçanı, tarağını ya da her neyse onu alıp buraya getirmiyorsun ve kanepeye oturmuyorsun? Ben hemen geliyorum."

April'in kafası bir kez daha karışmıştı. "Neden?"

"Neden ne?" Jack durup ona bakarak sordu.

"Neden buraya geri geleyim ki? Gidip banyoda fırçalayacağım."

Jack elindeki tabağı bıraktı ve buzdolabının üzerinde asılı duran bulaşık havlusuna ellerini sildi. Ona doğru yürüdü ve elini omzuna koydu. "Karmakarışık görünüyor, muhtemelen duşumda ihtiyacın olan kız saçmalıklarını bulundurmadığım için. Bunun için üzgünüm bu arada. Bavulunu daha önce getirecektim ama seni rahatsız etmek istemedim ve duşta suyun açıldığını duyduğumda çok geçti. Her neyse, o bukleleri çekiştirerek başını gereğinden fazla incitmeni istemiyorum, o yüzden sana yardım edeceğim. Nazik olacağım."

"Yapabilirim," diye fısıldadı April, bir kez daha bu adamdan etkilenmişti. Onun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Yapabileceğini biliyorum. Ama ben daha iyisini yapabilirim," dedi göz kırparak.

April gözlerini devirdi. "Çok mu ukalasın?" diye sordu.

Adam kıkırdadı. "İyi olduğumu bildiğim şeyler söz konusu olduğunda, evet."

"Yani bunu daha önce yaptın mı? Bir kadının saçını taradın mı?"

"Hayır. Asla. Ama elimi kesmektense

Sana zarar verirsem, bir yolunu bulacağımı biliyorum. Ve muhtemelen senden daha nazik olacağım, çünkü ofise gitmek için sabırsızlanacaksın, bu da muhtemelen fırçayı nazikçe aralarından geçirmeye çalışmak yerine sarmaşıkları söküp atacağın anlamına geliyor."

Hay Allah, haksız değildi. "Her neyse," dedi kız gözlerini devirerek.

Bu Jack'in gülümsemesini daha da artırdı. "Hadi git, seninle kanepede buluşuruz."

April yatak odasının kapısına doğru yöneldi ama son anda döndü. "Jack?"

"Evet, tatlım?"

"Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Neyle?"

"Seninle."

Başını salladı. "Akışına bırak April."

"Kendime zarar verdiğim için mi bu noktaya geldik diye düşünmeden edemiyorum. Aramızdaki ilişkinin eski halini hatırlayamadığım için mi?" diye ağzından kaçırdı.

Adamın gülümsemesi bir anda kayboldu. Hâlâ odanın diğer tarafında duruyordu ama aralarındaki yakınlık dün gece kanepede yan yana oturup birbirlerine dokundukları zamanki kadar yoğundu.

"Kısmen, evet. Kazayla ilgili kısmı yani," diye hızla ekledi. "Neredeyse neyi kaybettiğimi fark ettim. Şimdiye kadar sana karşı duyduğum çekime göre hareket etmemekle aptallık etmişim. Neyi beklediğimi bilmiyorum ama geçirdiğin kaza hayatın ne kadar kısa olduğunu anlamamı sağladı ve ben de daha fazla zaman kaybetmek istemediğime karar verdim. Ama hafızanı geçici olarak kaybetmen bunun bir parçası *değil*. Aslında o kısım beni çok korkutuyor."

"Neden?"

"Çünkü hatırladığında, benimle birlikte olmak istememenin önemli bir nedeni olacağından korkuyorum. Neden mesafeni koruduğunu. Savunmasız olduğun bir anda harekete geçtiğim için bana kızacaksın."

April buna ne diyeceğinden emin değildi. Adam haklıydı. Neden ona çıkma teklif etmemişti? Aralarındaki bariz çekimi harekete geçirmesi için onu neden cesaretlendirmemişti? Onun hakkında öğrendiği ama şu anda hatırlayamadığı bir şey mi vardı, mesafesini korumasına neden olan bir şey?

"Git fırçanı al, tatlım," dedi Jack.

Çok dengesiz olduğu için Jack'in dediğini yaptı ve ondan uzaklaştı. Ama Jack'in yüzündeki incinmiş ifadeyi görmeden önce değil. Bunu yaptığından nefret ediyordu. Adam nazik ve kibar olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve ona minnettar olmadığını hissettirmek istememişti. Yine de ... şimdiye kadar onları neyin ayırmış olabileceğini merak etmekten kendini alamadı.

Fırçayı alıp oturma odasına geri dönmesi uzun sürmedi. Jack kanepede onu bekliyordu. Küçük sehpayı kanepenin dışına itmişti.

ve Şimdi eliyle yeri işaret etti. "Buraya oturursan saçına daha kolay ulaşabilirim," dedi.

April başını sallayarak onun ayaklarının arasında yere uzandı ve fırçayı ona uzattı. Adam fırçayı alırken parmakları onunkileri okşadı ve April bu masum dokunuş karşısında ayak parmaklarına kadar karıncalanma hissettiğine yemin etti.

Ama bu, adam elini saçlarında gezdirip daha önce taktığı tokayı nazikçe çıkardığında hissettiği karıncalanmanın yanında hiçbir Şeydi. Sonra parmaklarını dikkatle nemli tellerin arasından geçirdi ve April gözlerini kapattı. Onun dokunuşu çok iyi hissettiriyordu. Fazla iyi. Böyle bir Şey var mıydı?

Sağını kuaförden başka kimse taramamıŐtı ve bu sayılmazdı çünkü hiç *böyle* hissetmemiŐtı. Jack uçlardan başladı, sağ tellerini dikkatlice fırçaladıktan sonra kafa derisine doğru ilerledi. Ritmik ve nazik hareketler kadının memnuniyetle iç çekmesine neden oldu. Jack'in ellerinin başının üzerinde olması çok rahatlatıcıydı.

Bunun canını yakacağından endiŐelenmiŐtı ama daha iyi bilmeliydi. Jack ona zarar vermezdi. Bunu ruhunun derinliklerine kadar biliyordu. Aralarındaki bağ her neyse, bu ona güvenmesini sağlıyordu.

Çok geçmeden, hırıltıların gittiğini ve Jack'in sadece zevk için saçlarını taradığını fark etti.

"Jack?" diye fısıldadı, gözlerini açmadan. Fırça arada bir durakladı. "Evet?"

"Bana çıkma teklif etmen için seni cesaretlendirmememin nedeni ne olursa olsun... bunun bir önemi yok. *Artık* ne istediğimi biliyorum ve o da sensin."

Onun nefes verişini duymaktan çok hissetti.

"Hafızan geri geldiğinde bu konuşmayı tekrar yaparız."

April başını salladı ve sırtını adamın bacaklarından birine yaslayacak Şekilde dönerek ona baktı. "Hayır, yapmayacağız."

Adam kaşlarını çattı.

"Kazadan önce olduğum kişi değilim."

"Elbette öylesin," dedi kararlı bir şekilde.

"Dedin ki, aynen aktarıyorum, *şimdiye kadar sana olan çekimime göre hareket etmemekle aptallık ettim. Geçirdiğin kaza hayatın ne kadar kısa olduğunu anlamamı sağladı ve ben de daha fazla zaman kaybetmek istemediğime karar verdim.* Ben de aynı şekilde hissediyorum. Kazadan önce böyle hissetmeseydim, kendimi sana bu kadar yakın hissetmemin, seni bu kadar istememin hiçbir yolu yoktu. Sana ilgimi belli etmemek için her ne sebebim olduysa aynı derecede aptalcaydı. Sanırım hafızamın geri gelmesi seni daha az değil, daha çok istememe neden olacak."

Jack ellerini kalçalarına dayamış otururken gözleri kapandı. Duygularını kontrol altına almaya çalışırken Jack'in onun sırtına karşı ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu. Gözlerini açtığı anda, bakışları onu yakıyordu. "Kendi iyiliğin için fazla zekisin," dedi bir süre sonra. "Kendi sözlerimi bana geri atmaya bayılıyorsun."

"Haklı olduğun zaman haklısındır. Ve sanırım yanıldığın zaman da, bunu bilmeni sağlamakta hiç sorun yaşamıyorum."

Jack gülümsedi. "Bu doğru. Umarım hatırladığında çekip gitmezsin."

"Yapmayacağım." April bundan ayak parmaklarına kadar emindi. Bu adamı bırakıp gitmek aptallık olurdu. Onunla birlikte olalı daha bir gün bile olmamıştı ve adam ona başka hiç kimseden görmediği kadar ilgi ve sevgi göstermişti. Umutsuzca ona bu ilgiyi ve sevgiyi on katıyla geri vermek istiyordu.

"Pekâlâ. Başın nasıl? Ofise gitmek için hâlâ hazır mısınız?" diye sordu.

"Yokluğumda alanımın ne kadar berbat hale geldiğini görmemi engellemeye mi çalışıyorsun?"

Jack kahkahayı patlattı. "Hayır. Bunu er ya da geç anlayacaksın. En iyisi elini taşın altına koy ve bu işi hallet."

April gülümsedi, sonra ciddileşti. "İşimin ne gerektirdiği hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum," diye itiraf etti endişeyle.

"İşe ilk alındığın zaman anlamıştın. Şimdi de aynı hızla öğreneceğinden hiç şüphem yok," dedi Jack, sanki onun işe geri dönmesi konusunda herhangi bir endişesi yokmuş gibi rahatça. "Ama bugün çalışmıyorsun. Hâlâ iyileşiyorsun. Carlise, June ve Marlowe bizimle orada buluşacaklar, bu yüzden onlardan senin dikkatini dağıtmalarını istedim."

"Dikkatimi dağıtmak mı?"

"Evet. Seni tanıyorum. Eğer o masanın başına geçersen ve telefon çalmaya başlarsa, her şeyi bugün çözmek için ısrar edersen ve bu ne kadar sürerse sürsün orada oturursun. Seni tekrar işlerin içine sokmak istiyorum."

April dudaklarında oluşan küçük sırtışa engel olamadı. Şimdi daha çok onun gibi konuşuyordu. "Tamam."

"Neden senin *onayına* güvenmiyorum?" Jack sordu.

"Bilmiyorum. Ben tamamen masumum," diye şımardı April.

Jack'in gülme sesi hoşuna gitmişti. Bunu yeterince yapmadığı hissine kapıldı. "Pekâlâ. Kalk bakalım. Carlise kapının yanına bir çift spor ayakkabı koydu. Birkaç çorap ve belki bir sweatshirt bul, çünkü bazen ofiste hava soğuk oluyor ve biz de dışarı çıkıyoruz."

Jack onu ayağa kaldırdı ama ayağa kalktıktan sonra da bırakmadı. Elini onun pürüzsüz saçlarında gezdirdi ve ondan çok kendi kendine, "Saçlarının hissini seviyorum," dedi. Sonra ona mahcup bir sırtış attı ve fırçayı uzattı. "Hadi kadın, zaman kaybetmeyi bırak."

April gözlerini devirdi. Erteleyenin o olduğunu ikisi de biliyordu. Ama o çenesini kapalı tuttu ve yatak odasına yöneldi. Tüm bunların bu kadar normal görünmesi garipti. Jack'le birlikte yaşamak. İleri geri şakalaşmak. Yaptıkları ciddi konuşmaları bile seviyordu. Dürüst olmak ferahlatıcı ve rahat hissettiriyordu.

Jack's Lumber'ı görmeyi ve arkadaşlarıyla takılmayı dört gözle beklese de, günü Jack'le baş başa geçiremeyeceği için biraz üzülmekten kendini alamıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Üç saat sonra, JJ April'a baktı ve gülümsedi. Bakışlarını ondan bir seferde birkaç dakikadan fazla ayıramıyordu. Jack's Lumber'a ilk geldiklerinde, ofisi görmenin bir şekilde beyinde bir şeylerin tıklanmasına ve acı çekmesine neden olacağından endişelenmişti. Ama o hiçbir şey fark etmeden etrafına bakınmış ve omuz silkerek "Güzelmış" demişti.

Her şeyi hemen hatırlamadığı için hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı ama ona etrafı gezdirirken duygularını kendine sakladı.

Ofis gösterişli değildi. Önde küçük bir resepsiyon alanı vardı, sonra bir iç kapı JJ ve erkeklerin epeyce zaman geçirdiği ve son zamanlarda kızların büyük ölçüde kendileri için devraldığı daha büyük bir alana açılıyordu. Birkaç kanep ve duvarlardaki resimler ve kanepedeki yastıklar gibi bazı kadınsı dokunuşlarla burayı daha rahat ve ev gibi bir yer haline getirmişlerdi ve arada sırada bir buket taze çiçek ortaya çıkıyordu. Tam donanımlı bir mutfak vardı ve April daha önce bir köşeye yığılmış olan malzeme kutularını gizlemek için odanın küçük bir bölümünü perdelerle ayırmıştı.

JJ etrafına bakınırken April'ı evin her köşesinde gördüğünü fark etti... ki bu şaşırtıcı değildi, çünkü burada en çok zaman geçiren oydu. Mutfaktaki tabaklarda, seçtiği yer döşemesinde, hatta perdenin arkasındaki depolama alanında kutuların istiflenme biçiminde bile onun etkisini fark etti.

Jack's Lumber'ı kendisinin yapmıştı ve kalmamaya karar verirse kimse onun yerini dolduramayacaktı. Hafızasını asla geri kazanamasa bile, eğer isterse burada tekrar kendine bir yer bulabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Maine'e ilk seferinde olduğu kadar çabuk alışamama ihtimali de vardı.

"Dostum, Chappy'nin botlarını çıkardıktan sonra ayaklarını koklamış gibi görünüyorsun. Ne var ne yok?" Bob omzuyla JJ'i dırterken sordu.

"Hey! Ayaklarım o kadar da kötü değil," diye itiraz etti Chappy.

Ofisin arka kapısının yanında durmuş, Bob ve Chappy'nin az önce bitirdikleri işi tartışıyorlardı. Cal odanın diğer ucundaydı ve June'u kanepede daha rahat ettiriyordu. June'un hamileliği ilerledikçe arkadaşları da daha korumacı oluyordu... Gerçi kimse onu suçlayamazdı.

"April'in gitmesini istemiyorum," diye ağzından kaçırdı JJ.

Chappy şok olmuş görünüyordu. "Bekle, *gidiyor* mu?"

"Bilmiyorum. Bu mümkün. Yani, herhangi bir yere gidip değerli bir insan olabilir. Neden burada kalsın ki?" JJ sordu. Hızlı konuşuyordu ve biraz paniklemeye başladığını fark etti ama kendini durduramadı.

"Neden kalmasın ki?" Bob karşı ıktı. "Ona aptalca bir şey mi söyledin? Hafızası yerine geldi ve senin ona çıkma teklif etmeyi reddettiğini mi fark etti?"

"Hayır, hayır ve hayır," diye homurdandı JJ. "Burada olmak, burayı nasıl kendisinin yaptığını görmek ... Ben sadece ... Gitmesini istemiyorum."

Chappy sırtarak, "Birileri sonunda kafasını kıcından ıkarmışa benziyor," dedi ve sözlerinin sertliğini azalttı.

JJ derin bir nefes aldı ve arkadaşına döndü. "Seviyorum. Onu seviyorum. Eğer giderse ne yaparım bilmiyorum."

"Gitmeyecek," dedi Bob ona. "Ona bir baksana. Carlise'i, June'u ya da Marlowe'u hatırlamıyor olabilir ama onlarla yeniden kaynaşmaya başladı bile."

JJ tekrar kadınlara baktı ve April'in yüzündeki gülümsemeyi gördü. Marlowe'a doğru eğilmiş, sanki diğer kadının söylediği her kelimeye kilitlenmişti.

Derin bir nefes aldı. İcini kaplayan rahatlama hissi neredeyse acı vericiydi.

"Sıkışıp kalmıştınız," dedi Chappy. "Bir rutinin içinde sıkışıp kaldınız. Bence ikiniz de aranızdaki statükoyu değiştirebilecek herhangi bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkuyordunuz. Muhtemelen onun patronu olduğun ve senden yaşça büyük olduğu için endişelendi ve ilk hamleyi o yapmak istemedi. Ve sen - senin anlaşmanın *ne olduğundan* emin değilim ama tahminimce işler umduğun gibi gitmezse bunun arkadaşlığınızı mahvedeceğinden korkuyordun."

JJ başını salladı, sonra mırıldandı, "Aptalcaydı."

Bob başını hafifçe sallayarak, "Ben öyle demezdim," dedi. "Belki de aşırı ihtiyatlıydı."

Cal onlara doğru yöneldi ve yeterince yaklaştığında sordu: "Neden bu kadar dikkatle konuşuyoruz? Dünya barışı mı? FBI'ın en çok aranan on kaçağı mı? İhtiyar Smith mi?"

JJ'in dudakları kıpırdadı.

"JJ çıldırıyor çünkü April'ı sevdiğini yeni fark etti ve hafızası geri geldiğinde onu terk edeceğinden korkuyor."

"Gitmeyecek," dedi Cal sakince, sanki geleceği görebiliyormuş ve söylediklerinin doğru olduğundan hiç şüphesi yokmuş gibi.

"Yine de onu teşvik etmekten zarar gelmez diye düşünüyorum," diye ekledi Chappy. "Hepimiz burayı onun ayakta tuttuğunu biliyoruz. O olmasaydı Jack's Lumber muhtemelen çoktan kapanmış olurdu. Onu ortak olarak almaya bir itirazınız var mı?"

JJ'in ağzı açık kaldı. O da tam olarak bunu düşünüyordu. Daha dün bunu gerçekleştirmek için çocuklarla konuşmaya karar vermişti. Bu, en iyi arkadaşlarıyla nasıl aynı dalga boyunda olduklarını bir kez daha hatırlattı.

"Kesinlikle."

"Bunu daha önce yapmalıydık." Üç arkadaşı JJ'e baktı.

"Eee?" Chappy ona sordu.

"Ya kalması için ona rüşvet verdiğimizizi düşünürse?" JJ sordu. "Belki de hafızasını geri kazanana kadar beklemeliyiz. Yani, burası için kışını yırtarak çalıştı. Burada ne kadar zaman geçirdiğini hatırlayabilir ve daha fazla çaba sarf etmek istemediğine karar verebilir."

Cal gözlerini devirdi. "Bence kanının, terinin ve gözyaşlarının ne kadarını buraya adadığını bilirse, daha da fazla kalmak isteyecektir. O böyle inatçıdır."

"Değil mi? Belediye meclisinin parktaki ağaçların bakımı için şehir dışından bir şirketle anlaşmayı düşündüğünü duyduğunda belediye başkanının ofisine gidip ona Jack's Lumber'ın neden daha iyi bir seçim olacağına dair otuz dakikalık bir PowerPoint sunumu yapmayı kendine görev edindiğini hatırlıyor musun?" Chappy gülerek sordu.

"Ya da yıllık tatil partisinde Noel Baba ve elflerini oynamamız için bizi gönüllü yaptığında, normalde bu rolü oynayan adam gıda zehirlenmesi geçirdiğinde?" Bob ekledi.

"Onu en iyi sen tanırsın, JJ. Ne planladığımızı ona söylersek onu herhangi bir şekilde manipüle etmeye çalıştığımızı düşüneceğine gerçekten inanıyor musun? Yoksa ne kadar sıkı çalıştığını fark ettiğimiz için gururu okşanacak ve minnettar mı olacak?" Cal sordu.

JJ bunu düşünmek zorunda bile kalmadı. "Muhtemelen bize onun burası için ne kadar önemli olduğunu fark etmemizin zamanının geldiğini söyleyecektir."

Çocukların hepsi güldü.

"Avukatımızla görüşüp bu konu üzerinde çalışmaya başlamasını sağlayacağım.

Bölünme ne olmalı?" Cal sordu.

JJ daha konuşmadan Bob, "Her birimiz çeyrek yüzdemizin beşini ona verelim, böylece her birimiz yirmiye sahip oluruz," dedi.

"Kulağa adil geliyor," dedi Chappy başını sallayarak. "Katılıyorum," dedi Cal.

"Ben de," diye araya girdi JJ. Bunu daha önce yapmaları gerekirdi. April, Jack's Lumber'ı bir arada tutan yapıştırıcı gibiydi.

Cal kadınlara doğru dönerek, "Şimdi gidip ona söyleyeceğim," dedi.

"Bekle!" JJ arkadaşını kolundan tutarak haykırdı. "Neden?"

JJ beynini zorladı ama kulağa mantıklı gelecek bir neden bulamadı.

Bob sırtarak, "Kalması için ona rüşvet verdiğimizizi düşüneneğinden endişeleniyor," dedi.

"Rüşvet veriyoruz!" Chappy sırtarak söyledi.

Cal JJ'ye döndü. "Bak, anlıyorum. April hakkında içinde yuvarlanıp duran bir sürü duygu var. O incindi. Hâlâ neler olabileceğinden korkuyorsun. Ben de June için aynı şeyi hissettim. Hâlâ da hissediyorum. Onu kanlar içinde yerde yatarken görmek hayatımda yaşadığım en korkunç şeydi. Hala kabuslar görüyorum. Ama o hayatta ve oğlumuza hamile.

"Kurtarıldıktan sonra geçmişte yaşayamayacağımızı söyleyen sen değil miydin? Ordudan ayrıldıktan sonra ne yapacağımıza karar vermeye çalışırken? Aynı şey burada da geçerli. Ne olduysa oldu. Geleceğe bakmalısın. Ve anladığım kadarıyla, April'i geleceğinde istiyorsun. Değil mi?"

JJ başını salladı.

"O zaman onu sana, bize, Newton'a bağla, ne şekilde olursa olsun. Bu manipülatif değil; istediğin şeyin peşinden gitmek. Ve hepimiz April'i istediğini biliyoruz. Tıpkı onun da seni istediği gibi. İkinizin birbirinizin etrafında sessizce dolaşmanızı çok uzun zamandır izliyoruz."

Diğer iki adam başlarıyla onayladılar.

JJ arkadaşlarına sırtmaktan kendini alamadı. "Hepiniz çok duygusalsınız. Sanki karılarınızın hamilelik hormonları size de bulaşmış gibi."

"Aynen öyle," dedi Chappy kocaman bir sırıtışla.

"Bunu inkâr etmeyeceğim," dedi Bob. "Ayrıca, son zamanlarda seks eskisinden daha da muhteşemdi ve bu da bir şey ifade ediyor."

Cal sadece gülümsedi.

"Peki. Git söyle ona," dedi JJ ona.

"Zaten söyleyecektim," diye karşılık verdi.

Chappy, "O sadece karısının üzerinde dolaşmak için bir bahane arıyor," dedi. "Ki bu kötü bir plan değil." Cal'ı kanepelere doğru takip etti.

Bob JJ'e, "Haydi, kadınlarımıza katılma zamanı," dedi.

JJ'in bununla bir sorunu yoktu.

O oraya vardığında arkadaşları eşlerinin yanındaki yerleri kapmışlardı ve geriye sadece April'in yanındaki yer kalmıştı. Onun yanına oturmakta tereddüt etmedi.

"Siz orada dünyanın sorunlarını mı çözüyorsunuz?" Carlise sırtarak sordu. "Oldukça yoğun görünüyorsunuz."

"Her zaman öyle görünürler," diye karşı çıktı June. "Hava durumu hakkında konuşuyor olabilirler ve sanki teröristlerin kalesine karşı bir görev planlıyorlarmış gibi görünürler." Marlowe, "Aman Tanrım, kesinlikle haklısın," dedi.

kıkırdama.

"Bugün teröristleri ya da dünyanın sorunlarını tartışmıyorduk. Onun yerine April hakkında konuşuyorduk," dedi Cal onlara.

Neredeyse komik bir şekilde herkesin bakışları JJ'in yanındaki kadına kaydı. Kadının kaskatı kesildiğini hissetti ve onun ilgi odağı olmaktan rahatsız olduğunu hiç şüphesiz biliyordu.

Vücudunun büyük kısmı diğerlerini engelleyecek şekilde dönerek April'in ellerinden birini kendi eline aldı. Cal hiçbir açıklama yapmadan ona şirketin hisselerinin bir kısmını verdiklerini söyleyecekti, bu da muhtemelen April'in reddetmesine neden olacaktı, çünkü ona acıyorlarmış gibi hissedecekti.

April en kötüsünü düşünüyormuş gibi görüldüğünde sessizce, "Nefes al tatlım," dedi. "Sadece çok daha önce yapmamız gereken bir şey hakkında konuşuyorduk. Bunun için zamanlama doğru görünmeyebilir ama belki de mükemmeldir."

"Çıkar ağzındaki baklayı, JJ!" Carlise sabırsızca karşı koltuktan seslendi.

Dudakları kıpırdadı ama bakışlarını April'dan ayırmadı. "Ofisi beğendin mi?" diye sordu.

Kızın kaşları çatıldı ve başını salladı.

JJ ona, "Buradaki her mobilyayı senin seçtiğini ve mekânı senin tasarladığını düşününce hiç şaşırmadım," dedi. "Jack's Lumber'ı kendinizin yaptınız. Soğuk ve boş bir oda olarak başlayan yere hayat verdin. Şimdiye kadar sahip olduğumuz müşterilerin yarısını buraya getirdin ve bizi seçtiklerinde kendilerini bir ailenin parçasıymış gibi hissetmelerini sağladın. Bazıları evlerine ya da arabalarına ağaç düştüğünde hayatlarının en kötü günlerini yaşıyorlar. Onları sakinleştiriyor ve sadece ağacı kaldırmamız için gerekli düzenlemeleri yapmanın ötesine geçiyorsunuz. Sigorta talepleri konusunda onlara yol gösteriyorsunuz ve hatta gerektiğinde topluluğun yiyecek, para, ulaşım ve çocuk bakımı konusunda yardımcı olmasını sağlıyorsunuz. Siz Jack's Lumber'ın kalbi ve ruhusunuz ve şu anda buranın başarısının ne kadar ayrılmaz bir parçası olduğunuzu hatırlamıyor olabilirsiniz ... ama *biz* hatırlıyoruz."

Carlise, "Lütfen bana buranın adını April's Lumber olarak değiştireceğinizi söyleyin," diye takıldı.

Herkes güldü ve JJ April'ın kızardığını gördü.

Carlise'e gülümsedi. "Hayır, ama bu da bir düşünce." April'a geri döndü. "Çocuklar ve ben seni ortak yapıyoruz. Jack's Lumber'ın mülkiyetinde sana eşit bir pay veriyoruz. Yüzde yirmi. Bizim alacağımızla aynı. Bunu fazlasıyla hak ettin. Kalman için bir rüşvet değil bu. Yani, kalmanı umuyoruz - kalmanı istiyoruz - ama kalmasan bile şirketteki hissen devam edecek."

Diğer kadınlar April'ı alkışladılar ve onun adına ne kadar mutlu olduklarını söyleyerek sevinçle tebrik ettiler ama JJ'in gözleri sadece karşısındaki kadındaydı. Kadının yüzünde dolaşan duyguları okuyamıyordu.

"Bu Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye kekeleyi sonunda.

"'Zamanı gelmişti' de!" Carlise gülerek şöyle dedi. "Jj haksız değil. Burası için canını dişine takarak çalışıyorsun. Bizimle takılman için seni bir ya da iki kez dışarı sürüklemek zorunda kaldık ve kesinlikle burada hak ettiğinden fazla mesai harcıyorsun."

"Carlise haklı," diye kabul etti Marlowe. "Ben diğerleri kadar uzun süredir burada değilim ama burayı ne kadar sevdiğini görmek çok kolay. Newton'ın etrafındaki herkes de seni seviyor."

April, "İşle ilgili hiçbir şey hatırlamadığım halde bunu kabul etmek bana garip geliyor," dedi.

"İyi haber şu ki hiçbir şeyi *kabul* etmek zorunda değilsin," dedi Chappy ona. "Ne olursa olsun bu gerçekleşecek."

"Ve sen de kısa süre içinde herkese patronluk taslamaya geri döneceksin," dedi June. "Ve bunu iyi anlamda söylüyorum," diye aceleyle ekledi.

Telefon ön odada çalmaya başladı ve dikkatleri April'dan uzaklaştırdı. Chappy telefona cevap vermek için ayağa kalktı ve bir dakika sonra geri döndü. "Görünüşe göre bir işimiz var. Otoyolda bir ağaç devrilmiş. Polis şefi ağacın büyüklüğü nedeniyle dışarı çıkıp itfaiyecilere yardım edip edemeyeceğimizi sordu."

"Ben varım," dedi Cal, sonra Jj'e döndü. "June'u eve götürebilir misin?"

"Elbette," dedi ona.

Marlowe Bob'a, "Sen de gitmelisin," dedi. "Siz dönene kadar ben June'larda takılırım."

"Benim de üzerinde çalışmam gereken bir taslak var," diye ekledi Carlise. "Tebrikler April, cidden. Bu işin bir parçası olmayı kesinlikle hak ediyorsun."

Çocuklar eşlerini öptüler ve arka kapıdan çıktılar. Jj ağacın işini çabucak bitireceklerini biliyordu. "Ben herkesi eve götürürken burada kalmak ister misin?" Adamlar gittikten sonra Jj April'a sordu.

"Sorun olur mu?" diye sordu çekingen bir tavırla.

"Tabii ki olur. Burası senin ikinci evin sayılır. Ve herhangi bir şey hakkında tuhaf hissetmeden önce, burnunu sokmaktan çekinme. Her şeyin nerede olduğunu kontrol et. İstersen bilgisayarı aç. Şifre masanın alt tarafına, ön çekmecenin içine bantlanmış bir kâğıtta yazıyor." Kadının yüzündeki ifadeye bakıp kıkırdadı. "Onu orada tutmakta ısrar ettin çünkü her üç ayda bir değiştiriyorsun ve hiçbirimiz yenisini hatırlayamıyoruz."

Diğer kadınlar eşyalarını toplayıp tuvaleti kullanırken, JJ April'a doğru eğildi. "Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama bil diye söylüyorum, mülkiyet konusunu ben açmadım. Yani, bunu planlamıştım ama çocuklar benden önce davrandılar. Sen bizim için önemlisin, tatlım. Ve hafızanın geri gelmesinin an meselesi olduğuna gerçekten inanıyor olsam da, eğer -ki bu büyük bir ihtimal- asla gelmezse, buradaki yerini yine sorunsuz bir şekilde bulacaksın. Ve eğer Maine'de kalmak istemezsen, buradan elde ettiğin geliri her zaman kullanabilirsin."

"Bu çok cömertçe Jack," dedi ona yüzünde endişeli bir ifadeyle.

JJ başını salladı. "Gerçekten değil. Hafızanı geri kazandığında, buralarda yaptıkların yüzünden muhtemelen yüzde yirmiden fazlasını talep edeceksin." Kendini tutamayarak öne doğru eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Yirmi dakika ya da daha kısa bir süre içinde döneceğim. Etrafa bakın, burayı yeniden tanımaya çalış. Ama aşırıya kaçma. Başın ağrımaya başlarsa uzan ve biraz kestir."

Bunu asla yapmayacağını biliyordu ama yine de söylemek zorundaydı.

"Sanırım sensiz yirmi dakika dayanabilirim, Jack," dedi.

Onun bu küstah tavrına bayılmıştı. Neredeyse kazadan önce tanıdığı April gibi konuşuyordu.

"Biliyorum. Sen her şeye dayanabilirsin." Kendini ayağa kalkmaya ve diğerlerine dönmeye zorladı. Tabii ki hepsi de

yüzlerinde kocaman gülümsemelerle kapıda bekliyorlardı. April ile yaptığı konuşmayı pek de gizli olmayan bir şekilde dinliyorlardı.

Hepsi vedalaştı ve yakında tekrar görüşeceklerine söz verdiler. Jack kapıdan çıkmadan önce arkasına son bir kez baktı ve April'in kendisine anlam veremediği bir bakışla baktığını gördü. Çenesini ona doğru kaldırdı, sonra da kapının kilitli olduğundan emin olduktan sonra kendini gitmeye zorladı.

Kapı Jack ve diğer kadınların arkasından kapandığında April tuttuğu nefesi bıraktı. Herkesin etrafında olmak hoşuna gidiyordu. Kendisini gerçekten de kocaman, mutlu bir ailenin parçasıymış gibi hissediyordu. Ama sessizliğin rahatlatıcı olduğunu da inkâr edemezdi. Jack'e ya da bir başkasına asla itiraf etmese de başı zonkluyordu ve sessizlik harika hissettiriyordu.

Birkaç dakika daha kanepede kaldı ve etrafına bakındı. Şaşırtıcı bir şekilde, biraz tanıdık *geldiğini* fark etti. Bunun hafızasının bir kısmının geri gelmesinden mi yoksa sadece rahat bir oda olmasından mı kaynaklandığından emin değildi.

Oturduğu kanepeler son derece rahattı ve süet kumaşını çok sevmişti. Mekânın renk düzenini sevmişti; sakinleştiriciydi ama sıkıcı değildi. Deponun odanın geri kalanından ayrı tutulması da doğal gelmişti.

Küçük bir kahkaha attı ve başını salladı. Eğer diğerlerinin söyledikleri doğruysa, odayı bu kadar beğenmesi şaşırtıcı değildi... boyasından döşemesine ve mobilyalarına kadar her şeyi kendisi seçmişti. Sözde yaptığı şeyleri ilk elden görmek ve bunları yaptığına dair hiçbir anıya sahip olmamak çok garip bir duyguydu.

April, adamların kendisini Jack's Lumber'ın ortaklarından biri yapma planından bunalmış hissetmekten kendini alamıyordu. Bu biraz

rahatsızdı çünkü bunu hak ettiğini düşünmüyordu. İşle ilgili hiçbir şey hatırlamazken bunu nasıl yapabildi? Ama içten içe gurur duyduğunu da inkâr edemezdi. İş üzerindeki etkisini hatırlayamasa bile, yıllardır buradaydı. Sözde sıkı çalışmasının ödülleri neden *alınasındı*?

İçinde bir kararlılık yükseldi. Kazada kaybettiği anılarını geri kazanıp kazanamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama kazanamasa bile kalmak istiyordu. Tanıdığı kadın ve erkeklerden gerçekten hoşlanıyordu ve Newton'da gördüklerine bakılırsa burası sevimli bir kasabaydı.

Bir de Jack vardı. Bir erkekle hiç bu kadar derin bir bağ hissetmemişti ve bunu daha fazla keşfetmek istiyordu.

Jack's Lumber'ı yeniden tanımak için heyecanlanan April ayağa kalktı. Mutfak dolaplarını karıştırdı, sonra da depo bölümüne doğru yürüdü. Çeşitli kutulara baktı ve ofis malzemelerinin yanı sıra zincirli testereler ve emin olmadığı diğer mekanik malzemeler için ekstra parçalar olduğunu gördü. Arka odadaki her şeyi gözden geçirdikten sonra ön taraftaki resepsiyon bölümüne geçti.

Pencereden baktığında havanın kapalı olduğunu gördü.

Birden aklına Carlise'in yağmurdan şikâyet ettiği geldi ve April arkadaşına havayı beğenmiyorsa beş dakika beklemesi gerektiğini ve havanın değişeceğini söylediğini hatırladı.

Bu anı April'ı o kadar ürkütmüştü ki olduğu yerde durdu ve boşluğa baktı. Gerçekten bir şey mi hatırlamıştı, yoksa bu sadece bir hüsnükuruntu muydu?

Derin bir nefes alan April masaya doğru ilerledi. Son derece rahat olan sandalyeye oturdu. Onun için mükemmel bir yükseklikti, burada ne kadar zaman geçirdiği düşünülüğünde bu şaşırtıcı değildi. Masaya doğru ilerledi.

ve otomatik olarak klavyenin sağındaki fareye uzandı. Fareyi oynattı ve ekran canlandı. Sonra ekran koruyucusunda beliren mesaja kıkırdadı.

Do NOT mess with my files. Don't delete anything, don't move anything. Do so at your own risk!

Görünüşe göre organizasyonunu bozacak birileri konusunda biraz -tamam, çok- paranoyaktı. Ve kesinlikle Jack'in iddia ettiği kadar otoriterdi.

Şimdi merakla masanın çekmecesini açtı ve Jack'in içinde bantlanmış olduğunu söylediği kâğıdı aradı. Kâğıdı bulup çıkardı ve yazdığı şifreye baktı. Yazdığı yazıyı tanıyordu ama kelimeyi yazdığını hatırlamaması çok tuhaftı. Şifre on dört harf uzunluğundaydı, hem büyük hem de küçük harflerle yazılmıştı ve içinde birkaç özel karakter ve rakam da vardı.

April onun şifreler konusunda bu kadar dikkatli olmasına şaşırılmamıştı. Evliyken çalıştığı bir ofiste, birinin tahmin edilmesi kolay bir parolası olduğu için bilgisayar sisteminin hacklendiğini hatırladı. Belli ki dersini almıştı.

Şifreyi dikkatlice girdi ve işletim sistemi canlanırken nefesini tuttu. Masaüstünde en az otuz farklı dosya vardı ve her birinin başlığını okudu. Satıcılar, müşteriler, bağışçılar, gönüllüler... dosya adlarının hepsi kısa ve netti.

April derin bir nefes alarak e-posta simgesine tıkladı.

Yaklaşık iki yüz okunmamış mesaj gördüğünde ağzı açık kaldı. O hastanedeyken kimse e-postalarını takip etmemiş miydi? Öne doğru eğildiğinde, açılmamış mesajların üzerindeki tarihlerin hepsinin son iki güne ait olduğunu görünce şaşırdı! Görünüşe göre birileri mesajları okuyordu; sadece son birkaç gündür onlara ulaşamamışlardı.

En son gelen e-postaya tıklamaktan kendini alamadı ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle okudu. Bir müşterisinden geliyordu, kazayı yeni öğrendiğini ve kısa sürede iyileşmesini umduğunu söylüyordu.

Bir sonraki e-posta Bangor'daki bir satıcıdan geliyordu ve April'in anlayabildiği kadarıyla o da geçmiş olsun dileklerini iletliyordu.

E-postaları okumaya devam ettikçe, çoğunun kendisine özel olarak gönderildiğini ve hızlı bir iyileşme dilediğini öğrenince şaşkına döndü. Birkaç hizmet talebi ve ödenmesi gereken birkaç fatura vardı ama mesajların çoğu kişisel ve içtendi.

April arkasına yaslandı ve şaşkınlık içinde ekrana baktı. Hayatının büyük bir bölümünde arka planda kalmış gibi hissediyordu. İşini yapmış ama hiçbir zaman *görüldüğünü* hissetmemişti. Kocasının onun kendisi için, evleri için ya da işi için yaptıklarını kesinlikle takdir etmemişti. Ama belli ki Jack's Lumber'da sadece bir sekreter değildi.

Jack'in ona söylediği her şey doğrudu. Burada ona değer veriliyordu. İşin hayati bir parçasıydı.

İyi hissettirdi. *Gerçekten* iyi.

Birden ön kapı çalındı ve April'in ödünü kopardı. Masadan başını kaldırdığında, kapının penceresinden kendisine gülümseyen bir adamın orada durduğunu gördü.

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, gergin hissediyordu -Sağduyu ortaya çıkmadan önce. Bu bir *işti*. Tedirgin olması için hiçbir neden yoktu ve isteyeceği son şey ödeme yapan bir müşteriyi geri çevirmektir. Kapının kilidini açtı ve adama kibarca gülümsedi. Onu tanımiyordu, ki bu beklenen bir şeydi, çünkü şu anda Maine'deki hayatından kimseyi tanımiyordu.

Adam da kibarca gülümsedi ve April bir parça rahatladı. "Merhaba," dedi. "Jack's Lumber'a hoş geldiniz."

"Teşekkürler."

Adam başka bir şey söylemeyip sadece bakmaya devam edince April onu içeri davet etti ve masaya doğru yürüdü, yabancıyla arasındaki mobilya parçası sayesinde kendini biraz daha rahat hissediyordu. Otururken, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Belki," dedi adam. "Buraya yakın bir arazi satın aldım ve bir ev inşa edebilmek için ağaçları temizlemenin ne kadara mal olacağına dair bazı tahminler almaya çalışıyordum."

April hiç düşünmeden, "Bunu yapabiliriz," dedi. Jack ve diğerlerinin bunu gerçekten *yapıp yapmadıkları* hakkında hiçbir fikri olmadığı için bir suçluluk duygusu hissetti, ama kelimeler dilinden o kadar kolay dökülmüştü ki, muhtemelen aynı şeyi birçok kez söylediğini düşündü. "Adresinizi, adınızı ve numaranızı yazarsanız, en kısa zamanda birinin size geri dönmesini sağlarım."

Adam ona kibarca hissettiğinden daha uzun süre baktı ve April kıvrınmamak için kendini zorladı.

"İyi misiniz?" diye sordu sonunda, April'ın masanın üzerinden ittiği kâğıda ya da kaleme uzanmadan.

"Tabii ki iyiyim. Neden?" diye sordu biraz savunmacı bir tavırla.

"Bir kaza olduğunu duydum," dedi küçük bir omuz silkmeye.

"Ah." Elbette duymuştu. Newton küçük bir kasabaydı ve gelen kutusundaki e-posta sayısına bakılırsa, yüz mil kare içindeki herkes onun kazasını duymuştu. "Ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

"Ben de neredeyse bir geyiğe çarpıyordum. Bu kadar büyük oldukları için onları görmenin kolay olacağını düşünürsünüz ama birdenbire ortaya çıkarlar. Daha kötü yaralanmadığınız için çok şanslısınız."

Nedense sözleri April'ı huzursuz etmişti. Buna rağmen kibarca başını salladı. "Evet, öyleyim." Adamda kendisini güvensiz hissetmesine neden olacak hiçbir şey yoktu. Genç ve temiz biriydi; kısa, bakımlı siyah saçları ve rahat bir gülümsemesi vardı.

pahalı görünümlü ütülü gömlek ve kravat. Pantolonunun önü bile kırıktı.

Onunla ilgili hiçbir şey tehlike çığığı atmıyordu ama yine de başka bir şey söylemesini ya da yapmasını beklerken gerilmekten kendini alamadı.

"Biraz solgun görünüyorsun," dedi başını hafifçe eğerek. "Ve gözlerini kısıyorsun. Eminim başın ağrıyordur, değil mi? Daha sonra gelmeme ne dersin? Sana acı çektirmek istemem April."

"Sorun değil," dedi ama adam çoktan dönmüş ve kapıya yönelmişti. Kapıyı yavaşça açtı, böylece kapı çerçevesinin üzerindeki zil çınlamayacaktı, ona göz kırpmak için arkasına baktı, sonra dışarı çıktı ve kapıyı aynı dikkatle kapattı.

April masanın arkasından onun siyah bir kamyonete doğru ilerleyişini ve kamyonete binişini izledi. Bir kez daha bakmadan park yerinden çıktı ve sola, Ana Cadde'ye dönerek gözden kayboldu.

"Bu çok garipti," dedi yüksek sesle. Tam ön kapıyı yeniden kilitlemişti ki arka odadan gelen bir ses duydu ve yeniden gerildi. Diğer odaya doğru birkaç adım attığında kapı açıldı ve Jack yeniden ortaya çıktı.

Onu görünce o kadar rahatlamıştı ki neredeyse olduğu yere yığılacaktı.

"Hey, nasılsın, sorun ne?" diye sordu. "Bir şey yok. Sadece beni korkuttun."

"Özür dilerim," dedi Jack. "Arka tarafa park ettim ve içeri girmek için anahtarımı kullandım. Görüyorum ki bilgisayarına girmişsin."

Jack'in onun bilgisayarını olduğunu söylemesi dikkatinden kaçmadı. "Neredeyse iki yüz tane okunmamış e-posta vardı," dedi neredeyse suçlayıcı bir sesle.

Ama Jack sadece gülümsedi. "Biliyorum. Çocuklar çoğunlukla onları takip ediyordu ama belli ki geride kalmışlar. Onlara daha sonra bakacağım."

"Onları gözden geçirdim ve hizmet talebi ya da fatura olanları uygun klasörlere taşıdım," diye bilgi verdi.

Jack'in gülümsemesi genişledi. "İşi çabuk kavrayacağını biliyordum," dedi. "Hayranlarınızdan size iyi dileklerini ileten kaç kişi vardı?"

"Çoğu mu?" dedi kararsızca.

"Şaşırmadım. Çocuklar zamanlarının çoğunu insanlara yakında döneceğin ve iyileştiğin konusunda güvence vermekle geçiriyorlar. Hadi, seni eve götürürelim. Bir süre huzur ve sessizliğe ihtiyacın olabileceğini düşünüyorum."

April ev konusuna itiraz bile etmedi. Jack'in evi şu anda bildiği tek evdi. Baş ağrıyordu ve bugün pek bir şey yapmamış olmasına rağmen garip bir şekilde yorgundu.

Jack ön kapıya doğru yürüdü, tabelayı **KAPALI** yazacak şekilde çevirdi ve ona doğru geri geldi. Eğilip bilgisayardan çıkış yaptıktan sonra bir kolunu April'in beline doladı ve onu arka odaya doğru götürdü.

"Yürüyebilirim," diye mırıldandı April, Jack'e doğru eğilirken bile.

Kolunu çekmeden, "Yapabileceğini biliyorum," dedi. April onunla Jack arasında neler olduğundan emin değildi.

Jack, ama hoşuna gitti. Hem de çok. Onu görür görmez, uğrayan adamla ilgili tüm korkuları yok olmuştu.

Jack onu Bronco'suna doğru götürürken kaşları çatıldı. Birden aklına bir şey geldi: Adam onun adını kullanmıştı. Bunu nereden biliyordu ki?

Bu düşünce aklına gelir gelmez hemen reddetti. Yine, Newton küçük bir kasabaydı ve herkesin herkesi tanıdığını düşündü. Potansiyel müşteri gibi yeni gelenler bile onun kazasını, bir geyiğe -ya da hayvan her neyse- çarpmamak için nasıl direksiyonu kıldığını ve kaza yaptığını duymuştu.

"Akşam yemeği için acı biber düşünüyordum. Kulağa nasıl geliyor?"

"Lezzetli," dedi April ona, dirseğini tutarak aracının yolcu koltuğuna tırmanırken.

Adam kapıdan uzaklaşmak yerine bir elini onun kalçasına koydu ve öylece durup ona baktı.

"Jack?" diye sordu. "İyi misin?" "Hayır," dedi açıkça.

"Sorun ne?" diye sordu kadın telaşla.

"Aptalın tekiydim."

April kaşlarını çattı. "Ne? Ne zaman?"

"Son beş yıldır. Jack's Lumber'a gelip seni işe almamızı istediğinde, tanıştığımız andan itibaren sana çekildim. Kendine olan güvenini ve işimizi olabildiğince iyi hale getirme konusundaki kararlılığını sevdim. Evet, belki bir iş için çaresizdin, ancak bu beni tam olarak ihtiyacımız olan şey olma yeteneklerin konusunda daha az emin yapmadı. Ve yanılmadım. Ama beş uzun lanet yıl boyunca sana ne kadar değer verdiğimi bilmene izin vermediğim için aptalın tekiydim."

"Jack," diye fısıldadı April, bunalmış bir halde.

"Şimdi bu kadar hızlı hareket etmem muhtemelen adil değil, ama elimde değil. Sana daha önce de söylediğim gibi, ben gergin bir adamım. Ve seni istiyorum April. Her şeyini. Umutlarını, hayallerini, fantezilerini, endişelerini ve korkularını, alaycılığını, otoriterliğini ve kalbini. Her şeyi berbat edeceğim ama şu andan itibaren hayattaki tek amacımın seni mutlu etmek olduğunu bilmelisin."

April'ın kalbi sanki göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Anlıyorum. Zorluyorum. Muhtemelen çok zorluyorum. Ama nerede durduğumu ve artık o aptal olmayacağımı bildiğinden emin olmak istiyorum. Bir şey istediğimde, sahip olduğum her şeyle peşinden giderim. Ama o adam olmayacağım. Beni tanırsan ve öğrendiklerin hoşuna gitmezse, takipçi olmayacağım. Aramızdaki şeyleri garipleştirmeyeceğim. Geri çekileceğim ve hayatını yaşamana izin vereceğim. Ama eğer şansını denemek istersen

Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum. Kusurlarıma ve eksiklerime katlanmana değecek bir şey yapacağım."

Sonra öne doğru eğildi, onu dudaklarından sert ve hızlı bir şekilde öptü ve kapıyı kapatmadan önce "Ayaklarına dikkat et" dedi.

April elini dudaklarına götürdü ve Jack'in aracın önünden geçişini iri gözlerle izledi. Arabaya bindi ve sanki April'ın aklını başından almamış gibi, "Birazdan evde oluruz, seni yerleştireyim de yemek hazır olmadan rahatla," dedi. Sonra anahtarı kontakta çevirdi ve sanki sıradan bir günmüş gibi yola koyuldu.

Ama April için sıradan bir gün değildi. Bu adama fena halde aşık oluyordu... ama kazadan önce de ona aşık olduğunu hissediyordu. Nasıl aşık olmasındı ki? Adam daha önce niyetini açıkça belli etmemiş olsa bile, şimdi kesinlikle açıktı. Her kız onun az önce söylediği her kelimeyi duymak isterdi. O da bir istisna değildi.

Gözlerini kapatarak başını arkasındaki koltuğa yasladı ve Jack onları evine geri götürürken gülümsedi.

Ryan Johnson, Jackson Justice'in April'ı Bronco'suna bindirip Jack's Lumber'ın arka otoparkından çıkışını kamyonetinin içinden izledi. Elbette Ryan Johnson ona doğduğunda verilen isim değildi ama bu noktada isimlerin hiçbir anlamı yoktu. Aklına gelen en sıradan ismi seçmişti. Göze çarpmayacak bir isim.

Son beş yıldır tüm amacı arka plana karışmaktı. Fark edilmek istemiyordu. Arzuladığı intikamı alabilmek için görünmez olması gerekiyordu. Saçlarını kısa tutmuştu ama çok kısa değil. Herhangi bir orta sınıf Amerikalı erkeğin giyebileceği kıyafetler giyiyordu. Tüm bunları yaparken bir yandan da zanaatını geliştiriyordu.

Riggs "Chappy" Chapman, Callum "Cal" Redmon, Kendric "Bob" Evans ve Jackson "JJ" Justice'i alt etmesine yardımcı olacak zanaat.

Her zaman onlara karşı kullanmayı planladığı aileleriyle ilgili ayrıntılar da dâhil olmak üzere bu dört adam hakkında öğrenebileceği her küçük şeyi öğrenmeyi hayattaki misyonu haline getirmişti - ta ki geçen yıl farklı bir fırsat ortaya çıkana kadar. Yani kadınları.

Düşmanlarının her birinin sevecek kadın bulmuş olması planını önemli ölçüde değiştirmiş ama daha da mükemmel hale getirmişti.

Ryan onların hayatlarındaki en önemli insanları kaybetmelerini istiyordu, tıpkı Ryan'ın en çok sevdiği kişiyi yok ettikleri gibi.

Kardeşi her şeyiydi. Ryan onu idol olarak görüyordu. Evet, yaşadıkları kasabada zorba bir adamla ilişkisi olmuştu... ama adam *karizmatik* bir zorbaydı ve pek çok genci kendisini takip etmeye ve terörist grubuna katılmaya ikna edebilmişti. Ve birkaç Amerikan askerini kaçırmaya karar verdiğinde -adamları ele geçirdikten sonra ne yapacakları konusunda hiçbir fikri yoktu- Ryan'ın kardeşi bu seçimi itaatkâr bir şekilde desteklemişti.

Ryan o adamın icabına çoktan bakmıştı. Kardeşini kaçırma olayına katılmaya ikna eden pisliğin. Ryan'ın kaybı için ona çok acı çektirmişti.

Sonra, tutsakları kurtaran adamların -kardeşinin ölümünden doğrudan sorumlu olan adamların- peşine düşecekti ama işin gerçeği, onların kim olduğunu bilmiyordu. Özel Kuvvetler askerlerinin isimlerini bilmiyordu, onları nasıl bulacağına dair bir bilgisi de yoktu.

Ama dört esirin isimlerini biliyordu.

Ryan'ın kardeşi ona onlar hakkında her şeyi anlatmıştı. Pis Amerikalı tutsaklara yaptıklarıyla övünmüştü. Ama anlatmamış olsa bile, internette bir sürü video kanıtı vardı, küçük grubun liderinin medyaya gönderdiği kasetler.

Ryan genç olabilirdi ama ağabeyinin her sözünü ezberlemiş ve görüntüleri tekrar tekrar izlemişti. Baskını ve kardeşinin ölümünü öğrendiğinde Ryan teselli bulamamış ve çok öfkelenmişti. Eğer o askerler ilk yerde yakalanmalarına izin vermeselerdi, kardeşi hala hayatta olacaktı! Onlar olacaktı. birlikte, hala memleketlerinde.

Onun yerine, kardeşi ölmüştü. Kardeşinin kalbini parçalayan kurşunu o dört adam sıkmamış olabilirdi ama Ryan yine de onları tamamen suçluyordu. Ve hayatını, kendisini gerçekten önemseyen tek kişinin ölümünü onlara ödetmeye adanmıştı.

Yakalanan Delta Force ekibini yöneten Jackson Justice, kendine ait bir kadını en son bulan adam olmuştu ve o kadın yıllardır Ryan'ın burnunun dibindeydi. Sekreteri April Hoffman'a tek bir düşünce bile vermemişti ... çünkü Jackson'ın kendisinin kadını önemseydiğine dair hiçbir belirti görmemişti.

Ryan, April'in anılarını yok eden kazaya neden olmamıştı ama kaza olduğunda oradaydı. Her şeyin nasıl olduğunu görmüştü. O geyiğin birdenbire ortaya çıkması -o anda ve o yerde- kaderdi.

April geyiğe çarpmamak için direksiyonu kırdığında, kendisi de April'in arabasına arkadan çarpıp onu yoldan çıkarmak üzereydi. Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Hayvan, evrenin planının doğru ve adil olduğuna dair bir işaretiydi.

Geri kalanını henüz harekete geçirememişti. Colorado'da halletmesi gereken bazı işler vardı . . . ve Jackson'ın ekibinin geri kalanıyla biraz daha uğraşmak istiyordu. Onları korkutmak istiyordu. Son intikam eylemini yürürlüğe koymadan önce sevdiklerinin bariz ölümüyle yüzleşmelerini istiyordu.

Kadınlardan üçünün hamile olması sadece bir bonustu. Nefret ettiği adamların her biri

Dünyadaki herkes sevdiği tek bir kişiyi değil, iki kişiyi kaybederdi. Bu çok mükemmeldi.

Ryan'ın eski Özel Kuvvetler ekibinden nefret ettiğine şüphe yoktu ama gerçek şu ki o herkesten ve her şeyden nefret ediyordu. Amerika'dan nefret ediyordu. Buradaki yemeklerden nefret ediyordu. Arabalardan. Amerikalıların üstün tavırlarından. Sahillerden dağlara kadar her köşeye sızmış olan ırkçılıktan nefret ediyordu.

Amerikalıları bir tür toplu katliama uğratma dürtüsü çok güçlüydü. Eğer bu ülkedeki lanet olası insanlardan alabildiği kadarını da beraberinde götürecekse, kendini öldürmekle ilgili bir sorunu yoktu. Ama kardeşinin ölümünden sorumlu tuttuğu adamlara duyduğu nefret, bir grup rastgele yabancıyı öldürme dürtüsünden daha güçlüydü.

Hayır, Ryan ölümden korkmuyordu. Onu memnuniyetle karşıladı. Ama yaratıcısıyla buluşmadan önce, halletmesi gereken bazı yarım kalmış işleri vardı.

Kontak anahtarına uzandı ve yüzünde bir gülümsemeyle kamyonetini çalıştırdı. Beyni fikirlerle doluydu, diğer adamlarla ve onların kadınlarıyla uğraşmanın yolları

. . ve çok yakında, kan, ter ve gözyaşıyla geçen son beş yılın finalini yapmak üzere Batı'ya doğru yola çıkacaktı. Ondan sonra Newton'a dönüp planını uygulamaya koyacaktı. Kardeşinin intikamını almak ve onu öldürenlere bunu ödetmek için.

ALTINCI BÖLÜM

April'in Jack's Lumber'a ilk gidişinin üzerinden bir hafta geçmişti ve o günden beri kendini yüz kat daha iyi hissediyordu. Ama dehşete düşmüştü, başındaki ağrı tamamen geçmesine ve yüzündeki morluklar kaybolmasına rağmen hafızası hâlâ yerine gelmemişti. Kaza öncesine ait olduğunu düşündüğü anılar arada bir gözünün önüne geliyordu ama son beş yıl hâlâ büyük ölçüde ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Hayal kırıklığına uğramıştı ama Jack onun dayanağı olmuştu. Ne kadar üzülürse üzülsün, Jack sakinliğini koruyor ve anılarının geri geleceğine inanıyor, acele etmemesi konusunda ısrar ediyordu.

Ama geçen her saatle birlikte April onları aceleye getirmek *istiyordu*. Newton'ın çevresinde onu tanıyan ve hiçbir şey hatırlamayan insanlarla karşılaşmak endişe vericiydi. Herkes çok anlayışlı ve sabırlıydı ama April artık dayanma gücünün sonuna yaklaşmıştı. Eski hayatını geri istiyordu.

Bir istisna dışında. Jack. Kazadan önce ikisinin de birbirlerinden kaçındıkları söylenmişti ve o eski statükonun bir parçası olmak istemiyordu.

Onunla yaşamak kolaydı. Yemekleri ve ev işlerini paylaşıyorlardı, hatta Jack onunla birlikte markete gitmekte ve her gün ne yiyeceklerine karar vermede aktif rol almakta ısrar ediyordu. Bu, önceki ilişkisine göre ferahlatıcı bir değişiklikti.

Ve Jack'le bir ilişki içinde olduklarına hiç şüphe yoktu. Onu sürekli öpüyor, ona dokunuyor, onunla birlikte olduğu için ne kadar mutlu olduğunu söylüyordu. April onun yanında nerede durduğunu her zaman biliyordu, bu da güzel bir değişiklikti.

Tek sorun, çok fiziksel bir şey yapmaya istekli görünmemesiydi. Evet, ona verdiği küçük öpücükler güzeldi ama evindeki o ilk geceden beri onu *gerçekten* öpmemişti. Geçen her gün April'ı daha da muhtaç hissettiriyordu, özellikle de neredeyse her anlarını birlikte geçirdiklerinden beri. Eğer ondan gerçekten iddia ettiği kadar hoşlanıyorsa, neden fiziksel ilişkilerini ilerletmiyordu?

Elbette bunun cevabını biliyordu. Hafızası geri gelene kadar seks yapmak istemiyordu. Hâlâ onunla birlikte olmak istememesinin bir nedenini hatırlamasından korkuyordu ve April'ın herhangi bir pişmanlık duymasını istemiyordu. Ama kalbinin derinliklerinde bunun olmayacağını biliyordu. Sanki Jack'i sonsuza dek tanıyormuş gibi hissediyordu. Onun yanında kendini güvende ve korunmuş hissediyordu. Ve onun yanında daha önce birlikte olduğu herkesten daha rahattı.

Sadece birkaç gece önce cep telefonu çalmıştı ve o gece arayacağını söyleyen annesinin aradığını düşünen April ekrana bakmadan telefonu açmıştı. Dehşet içindeydi, arayan James'ti. Numarayı annesinden almış ve sadece onu kontrol etmek için aradığını iddia etmişti. Tabii ki, kız iyi olduğunu söyledikten sonra, onu ne kadar özlediğini ve bir şans daha istediğini, boşandıkları için ne kadar pişman olduğunu anlatmaya başladı.

April ona bir daha asla bir araya gelmeyeceklerini söylemeye çalıştı ama o sürekli araya girerek konuşmasına izin vermedi ... ta ki Jack telefonu onun elinden alana kadar. James'e kesin bir dille onunla hiçbir şey yapmak istemediğini ve eğer onu bir daha ararsa ortadan kaybolacağını ve cesedinin asla bulunamayacağını söyledi.

Sonra telefonu James'in yüzüne kapattı - April hoparlörden James'in çırpınışlarını duyabiliyordu - numarasını engelledi, telefonu sehpanın üzerine fırlattı ve yürüyüşe çıkacağını söyledi.

Kısa bir süre sonra geri döndüğünde bolca özür diledi. James'e dayanamadığını açıkladı.

Olmadığı biri gibi davranıyor, her şeyi kendisiyle ilgili hale getiriyor ve April'in söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemiyordu. Ve yine de bunun, April'i tepeleyip gitmesi ya da telefonunu kapıp eski sevgilisini tehdit etmesi için bir mazeret olamayacağı konusunda ısrar etti.

Gerçek şu ki April rahatlamıştı. James'le konuşmak istemiyordu. Jack'in yaptıklarına hiç üzülmemişti. Ama kısa süreli kontrol eksikliğinin onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdi.

Gecenin geri kalanında her zamanki gibi alingan davranmadı, sanki James'le yüzleşmesinden sonra onun kendisinden korktuğunu düşünmüş gibi dikkatli bir mesafe bıraktı ve alçak sesle konuştu. Yatma vakti geldiğinde, April'in yatak odasından çıkmasına izin vermediği için hâlâ uyumakta olduğu misafir odasına gitmeden önce onu neredeyse dalgın bir şekilde öptü.

Ertesi sabah hâlâ biraz keyifsizdi ve April eski sevgilisini yola getirdiği için ona tekrar teşekkür edene kadar nihayet rahatlamaya başlamıştı.

Evet, Jack biraz kaba saba biriydi. Muhtemelen eski sevgilisini ortadan kaldırmakla tehdit etmemeliydi ama bunu onu korumak için yaptığından, April buna üzülmemişti. Bazı insanlar bu tehdidin ima ettiği şiddet eğilimi konusunda endişelenebilirdi ama April endişelenmedi. O bu adamı tanıyordu. İçten içe, onun doğuştan şiddet yanlısı olmadığından hiç şüphesi yoktu. Yine de, iş o noktaya gelirse, orduda öğrendiği her şeyi onu güvende tutmak için kullanacağından da emindi.

Aradan bir hafta geçmişti ve Jack ilişkilerini bir sonraki seviyeye taşıyacak hiçbir şey yapmamıştı, derin ve içten bir öpücük bile.

April adama, ama daha çok da hâlâ geri gelmemiş olan hafızasına kızgındı. Her gün Jack's Lumber'a gidiyordu ve yavaş yavaş operasyonlar hakkında daha fazla şey öğreniyordu. Adamlar için iş planlamaya başlamıştı, ama her birine bir daha asla tek başına dışarı çıkıp ön kontrolleri yapmayacağına dair söz verdikten sonra.

mülk. Tam da bunu yaparken kaza geçirdiği için kabul etmekte bir sakınca görmedi.

Carlise, June ve Marlowe sürekli ziyarete geliyorlardı ve dürüst olmak gerekirse Jack's Lumber'da çalışmak ona pek de iş gibi gelmiyordu. Yaptığı işi seviyordu ve kız arkadaşlarıyla gülmek ve öğle yemeği yemek her günün en önemli anlarından biriydi.

Ama en önemlisi, her sabah ofise gitmeden önce ve sonra eve döndüklerinde Jack ile vakit geçirmekti. Birlikte yemek pişiriyor, yürüyüşe çıkıyor ve hangi programları izleyecekleri konusunda iyi huylu bir şekilde tartışıyorlardı. Hafızasını kaybetmesinin bir avantajı, görünüşe göre sevdiği dizileri ilk kez tekrar izleyebilmesiydi.

Bir diğer avantajı da okumaktı. Daha önce okuduğu ama hatırlamadığı elektronik kitaplarla dolu bir tableti vardı, bu sayede hikayeleri sanki yeniymiş gibi okuyup tadını çıkarabiliyordu.

Ama hafızasıyla ilgili hayal kırıklığı giderek artıyordu... bu yüzden zamanın geldiğine karar verdi.

Eve gitme vakti gelmişti.

Jack'in kıyafetlerini ve okuma tableti gibi diğer eşyalarını getirmek için ziyaret ettiği bir dairesi vardı ama April'i oraya kendisi götürecek zamanı bulamamıştı. İçinden bir ses bunun Jack'in zamanı olmadığından değil, onun gitmesini istemediğinden kaynaklandığını söylüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, o da ayrılmak istemiyordu ama bu belirsizlikte yaşamaya devam edemezdi. Jack'i istiyordu. Adamla *gerçek* bir ilişki istiyordu - tüm fiziksel avantajlar da dahil olmak üzere.

Evet, onunla sadece bir haftadır yaşıyordu ve geçirdiği kazanın üzerinden sadece iki hafta geçmişti ama anılar bir yana, kendini oldukça iyi hissediyordu. Jack, kız her şeyi hatırlayana kadar fiziksel ilişkilerini ilerletmeyeceğine yemin etmişti ve bu berbat bir şeydi ama onun kararına saygı duymak zorundaydı. Jack böyleydi, özünde dürüsttü. Onun durumundan asla faydalanmazdı.

Eğer hafızası geri gelene kadar ilişkileri gelişemeyecekse, April bunu kolaylaştırmak için elinden geleni yapacaktı. Yani, kendi evine geri dönecekti. Beynini yakın geçmişi hatırlamaya zorlamaya çalışacaktı.

Jack'in bundan hoşlanmayacağını hissediyordu. Hem de hiç.

Ofisten eve altı gibi dönmüşler, akşam yemeği için ev yapımı graten patates, biftek ve mısır koçanı yapmışlardı. Boş zamanlarında yemişler, lokmalar arasında günlerinden ve arkadaşlarından bahsetmişler, sonra mutfağı temizlemişler ve hızla rutinleri haline geldiği gibi, televizyonda birlikte izleyecekleri bir şeyler bulmak için oturmuşlardı.

April, "Eve gitme vaktim geldi," diye ağzından kaçırdığında Jack kumandayı yeni almıştı.

Tamam, bu kadar açık sözlü olmak istememişti.

Jack başını çevirdi ve April'in okuyamadığı bir ifadeyle ona baktı. Garip sessizliği doldurmak için acele etti.

"Başım artık ağrııyor ve sen ve Cal sayesinde yeniden ulaşım aracım var."

Cal iki gün önce Jack's Lumber'ın önüne yepyeni, kırmızı bir Subaru Forester'la gelmiş, anahtarları önündeki masanın üzerine atmış ve "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm" demişti.

April şaşkındı ama ne kadar itiraz etse de, böyle abartılı bir hediye kabul etmenin onun doğasında olmadığını kaç kez anlatmaya çalışsa da, adamlar pes etmedi. Cal sonunda oflaya puflaya bir nefes aldı ve bunun kendisi için hiçbir maliyeti olmadığını, June'un Jack's Lumber'da çok fazla zaman geçirmesi ve doğum sancısı çekmesi halinde April'in, birinin gelip karısını almasını beklemek zorunda kalmadan onu doktora götürecek güvenilir bir ulaşım aracına sahip olmasını istediği için aldığını açıkladı.

Sonunda kabul etmişti. Hâlâ içine sinmese de, içten içe küçük arabayı seviyordu.

Konuşmaya devam etti çünkü Jack hâlâ ona bakıyordu. "Burada yaşıyor olmam çok garip Jack. Senin evindeyim."

Sen de misafir odasındasın. Senin yatağını almaktan hoşlanmıyorum. Bu hiç adil değil. Ayrıca gerçek bir çift de değiliz," diye bitirdi sözlerini, nefesini tutarak, kelimeler ağzından çıkarken bile kendini küçük hissediyordu.

"Gerçek bir çift değil miyiz?" Jack sonunda sessizliğini bozarak kuşkuyla sordu.

"O ilk geceden beri beni öpmedin ... *gerçek* bir öpücük değil ... ve bunu sana ben zorladım," dedi.

Adam homurdandı. "Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadın. Ve neden beklediğimi biliyorsun."

April yavaşça başını salladı. "Biliyorum. Ve bu aslında seni daha çok istememe neden oluyor. Kaç erkek bunu yapar ki? Benim için en iyisinin bu olduğunu düşündüğü için kesin bir şeyi geri çevirir? Başından ayak parmaklarının ucuna kadar onurlu bir adamsın Jack. Ve bunu takdir ediyorum. *Sana* minnettarım."

Bir omzunu silkti ve ekledi, "Daha fazlasını istiyorum. Gerçek bir ilişki istiyorum. Ama sana baskı yapmayı reddediyorum, bu yüzden pasif bir şekilde beynimin kendini toparlamasını beklemekten bıktım. Evime geri dönmek istiyorum. Sadece anılarımı yeniden başlatıp başlatamayacağımı görmek için değil, aynı zamanda ... burada seninle olmak ve ~~senle~~ *olmamak* . . acıtıyor, Jack."

Kaşlarını çattı. "İstedikinin bu olduğundan emin olmalıyım. Anıların geri geldiğinde benimle birlikte olmaktan pişmanlık duymayacağından."

"Biliyorum," diye ısrar etti April. "Kazadan önce ilişkiye girme konusunda biraz çekingen davrandığımı da biliyorum, yani çıkmama meselesi sadece seninle ilgili değil. Kızlarla konuştuktan sonra, şüphelendiğin şeyler konusunda haklı olduğunu da biliyorum. Patronum olduğun için endişeliydim çünkü işler garipleşebilirdi. Senden büyük olduğum için endişelendim. Görünüşe göre, James'ten sonra bir erkekle tekrar ciddi olma konusunda bazı endişelerim bile vardı. Ama sen o değilsin. Ve aramızdaki yaş farkını aştım.

"Sadece seninle olmak istiyorum, Jack. Bence sen de aynı şeyi istiyorsun ama kendini tutuyorsun. Yine acıtıyor.

Sana çok yakın olmak ama çok uzakta hissetmek. Bu yüzden anılarımı geri almak için elimden geleni yapacağım, böylece *ikimiz de* birbirimizden emin *olabiliriz*."

Ona baktı, kabul edeceğini umuyordu. Evinden taşınmak istediğinden değildi ama bu adamla kesinlikle gerçek bir ilişki kurmak istiyordu. Onu kucağına alıp odasına götürmesini, son bir haftadır onunla paylaşmayı hayal ettiği yatağa yatırmasını ve onunla uzun, yavaş bir sevişme yaşamasını istiyordu.

Onun harika olacağından hiç şüphesi yoktu. Onun dünyasını sarsacağından. Yatakta eski sevgilisi kadar bencil olmasına imkân yoktu. Ama önce anılarını geri kazanması gerekiyorsa, bunun gerçekleşmesi için onu terk etmek anlamına gelse bile ne gerekiyorsa yapardı.

Adam sessiz kaldığında April içini çekti. "Ve ben ... Belki de biraz ara vermemiz en iyisi olur. Kazadan beri durmadan seninle birlikteyim. Kendini benden sorumlu hissettin. Kırılgan olduğunu düşündüğün, koruyucu bir balonun içinde tutman gereken biri olmak istemiyorum. Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunu bilmek hoşuma gitse de, nasıl kendim olacağımı bulmam gerekiyor."

"Burada kendin olabildiğini hissetmedin mi?" Jack sordu.

April onun sesinde ilk kez incinmişlik duyuyordu. Bundan nefret ediyordu, gerçekten nefret ediyordu. Ama bu adamdan daha fazlasını istiyordu ve bunu elde etmenin tek yolu da lanet anılarının geri dönmesiydi.

"Kazadan beri uzun zamandır olmadığım kadar kendimdeyim. Burada seninle olmayı seviyorum. Seninle alışveriş yapmak, yemek pişirmek ve temizlik yapmak gibi sıradan şeylerle vakit geçirmekten ne kadar hoşlandığımı bilemezsin. Ama ben daha fazlasını istiyorum. *Seni* istiyorum, Jack."

"Bana kızmanı istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Kızmayacağım," dedi April hararetle.

"Bu riski göze alamam. Eğer seninle seviştiğim için benden nefret edersen, bu beni öldürür." Bir elini aşağıya doğru

Yüzü aniden yorgun görünüyordu. "Seni dairene götüreceğim ama fikrini değiştirirsen tek yapman gereken beni aramak. Göz açıp kapayınca kadar orada olurum."

April, içini hüzün kaplasa da Jack'in bu kararında ona fazla karşı çıkmamasından memnundu. Jack'le birlikte olmayı seviyordu. Onun yanında kendini güvende hissediyordu. Ve hâlâ bunun doğru seçim olduğunu düşünmesine rağmen, onun evinden taşınmanın büyük bir geri adım olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. "Teşekkür ederim Jack. Bunu bizim için yapıyorum, biliyorsun."

"Biliyorum. Ve bu bana bu ilişkide daha güçlü olanın sen olduğunu kanıtlıyor."

April bunu duyunca yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Her neyse," dedi gözlerini devirerek. "Beni bir böcek gibi ezebilirsin."

Karşılığında Jack'in dudaklarının seğirdiğini görünce rahatladı. Ama sonra ciddi bir ses tonuyla, "İkimiz de biliyoruz ki konu sen olduğunda tamamen zararsızım," dedi. Ona doğru bir parça eğildi. "Ben ciddiyim April. Eğer en ufak bir tedirginlik hissedersen beni ara. Buraya geri gelebilirsin ya da seni kızlardan birinin evine götürebilirim. Sadece kendini rahat ve güvende hissetmeni istiyorum."

April başıyla onayladı ve bir süre birbirlerine baktılar. Sonra ayağa kalktı ve toparlanmaya başlamak için yatak odasına doğru yürüdü. Bunu yaparken duyguları değişkenlik gösteriyordu ama işini bitirdiğinde, Jack'e hafıza eksikliğinin şimdi ya da gelecekte ona karşı hissettikleriyle hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamaya her zamankinden daha kararlıydı. Dairesine geri dönecek ve umarım son birkaç yılın en azından bir kısmını hatırlayacak, sonra da eve dönebilecekti.

Evine.

Jack'in olduğu her yer ona zaten evi gibi geliyordu.

April yatak odasından çıktıktan sonra sessizce, "Ben hazırım," dedi.

Jack mutfakta durduğu yerden döndü ve yüzündeki mutsuzluk ifadesi neredeyse onu mahvedecekti.

Neredeyse ona fikrini değiştirdiğini, kalacağını söyleyecekti. Ama bunu yapması gerekiyordu. Her ikisi için de.

"Seni evine kadar takip edeceğim," dedi ona.

"Buna gerek yok. O kadar uzakta değil," diye itiraz etti.

"Seni takip edeceğim," diye kararlılıkla tekrarladı.

İşte. İşte bu. Korumacılığı hem bir lütuf hem de sinir bozucuydu. Ama April onun kendisini uyarmadığını söyleyemezdi.

Başını salladı ve kapıdan çıkarken ona yol gösterdi. Adamın farları, apartman kompleksine giden dört dakikalık yolculuk boyunca dikiz aynasında parladı.

Oraya vardıklarında, adam onu ikinci kata, kapısına kadar götürdü.

"İçeri girmek ister misin?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Başın ağrıyorsa inat etme, bir hap al," dedi.

April i çekti. "Birkaç gündür ağrımıyor. En azından bir şey almamı gerektirecek kadar kötü değil."

"Yine de. Hiçbir şeyi abartma. Geç saatlere kadar temizlik yapmak ya da evini yeniden tanımaya çalışmak yok. Bunun için daha sonra vaktin olacak. Yarın işe geliyor musun?"

Bu adam onu çok iyi tanıyordu. Aynı anda hem esrarengiz hem de rahatlatıcıydı. Dairesini keşfetmek için can atıyordu. Sanki bir yabancının evine taşınıyor gibiydi ama yine de kendi eviydi. Eşyalarına bakarak Maine'deki yaşamı hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umuyordu.

"April?"

"Ah, pardon. Tabii ki işe geliyorum. Neden gelmeyeyim ki?"

"Sadece kontrol ediyordum. Orada görüşürüz. Oh, kahretsin. Eminim burada yiyecek bir şeyin yoktur. Kremanı ofise getiririm. Ayrıca senin için kahvaltılık sandviç yaparım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi ona usulca. Kilerinin durumunu düşünmemişti bile ve

Dairesine gitmeye karar verdiğinde buzdolabı.

"Biliyorum. Ama öyleyim. Bir şeye ihtiyacın olursa, çekinmeden bana ulaşabilirsin."

"İyi olacağım," dedi.

"Eminim olacaksın, ama yine de saatin kaç olduğu umurumda değil. Bana ihtiyacın olursa ara. Tamam mı?"

"Tamam."

Kapının önünde durup birbirlerine baktılar ve Jack bir elini ensesine götürüp ovuştururken yere bakıp iç geçirdi. "Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Jack-" diye başladı April ama doğruldu ve bir adım geri çekildi.

"Hayır, bu iyi bir şey. Ben yanında olmadan kim olduğunu bulmalısın. Ama buraya geri taşınmış olman her şeyin eski haline döneceği anlamına gelmiyor," dedi neredeyse şiddetle.

"Her şeyin nasıl olduğunu hatırlamıyorum," diye hatırlattı April ona. "Etrafta dolanmana da aldırmiyorum," demekten kendini alamadı.

Adam dudaklarını birbirine bastırdı, sonra ona doğru bir adım attı. Ellerinden biri April'in ensesini tutarken, diğeri beline dolandı. Başını eğip onu sertçe ve neredeyse çaresizce öperken sertçe kendine doğru çekti.

April hemen ağzını açtı ve adamın belini kavradı. Geçen hafta boyunca ondan böyle bir öpücük istemişti. Aralarında tutku filizlendi ve April sütyeninin altında göğüs uçlarının sertleştiğini ve kollarında tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Adamın dilinin kendi dilini okşadığını hissedince boğazının altından inledi.

Sanki bu küçük ses onun aklını başına getirmiş gibi başını kaldırdı. Neyse ki ondan uzaklaşmadı. Ellerini neredeyse acı verici bir şekilde onun etrafında kenetledi.

"Jack?" diye fısıldadı Jack bir şey söylemeyince.

"Evim sensiz çok boş görünecek," dedi sonunda.

April'in kararlılığı sarsıldı. Ne yapıyordu ki? Bu adam onunla kalmasını istiyordu. Neden bu kadar inatçı davranıyordu? Ona yakından dokunmadan önce hafızasının geri gelmesini bekleyecek kadar kötü müydü?

Aslında, evet. Çünkü onun kendisini ve son beş yıldaki diğer her şeyi hatırlayacağından ne kadar eminse, kız o kadar emin değildi. Hatırlaması aylar sürebilirdi. Ona yakın olduğu ama ona sahip olamadığı aylar.

"Ama bu gece kendi yatağında uyuyacaksın," dedi ona.

Adam homurdandı. "Sanki orada sensiz olmak istiyormuşum gibi."

April gözlerini devirdi. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, yanıma tırmanman benim için sorun olmazdı. Aslında, seni tam da bunu yapmaya davet ettim ve reddeden sen oldun."

"Beni öldürüyorsun, April. Bil diye söylüyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde April gülümsediğini fark etti.

"Yaşayacaksın." "En azından çarşaf larım senin gibi kokacak."

April suratını astı. "Ve benimki senin gibi kokmayacak."

"Hayır," diye kabul etti. Sonra içini çekti. "Pekâlâ, hâlâ yapabiliyorken ben gidiyorum. Tekrar söylüyorum, kahvaltı için endişelenme. Ben hallederim."

"Teşekkürler."

Jack başını sallayarak, "Yemek yediğinden emin olduğum için bana teşekkür etmene gerek yok," dedi. Sonra ellerini indirdi ve April'in da onu bırakmaktan başka çaresi kalmadı.

Yavaşça geri çekildi. Bakışlarını April'inkilerden ayırmadan. "İçeri gir," diye emretti.

"Otoriter," diye alaycı bir şekilde yakındı April.

"Senin güvenliğin söz konusu olduğunda, evet," diye kabul etti. "Yarın görüşürüz."

"Görüşeceğiz."

April tereddüt etti, sonra içini çekti ve kapıya uzandı. Yavaşça kapıyı kapattı, sonra topuzu ve sürgüyü kilitledi. Dönüp sırtını kapıya dayadı ve kapıyı kapattı.

derin bir nefes alıp tekrar açmadan önce bir anlığına gözlerini yumdu.

Etrafına baktığında, sanki bir tür otel odasındaymış gibi hissetti. Biraz tanıdık ama yine de tuhaf bir yerdi.

Jack'in kendisi için taşıdığı bavulu aldı ve yatak odasını bulmak için etrafta dolaşmaya başladı. Oldukça düzenli görünüyordu, geçmişinden de hatırladığı gibi bu bir sürpriz değildi. Dairenin etrafındaki bazı eşyalar tanıdıktı ama diğerleri yeni ve ilginçti. Bir rafta deniz kabukları, duvarda dalgaların sürüklediği odunlar vardı... ama onu en çok etkileyen resimlerdi.

Odanın köşesindeki uzun, ince kitaplıkta en az bir düzine fotoğraf duruyordu. Daha yakından baktığında, fotoğrafların geçen hafta boyunca tanıdığı tüm insanlara ait olduğunu gördü. April, Jack's Lumber'ın önünde Chappy, Cal, Bob ve Jack'in ortasında duruyordu. Carlise ve diğer kadınlarla çekilmiş fotoğrafları. April'in kumsalda durduğu ve gülerken saçlarının yüzüne doğru savrulduğu bir kare. Sonra kocaman bir ağacın önünde, yanında Jack, omzunda zincirli testere.

Fotoğrafı eline alıp incelemek için yaklaştırdı. Jack çok yakışıklıydı ve fotoğrafı her kim çektiyse onu yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle ona bakarken yakalamıştı.

Bu fotoğrafı görmek, Jack'e karşı hissettiklerinin hastanede onunla bu kadar çok zaman geçirmesinin ya da Newton'a döndüğünden beri onunla ilgilenmesinin bir ürünü olmadığını kesin kanıtiydı. Ona karşı hissettiği duygular derinlere kök salmıştı ve yeni değildi.

Fotoğraflar son birkaç yıldır sürdürdüğü hayata ilginç bir bakıştı. April her resimde mutlu göründüğünü fark etti, bu da Newton'daki hayatından keyif aldığını ve buranın artık onun evi olduğunu pekiştiriyordu.

İçindeki kararlılık bir kez daha yükseldi. Jack onun kendi aklını bilmediğini düşünüyor olabilirdi ama yanıliyordu. Belki de beyninin içinde dolanıp durması onu normalde davranacağından farklı davranmaya itiyordu ama aralarındaki çekimin etrafında dolanmaktan bıkmıştı.

Jack'i istiyordu. Nokta.

April resmi kitaplığa yerleştirdi ve yatak odasına gitti. Bavulunu yere bıraktı, bavulunu açmaya zahmet etmedi çünkü umuyordu ki Jack'in evine bir an önce dönecekti.

Saat hâlâ biraz erkendi ama zihinsel olarak çok yorgundu, bu yüzden tuvalet çantasını aldı ve yatmaya hazırlanmak için bitişikteki banyoya girdi. Her yeni odanın en küçük ayrıntısına kadar inceledi, kazadan önceki hayatına dair ipuçları buldu.

Çoğu şeyi tanımamasına rağmen eşyaların nerede olduğunu biliyor gibi görünmesi şaşırtıcıydı. Banyoda diş fırçasını, diş macununu ve yatmadan önce yüzüne sürdüğü losyonu hatasız bir şekilde buldu. Odaya döndüğünde şifonyerine gitti ve ilk denemesinde doğru çekmeceyi açtı. Kas hafızası belki de.

İpek bir gecelik aldı ve kıyafetlerini çıkarıp geceliğini başına geçirdi. Sonra yorganın ve çarşafın altına girdi ... ve tavana baktı.

Karanlıktı ama dışarıda odanın etrafına gölgeler saçan bir ışık vardı. April başını çevirdiğinde penceredeki perdelerin açık olduğunu ve içeri ışık girdiğini gördü. Pencereye bakarken içini bir sıkıntı kapladı. *Bu* tanıdık geliyordu. Yataktan çıktı ve perdeleri kapattı, déjà vu hissi neredeyse bastırıyordu. Kaç kez yatağa girip perdeleri kapatmayı unutmuş ve ışıktan rahatsız olmuştu?

Yatağa döndü ve sırtı pencereye gelecek şekilde yan döndü. April şimdi gözlerini karanlığa dikmişti. Kendini tuhaf hissediyordu. Yatak soğuktu. Çok küçük. O

Jack'in büyük boy yatağına zaten alışkındı, bu yüzden bu tam boy yatak artık onu kesmiyordu. Sadece bu da değil, çarşaflar o kadar yumuşak değildi ve uyardığı gibi onun gibi kokmuyordu.

Başının zonklamaya başlamasından hoşlanmayan April gözlerini kapattı.

O iyiydi. Eve gitmek için ısrar eden kendisiydi. Onu arayıp fikrini değiştirdiğini söyleyemezdi. Bu onu zayıf gösterirdi ve zayıf olmadığından emin ~~oldu~~ tek bir şey vardı.

Zayıf olmasa da son derece inatçı olduğu konusunda ısrar eden kafasının içindeki küçük sesi duymazdan gelen April içini çekti.

Uyku onu ele geçirmeden önceki son düşüncesi burada olmaktan hoşlanmadığı oldu. Bu berbat bir şeydi çünkü burası onun eviydi. Onun mekânı. Ama boş hissediyordu. Ve yalnız. Ve belki biraz da korkutucu. Sesler Jack'in evindekilerden farklıydı. Duvarın diğer tarafındaki komşusunun evinden gelen müziği, dışarıdaki caddeden geçen arabaları duyabiliyordu.

Her şey o kadar alışılmadıktı ki.

YEDİNCİ BÖLÜM

JJ uyumuyordu. Uyuyamıyordu. Hayatındaki en önemli şeyi kaybetmiş gibi hissediyordu. Evi boştu. Ruhsuzdu. April'ın istediği şeyi yapmalıydı - evet, istediği şey buydu - ama April her şeyi hatırlayana kadar ona dokunamaz, onunla yataamazdı.

Kazadan önce onunla çıkmamasının büyük bir nedenini hatırlayacağına dair derin bir korkusu vardı -İlgisini hiç belli etmemiş olması bir yana. Ve eğer ondan faydalanırsa ona nasıl *kızmazdı* ki? Bu yüzden evine döneceğini söylediğinde, gitmesine izin vermekten başka çaresi olmadığını düşündü.

Bundan nefret ediyordu. Burada, yatağında olmamasından hoşlanmıyordu. Onun gibi kokuyordu, bu da neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı. Birden fazla kez neredeyse kalkıp geçen haftayı geçirdiği misafir odasına gidecekti ama kendini hareket ettiremedi.

Jack hiç korkak olmamıştı. Hayatın karşısına çıkardığı şeylerle her zaman başa çıkmıştı. Ama April söz konusu olduğunda doğru şeyin ne olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona karşı artık kendini tutamayacağına karar vermişti ama yine de onunla tamamen birlikte olup sonra da onu kaybedemeyeceğini biliyordu. Onu kaybetmenin kendisini bir daha asla toparlayamayacağı bir düşüş sarmalına sokacağını şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

Ona hiç sahip olmamak, onu hiç tatmamak, amının sikinin etrafında kenetlendiğini hiç hissetmemek, altında orgazm oluşunu hiç izlememek ya da bütün gece boyunca ona sarılmamak, bütün bunları ve daha fazlasını yaşayıp kaybetmekten daha iyiydi.

JJ yan dönerek başının altındaki yastığı yumrukladı ve anında inledi. Tüm bunlar onun kokusunun burun deliklerine daha da fazla yayılmasına neden oldu. Aleti sertleşmişti

Ama kendine dokunmayı reddetti. April'ı kovaladıktan sonra inmeyi hak ettiğini düşünmüyordu.

Yüzüncü kez onun ne yaptığını merak etti. Merakına yenik düşüp dairesini mi keşfetmişti? Uyuyor muydu? Televizyonun altındaki rafta olduğunu bildiği fotoğraf albümünü mü karıştırıyordu? Dondurucusunda sakladığı Girl Scout kurabiyelerini mi bulmuştu, çünkü bu şeylere bağımlıydı ve tüm yıl boyunca onları yiyebilmek istiyordu?

Kahretsin, JJ şu anda onun dairesini *ondan* daha iyi *biliyordu* ve içeriye o kadar sık girmemişti bile. Ama oraya gittiği birkaç seferde eviyle ilgili her şeyi ezberlemişti. Ev gibiydi. Rahattı. Geri dönmek istemesine şaşmamalı. Anıları olmasa bile, bilinçsizce buranın sevdiği bir yer olduğunu biliyor olmalıydı.

JJ iç çekerek gözlerini kapadı ve beyninin durmasını diledi. Kapatmak için.

Saatler sonra, arkasını döndü ve saate baktı. Kahretsin. Son kontrolünden bu yana sadece on dakika geçmişti. Saat sabahın üçü yirmi ikiydi ve o hiç uyumamıştı. April'ın kapının diğer tarafında olmadığını bile bile nasıl uyuyabilirdi ki?

Bir hafta sürmüştü. Ona bağımlı hale gelmesi için sadece bir hafta. Ruhunun onun güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Canının yanmadığını. Ve onun yatağındayken, gecenin bir yarısı onu kontrol edebilirdi. Uyurken alnının acıyla buruşmadığından emin olabilirdi. Yeterince sıcak olduğundan emin olabilirdi.

Ona diğer odada ihtiyaç duymadan yıllarını geçirmişti. Ama geçirdiği kazadan sonra, hastane yatağında onu izlerken kendini o kadar çaresiz hissettikten sonra, vücudunun bir şekilde kendini tamamen kadına göre ayarladığını biliyordu. Garip bir duyguydu ama doğru hissettiriyordu.

"O iyi," dedi JJ yüksek sesle. "O artık çok uzun zamandır kendi başına yaşayan bir yetişkin. Başında dikilmene ihtiyacı yok."

Sözleri boş odada yankılanıyor gibiydi.
Onunla alay ediyor.

Gerçekten kalkmalıydı. Uyanık olduğuna göre verimli bir şeyler yapmalıydı. Ama ne yapacağını bilmiyordu. Sabahın bu saatinde gidip ağaçları kesmeye falan başlayabilecek gibi değildi.

Tam kalkıp duş almaya ve kafasındaki örümcek ağlarını temizlemeye karar vermişti ki, yatağının başucundaki masadan cep telefonu çaldı.

JJ anında uyandı. Telefona doğru atıldı ve ekranda April'in adını gördüğünde kalbi neredeyse duracaktı.

"Sorun ne?" diye bağırdı telefonu açarken. "Jack?"

Tanrım. Sesi tamamen yanlış geliyordu. Minik ve korkmuş.

Çoktan harekete geçmişti. İçgüdüsel olarak ona mümkün olduğunca çabuk ulaşması gerektiğini anlaması için April'a ne olduğunu bilmesine gerek yoktu. Ama yine de tekrar sordu. "Benim. Ne oldu?"

Hiç duraksamadan ön kapıya doğru koştu ve yolda anahtarlarını aldı.

"Bilmiyorum ... başım ... *ağrıyor*. Çok kötü!"

Kamyonetine doğru koşarken Jack'in tüm vücudunu korku sarmıştı. Anahtarı kontağa soktuğunda elleri titriyordu. Ön kapıyı kilitleyip kilitlemediğini ya da kapatıp kapatmadığını bile hatırlamıyordu; önemli olan tek şey April'a ulaşmaktı. "Evde misin?"

"Evet. Uyandım ve sanki kafam patlayacakmış gibi hissediyorum."

"Geliyorum, tatlım. Duydun mu beni? İki dakika içinde orada olacağım." Jack ona telefonu kapatmasını ve 911'i aramasını söylemesi gerektiğini biliyordu ama aralarındaki bağlantıyı kaybetmeye dayanamıyordu. Dairesine ulaştığında onu arayacaktı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum, ama neredeyse geldim." "Midem bulanıyor. Ya Jack?"

"Evet, bebeğim?" JJ daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştir. Kendisi ve ekibi esir tutulduğunda bile. Onu esir alanlar ona işkence ederken bile. Onların elinde ölebileceğini düşündüğünde bile.

Daireye geri dönmesine izin vermemeliydi. Bu onun suçuydu ve April'a bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti.

"Hatırlıyorum."

"Neyi hatırlıyorsun?" diye sordu adam, apartmanın otoparkına girerken.

"Her şeyi."

Mümkünse, bu tek kelime JJ'in korkusunu daha da artırdı. "Her şey yolunda. Sen iyisin. Ben buradayım ve yukarı geliyorum."

Verdiği tek yanıt bir inilti oldu ve bu ses kalbini ikiye böldü.

JJ, bazı eşyalarını toplamak için kullandığı dairesinin yedek anahtarlarını ona vermeyi unuttuğu için şükrederek merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Bir dakika sonra içerideydi ve kızın odasına doğru koşuyordu.

Hava karanlıktı ama ona ulaşmak için ışığa ihtiyacı yoktu. Hatasız bir şekilde yattığı yatağın kenarına yöneldi. Kız tekrar inledi ve Jack içgüdüsel olarak tepki verdi. Yorganın altına tırmandı, telefonu kızın kulağından çekip aldı ve kendininkiyle birlikte yan masaya fırlattı, sonra kızı kendine doğru çekti. Bir eli başının arkasına gitti ve onu kendine yakın tuttu, diğeri de beline dolandı.

Kız hemen ona doğru kıvrıldı ve burnunu onun göğsüne bastırdı. Kollarını önünde kavuşturmuştu ve Jack onun parmaklarını çıplak teninde hissetti.

"Jack," diye fısıldadı ve adam bu tek kelimenin sıcak havasını kalbinde hissetti.

"Ben buradayım," diye yatıştırdı. "Yanımdayım, buradayım."

Şimdi titriyordu, ağzından küçük hıçkırıklar kaçıyordu. Hayatında duyduğu en iç burkucu sestiydi bu.

"911'i aramalıyım," dedi ona.

"Hayır!" diye yalvardı. "Şimdiden daha az acı veriyor. Sadece sarıl bana. Lütfen?"

JJ'in içindeki her şey ona arkasını dönüp telefonunu almasını söylüyordu ama donup kaldığını hissetti. Bırakamıyordu. Kelimenin tam anlamıyla kaslarını onun etrafından ayıramıyordu.

Ne kadar süre bu şekilde yattıklarını bilmiyordu ama sonunda onun yavaş yavaş gevşediğini hissetti. Daha önce hiç bu kadar rahatlamamıştı, sonunda ona tamamen sarıldığında olduğu kadar.

"Tatlım?" diye fısıldadı.

"Daha iyi," dedi ona ama JJ tamamen dürüst olmadığını hissediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Acı çekmeden konuşabiliyor musun?"

"Uyandım ve ... her şey geri geldi! Sanki anılar çığ gibi beynimin üzerine düşüyordu."

"Gerçekten *her şeyi* hatırlıyor musun?" "Evet."

Sertleşti. Ama onu kavrayışı gevşemedi.

"Kazayı hatırlıyorum. Polislin düşündüğü gibi bir hayvandı. Bir geyik. Ona çarpmamak için direksiyonu kırdım. Kaza yaptığımda her şey çok gürültülüydü ve çok korkmuştum. Sana haber vermeden oraya gittiğim için bana kızacağını biliyordum."

"İyi olmana sevindim," dedi JJ ona.

"Seninle yaptığım görüşmeyi hatırlıyorum. Çocuklarla tanışmamı. Carlise ve Chappy'nin nasıl tanıştığını. Kızların her birinin yataklarını erkeklerle paylaşmaya zorlandıklarını ve bir sonraki bildikleri şeyin aşık oldukları olduğunu. Bob'un var olmayan bir teyzeyi ziyaret ettiği yalanını nasıl söylediği ve Marlowe'u kurtarmak için başka bir ülkeye nasıl gizlice gittiği. Hamilelikler, öğle yemekleri, müşterilerimiz, hepsi. Ama en önemlisi. Bu yatakta yatarken neyi yanlış yaptığımı merak ettiğimi hatırlıyorum. Neden bana çıkma teklif etmekle ilgilenmediğini."

"Ah tatlım," dedi JJ, gözlerini kapatıp ona daha da sıkı sarılarak.

"Neyi farklı yapacağımı bilmiyordum. Nasıl senin isteyeceğin türden bir kadın olacağımı, özellikle de senin için çok yaşlı olduğumu düşündüğümünden beri. Bu yatakta seni düşünerek mastürbasyon yaptığım onca zamanı hatırlıyorum. Arkadaşlarımızla bir araya gelmekten kaçınmaya başladım çünkü sana yakın olmak çok zorlaşıyordu." Durakladı. "Ve ben Ayrılacaktım. İnternette Bangor ve Portland'da iş aramaya başladım."

"Hayır!" JJ patladı, başını salladı. "Beni terk edemezsin. Buna izin vermeyeceğim. Sana ihtiyacım var! Ve sen *tam da* istediğim kadınsın. Ama senin için yeterince iyi olmadığımdan korkuyordum."

"Sen benim istediğim her şeysin," diye mırıldandı göğsüne doğru. "İnatçı, yoğun, otoriter, koruyucu. Seni yıllarca izledim. Arkadaşların için her şeyi yaparsın. *Her şeyi*. Bu tür bir sadakat çok seksi Jack. Ve bunu kendim için istedim."

"Sende var. *Beni anladın*," dedi ona.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

Onun kendisine karşı iç çektiğini

hissetti. "Başın şimdi nasıl?"

"Çok acıyor," dedi ona.

Durum hiç de komik olmasa da JJ gülümsedi. "911'i arayacağım," dedi dönmeye başlarken. Ama kadın küçük bir sıkıntı sesi çıkardı ve JJ'in içine daha da gömülür gibi oldu.

"Hayır, lütfen! Ben iyiyim. Ben sadece Sanırım anılar yüzünden. Sadece burada yatmam gerekiyor. Ambulans gelirse, beni hareket ettirecekler. Gözlerime parlak ışık tutacaklar, bu da başımın daha çok ağırmasına neden olacak. Sadece karanlığa, sessizliğe ve sana ihtiyacım var."

Lanet olsun. Onu öldürüyordu. Yapılacak en yanlış şeydi ama Jack onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Bu gelecek için iyiye işaret değildi. Onun hayır deme konusundaki isteksizliğini kendi lehine kullanabilirdi. Ama şu anda umurunda bile değildi.

"Yirmi dakika, sonra ağrın azalmazsa ararım," dedi ona kararlı bir şekilde.

Onun da başını salladığını hissetti.

Orada sessizce yatıyorlardı, JJ onu sımsıkı tutuyordu ve April sanki hiç ayrılmak istemiyormuş gibi onun göğsüne sokulmuştu ve JJ'in aklına aniden bir düşünce geldi.

Her şeyi hatırlıyordu ve onu itmiyordu. Korktuğunda ve acı çektiğinde *onu* aramıştı.

Dairesine dönmeye karar verdiğinden beri ilk kez umut çiçekleri açmıştı. Belki, sadece belki, gerçekten onun olabilirdi.

Yirmi dakika içinde bir ambulans çağırmaya niyeti vardı ama adrenalın patlaması azalırken, uykusuz geçen gece onu yakaladı. Sevdği kadının kokusu, onu kollarında tutarken bilincine sızdı. Gözleri kapandı ve JJ derin bir uykuya daldı.

April Jack'in kollarında yatıyordu ve kendini hiç bu kadar güvende hissettiğini hatırlamıyordu. Başı korkunç bir şekilde zonkluyordu ve her hareketinde içinden acı fışkırıyordu. Ama Jack'in bedenine yaslanmış, yanağının altında kalp atışlarını hissediyor, Jack'in onu çağırır çağırmaz gelmekte tereddüt etmediğini bildiğinden, hareket etmek istemiyordu.

Anılar zihnini doldurmaya devam ediyordu. Jack ona sadece bir arkadaşymış, daha da kötüsü sadece bir çalışanıymış gibi davrandığında hissettiği hayal kırıklığı. Arkadaşlarının aşık olduğunu öğrenmenin verdiği sevinç. Her biri yaralandığında ya da tehlikeye girdiğinde yaşadığı dehşet. June, Carlise ve Marlowe'un doğum yapma beklentisi. Bebekler doğduktan sonra hayatına başka bir yerde devam etme kararını verirken hissettiği üzüntü.

Jack'e duyduđu ve asla karřılık bulmayacađını dűřűndűđű sevgi.
Hepsi çok bunaltıcıydı.

Uykusundan ilk uyandıđında, kafası tam anlamıyla patlayacakmıř gibi hissederken, yardım için aramayı dűřűndűđű tek kiři Jack'ti. Ve o da gelmiřti. Hem de hemen. Onu kollarının arasına aldıđı anda acısı azalmıřtı. Yok olmamıřtı ama onun orada olduđunu bilmek bűyűk bir rahatlama sađlamıřtı.

Birden yatađı o kadar da yalnız gűrűnmedi. Yıllar boyunca onun kendisine bu řekilde sarıldıđını birden fazla kez hayal etmiřti. Vűcuduna karřı nasıl hissedeceđine dair kafasında űrdűđű hikűyeler gerçekle kıyaslandıđında hiçbir řey deđildi. Hareket etmek istemiyordu. Sabahın gelmesini istemiyordu. űnkű gűneřle birlikte deđiřiklikler de gelecekti. Bunu adını bildiđi kadar iyi biliyordu.

Jack, o her şeyi hatırladıktan sonra bile mesafesini korumakta ısrar edecek miydi? Asil olmaya çalışıp ona ne istediğine karar vermesi için zaman tanıyacak mıydı?

Boş versene. Onun boşluğa ihtiyaı yoktu. Ne istediğini biliyordu ve bu Jack'ti. Onu seviyordu. Yıllardır seviyordu. Ve eğer onunla birlikte olma fikrini değiştirirse, gitmekten başka çaresi kalmayacaktı. Hem de hemen.

Artık neleri kaçıracađını bildiđine gűre, Jack'in kollarının onu sarması, onu űptűđűnde tűm vűcudunun karıncalanması, Jack'in o derin sesiyle ona "*tatlım*" diye seslenmesi... Newton'da yařamaya devam edemez ve tűm bunlara sahip olamazdı.

Neyse ki mide bulantısı sonunda azaldı ve bařındaki zonklama da biraz hafifledi. Jack uyurken onu izlemeyi sevdiđini fark etti. Sanki onun pek kimsenin gűrmediđi bir yanını gűrme řansına sahip oluyordu. Gardını indirmiřti ve onun varlıđında uyuyacak kadar ona gűveniyordu. Ama kızın gűzyařlarına bođulmasına neden olan řey, kollarının hiç azalmayan gűcűydű. Uyurken bile koruyucuydu.

Ona doğru kıpırdadığında perdelerin arasından ışık sızmaya başlamıştı. Çoğu insan gibi uyanmamıştı. Yavaş yavaş kendine gelmedi. Bir an derin derin nefes alıyordu, hâlâ uyuyordu ve bir an sonra tamamen uyanıktı.

"April?" diye mırıldandı.

"Buradayım," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Kahretsin, uyuyakalmışım ve yardım çağıracaktım.

Başın nasıl?"

"İyi," dedi ona.

Adam boğazının arkasından şüpheci bir ses çıkardı.

"İyiyim. Hâlâ başım ağrıyor ama dün geceki gibi değil."

Onun kıpırdadığını hissetti ve inanılmaz derecede yaklaşıarak karşılık verdi.

Adam kıkırdadı ve tepeden tırnağa ona yapışmış olduğu için ses tüm vücudunda gümbürdedi. "Devekuşu gibi bir şeysin, kafanı kumdan çıkarmayı reddediyorsun."

"Korkuyorum."

"Benden mi?" diye sorduğunda ses tonundaki tüm mizah kaybolmuştu.

"Hayır, tabii ki değil. Hafızam geri geldiğine göre her şeyin nasıl farklı olabileceğini düşündüm," diye itiraf etti usulca.

Jack'in kolları onun etrafında sıkılaştı ve bütün gece saçlarına dolanmış olan eli, onu yakın tutarken başına hafifçe masaj yapmaya başladı. "Farklı olacaklar."

April'in tüm vücudu hareketsiz kaldı. Gözleri yaşlarla doldu.

"Sen benimsin," diye ekledi Jack ve devam ederken April zorlukla nefes alabiliyordu. "Geçmişimizi hatırlıyorsun. Nasıl bir ahmak olduğumu ve ikimizin de bildiği gibi erkek gibi davranıp sana çıkma teklif etmediğimi. Sana çekiciliğini sorgulattım ve gitmeyi düşündürdüm. O iş bitti. Tüm kusurlarımı ve olumsuz kişilik özelliklerimi hatırlıyorsun. Yine de acı çektiğinde ve yardıma ihtiyacın olduğunda beni aradın. Ben

gitmene izin vermeyeceğim, April. Beni istediğin sürece seninim."

Gözyaşlarını durdurmak için gözlerini kapattı.

"April?" Jack bir süre sonra sordu. "Gözyaşlarını tenimde hissedebiliyorum. Lütfen bana bunların çıldırmış, korkmuş, bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilemiyorum gözyaşları olmadığını söyle."

Başını salladı. "Onlar rahatlamış gözyaşları. Yıllardır duymak istediğim şeyleri söylediğine inanamıyorum gözyaşları."

Jack kımıldadı ve saatler sonra ilk kez elini gevşetti. Saçındaki elini kullanarak, yüzünü görebilmek için başını nazikçe geriye yatırdı.

April yanaklarının ısındığını hissetti. Muhtemelen tam bir karmaşa gibi görünüyordu. Lekeli bir cilt, kırmızı gözler, dağınık saçlar... ama adamın gözlerinde gördüğü duygu tiksintiden başka bir şey değildi.

Yavaşça başını eğdi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Bugün hayatımızın geri kalanının ilk günü."

Kız ona gülümsedi.

"Tanrım, özür dilerim, bu çok klişeydi," dedi gözlerini devirerek.

Öyleydi ama April'in umurunda değildi. Yanağını bir kez daha onun göğsüne yasladı ve memnuniyetle iç çekti.

"Bugün doktorunuzu görmemiz gerekiyor," dedi.

April kaşlarını çattı. "Hayır, gerek yok. Ben iyiyim."

"Var ve iyiyiz," dedi kararlılıkla. "Dün gece beni korkuttun tatlım. Bu kadar acı çekmen hoşuma gitmedi. Telefonda zar zor konuşabiliyordun. Doktora gidip seni kontrol ettireceğiz. Bir şey hatırladığın anda seni görmek istediğini biliyorsun."

April iç çekti. "Peki."

"Güzel. Diğerlerine de haber vermeliyiz. Çok heyecanlanacaklar."

Yaparlardı. Kızlar heyecandan çığlık atacak, erkekler de çenelerini kaldırıp ona bunun

zaman. Arkadaşlarını seviyordu ve ortak geçmişlerini hatırlayabilmek onu rahatlatmıştı.

Ne o ne de Jack yataktan kalkmaya teşebbüs etti. Jack onun saçlarını nazikçe okşadı ve o da boş boş göğsünde daireler çizdi. April'in aklına bir şey gelene kadar birkaç dakika geçti. Başını kaldırdı ve ona baktı. Güneş artık perdelerin arasından gelen ışığın gözlerinin içine bakmasına izin verecek kadar yükselmişti. "Jack?"

"Evet?" "Çıplaksın."

Kıkırdadı. "Pek sayılmaz. Üzerimde külotum var."

"Benimle yatağa girmeden önce kıyafetlerini mi çıkardın?" diye sordu.

Kadının şaşkınlığı karşısında adamın yanakları pembeleşti. "Tam olarak değil. ..."

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Sen aradığında yataktaydım ve giyinmek için zaman ayırmak istemedim. Tek endişem sana ulaşmaktı."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı, ağzı açık kalmıştı. "Buraya iç çamaşırından başka bir şey giymeden mi geldin?"

Omuz silkti. "Evet."

Adamın sözleri kafasına dank edince April'in gözleri bir kez daha yaşlarla doldu.

"Kahretsin, sorun ne?" diye sordu endişeyle.

"Ben ... sen daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Rahatladı. "Kenara çekilmediğim iyi oldu. Tam olarak hız sınırında gitmiyordum," diye şaka yaptı.

April, adamın ona ulaşmak için o kadar acele ettiğini, pantolon giymek için bile durmadığını aklına bir türlü getiremiyordu. Ya da ayakkabı. Sonra aklına başka bir şey geldi. "Evde giymek için ödünç alabileceğin, sana uyacak bir şeyim yok."

Jack kayıtsızca omuz silkti. "Bana bir şey getirmesi için adamlardan birini arayacağım. Evimi kontrol etmelerini istiyorum."

Her neyse. ıkarken n kapıyı kapattığımdan emin değilim."

April dirseğinin üzerinde doğruldu. "Ne? Jack, bu ılgınlık! Newton tam olarak suç merkezi sayılmaz ama ya biri içeri girip bir şeyler aldıysa?"

"O zaman yerine yenisini alırım. Sen sahip olduğum tüm maddi şeylerden çok daha nemlisin."

Gah. Bu adam. Onu ldryordu. "Tamam, durman gerek," dedi ona.

Adam kaşlarını çattı. "Neyi bırakayım?"

"Bu kadar harika olmayı. Bunu kaldıramıyorum. Ben ağlak biri değilim ve bu sabah beni iki kez ağlattın. Sinir bozucu ve otoriter olmaya geri dnmelisin."

Adam kıkırdadı ve ses doğrudan kadının bacaklarının arasına gitti. April onun altına girene kadar yuvarlandı. April onun tenini kendi teninde hissedebiliyordu ve bir gece önce giydiği gecelik yukarı doğru ıkısa da, ki bu yeterince heyecan vericiydi, onun tenini *her yerde* kendi teninde hissetmeyi diledi.

"Yapamam," dedi başını sallayarak. "Buna alışman gerek. nce sen geleceksin April. Şu andan itibaren. Ne olduğu umurumda değil, senin iyiliğin, isteklerin ve arzuların benim için her zaman önce gelecek. Beni küçük parmağında oynattığını itiraf etmekten asla utanmayacağım. Bir şey mi istiyorsun? Onu sana vermek için her şeyi yaparım."

"Tek istediğim sensin," diye itiraf etti. "İlgini, zamanını, şefkatini. Evliliğimin büyük bir kısmını ikinci olarak geçirdim, bir daha asla böyle bir durumda olmak istemiyorum."

"Olmayacaksın," diye yemin etti Jack.

"Ama aynı şey benim için de geçerli. Ben de seni mutlu etmek istiyorum."

"Zaten istiyorsun."

April başını salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sırf ben istiyorum diye nefret ettiğin şeyleri yapmanı istemiyorum."

"Mümkün değil."

"Jack," diye fısıldadı April, bunalmış hissediyordu.

"Ben buyum işte," dedi ona. "Seni uyarmıştım. Bu yüzden anılarının geri dönmesini beklemek istedim. Böylece ne kadar odaklandığımı hatırlayacaktın. Ne kadar inatçı olduğumu. Bazen nasıl bir pislik olduğumu. Benim olmaya karar verdiğinde neye bulaştığını gerçekten bilmeni istedim."

April biliyordu ve rüya görmediğinden emin olmak için kendini çimdiklemek istedi. "Kim olduğumu biliyorum ve o adamın her santimini istiyorum, Jackson Justice."

Adamın ellerinden birini dış kalçasında hissettiğinde şaşkınlıkla sarsıldı. Adam elini yukarı doğru hareket ettirmeden önce kısa bir süre onu okşadı.

"Güzel. Çünkü ben de seni istiyorum April Hoffman." Adamın eli göbeğinin üzerine geldi ve başparmağı külotunun pamuğuna sürtünürken serçe parmağı göbek deliğini okşayınca keskin bir nefes aldı.

Bu gerçekleşiyordu ve o hazırdı. Hazırdan da öte. Yıllardır bu anın hayalini kurmuştu ve Jack'in burada, yatakta onunla birlikte olduğuna inanamıyordu. Neredeyse çıplaktı ve ona dokunuyordu.

Tam başı eğilmeye başlamıştı ki komodinden telefonu çaldı.

April yüksek ses karşısında irkildi ve Jack küfretti.

Yuvarlandı ve telefonu aldı. April sabahın sessizliğinde ve Jack çok yakınında olduğu için konuşulanları rahatlıkla duyabiliyordu.

"Yo."

"JJ? Ben Bob. Ön kapın neden açık? Sen iyi misin?"

"İyiyim. Orada değilim."

"Ben de fark ettim. Neler oluyor?"

"April'ın dairesindeyim. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Bana ayakkabı, çorap, kot pantolon ve tişört getirebilir misin?"

"Elbette, ama . . . Sorularım var."

"Eminim. April'ı doktora götürmem gerekiyor, o yüzden ofise geç kalacağız. Sanırım sadece küçük bir

Bu sabah konut işi vardı. Sen ve diğerleri bu işi halledebilir misiniz?"

"Elbette. April iyi mi?" "Hafızası yerine geldi."

"Ne? Bu harika!" Bob haykırdı.

April onun sesindeki gerçek mutluluğu duyunca gülümsedi.

"Evet ama beraberinde öldürücü bir baş ağrısı da getirdi, o yüzden gidip onu kontrol ettireceğiz."

"Doğru, tabii ki. Ama kapınız? Ya kıyafetler?" Bob sordu.

Jack kıkırdadı. "Gecenin bir yarısı aradı. Ben de başka bir şey yapmadan hemen buraya geldim."

"Giyinmek ya da kapını kapatmak gibi. Tamamdır. On ya da on beş dakika içinde orada olurum."

"Teşekkürler. Minnettarım."

"Marlowe'a söyleyebilir miyim?"

"April'in anılarının geri döndüğünü mü? Tabii ki."

Bob gülerek, "Hayır, gecenin bir yarısı çırılçıplak ortalıkta koşuşturup durmaktan bahsediyorum," dedi.

"Sen bir pisliksin," dedi Jack ona. "Her neyse. Yakında görüşürüz."

Jack bağlantıyı kapattı ve başını salladı. "Ona neden katlandığımı bilmiyorum."

"Elbette katlanıyorsun. O senin arkadaşın," dedi April.

Jack'in yüzündeki ifade ciddileşti. "Bu sabah gerçekten iyi hissediyor musun?"

"Evet. Yine başım ağrıyor ama dün geceki gibi değil. Ağrı da azalıyor."

"Bunu sadece korkmayayım diye söylemiyorsun değil mi?" Jack sordu.

April gülümsedi. "Hayır."

"Tamam. Seni oturtalım ve bakalım ağrın geri gelecek mi?" dedi Jack, bacakları yatağın kenarından sarkacak şekilde kayarken.

April bir elini onun koluna koyarak durmasını ve dönüp ona bakmasını sağladı.

"I . . ." Hay aksi. Bu tür şeylerde iyi değildi. Ama ne istediğini söyleme konusunda daha iyi olması gerekiyordu. Jack söz konusu olduğunda konuşmayarak yıllarını boşa harcamıştı.

"Ne? Benimle her şey hakkında konuşabilirsin," dedi Jack.
ona.

"Bu gece senin evinde kalmak istiyorum. Yatağında. Senin yatağında. Sen," diye ağzından kaçırıldı.

Jack'in yüzündeki yoğunluk, onu bu kadar çok istemeseydi korkutucu olabilirdi.

"Zaten bunu planlıyordum, tatlım. Doktor onay verdiği ve sen de kendini iyi hissettiğin sürece, bu gece benimsin. Her yönden."

"Ben zaten seninim," diye fısıldadı.

Jack dudaklarını birbirine bastırıp ayağa kalkmadan önce bir an için gözlerini kapattı. "Hadi otur tatlım, ayağa kalkmadan önce nasıl hissettiğini gör."

Kadın yatağın üzerinde doğruldu ve yatağının yanındaki adama bakmaktan kendini alamadı. Testere kullanırken kot pantolon ve tişört giymiş olan adama şehvetle bakmıştı ama neredeyse çıplaktı. Adam karşı konulmazdı. Şaşırtıcı bir şekilde göbeğinde küçük bir şişlik vardı ama uyluk kasları hareket ettikçe dalgalanıyordu ve kolları da bir o kadar güçlüydü. Kısacası, mükemmeldi ve *ona aitti*.

"Bana biraz daha öyle bakarsan sorun yaşayacağız," dedi Jack.

April kaşlarını kaldırdı. "Bu riski göze alacağım," diye karşılık verdi.

Jack güldü. "Cesur. Acı içinde sızlanmandan çok daha hoşuma gidiyor. Hadi, seni kaldırıp giydirelim. Bob'u ne kadar sevsem ve karısına deliler gibi aşık olduğumu bilsem de, seni o seksi gecelikle görmesini istemiyorum."

April tartışmak istedi. Kalçalarını kaplayan selülitlere ve üst kollarının nasıl sarktığına dikkat çekmek ve

Göbeğinin etrafında taşıdığı fazla kiloları asla veremezdi ama bu dürtüye direndi. Eğer Jack onun seksi olduğunu düşünüyorsa, bundan şikâyet etmeyecekti.

Jack'in elini tutup yataktan kalkmasına yardım etmesine izin verirken gülümsedi. Jack'in gözlerindeki tatmin ve şehvet dolu bakış, onun kendisine bakmasına alışık olduğu bakıştan o kadar farklıydı ki kızardı.

"Ben gidip Bob'u diğer odada bekleyeceğim. Hazırlanmak için acele etme," dedi Jack ondan bir adım uzaklaşırken. Yumruğu yanında sıkılıydı, sanki onu tutmamak için kendini zor tutuyordu.

Kapıya vardığında April, "Jack?" diye sordu. "Evet?" dedi.

"Geldiğin için teşekkürler. Başka kimseyi aramak istemedim."

"Eğer korktuğunu, emin olmadığını ya da acı çektiğini hissedersen beni ara," diye emretti. "Saat kaç olursa olsun ya da ne yapıyor olursak olalım. Arayacaksın."

"Arayacağım," diye kabul etti April.

Jack başını salladı, sonra aniden döndü ve odadan çıktı.

Derin bir nefes alan ve başının ağrısından dolayı yüzünü buruşturan April dolaba yöneldi. Banyoya gitmeden önce birkaç giysi aldı. Son birkaç hafta içinde hayatı tuhaf bir hal almıştı ama üzülemezdi. Yıllardır istediği şeye sahipken nasıl üzülebilirdi ki?

Jack onun olduğunu söylemişti ve o da hemen onun olmuştu. Onu elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Gülümseyerek gün için hazırlanmaya başladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

April Marlowe'u selamlarken JJ sırtıttı. Carlise ve June arkadaşlarını ziyaret etmek ve hafızasını geri kazandığı için ne kadar mutlu olduklarını söylemek için Jack's Lumber'a çoktan gelmişlerdi. Bob, Marlowe'un sabah bulantıları olduğunu ve dinlendiğini, bu yüzden diğer kadınlardan daha geç geldiğini söyledi.

April'in doktor ziyareti iyi geçmişti. Anılarının geri gelmesinden kaynaklanan baş ağrısının oldukça normal olduğunu ve gün geçtikçe geçeceğini söyledi. Eğer geçmezse ya da ağrı şiddetlenirse aramalarını söyledi ve bu arada idare etmesi için reçetesiz satılan haplar önerdi ve gelecek hafta için bir randevu daha ayarladı.

Doktorun April'in ağrı seviyesinden endişe etmediğini görünce rahatlayan JJ, April ofise gitmek için ısrar edince itiraz etmedi. Önce yerel bir lokantaya uğradı ve Jack's Lumber'a gitmeden önce April'in iyi bir kahvaltı yapmasını sağladı.

O ana kadar pek bir iş yapılmamıştı çünkü Carlise ve June, April ve ondan dakikalar sonra gelmişler ve üç kadın birlikte yaşadıkları her anıyı yad etmişlerdi.

Chappy ve Cal da April'a iyileştiği için ne kadar mutlu olduklarını söyledikten sonra JJ'e gecenin bir yarısı Newton'da neredeyse çıplak dolaştığı için bok atmaya devam ettiler. JJ onların sataşmalarını umursamadı çünkü onları arayan kendi kadınları olsaydı onların da aynı şeyi yapacağını biliyordu.

"O gerçekten iyi mi? Doktor ziyareti iyi geçti mi?" Bob, April ve Marlowe'un mutlu bir şekilde sohbet etmelerini izlerken JJ'e sordu.

"Evet, gerçi beni çok korkuttu," diye itiraf etti.

Bob başını salladı. "Tahmin edebiliyorum. Marlowe'un arabasında o pislikle yaşadıklarının sesini duyduğumuzda ve ben orada olmadığımda kendimi tamamen çaresiz hissettim."

Marlowe'un iş arkadaşıyla yaşadığı olay sırasında JJ de endişelenmiş ve korkmuştu ama şimdi arkadaşını daha iyi anladığını hissediyordu.

"Yani... her şeyi hatırlıyor mu?" Bob sordu. "Görünüşe göre."

"Ve ikinizle de arası iyi mi?"

JJ bakışlarını April'dan çekti ve arkadaşına baktı. "İyi olduğunu söylüyor ama... Pislik gibi davrandığımı biliyorum. Sebepsiz yere kendimi tuttum, bir korkak gibi davrandım. Ona karşı hislerimin ne kadar derin olduğunu itiraf etmek için incinmesini beklediğim için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Suskunluğumu içselleştirmesinden ve onu gerçekten önemsemediğimi düşünerek kendini kandırmasından ölesiye korkuyorum. Sonunda hislerime göre hareket etmemin tek nedeni onun geçirdiği kazaydı."

Bob omuz silkti. "Öyle değil miydi?"

JJ dişlerini sıktı ve Marlowe ile April'a baktı. Bir şeye gülüyorlardı ve April'ın yüzündeki gülümsemeyi görmek onu anlamadığı bir şekilde rahatlattı.

"Bak, ben aptal değilim. Uzun zamandır senin arkadaşınım, JJ. Birlikte cehenneme gidip geldik. Kimsenin izlemediğini düşündüğünde ona attığın bakışları ya da duygularını ifade edemediğin için ekstra huysuz olduğunu ve bu yüzden böyle bir eşek gibi davrandığını herhangi birimizin kaçırdığını düşünüyorsan yanılıyorsun. Hepimiz ikinizin eninde sonunda sizi engelleyen şeyi çözeceğinizi ve sonunda birlikte olacağınızı varsaydık."

"Ben sadece bunun tek taraflı olmasını istemiyorum," diye itiraf etti. Bob kıkırdadı ve JJ'in kafasının arkasına bir şaplak attı.

Bob'a ters ters bakarken "Bu da ne?" diye yakındı.

"Ona attığınız bakışları fark ettiğimiz gibi, arkanızı döndüğünüzde size attığı bakışları da gördük. Değil

Çok sıkı çalıştığınızda ya da yaralandığınızda sizin için nasıl endişelendiğinden bahsetmiyorum bile. Birkaç yıl önce bir ağacın yanlış yöne devrildiği ve neredeyse kafanı yumurta gibi kırdığı zamanı hatırlıyor musun? O çok kötü durumdaydı, JJ. Çok iyi sakladığı için bunu göremedin ama senin için endişelendiği için uyuyamadı, işte daha güvenli olmamız konusunda hepimizi taciz etti ve hatta işe döndüğünde Chappy'den sana göz kulak olmasını istedi."

"Öyle mi yaptı?" JJ şaşkınlıkla sordu. Bildiği kadarıyla Chappy bu olayı hiç önemsememiş, her zamanki gibi soğukkanlı davranmıştı.

"Evet. O kadın seni yıllardır seviyor. Ona ilgilendiğini söylemek için bu kadar uzun süre beklemenin aptalca olduğunu mu düşünüyorum? Tabii ki aptalca. Ama o da bekledi. İkinizin de üstesinden gelmeye çalıştığınız yükleriniz vardı. Yeterince iyi olmadığın konusunda ısrar eden kafadaki şeytanların ya da düşündüğün diğer saçmalıkların üstesinden gelmen için onun incinmesi gerektiye ne olmuş yani? Artık birliktesiniz ve bundan en iyi şekilde yararlanmanız gerekiyor."

JJ tekrar April'a baktı ve başını salladı. Evet, artık birlikteydiler. Elleri ona dokunmak için kaşınıyordu. Onun yatağından kendisine baktığını görmeyi arzuluyordu. "Haklısın," dedi geç de olsa.

Bob sırtarak, "Kesinlikle öyleyim," dedi. JJ gözlerini devirdi.

"Hadi ama. Marlowe'u kontrol etmek istiyorum. Bu sabah bağırsaklarını kusuyordu ve iyi hissettiğinden emin olmak istiyorum."

Marlowe JJ'e iyi hissediyormuş gibi göründü ama JJ April'ı kontrol etmek ve başının nasıl olduğunu görmek istediği için itiraz etmedi. İki adam kadınların oturduğu kanepeye doğru ilerledi. Bob doğruca Marlowe'un yanına gitti ve tek kelime etmeden onu ayağa kaldırıp oturttu, sonra da kucağına oturttu.

"Ben de orada oturuyordum!" Marlowe gülerek haykırdı.

"Ve sen hâlâ burada oturuyorsun," dedi Bob sakince.

"Çok sinir bozucu biri," dedi Marlowe April'a, kocası rahatlayınca ona sokulmakta tereddüt etmedi.

JJ arkadaşının manevrasını taklit etmedi ama kanepede April'ın yanına oturdu, öyle ki kalçasının tamamı onunkine değiyordu. Bir kolunu April'ın omuzlarına doladı ve April da ona doğru eğilerek ağırlığını ona verdi.

"Evet, ne kadar sinir bozucu olduğunu görebiliyorum," dedi April Marlowe'a.

İkisi de sırttı.

"Biz kabaca araya girmeden önce ne konuşuyordunuz?" Bob sordu.

Marlowe, "April'ın anıları geri geldiğine göre, birlikte yaşadığımız en iyi anılardan bahsediyorduk," dedi.

"Ne gibi?" Bob sordu.

"Çok fazla var," dedi April başka bir sırtıyla. "Siz dışarıda köle gibi çalışırken yediğimiz öğle yemekleri, June, Cal'la kraliyet evlilik törenlerini yapmaya karar verdiklerinde hepimizin Liechtenstein'a gitmesini istediğinde ne kadar ağladığımız ve bazı çılgın kız gecelerimiz."

Marlowe April'a, "Sana bir sorum var," dedi. "Bunu uzun zamandır merak ediyordum ama nedense hiç sormadım, ama yalnız kalana kadar cevap vermek için beklemek istersen sorun değil."

JJ sırtarak, "Ah, bunu duymak istiyorum," dedi.

April arkadaşına küçük bir gülümsemeyle, "Evet, eğer aramızda kalmasını istiyorsan bu pek de iyi bir giriş olmadı," dedi.

"Özür dilerim. Yani, çok önemli bir şey olduğunu sanmıyorum ama Kendric'le Kamboçya'dayken oldu. Burayı, Jack's Lumber'ı aradım çünkü bildiğim tek numara buydu. Telefonu sen açtın April ve benimle konuşmak için adamları topladın."

"Hatırlıyorum," dedi usulca. "Sesin çok korkmuş geliyordu."

"Çünkü öyleydim. Kendric baygındı ve canı yanıyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Her neyse, konuşmanın bir noktasında JJ, ben duymadan diğerleriyle konuşmak istedim ve April'dan telefonun sesini kapatmasını istedim."

"Söyledim," dedi JJ. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, senden bir şeyler saklamaya çalıştığım için değildi, sadece ekibimle seçenekleri konuşmam gerekiyordu."

"Anlıyorum. Demek istediğim, ben bir yabancıydım ve bildiğiniz kadarıyla yalan söylüyordum ve ortaya çıkarsanız size ya da Kendric'e zarar vermeyi planlıyordum," dedi Marlowe.

JJ nefes nefese kaldı. "Hiç de öyle düşünmemiştik," dedi Marlowe başını hafifçe sallayarak. "Dürüst olmak gerekirse, seni değil de Bob'u almaktan bahsederek seni daha fazla strese sokmak istemedim. En azından aynı anda değil. Bob'la evlendiğini öğrenmeden önce seni uçağa bindirmek için meşru bir yolumuz olmadığını düşünüyorduk."

Marlowe başını salladı, sonra bakışlarını tekrar April'a çevirdi. "Telefonun bip sesini duydum ama hoparlör kapatılmamıştı. Sorum şu: Bunu bilerek mi yaptın?"

JJ April'a baktı ve onun yüzündeki sinsi ifadeyi görünce hiç şaşırmadı. "Evet. O durumda ben olsaydım, insanların benim hakkımda konuşmasını, kaderime benim katkım olmadan karar vermesini istemezdim. Senin hakkında söylenenleri duymaya hakkın olduğunu düşündüm."

"Ama sana sesini kapatmanı söylemiştim,"

diye azarladı JJ. Omuz silkti. "Biliyorum."

Boğazının altından hırladı. "Nasıl oluyor da sana söylediklerimi hiç yapmıyorsun?" diye yakındı. "Sana kaç kez yerinde kalmanı söylediğimi sayamıyorum, ama seni bir çalışma sahasında görüyorum. Ya da bir işi alamayacağımızı söylüyorum ama sen yine de planlıyorsun."

April tereddüt etmeden, "İstediğin *mantıklı* şeyleri yapıyorum," dedi. "Bana aptalca şeyler yapmamı söylediğinde seni görmezden geliyorum."

JJ içini çekti. "Tam bir baş belasısın."

April gülümsedi. "Evet."

Dürüst olmak gerekirse, JJ'in April'ın Jack's Lumber'ı yönetme şekliyle hiçbir sorunu yoktu. Çoğu durumda verdiği kararlarda haklıydı, bu yüzden kendisine itaatsizlik ettiği için onu hiçbir zaman görevden almamıştı.

April kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Marlowe'un o konuşmayı duymasına izin vermekte kesinlikle haklıydım, çünkü eğer duymasaydı, Bob'la evli olduklarını bilemeyecektiniz," dedi.

Haksız da sayılmazdı.

"Teşekkür ederim," dedi Bob ona. "Cidden. O uçakta uyansaydım ve Marlowe'un geride bırakıldığını öğrenseydim çok öfkelenirdim."

Marlowe Bob'a döndü ve JJ'in duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ama Bob fırsattan istifade April'a doğru eğildi. "Her zaman diğer insanları ve onların neye ihtiyacı olduğunu düşünmene bayılıyorum."

April ona küçük bir gülümseme verdi. "Başına gelenler kimsenin umurunda değilmiş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kimse seni görmeden hayatın akışına ayak uydurmak. Telefonun sesini kapatmadığım için bana kızma ihtimaliniz olduğunu biliyordum ama size güvendim; Marlowe hakkında kötü bir şey söylemeyecektiniz ve onun geleceğiyle ilgili verilecek kararın dışında kalmaması benim için önemliydi."

JJ bir elini kaldırdı ve onun yanağını avuçladı. Bu kadın onu sürekli şaşırtıyordu. Daha iyi bir insan olmak istemesini sağlıyordu. "Başına gelenler kimsenin umurunda değilmiş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bir daha asla bilemeyeceksin. Seni görüyorum April. Bundan asla şüphe etme. Ve bunu göstermemiş olsam da, son beş yıldır seni görüyorum."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra elini kaldırdı, kendi elini yanağına koydu, sonra başını çevirip avucunu öptü.

JJ onu çekip otoparka götürmek, Bronco'suna bindirmek ve evine götürmekten başka bir şey istemiyordu. Ama Marlowe sözünü kesti.

kayıt, teşekkür ederim. Kendric'ten ayrılmak zorunda kalmadığım için çok rahatladım."

JJ'in avucu April'in öptüğü yerde karıncalandı ama kendini arkadaşlarına odaklanmaya zorladı. April'in daha önce söylediği sözleri düşünmeden edemiyordu. Bu gece onunla birlikte olmak istediğini nasıl da açıkça söylemişti.

. . . onun yatağında. Tanıştıklarından beri hiç olmadığı kadar cesurdu.

Sohbet her zaman olduğu gibi işe döndü ve dördü de kayak merkezi için henüz yapmadıkları iş hakkında konuştular, April kaza geçirdiğinde de aynı işi yapacaklardı.

"Dün ne olduğunu sana söylemedim!" Marlowe haykırdı.

Bob'un yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdiğinde JJ omurgasında bir tedirginlik hissetti. Paylaşmak üzere olduğu şey her neyse, arkadaşı bundan hoşlanmamıştı.

"Ne?" April sordu.

"Kendric ve ben Rumford'da açılan yeni mobilya mağazasındaydık... hani şu büyük depoda olan? Sanırım IKEA gibi olmaya çalışıyorlar ama inanın bana hiç benzemiyorlar. Her neyse, bebek mobilyası aramaya başlamaya karar verdik, çünkü bu küçük külçe biz farkına varmadan burada olacak." Marlowe elini karnına koydu ve Bob'un eli onunkini örttüğünde JJ biraz gülümsedi.

"Kendric kitaplıklara falan bakmaya gitti, ben de bebek reyonundaydım. Yerden tavana kadar uzanan devasa raflar vardı ve ben de beşiklerden birine bakmak için durmuştum. Çalışanlar mağazada sattıkları her şeyden bir tane bir araya getirmişlerdi ve beşik göz hizasında bir rafta sergileniyordu, böylece monte edildiğinde nasıl görüneceğini görebiliyorsunuz. Bir araya getirilmiş parçanın hem üstünde hem de altında yığılı kutular var. Yani . . . Beşiğe baktım ve gerçekten beğenmediğime karar verdim.

üst raftaki kutulardan biri düştü! *Tam da* iki saniye önce durduğum yere düştü!"

"Vay anasını," diye nefes aldı April.

"Değil mi? Ödüm koptu," dedi Marlowe başını sallayarak.

"Ne oldu?" JJ sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ama kutu patlayarak açıldı ve beşiğın tahtaları etrafa saçıldı. Küçük bir parça bacağıma isabet etti ama neyse ki başka bir şey olmadı."

"İnan bana, yönetime ağzımın payını verdim," diye homurdandı Bob. "O kutu oturduğu yerden düşmeyi nasıl başardı bilmiyorum ama bu oraya son ayak basışımız olacak, bunu söyleyebilirim."

Marlowe Bob'un bacağını okşayarak, "O kadar da önemli bir şey değildi," dedi.

"Önemli bir şey değil miydi?" Bob kuşkuyla sordu. "O kutu ağırdı ve birkaç metre yukarıdan düştü. Eğer üzerine düşseydi, ciddi şekilde yaralanabilirdin."

"Ama yaralanmadım," diye yatıştırdı Marlowe.

April başını sallayarak, "Bu delilik," dedi. "Evet. Her ne kadar kabul etmek istemesem de beni sarstı."

Marlowe dedi ki.

Bob alçak ve sert bir sesle, "*Ödüm* bokuma karıştı," dedi. "Dükkânın karşısındaydım ve o büyük çarpışmayı duydum ve nedense Marlowe'un tehlikede olduğunu anladım."

"Çünkü sen paranoyaksın," dedi kadın hiç kızmadan.

"Evet," diye onayladı Bob.

"İyi olmana sevindim ama istediğın mobilyaları bulabildin mi?" April küçük bir gülümsemeye sordu, belli ki havayı yumuşatmaya çalışıyordu.

Marlowe kıkırdadı. "Hayır. Ama şimdi Kendric'in bebek eşyaları almak yerine yere battaniyelerden bir yuva yapmakla yetineceğini düşünüyorum."

Kadınlar gülerken Bob, "Aynen öyle," diye mırıldandı. JJ arkadaşı için üzüldü. Eğer bu April'in başına gelseydi, çıldırmış olurdu. Ve yönetimi olurdu.

avukatından haber alacağı kesindi. Masumane bir şekilde alışveriş yaparken neredeyse April'ın kafasına ağır odunlarla dolu bir kutunun düşeceği düşüncesi, onu eve kilitleyip bir daha asla dışarı çıkmasına izin vermeme isteği uyandırdı. İnternette alışveriş yapmak pek sevdiği bir şey değildi ama bu hikâye onu bir kez daha düşündürmeye yetti.

Marlowe, sanki JJ'in ne düşündüğünü duyabiliyormuş gibi, "Ve hayır, yiyeceklerimizi internette almayı reddediyorum," dedi. "Yani, bu kadar küçük bir kasabada yaşadığımız için internette almak zorunda olduğumuz pek çok şey var ama muzlarımız başkasının seçmesine ya da etime dokunmasına izin veremem."

"Etine senden başka kimse dokunmuyor," diye mırıldandı Bob.

Marlowe kocasına gözlerini devirirken April kıkırdadı. "Bununla birlikte, sanırım biraz iş yapmam gerekiyor," dedi April.

başını sallayarak "Hayır," dedi.

"Hayır," dedi JJ ona.

Kadın ona döndü. "Ne?"

"Hayır. Dinlenebilmen için seni eve götürmeliyim."

"Dinlenmek istemiyorum," diye itiraz etti.

"April, daha on iki saat önce başın o kadar ağrıyordu ki gözlerini bile açamıyordun. Son beş yılı hatırlamıyorken tüm anıların bir anda geri geldi ve seni kollarımda inlemekten başka bir şey yapamaz hale getirdi. Bugün aşırıya kaçmana izin vermeyeceğim. Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi ve ön masada oturup dosyalarına bakarak ve sen çalışmıyorken neleri karıştırmış olabileceğimizi görmeye çalışarak bunu yapamazsın."

Kadın ona ters ters baktı. "Bir saat," diye kandırdı.

JJ başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi.

"Otuz dakika." "Hayır."

"Jack!" diye itiraz etti.

"April!" diye yankılandı.

Bob ve Marlowe'a döndü. "Ona mantıksız davrandığını söyleyin," diye yalvardı.

Bob omuz silkerek, "Aslında bence doktor ziyaretinden sonra buraya gelmenize izin vererek oldukça hoşgörölü davrandı," dedi.

"Sana kim sordu?" April homurdandı.

Bob kıkırdadı. "Sen istedin."

"Marlowe?" April yalvardı.

Ama arkadaşı ona sempatik bir bakış attı. "Sanırım o haklı. Alnında bir çatıklık var, sanki başın ağrıyormuş gibi ve tüm yaşadıklarından sonra biraz kestirmenin zararı olmaz. İsteyeceğin son şey bir nüksetme yaşamak, çok fazla şey yapmaya çalışırsan anılarının tekrar kaybolmasıdır."

April içini çekti, bir süre sessizce oturdu . "Uyursam anılarımın kaybolacağından korkuyorum."

"Kaybolmayacaklar," dedi JJ ona kararlılıkla. "Şuna ne dersin, şimdi bana gel ve biraz kestir, ben de dışarı çıkıp akşam yemeği için Granny's Burgers alayım."

April ona döndü. "Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

JJ hiç tereddüt etmeden, "Evet," diye itiraf etti.

"Lanet olsun. İşe yarıyor," diye homurdandı.

Herkes güldü.

Marlowe, Bob'un yardımıyla ayağa kalktı ve April'a elini uzattı. April tereddüt etmeden elini tuttu ve Marlowe onu ayağa kaldırdı. Sonra da kollarını April'a doladı. "İyi olduğuna sevindim. Senin için çok endişelendim."

April da arkadaşına sarılırken, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Marlowe bırakır bırakmaz JJ kolunu April'ın beline doladı ve onu kendi tarafına çekti. Bir gece önce ona ulaştığında ne kadar acı çektiğini unutması için uzun zaman geçmesi gerekecekti. Sanki başındaki zonklamayı dindirebilecekmiş gibi ona nasıl sokulduğunu. Tek yapabildiği ona sarılmak olduğunda kendini çok çaresiz hissetmişti.

"Peki ya ofis?" JJ onu ceketlerini bıraktıkları arka kapıya doğru yönlendirirken April sordu. Kış henüz gelmemişti ama yakında gelecekti. Hava iyice soğumuştı ve JJ, April'ın bir daha böyle bir şey yapmayacağını farkındaydı.

yaz sıcaklarını özlüyordu. Yıllar içinde onun sıcaktan çok soğuk olmayı tercih ettiğini öğrenmişti. Bir gece önce külotundan başka bir şey giymeden koştururken soğuk havanın farkına bile varmamıştı. Tek düşündüğü April'a ulaşmaktı.

"Marlowe'u eve yerleştirdikten sonra geri geleceğim," dedi Bob. "Chappy ve Cal bir iş için dışarıdalar ve ben de bugün yola çıkmadan önce onların dönmesini bekleyeceğim. Ayrıca, sen yaralandığından beri çalışma saatlerimizin değiştiğini buradaki herkes biliyor. Kimseye ulaşamazlarsa sesli mesaj bırakacak ya da bize e-posta gönderecekler. Sorun değil."

April iç çekti. "Pekâlâ. Ama bu hoşuma gitmiyor."

JJ kıkırdadı. "Anlaşıldı. Hadi, gitme zamanı."

Hep birlikte dışarı çıktılar ve JJ ofisi kilitledikten sonra bir elini April'ın sırtına koyup onu kendi cipine doğru yönlendirdi.

Marlowe Bob'un kamyonetinden bir kez daha hoşça kal diye seslendi ve April ona el salladı. Sonra dönüp JJ'e baktı. "Jack?"

"Evet, tatlım?"

"Teşekkür

ederim." "Ne

için?"

"Her şey için. Hastanede benimle kaldığın için. Beni eve bıraktığın için. Arabamı ayarlamama yardım ettiğin için. Seninle kalmama izin verdiğin için. Evim yerine senin evinde olduğum için kendimi garip hissettirmedığın için. Dün gece bana geldiğin için. Pratik olduğun için... hepsi için."

JJ arabanın yolcu tarafında durdu ve parmaklarını April'ın saçlarının arasına soktu. Başparmağını bir an için April'ın yanağına dokundurdu. "Bana teşekkür etmene gerek yok, April."

"Ediyorum, ben-"

"Hayır, bilmiyorsun," diye araya girdi. "Çünkü senin yanında olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih edeceğimi düşünüyorsan, dikkatini vermemişsin demektir. Dairende tek başına iyileşmene izin vereceğimi düşünüyorsan, beni tanımiyorsun demektir. Ama yapacaksın. Bu noktadan sonra yaptığım her şey

senin için. Hatta istemediğin halde seni eve götürüp kestirmek bile."

April ciddiyetle, "Ben çocuk değilim," dedi.

"Hayır, değilsin. Yanında onu umursayan biri olmadan bir hayat yaşamış olgun bir yetişkinsin. Ben umursuyorum April. Evet, kendi kararlarını verebilirsin ve eğer gerçekten burada kalıp lanet bilgisayarın başında oyalanmak isteseydin, seni durdurmazdım. Ama son birkaç haftadır cehennemi yaşadın ve başın ağrıyor. Marlowe'un bunu bana söylemesine gerek yoktu. Kendim görebiliyorum ve bu beni öldürüyor. Seninle ilgilenmeme izin ver, tatlım. Seni şımartmama izin ver. Lütfen."

"Şımartılmaya alışık değilim," dedi ona.

Sanki JJ'in bunu itiraf etmesine ihtiyacı varmış gibi. "Biliyorum," dedi JJ basitçe. "Seni uyarmıştım. Çok gerginimdir. Ve otoriterim. Ve güvende olduğunuzdan emin olmak için dünyayı yakacağım. Mağazadaki sen olsaydın ve o kutu raftan düşüp neredeyse sana çarpacak olsaydı

..." Devam etmeden önce ürperdi. "Diyelim ki müdürün kısa sürede unutamayacağı bir olay çıkarırdım. Kimse seni incitemez, kendin de dahil.

"Artık bir şampiyonun olduğunu anlamanı istiyorum April. Ve bu kulağa hoş gelse de, bu yüzden bana kızacağın zamanlar olacak. Seni kızdıracağım ve sen de diğer kızlardan birini arayıp aşırı korumacı ve boğucu olduğumdan yakınacaksın ve kendini neyin içine soktuğunu merak edeceksin. Ama sonra sana en sevdiğin krema ile bir fincan kahve getireceğim ve sevdiğin o aptal ev geliştirme programlarını izlemene izin vereceğim ve seninle sevişeceğim ve her zaman arkada olduğumu anlayacaksın.

"İşler sarpa sardığında önünde duracak ve seni her şeyimle koruyacağım. Gerektiğinde arkada durup parlamana ve işini yapmana izin vereceğim. Ve şeytanlarımızla birlikte yüzleşmemiz gerektiğinde senin yanında olacağım."

JJ onun neye bulaştığını anlamasını sağlamak için aşırıya kaçtığını ve muhtemelen biraz agresif davrandığını biliyordu. Ama bunu *şimdi* duymasına ihtiyacı vardı, çünkü bir kez kendini ona teslim ettiğinde, gitmesine izin vermek onu gerçekten öldürecekti.

"Tamam," diye fısıldadı.

"Tamam mı?" diye sordu adam.

"Evet. Daha önce hiç şampiyonum olmamıştı. Sanırım hoşuma gidecek. Ve biliyorsun, yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğum zamanlar olacak. Kimseye danışmadan bir şeyler yapmaya alışkınım çünkü *ne* yaptığımı umursayan hiç kimse olmadı. Sanırım alışmak biraz zaman alacak.

"Hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda beni biraz rahat bırakmana ihtiyacım olacak. Huysuz ve şirret olabilirim. Geçtiğimiz hafta seninle birlikte olmayı çok sevmiş olsam da, erkeğine göbekten bağlı bir kız arkadaş olabileceğimi sanmıyorum. Kendi başıma bir yerlere gidebilir, alışverişe çıkabilir ve evde takılabilirim. Akşam yemeğinde sadece bir kase mısır gevreği istediğim veya hiçbir şey hakkında konuşmak istemediğim zamanlar olacaktır. Ayakkabılarımı her odada bırakma eğilimindeyim ve bulaşık yıkamaktan nefret ediyorum. Fotoğraf çekmeyi seviyorum, bu yüzden geçmişte olduğundan daha fazla fotoğrafta olmaya alışmanız gerekecek. Ve ... beni korumak istediğin düşüncesi her ne kadar hoşuma gitse de, beni kurtarmak için kendini tehlikeye atmana izin yok. Anladın mı?"

"Son kısım hariç her şey, evet," dedi JJ ona.

April kaşlarını çatı. "Ciddiyim Jack. Zaten yeterince cehennem yaşadın. Beni korurken sana zarar gelseydi ne hissederdim sanıyorsun? Bu beni öldürürdü. Suçluluk duygusu beni canlı canlı yerdi."

"İkimiz de Newton'da sıkıcı bir hayat sürmek için elimizden gelen her şeyi yapsak, böylece bu bir sorun olmaktan çıksa nasıl olur?" JJ onun dikkatini dağıtmaya çalışarak sordu. Eğer bunu önlemek için bir şeyler yapabilecekse, onun incinmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.

"Bana uyar," dedi gülümseyerek. Sonra başını onun eline yasladı ve gözlerini kapattı. "Beni eve götürür müsün?"

"Evet," dedi adam.

Kızın gözleri açıldı. "Uyku, yemek, televizyon ... ve hayır, sana korkunç ev geliştirme programlarımdan birini izletmeyeceğim," diye dalga geçti, sonra bir kez daha ciddileşti. "Sonra da yatak. Birlikte."

JJ'in siki kot pantolonunun içinde kıpırdandı.

"Yani, dün gece birbirimizle yattık ama bunun sayıldığını sanmıyorum."

"Sayılır," dedi JJ başını sallayarak. "Sana sarıldım, kalbinin benimkine karşı attığını hissettim ve tenimde kokunu duydum."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye itiraz etti. "Seni istiyorum Jack. Yıllardır istiyorum. Sana *ihtiyacım* var."

"Benim de sana ihtiyacım var," dedi Jack. "Ama başının nasıl hissettiğini göreceğiz."

April gözlerini devirdi. "Bu da benim iyiliğim için benim adıma karar verdiğin zamanlardan biri mi?"

"Evet."

"Peki. Ama sana söylüyorum, kendimi iyi hissediyorum. Evet, şu anda başım biraz ağrıyor ama doktor bunun normal olduğunu söyledi. Ve dün gece uyandığımdaki gibi değil. Bir orgazmın kan akışını hızlandıracağını ve aslında acıdan çok yardımcı olacağını düşünüyorum."

JJ kıpırdandı, siki fermuarına rahatsız edici bir şekilde bastırıyordu artık. "Kahretsın, kadın," diye yakındı.

April sırttı. "Beni eve götür Jack."

JJ, onun için en iyisini yapmakla ilgili tüm sert sözlerine rağmen, aklına bir fikir geldiğinde bunların hiçbir şey ifade etmeyeceğini hissediyordu. Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Ve görünüşe bakılırsa onun kendisini istediği kadar kendisi de onu istediğine göre, Jack tamamen gidiciydi.

JJ eğilerek onu öptü. Sadece bir dudak teması olarak başlamıştı ama kızın buna tahammülü yoktu. Onu kavradı

JJ'in boynuna sarıldı ve ağzını açıp dili JJ'in ağzına girmeye çalışırken onu kendine doğru çekti.

JJ yine onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğini fark ederek ağzını ona açtı. Jack's Lumber'ın otoparkında birkaç dakika boyunca öpüştiler, sonunda geri çekildi ve nefes nefese kaldığını fark etti.

"Bunu yapmak için neden bu kadar bekledik?" diye sordu gözlerinde bir parıltıyla.

"Aptal olduğumuz için mi?" JJ cevap verdi.

"Oldukça. Beni eve götür," diye tekrar emretti, bir elini göğsünde gezdirerek.

JJ itaatkâr bir tavırla, "Peki efendim," dedi. Elini isteksizce kızın saçlarından çekti.

"Sanırım sana istediğimi nasıl yaptıracağımı biliyorum," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

"Sanırım biliyorsun," diye kabul etti JJ. Sonra onu tekrar öptü, sert ve hızlı bir şekilde, bu sefer daha fazla ikna etmesine izin vermeden, araca binmesine yardım etti, emniyet kemerini uzattı ve bağlayana kadar bekledi. Kapıyı kapattı, derin bir nefes aldı ve cipin etrafından dolaşarak sürücü tarafına yöneldi.

Ryan Johnson, Jack's Lumber'ın arkasındaki park alanının arka tarafındaki ağaçlardan onu izliyordu. Orada oturup plan yaparak saatlerce vakit geçirmişti. Marlowe ve Kendric Evans'ın uzaklaşmasını ve April ile Jackson'ın öpüşmeden önce sonsuza dek konuşmalarını izlemişti. Onlar öpüşürken kaşlarını öfkeyle çatı. "Yapabiliyorken tadını çıkar, pislik."

Ryan yıllarca intikamını planlamıştı, artık hiçbir şey onu durduramazdı.

Dört adamla arasındaki son hesaplaşmaya hazırlanmak için bu gece Colorado'ya gidiyordu. Son bir yıl içinde oraya birkaç kez gitmiş, bazı şeyleri

Hazırdı, yani bitirmesi sadece bir ya da iki gün sürecekti. Sonra doğruca Newton'a dönecek ve sonun başlangıcını başlatacaktı.

Hayatının bir noktasında, intikamının ortasında kalan kadınlar için kötü hissedebilirdi... ama Ryan uzun zaman önce nefretten öte bir şey hissetmeyi bırakmıştı. Kadınlar onun nihai hedefine ulaşması için gerekli hale gelmişti. Ölecek olmaları artık pastanın üzerindeki krema gibiydi.

Riggs, Callum, Kendric ve Jackson da en az onun kadar acı çekeceklerdi. Ryan'ın kardeşinin ölümünü öğrendikten sonra çektiği acının aynısını hissedeceklerdi.

Kardeşi, herkesten çok sevdiği insan, acımasızca öldürülmüş ve sanki bir çöpten başka bir şey değilmiş gibi bir kenara atılmıştı.

Ama değildi. Kendisi ve Ryan için daha iyi bir hayat kurmaya çalışırken emredileni yapıyordu. Kardeşi öldürüldüğünde, dört Amerikalı rehin tutulduğunda sadece on dört yaşındaydı ama şimdi kendini yaşından çok daha büyük hissediyordu.

Kardeşine, dağlarda kendisine katılmasına izin vermesi için yalvarmıştı. Amerikan askerlerinin sorgulanmasına katılmak ve ikisinin de aradığı hayatı güvence altına almak için üzerine düşeni yapmak için. Ama ona izin verilmedi. Evde kalması söylenmişti. Talimatları beklemesi.

O da öyle yaptı. Ve kardeşini bir daha hiç görmedi.

Babasının umurunda değildi ve annesi de aynı derecede işe yaramazdı. Sadece Ryan Amerikalılara acı çektirmeye yemin etmişti. Onlar da Ryan'ın hâlâ çektiği çaresizliği ve ıstırabı hissedene kadar rahat etmeyecekti.

Ve o zaman yaklaşıyordu. Bu arada, tahmin ettiğinden daha fazla eğleniyordu. Kutuyu tam doğru anda raftan düşürmek zor olmuştu ve Marlowe'u vurmayı kaçırmış olsa da Kendric'in ne kadar üzüldüğünü görmek buna değmişti. Kaltağı yaralamak, hatta belki de taşıdığı çocuğu kaybetmesine neden olmak istemişti.

Bu kocasına işkence olurdu. Ama şimdi düşününce, sadece kıl payı kurtulmuş olması daha iyiydi.

Asıl olaya geçmeden önce planladığı iki olay daha vardı. Diğer iki kadını da April gibi hastaneye göndermeyi planlamıştı ama düşünecek zamanı olunca üç "kazanın" hastaneye yatışla sonuçlanmasının erkekleri şüphelendirmekten başka bir işe yaramayacağını fark etti. Kadınların tehlikede olabileceğini düşünürlerse safları sıklaştırırlardı ve onlara asla ulaşamazdı.

Hayır. Onları korkutmak daha iyiydi. Adamların iki kez düşünmesine neden olmayacak, ikiyle ikiye bir araya getirip dışarıda bir düşmanın izlediğini ve beklediğini fark etmelerini sağlamayacak rastgele garip olaylar mühendis.

Ryan kıkırdadı. Alçak, korkutucu bir ses. Jackson'ın park alanını taramasını izledi ama fark edileceğinden endişe etmiyordu. Ormanın derinliklerindeydi ve birçok kez görülmeden orada oturmuştu.

Askerler burada, Maine'de güvende olduklarını sanıyorlardı.

Gözlerinin önündeki tehlikenin farkında değillerdi.

Kafalarını karıştırmak için sabırsızlanıyordu. Çok eğlenceli olacaktı! Akıllarını kaçırarak kadar korkacaklardı ve o da her saniyenin tadını çıkaracaktı. Kadınlarının ve doğmamış çocuklarının ölümünü izleyecekler, bu konuda hiçbir şey yapamayacaklardı.

Beş yıl önce olanlarda kendi payları olduğu için derin bir pişmanlık duyacaklardı - sonra da adamların kendileri ölecekti. Ryan kardeşi için adaleti sağlayacak ve askerlerin sevdiklerini koruyamamanın ezikliğiyle öldüklerini bilmenin tatminini yaşayacaktı.

İşe koyulmak istiyordu. Son planlarını hemen uygulamaya koymak istiyordu. Ama sabırlı olması gerekiyordu. Önce iki kaza daha. Sonra harekete geçecekti.

Ryan ayağa kalkarak Jack's Lumber'dan uzaklaştı ve siyah pikabını bıraktığı sakin bir yerleşim sokağına çıkmak için ormana doğru yürüdü. Direksiyona geçti ve kiraladığı köhne eve doğru yöneldi. iyiydi yazında , ama kışında

Yaklařtıķķa, her çatlağından soğuk sızan bu yerin ne kadar boktan bir yer olduğu daha iyi anlaşılıyordu.

"Maine'den nefret ediyorum. Kardan. Amerika'dan. Bu lanet kasabadan!" Ryan k garaja girip kamyonetinin arkasındaki kapıyı kapatırken mırıldandı. Daha fazla zamanı olsaydı, nefretini bu boktan kiralık evin sahibi olan adama da yneltirdi. Ona yavaş yavaş acı ektirirdi. Bunun yerine, gitmeden önce orayı yakıp kl edecekti.

Ryan gülümseyerek, içinde bir beklenti oluştuğunu hissederek eve girdi ve doğruca çalışma alanına dönüştürdüğü yatak odasına gitti. Patlayıcıların çoğu çoktan Colorado'ya taşınmış ve yerlerine yerleştirilmişti ama

. . . ne kadar çok, o kadar iyi. Ve askerlerin kadınlarını kurtarmaya çalışırken bulacakları el yapımı patlayıcıları, kara mayınlarını ve diğer sürprizleri yapmak Ryan'ı meşgul ederken, o da sabırlı olmaya çalışıyordu.

Yemek hiç çekici gelmiyordu. Uyumak da yle. Ryan'ın tek istediği, kardeşini elinden alan dört adamı alt etmek için daha fazla silah yapmaktı. Zaman ilerliyordu, tıpkı yaptığı patlayıcılar gibi ve yakında zamanlayıcıları alıştıracaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

April gergin olması gerektiğini düşünüyordu ama nedense hiç de öyle değildi. Yıllardır bu anı beklemişti ve sonunda bu anın gelmiş olması içini kıpır kıpır yapmıştı. Hafızasının geri gelmesi bir mucizeydi. Ve bir an için, evinde Jack'in kollarındayken, yıllardır yaşadığı tüm endişeler onu neredeyse boğmuştu.

Ama onları bir kenara itti. Bunlar saçmalıktı. Yaşı, Jack'in onun patronu olması... bunlar sadece bahaneydi. Onu istiyordu ve belli ki o da onu istiyordu. Daha fazla beklemek istemiyordu. Evet, Jack çok heyecanlıydı. Haksız da sayılmazdı, Jack'in bu kadar sert davrandığı zamanlarda muhtemelen ona daha çok sinirlenecekti.

Ama varlığını neredeyse hiç fark etmeyen bir adamla çok uzun yıllar geçirmişti. Muhtemelen eski sevgilisine Büyük Kanyon'a gerilmiş bir ipin üzerinde yürüyeceğini söyleyebilirdi ve o her ne yapıyorsa kafasını kaldırıp bakmazdı bile.

April Jack'e paraşütle atlamak, bungee jumping yapmak ya da bir zamanlar hayatı boyunca yapmak istediği diğer şeylerden herhangi birini yapmak istediğini söylese, hiç şüphesiz Jack'in bunların her birini veto edeceğini biliyordu. Ama ısrar ederse, tüm teçhizatı şahsen inceledikten, ona yardım edecek kişiyi sorguladıktan ve muhtemelen şirket hakkında çok kapsamlı bir geçmiş araştırması yaptıktan sonra pes edecekti. O zaman bile büyük olasılıkla her şeyi onunla birlikte yapmakta ısrar ederdi. Uçaktan atladığında ya da onunla birlikte tandem bungee yaptığında bağlandığı adam olacaktı.

Ve bu onu soğutmadı. Hem de hiç. Neden etsin ki?

April kendi kendine gülümseyerek Jack'in banyosundaki aynaya baktı. Onu evine geri getirmiş ve

Onu yatağa yatırdı ve iki saat boyunca kütük gibi uyudu. Uyandığında, yavaş pişirilmiş lezzetli bir hindi çorbası vardı. Yemek yerken, yıllar boyunca ofiste olan şeyler hakkında gülüşmüşler, sonra da Güneybatı Virginia'da bir yerde Koca Ayak'ın bulunmasıyla ilgili bir paranormal program izlemişlerdi.

Bittiğinde, yatmaya hazırlanmak için izin istemişti ... ve şimdi kendine bakıyor, olmasını umduğu şeyin beklentisinin onu ele geçirmesine izin veriyordu. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların ve cildinin her yıl biraz daha sarkmasının onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalışarak yüzünü inceledi.

Bunun yerine, kendisinde hoşuna giden şeylere odaklandı. Bir kadın için uzun boyluydu, beş-dokuz yaşındaydı ve orta boyluydu, sıksa ya da kilolu değildi. Göğüsleri eskisi kadar diri değildi ama dolgun ve mükemmel bir şekilde yuvarlaktı. Saçları güzeldi... Araya serpiştirilmiş doğal sarı çizgilerle derinlik kazandırılmış kahverengi rengi her zaman sevmiştir.

Gözlerini kısarak baktığında, birkaç tutam grinin büyümeye başladığını görebiliyordu ama bu konuda fazla endişelenmiyordu. Ne de olsa neredeyse elli yaşındaydı. Tamam, o kilometre taşına ulaşmasına daha birkaç yıl vardı ama her halükarda elli sadece bir rakamdı. Hayatının yaklaşık yarısı kalmıştı. Ve eğer o yılları Jack'le geçirebilirse, çok şanslı bir kadın olacaktı.

Mavi gözleri beklentiyle parlıyordu ve Jack'ten ödünç aldığı büyük boy tişört yerine önceki geceden kalma geceliğini giymiş olmayı dilese de bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Sanki uzun süre bir şey giyecekmiş gibi... umuyordu.

O sabah uyandığında Jack'in üzerinde külotundan başka bir şey olmadığını düşününce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Adam gecenin soğukunda üzerinde neredeyse hiçbir kıyafet olmadan koşmuştu çünkü ona ulaşmak için yanıp tutuşuyordu. Evet, ileride ona sinirlenebilirdi ama tek yapması gereken dün geceyi hatırlamaktı.

solacaktı. Pantolon ya da ayakkabı giymek için duraklamamıştı bile. Sadece ona ihtiyacı olduğu için yanına koşmuştu.

April gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Jack bunaltıcıydı ama en iyi şekilde.

"April?" Derin sesi yatak odasından geliyordu.

April'in gözleri açıldı ve tekrar gülümsedi. Dönerek hiç tereddüt etmeden kapıyı açtı.

Jack odanın ortasında durmuş, bir sonraki adımda ne yapması gerektiğinden biraz emin değilmiş gibi görünüyordu. Neredeyse şirindi. Jackson Justice *hiçbir şeyden* emin olmayan bir adam değildi. Delta Gücü ekibinin lideri olarak acil durumlarda işle ilgili kararlar almaya alışkındı. Bu yüzden onu kendi yatak odasında savunmasız bir halde görmek April'in onu daha da çok sevmesine neden oldu.

Evet, bu adamı seviyordu. Artık anıları geri geldiğine göre, bunu hiç şüphesiz biliyordu. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Ve hepsine hayranlık duyuyordu. Adamla ilgili hiçbir anısı olmamasına rağmen kendini onun yanında bu kadar güvende hissetmesinin nedeni şimdi çok anlamlıydı. Derinlerde bir yerde, Jack'e duyduğu tartışılmaz sevgi, yabancı olsun ya da olmasın, onun yanında olmayı arzulamasına neden oluyordu.

"İyi misin?" diye sordu Jack, kadın banyonun kapısında öylece durup ona bakarken.

"Harikayım," dedi, kendini sakın hissederek. Bunu istiyordu. Onu.

Yavaşça ona doğru yürüdü ve ön tarafına yapışıp kollarını boynuna dolayana kadar durmadı. Adamın kendi kolları da otomatik olarak kadının beline dolandı ve onu sıkıca tuttu.

"İyi misin?" diye sordu.

Dudakları kıpırdadı. "Evet. Ama başı ağrıyan ben değilim."

"Şey, başım şu anda iyi hissediyor."

"Emin misin?"

April onun başının nasıl hissettiğinden daha fazlasını sorduğunu anlayabiliyordu. "Burada olmaktan, seninle sevişmekten, hayatımda yaptığım her şeyden daha çok eminim. Dürüst olmak gerekirse, buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim. Seninle olmak istiyorum, Jack. Bunu hep istemiştim. Hep *seni* istedim."

Kadın onun rahatladığını gördü ve hissetti. Adamın geri kalanı gevşerken bile kolları sıkılaştırmıştı. Karnına bastıran kısmı hariç hepsi. Aleti sertleşmişti ve sonunda onu görebileceği, ona dokunabileceği, onu içinde hissedebileceği düşüncesi April'in onun pençesinde kıvranmasına neden oldu.

Hiç tereddüt etmeden, kadının giydiği tişörtün altından tuttu ve kararlılığının altını çizen bir hareketle yukarı ve başının üzerine çekti. Beklemiyordu. Yavaş hareket etmiyordu. Artık burada olduklarına, sevişmek üzere olduklarına göre, bir saniyeyi daha boşa harcamayacaktı.

April onun yoğun bakışları altında kıpırdamadan durmak için kendini zorlarken kızardı. Gömleğinin altına hiçbir şey giymemişti ve Jack'in ona doyasıya bakmasına izin vermek için tüm gücünü harcaması gerekti.

Tepedeki ışık hâlâ açıktı ve kadının tüm kusurları gözler önündeydi.

Jack kendi gömleğine uzanmadan önce, "Kahretsin, kadın... çok güzelsin," diye nefes aldı. Birkaç saniye içinde en az onun kadar çıplak kalmıştı. O kadar yakışıklıydı ki April'in nefesini kesti.

Birbirlerinden birkaç santim uzakta durmuşlar, nefes nefese kalmışlar, birbirlerini seyreliyorlardı.

Sonra Jack bir elini kaldırıp yüzüne yakın tutarak April'in aklını başından aldı ... ama dokunmadan. "Dokunabilir miyim?" diye sordu, ona dokunmak için izin istiyordu.

Başka bir erkek olsa şimdiye kadar üzerine atlardı. Göğüslerini avuçlardı. Elini bacaklarının arasına sokardı. Ama Jack değil. Onun bunu istediğinden emin olmak istiyordu.

Buna karşılık April onun elini tuttu ve yanağına yerleştirdi. "Evet. Lütfen Jack. Sana ihtiyacım var."

Öne doğru bir adım atarak vücudunu onunkiyle aynı hizaya getirdi. Adamın sert aletini karnında hissetti, şimdi ten tene temas ediyordu ve derin bir nefes aldı. Diğer eli sırtının alt kısmında duruyordu ve onu kabaca kendine doğru çekti.

Bu küçük kontrol kaybı April'ı gülümsetti. Bu adamı işte böyle istiyordu. Kontrollü ve metodik değil, ona duyduğu şehvetle aklını kaçırmış. Çünkü ona karşı böyle hissediyordu.

"Seni korkutacak bir şey yapmaktan korkuyorum. Seni kapatacak bir şey yapmaktan korkuyorum," dedi alçak, neredeyse işkenceye varan bir ses tonuyla.

"Beni korkutmuyorsun ve kesinlikle beni soğutmuyorsun," diye onu rahatlattı. "Beni senin yap, Jack."

"Sen benimsin," diye karşılık verdi. "Kabul edemeyecek kadar korkak olsam da yıllardır öyleydim."

Tanrım, April bunu duymaya bayılmıştı. Bir elini onun poposuna götürdü, diğer elini de sırtına dayadı. Adamın kışını sıktı ve ona gülümsedi. "Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum. En iyi kış sende."

Adam sırttı. O da elini onun göğsüne götürdü ve sıktı. "*Bunu* yıllardır yapmak istiyordum. En iyi göğüslere sahipsin."

April güldü. Jack'le bir araya geldiklerinde her şeyin nasıl olacağını hayal ettiğinde, Jack'in odaklanmış, neredeyse somurtkan tavrına rağmen birlikte bu kadar gülebileceklerini hiç düşünmemişti.

Parmakları göğüs ucunu yuvarladı ve hafifçe sıktı. Hafif bir acı doğrudan bacaklarının arasına gitti ve onun için kremlendiğini hissedebiliyordu. April sırtını onun dokunuşuna doğru eğdi ve tırnakları onun kalçasına battı. "Lütfen, Jack... lütfen."

"Hiçbir şey için yalvarmana gerek yok, tatlım," dedi ona, bakışları göğüs ucuyla oynadığı göğsüne yapışmıştı. Onları yatağa doğru geri geri yürütmeye başladı. "Seni o kadar çok seveceğim ki," diye söz verdi, "bir daha asla başka bir erkek istemeyeceksin. Başka birini ~~istemeye~~ bile."

Kollarında tüyler diken diken oldu. Başka bir erkek onunla bu şekilde konuşsaydı, muhtemelen gözlerini devirir ve ona egosunun aşırı şiştiğini söylerdi. Ama bu Jack'ti ve onun haklı olduğuna dair bir şüphesi vardı.

Dizlerinin arkası yatağa değdi ve Jack ellerini ondan çekip yatağı işaret etti. "Yukarı kay."

Bakişlarını Jack'in yüzünde kilitli tutarak istediği şeyi yaptı ve Jack'in büyük boy yatağının ortasına oturana kadar hızla geriye doğru ilerledi. Geçen hafta boyunca uyuduğu ve onun yorganın altında kendisine katılmasını hayal ettiği yatağın aynısıydı bu.

Jack bir panter gibi hareket ediyordu, zarif ve pürüzsüz.  nce bir dizini, sonra da diğer dizini yatağın üzerine koyarak sürünerek yaklaştı. Ona doğru yaklaştığında April geriye yaslandı. Jack onu içine hapsederek çıplak bedenini onunkine doğru indirdi. Aleti kalçasına sürtündü ve karnına yaslanırken onu sıcaklığıyla dağladı.

April adamın pazularını kavradı, adam ağırlığını kollarına vererek ona bakarken pazuları dalgalanıyordu. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Jack?" diye sordu kararsızca, onun ne beklediğinden emin değildi.

"Prezervatifim var," dedi, birdenbire ortaya çıkmış gibi. "Ama yıllardır bir kadınla birlikte olmadım. Seninle tanıştığımdan beri."

Bunun iması April'in onu daha çok sevmesine neden oldu.

"Her zaman sendin," diye devam etti. "Bunu kabul etmek istemediğim zamanlarda bile. Kendime hiçbir şey olamayacağını söylediğim zamanlarda bile, çünkü sen gidersen yıkılırım. Ben hâlâ seninim."

"Eski sevgilim birlikte olduğum ikinci erkekti ve ayrılmadan önce bir yıldan fazla sevişmemiştik."

Jack ona gözlerini kırptıştırdı. "Ciddi misin?" April başını salladı. "Evet."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Sonra gözlerini açtı ve April gözlerinin bir dakika öncesine göre daha da karanlık olduğuna yemin etti. "Oraya girmek isteyen bir sürü adam olmadığına inanamıyorum."

Kaba bir ifadeydi ama April alınmadı. "Ben tam olarak bir Kardashian değilim," dedi omuz silkerek.

"Hayır, sen bir Marilyn Monroe'sun." Yer değiştirdi ve ellerinden biri yavaşça vücudunun uzunluğunu okşadı. "Kıvrımlısın, gizemlisin, güzelsin ... ve tamamen benimsin."

April titredi ve onun pazularını daha sıkı kavradı. "Eğer konuşmayı bırakıp biraz harekete geçersen, ben de olurum," diye şımardı, vücudu beklemekten neredeyse titriyordu.

Adam sırttı, sonra ciddileşti. "Hamilelik konusunda ne durumdayız?"

April bön bön baktı. Ona gerçekten çocuk isteyip istemediğini mi soruyordu? *Şimdi mi?* Ayrıca, bu konuyu zaten konuştuklarını sanıyordu. "Ne?"

"Seni nasıl koruyabilirim?"

Gerçekten de ona çocuklarla ilgili gelecek planlarını sormuyordu. Tanrı'ya şükür. Sorumlu bir yetişkin gibi davranıyor, doğum kontrolü hakkında konuşuyordu.

"Yirmili yaşlarımdayken yumurtalıklarımnda bir kist vardı," diye açıkladı duraksayarak. "Yumurtalığım ve fallop tüpümle birlikte onu da aldırma zorunda kaldım. Sadece o tarafta, ama ertesi yıl kalan yumurtalığımda başka bir kist bulunması sonucunda doktorum bana doğum kontrol hâpı verdi. Yirmi yılı aşkın bir süredir kullanıyorum. Yaşım ve diğer tüm faktörler nedeniyle zaten hamile kalmam pek olası değil." Şimdi gevezelik ediyordu ama bu biraz garipti. Daha önce hiçbir erkekle doğum kontrolüyle ilgili konuşmamıştı çünkü evliydi ve James onun tıbbi geçmişiyle ilgili her şeyi biliyordu.

"İyi misin? O kistler geri gelmeyecek mi?"

Kalbi eridi. James'in çıplak bir şekilde onun üzerinde yattığını ve en iyisi olmasını umduğu şeyi beklediğini düşündü.

Hayatının seksini yaşamıştı ve bir tür tıbbi sorun yaşadığını duyar duymaz tüm dikkatini onun sağlığına vermişti. "Ben iyiyim."

Jack başını salladı. "Daha önce de söylediğim gibi, prezervatifim var."

"Lateks beni rahatsız ediyor," diye ağzından kaçırdı. "Alerjim mi var bilmiyorum ama ne zaman biriyle seks yapsam -ki bu sadece bir erkekle oldu ama yine de- İYE oldum. Eğer bana güveniyorsanız, yapmamayı tercih ederim. Eğer sorun olmazsa," diye ekledi sonuna, çünkü gergindi ve Jack'in yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu.

"Cidden seni çıplak götürmemin *sorun* olup olmayacağını mı soruyorsun?" diye sordu.

"Um ... evet?" April kararsızca "Evet" dedi.

"Sadece sorun değil, bu bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi," diye gürledi Jack. "İçine boşalabilir miyim?"

April dudaklarını yaladı ve başını salladı, Jack'in sözleri onu gülünç derecede ateşlendirmişti.

Jack eğildi ve alnını April'in alnına dayadı.

Ve uzun saniyeler boyunca hareket etmedi. "Jack?"

"Bana bir dakika ver," diye fısıldadı.

April ona neler olduğundan emin değildi ama dediğini yaptı ve ellerini yatıştırıcı bir şekilde Jack'in sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Bir süre sonra ayağa kalktı ve ellerini onun iki yanındaki şilteye dayadı. Bakışları onun vücudunda gezindi. Ona öylesine hayranlıkla bakıyordu ki April onun altında kıvrandı.

"Yıllar önce basit bir şans oyununun bana hayatımdaki en önemli şeyi getireceğini asla bilemezdim. Böyle bir hediyeye dönüşeceğini."

April'in gözleri onun sözleri karşısında yaşardı. Adam ona cevap vermesi için zaman tanımadı.

"Bu gece vücudunun her santimini seveceğim April. Sana tapacağım. Benim için ne kadar önemli olduğunu göstereceğim. Seni hak etmiyorum ama seni başka bir erkek için mahvedeceğimden eminim."

"Ben de aynısını yapabildiğim sürece benim için sorun yok," diye karşılık verdi.

O zaman sırtıttı. "Bu eğlenceli olacak," dedi -kendini hızla alçaltmadan ve dudaklarını April'in meme uçlarından birine yapıştırmadan önce.

April ciyakladı ve ona doğru eğildi. Adam okşamayı hiç gevşetmedi. Sert tepeyi sertçe emdi ve eliyle göğsünü tutabilmek için yana kaydı.

"Jack!" diye haykırdı onun altında kıvranırken.

Jack meme ucunu bırakırken dudaklarından bir patlama sesi geldi ve ona sırtıttı. Parmakları az önce ziyafet çektiği meme ucuna gitti, onu yuvarladı ve hafifçe çimdikledi. Yine, bacaklarının arasındaki ağrıyan noktaya elektrik çarptı.

Jack konuşmadı, sadece dikkatini diğer meme ucuna çevirdi ve başını eğdi.

Jack'in onun göğüslerine tapınarak ne kadar zaman geçirdiği hakkında April'in hiçbir fikri yoktu. Ayrıca bu kadar hassas olduğunu da bilmiyordu! Daha önce hiçbir erkek göğsüne Jack kadar ilgi göstermemişti. Amından sular damlıyordu ve Jack oraya dokunmamıştı bile.

"Jack, lütfen," diye inledi Jack'in saçlarından bir avuç tutarken.

"Lütfen ne?" diye sordu Jack, sertleşmiş meme ucuna üfleyerek.

"Dokun bana!"

"Dokunuyorum," diye mantık yürüttü, şimdi her iki meme ucuyla da oynarken sesi kendinden çok memnun geliyordu.

April küçük bir hırıltı çıkardı ve onu sırt üstü itmeye çalıştı. Ama tabii ki onu hareket ettiremedi. Kadın memnuniyetsiz bir homurtu çıkardığında, adam kabul etti ve onları yuvarladı.

Ama April üste çıkar çıkmaz Jack'in elleri kalçalarına gitti ve onu göğsünden yukarı çekti.

April utanmıştı. Ne kadar sıırıslıkam olduğunu hissedebildiğini biliyordu, çünkü bacakları göğsünün üzerinde o kadar geniş açılmıştı ki, teninde bir ıslaklık izi bırakıyordu. Adam onu çekmeye devam ettiğinde ne yaptığından emin değildi.

Yüzünün üzerinde durana kadar niyetinin ne olduğunu anlamadı.

Kendini savunmak için, daha önce hiç bir erkeğin bunu yapmadığını söyledi. Evet, eski kocası çoğunlukla evliliklerinin başlarında ona oral seks yapmıştı ama bu hareketten hiç zevk almadığı belliydi, bu yüzden yapması için onu zorlamadı.

Jack'in bakışları ve dudaklarını yalayışı kadının kalçalarının beklentiyle sıkılmasına neden oldu. Bir yastık kaptı ve başının altına iterek ağzını onun amına yaklaştırdı.

"Bu anı hep hayal etmiştim. Oral sever misin, tatlım?"

Omuz silkti ve ona baktı, bakışları bir damga gibiydi.

Adam sırttı. "Sanırım öğreneceğiz." Ve bununla birlikte başını kaldırdı, bacaklarının arasındaki yarığı yalarken bakışlarını onunkilerden ayırmadı.

April onun avuçlarında sarsıldı ve kendini yatak başlığına dayadı.

"Evet, dayan tatlım."

Sonra Jack onu ciddi bir Gekilde yemeye bağıladığında artık konuğmak yoktu.

Yüce Tanrım, April daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Elleri kalçalarında, onu kendisine açık tutuyordu; dili önce yavaş, sonra daha hızlı yalıyordu; klitorisini emiş şekli; onunla ziyafet çekerken çıkardığı sesler.

Çok geçmeden kalçaları kendi ağırlığını taşımaktan titremeye başladı. April onu bir şekilde boğacağından korkuyordu, bu yüzden kendini onun yüzünün çok üstünde tutmaya çalıştı. Ama adam bunların hiçbirini yapmadı. Hırladı ve sesi amcığına, tüm vücuduna yankılandı, onu kabaca aşağı çekerken duruşunu genişletmesine neden oldu.

Orgazma yaklaşırken Jack'i korumaya çalışmakla ilgili tüm düşünceler aklından uçup gitti. Klitorisini daha doğrudan uyarmak için dalgalanmaya başladığını zar zor fark etti. Elde edemediği zaman dudaklarından sinirli bir ses kaçtı.

Gelmek için ihtiyacı olan şey. Dili harika hissettiriyordu ama daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Göster bana," diye emretti Jack. "Kendine dokun. Boşalmak için neye ihtiyacın olduğunu göster bana."

April bu kadar tahrik olmasaydı, Jack'in ona verdiği zevkin içinde bu kadar kaybolmasaydı, kendine dokunmaya cesaret edemezdi. Ama boşalmayı o kadar çok istiyordu ki, bu noktada tamamen sınır tanımıyordu.

Ellerinden biri acı içinde yatak başlığından çözüldü ve vücudundan aşağıya doğru kıvrıldı. Ulaşamayacağını hissettiği orgazmı kovalarken klitorisini en sevdiği şekilde çılgınca tıngırdattı.

"Vay canına, bu çok ateşli," dedi Jack. Elleri kalçalarının etrafında kenetlenmişti, temelde onu tutuyordu ve kendini okşarken dilini kıvrımlarına karşı hissetti. Zirveye yaklaşırken iç kasları hiçbir şeye karşı sıkılaşmadı ve April inledi. Doldurulmak istiyordu ama bu noktada orgazmını durdurmanın bir yolu yoktu.

Jack vücudundan damlayan suları yalayıp emerken kendini ovmaya devam etti. Uçurumun kenarında dururken kaslarının her biri kasıldı.

"Benim için gel tatlım, görmek istiyorum. Yüzümü ıslat," diye emretti Jack.

April çoktan uçurumun kenarından uçarken bu sözleri zar zor duydu.

Sarsıldı ve titredi ve orgazm olurken Jack'in umutsuzca etini yaladığını hissetti, inlemeleri yüksek ve derindi. Elini bacaklarının arasından kaldırdı ve Jack hemen klitorisine yapıştı. Kadın çığlık attı ve çekilmeye çalıştı ama Jack bacaklarını sıkıca kavramıştı ve hareket edemiyordu.

Jack onun aşırı hassas sinir yumağını uyarmaya devam ettikçe, inanılmaz bir orgazm olan şey, iyi anlamda neredeyse acı verici bir şeye dönüştü.

Neredeyse bayılacaktı ve dünyanın etrafında sallandığını hissettiğine yemin edebilirdi, ta ki bunun Jack olduğunu fark edene kadar

oturdu ve tek bir yumuşak hareketle onu geriye doğru fırlattı. Sonra bacaklarının arasındaydı ve onun horozunun son derece hassas kıvrımlarına karşı entiklendiğini hissedebiliyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye homurdandı.

April onun neyi beklediğini merak etti, çünkü onu içinde nefes almak istediğinden daha çok istiyordu - sonra bir kez daha izin beklediğini fark etti.

"Evet! Lütfen Jack. İime gir. şimdi!"

Duyması gereken tek şey buydu. Bir saniye önce boştu, bir saniye sonra ise neredeyse acı verecek kadar doluydu.

Jack'in başı eğildi ve onu öptü. Sert ve derin, neredeyse umutsuzca, vücudunun içinde hareketsiz durup April'in alışmasına izin verirken. April onun dudaklarında kendi tadını alabiliyor ve sularını yüzünde hissedebiliyordu. Seks onun için hiç böyle olmamıştı. Çaresiz, dağınık ve çok tutkuluydu, sanki içten dışa doğru yanıyormuş gibi hissediyordu.

JJ sanki yanacakmış gibi hissediyordu. Oral yapmayı her zaman sevmişti ama April'la bu yepyeni bir deneyimdi. Yüzünün birkaç santim ötesinde mastürbasyon yaptığını görmek, klitorisini okşarken onu yalarken parmaklarının diline srtndğn hissetmek... daha önce deneyimlediği her şeyden daha ateşli ve daha samimiydi.

Boşaldığında, yüzünün tam önünde iyice açılmış olduğu için i kaslarının kasıldığını tam anlamıyla görebiliyordu. Amciğından sızan suları görmek, vücudunun ıslak ve onun için hazır olduğunu bilmek, tüm kontrolünü kaybetmesine neden oldu.

Daha boşalırken onu sırt üstü yatırmış ve son saniyede aklı başına gelmeden önce sikini kadının ağzına dayamıştı. Daha önce hiçbir kadını rızası olmadan almamıştı ve şimdi de almayacaktı.

Ona evet dediğinde, JJ'in kalçaları beyninden herhangi bir girdi olmadan ileri doğru itildi. Bir an ihtiyaçtan nefes nefese kaldı, sonra şimdiye kadar sahip olduğu en sıcak, en ıslak, en dar amcığın içine gömüldü.

Göğüs uçları göğsüne karşı sertleşmişti, yüzünün ve boynunun her yerinde onun sularının kokusunu alabiliyordu ve hâlâ daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun için uzun bir zaman olduğunun bilincinde olarak -hatta kendisi için olduğundan daha fazla- April'i öpmeye devam etti, kendini itme ihtiyacından uzaklaştırmaya çalıştı.

Ama işe yaramadı. Kadının dilinin kendi diliyle düello ettiğini hissetmek onu daha da çaresiz hale getirdi.

JJ başını kaldırdı ve onsuz yaşayamayacağı, hayatının geri kalanında görmeden bir gün bile geçirmeyi hayal edemeyeceği kadına baktı ve sakinleşmeyi diledi. Bunu onun için iyi hale getirmek için.

Şaşkınlık içinde April gülümsedi. Elleri boynundan göğsüne gitti, orada aşağı yukarı dolaştı, meme uçlarına takıldı ve onu ürpertti.

"Kocaman olmuşsun," diye fısıldadı.

JJ buna gülümsedi ama karşılık verecek kadar dişlerini sıkamadı.

Sonra kalçalarını oynattı. Sadece küçük bir hareketti ama JJ'in sikinin vücudunun derinliklerinde seğirmesine yetti. Bir anda boşalacağını biliyordu ve zihninde onun kanalını kendi özüyle kaplayışının görüntüsü o kadar erotikti ki, tam o anda boşalmadığına şaşırdı.

"Çekil, Jack. Daha fazlasına ihtiyacım var!"

Yavaşça kalçalarını kaldırdı. Aletinin etrafındaki sıcaklığını kaybetmesi neredeyse acı vericiydi. Onu incitmemek için çaresizce, yavaşça onun davetkâr kılıfının içine geri battı.

"Daha fazla," diye inledi April tekrar, içine doğru itmeye çalışarak.

JJ derin bir nefes aldı. "Yavaş gitmeye çalışıyorum," diye çıkmayı başardı.

"O zaman kes şunu!" diye azarladı. "Yavaş istemiyorum. *Seni* istiyorum. Dizginlenmemiş. Vahşi. Benim seni istediğim kadar senin de beni istemeni istiyorum."

JJ, April'a bakarken sert bir homurtu duydu. "İmkânsız," dedi. Sonra ekledi, "Bekle."

April sırttı.

Eğer onun kontrolden çıkmasını istiyorsa, dileğini elde etmek üzereydi.

JJ dizlerini şiltenin üzerinde biraz yukarı kaldırdı ve avuçlarını şiltenin üzerinde dinlendirmeden önce dizlerini dirseklerine bağladı. Kız şimdi onun için iyice açılmıştı ve JJ yardım edemeden aşağıya, birbirlerine bağlandıkları yere baktı. Aleti kızın içine o kadar gömülmüştü ki tek görebildiği kasık kıllarının birbirine karışmış olduğuydu. Kalçalarını oynattı ve kıvrımlarının arasından beliren, kadının sularıyla kaplı sikinin görüntüsüyle ödüllendirildi.

Cinsel ve erotikti ve JJ'in son kontrolünü de kırdı.

Tekrar kadının içine girdi ve ikiz inlemelerini zar zor kaydetti. Artık duramazdı. Canavarı serbest bırakmıştı ve tek amacı onu sert ve hızlı bir şekilde becermekti.

Kalçaları uçuyor, siki kızın amına girip çıkıyordu. Girip çıkarken vücutlarının birbirine çarpma sesleri onu daha da tahrik ediyordu. Bunun bitmesini hiç istemiyordu. Onunla saatlerce sevişmek istiyordu.

Adam içine girdiğinde kalçaları onunkilerle buluşmaya çalıştı ama adamın bacaklarını açık tutma şeklinden dolayı fazla kaldıracı yoktu. April'ın elleri göğüslerine gitti ve meme uçlarını sıkmaya başladı. Bu onu daha da sertleştirdi. O kadar seksiydi ki, buna dayanamıyordu.

"Kendine dokun," diye emretti.

"Ne?" diye nefes nefese kaldı, bakışları odaklanmamıştı.

"Sikimin üzerine boşaldığını hissetmek istiyorum. Kendine dokun," diye tekrarladı.

Tereddüt etmeden ellerinden biri bacaklarının arasına gitti.

"Seni almamı izle," dedi ona. JJ otoriter davrandığını biliyordu ama elinde değildi. Onun birlikte ne kadar güzel olduklarını görmesini istiyordu.

Boştaki eliyle bir yastığa uzandı ve onu başının altına sokarak birleştikleri yeri görmek için ihtiyaç duyduğu yükseklik avantajını sağladı.

Parmakları klitorisinin üzerinde hareket ediyor, her çekilişinde sikine sürtünüyordu ve JJ'in o anda boşalmamak için yapabileceği tek şey buydu. Ama dişlerini sıktı ve dayanmaya çalıştı. Onun sikinin üzerine boşalmasını gerçekten hissetmek istiyordu.

Vücuduna dalmak harika hissettirdi ve kendini tatmin ettikçe i kasları onun etrafında sıkılaştı, bu yüzden JJ onun içinde olabildiğince derine indiğinde durdu. Altındaki kadına baktı ve aşk onu neredeyse boğuyordu.

Kadın cinselliğinden korkmuyordu. Onun önünde kendini hiç kısıtlamadan dokundu. Bu şekilde birlikteyken içinde zerre kadar utangaçlık yoktu ve adam buna bayılıyordu.

Tıpkı yüzünü okşarken yaptıkları gibi, zirveye yaklaştıkça kasları şiddetle seğirmeye başladı. i kasları sikinin etrafında sıkılıp esnedike onun orgazmını yaşadı. Bu daha önce hiç hissetmediği bir şeydi ve tahrik edici olduğu kadar büyüleyiciydi de.

Vücudu bir kez daha bilinçli bir düşünce olmadan hareket etti. JJ onu daha sert becerdi, orgazm olmaya devam ederken amının spazm geçiren kaslarını itmek için savaşmak zorunda kalmasına bayılıyordu.

"Evet, Jack! Oh evet!" diye inlerken, onun altında çırpınıyor ve onu gittikçe daha da kenara itiyordu. April hiçbir zaman Jack boşalıırken onun altında gevşekçe yatan türden bir sevgili olmayacaktı. Hayır, aldığı kadar iyi veriyordu; şimdi bile kıını tutuyor, onu daha da sert ve hızlı almaya teşvik ediyordu.

Orgazmı hiçbir uyarıda bulunmadan geldi. Bir an kızın vücudunun aletinin etrafındaki hissinin tadını çıkarırken, bir an sonra kızın içine girmiş ve yükünü boşaltmıştı.

İnledi ve boşalırken dünya karardı. Hayatında ilk kez korunmasız bir kadının içinde orgazm olurken sikinden fışkıran fışkırtıların ardı arkası kesilmedi. Kadını doldururken kendi salgısının sıcaklığının sikini sardığını hissetti. Kollarındaki güç azaldı ve April'in üzerine yığıldı, son saniyede onu ezmekten kendini alıkoydu.

Orada nefes nefese yatıyor, dengesini yeniden kazanmaya çalışıyordu. Orgazmı onun içini dışına çıkarmıştı ama neredeyse kendine gelir gelmez bunu tekrar yapmak istedi.

Başını kaldırarak April'a baktı.

Yüzünde memnun bir gülümseme vardı ve ona sırtıyordu. "Hey," dedi tembelce.

JJ cevap verme zahmetine girmede; başını eğdi ve onu öptü. Bu kez dudakların ve dillerin yavaş ve yoğun bir buluşmasıydı. Ona teşekkür etmek istiyordu. Onu ne kadar çok sevdiğini bilmesini istiyordu. Ona tapıyordu.

Sonunda başını kaldırdığında, kadın dudaklarını yaladı ve hâlâ içine gömülü olan sikinin etrafındaki iç kaslarının gerildiğini hissetti.

"Seni eziyor muyum?"

"Hayır," dedi başını sallarken bile.

JJ bir elini kıkına koyarak onu kendine doğru çekti, sonra da üstüne çıkana kadar yuvarlandı. Kız biraz kıpırdandı, rahatladı ve sonra başını JJ'in omzuna yasladı. Birleştikleri yerden taşaklarına ve çarşaflarına sızan suları hissedebiliyordu ama umurunda değildi. Kadınına sarılmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Başın nasıl?" diye sordu bir süre sonra. "Ne kafası?" diye mırıldandı.

JJ kıkırdadı. Sonra ayıldı. Tanrım, ona karşı çok sert davranmıştı. Hastaneye yatalı o kadar da uzun zaman olmamıştı.

April aynı tembel ses tonuyla, "Hayır," dedi.

"Neye hayır?" JJ sordu.

"Hayır, hayatımda yaşadığım en iyi seksi ikinci kez sorgulamaya hakkın yok."

Rahatladı. "Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum Jackson Justice. Endişeli birisin. Arkadaşların için, işin için endişeleniyorsun ve şimdi de yaptığımız şeyin çok sert olduğu konusunda endişeleniyorsun. Bilesin diye söylüyorum, değildi." Başını kaldırdı ve ona baktı. "Pişman değilsen tabii. Tabii ben çok ... sınır tanımazsam."

JJ kendini tutamadı; güldü. "Pişman olduğum tek şey bitmiş olması. Sen mükemmeldin, tatlım."

Kadın rahat bir nefes aldı ve başını tekrar JJ'in omzuna yasladı. "Vay canına! Bütün bunlar nereden geldi bilmiyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştım. Ama sen aldırıyor gibiydin, ben de kendimi iyi hissettiğim şeyi yaptım."

"Bana karşı hep böyle olmanı istiyorum," dedi JJ ona.

"Olacağım. Ve aynı şey senin için de geçerli. İnanılmaz derecede seksisin. Benimle birlikte olduğun için hâlâ kendimi çımdıkliyorum. Yine de bir şikayetim var..." Sözleri kesildi.

JJ sertleşti. "Neymiş o?"

"Seni keşfedemedim. Tadına bakamadım."

Şimdi vücudu farklı bir nedenden dolayı sertleşmişti. "Bunu mu istiyorsun?"

"Duh," dedi ve gülümsemesini teninde hissetti. "Sıcaklığından kurtulacak gücü bulur bulmaz, yumuşak vücut, belki sana bir şans veririm."

Kadın güldü ve adam bunu sikinde hissetti. "Sonsuza kadar orada kalamazsın."

"Bahse var mısın?" diye karşılık verdi. Aptalca bir tartışmaydı ama umurunda değildi ve April'in da umurunda değilmiş gibi görünüyordu, çünkü iç kasları onun etrafında kenetlenmişti.

"Dikkatli ol aşkım," diye fısıldadı, yumuşamış sikinin amından kaydığını hissettiği anda.

"Vur," diye mırıldandı.

JJ sıırttı ve başını salladı. "Jack?"

"Evet?"

"Seni seviyorum."

JJ bu sözleri duyunca kalbinin durduğuna yemin etti.

"Bunu sana baskı yapmak için söylemiyorum. Ama hayat kısa. Bunu zor yoldan öğrendim ve sana söylemeden bir gün daha geçirmek istemedim. Hiçbir şey değişmek zorunda değil, ben sadece-

JJ bir kez daha yuvarlandı. Başını ellerinin arasına aldı ve ona baktı. "Yanılıyorsun. Her şey değişti."

Ona bakarken dudağını ısırıldı.

"Çünkü ben de seni seviyorum. Bunu ilk sen söylediğin için *ben*den daha cesursun."

"Her neyse," diye fısıldadı ama gözlerinde yaşlar oluştuğunu gördü.

"Ve dediğim gibi, bu her şeyi değiştirir. Bunu yaparsak daha da korumacı ve zorba olacağım konusunda seni daha önce uyarmıştım. Ve şimdi bu tamamlanmış bir anlaşma. Beni sevdiğini bilmek mi? Hayatımda bu sözleri duymaktan daha fazlasını dilememiştim. Seni baloncuklu kundağa saracağım ve burada, yatağında orgazm sersemliği içinde tutacağım, böylece bir daha hiçbir şey sana zarar veremeyecek."

JJ saçmalıyordu ama elinden bir şey gelmiyordu.

April sadece gözlerini devirdi. "Koruyucu olman umurumda değil ama beni yatağında rehin tutman biraz aşırıya kaçmıyor mu sence de?"

"Hayır."

Kıkırdadı ama JJ kıpırdayınca ses kesildi ve April onun sertleşen aletini kalçasında hissetti.

"Yine mi?" diye sordu, tek kaşını şaşkınlıkla kaldırarak.

"Evet," dedi JJ uzanıp sikini tuttu ve April'in vücuduna geri soktu.

April inledi ve sırtını dikleştirdi ama bacaklarını daha da açarak onu karşıladı.

Bu kez sevişmeleri yavaş ve tatlıydı ... çoğunlukla. JJ topuklarının üzerinde geriye doğru oturup

April'ı kucağına almış, klitorisini okşuyor ve onun etrafında bir kez daha patladığını hissediyordu ki kontrolünü kaybetti.

Onu ikinci kez boşalmasıyla doldurduktan sonra, yatağa düzgün bir şekilde uzanmaları için onları karıştırdı ve kadın onun göğsünde uyuyakaldı.

Hâlâ uyanık olan JJ derin bir nefes aldı. Muhtemelen koruma konusunda şaka yaptığını düşünüyordu ama JJ hayatın ne kadar tehlikeli olduğunu anlayacak kadar cehennem yaşamıştı. Onu kaybedemezdi. Bu onu kelimenin tam anlamıyla öldürürdü.

Başını çeviren JJ, April'ın alnına bir öpücük kondurdu. April uykusunda mırıldandı ve JJ'e doğru kayarken ona daha sıkı sarıldı. Tepedeki ışık hâlâ açıktı, çarşaf kışının altında toplanmıştı, April battaniyeyi kapıyordu ve bacaklarının arasında, yüzünde ve altındaki ıslak noktada salgıladıkları şeylerin yapışkanlığını hissedebiliyordu. Ama JJ hiç bu kadar rahat olmamıştı.

Tehdit ettiği gibi April'ı eve kilitlememek şimdiye kadar yaptığı en zor şey olacaktı. Onu boğmak istemiyordu ve Jack's Lumber'in ona ihtiyacı vardı. Ama şu andan itibaren onun tepesinde dolaşmasına alışmak zorundaydı. Kayalarla dolu bir tarlanın ortasındaki değerli bir cam çiçeği gibiydi. Onun güç alanı olacak, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ona dokunmamasını sağlayacaktı. Ve Tanrı, hayatı boyunca aradığı şeye zarar vermeye çalışan herkese yardım etsin.

ONUNCU BÖLÜM

Carlise portakal suyundan bir yudum alırken, "JJ'i hiç bu kadar ... garip davranırken görmemiştim," dedi.

April başını salladı. "Biliyorum, bu çok saçma." Ama bunu söylerken gülümsedi. O ve diğer kadınlar Marlowe ve Bob'un evinde kız kıza bir gece geçiriyorlardı. Jack'le birlikte yatmalarının üzerinden bir buçuk hafta geçmişti ve inanılmaz bir on gün geçirmişlerdi.

Her gece birlikte yemek yiyor, gülüyor, konuşuyor, bazen televizyon izliyorlardı. Sonra da Jack onunla sevişiyordu. Genellikle hızlı ve sert, bazen de yavaş... Jack boşalmasına izin vermeden önce onu acımasızca azdırıyordu. Sonunda birkaç gün önce Jack'i onunla birlikte olmaya ikna etmişti ve uykuya daldıklarında ikisinin de içi dışına çıkmıştı.

Ve aşırı korumacılık resmen başlamıştı. Kadınlar aslında Newton'ın yaklaşık on mil güneyindeki Sunday River Bira Şirketi'ne gidip kız kıza vakit geçirmeyi planlamışlardı. Cal onları oraya götürüp almayı teklif etmiş olsa da Jack bu fikri veto etmişti. Çok uzak olduğunu, kadınların çok hamile olduğunu ve orada "kötü niyetli insanlar" olabileceğini söylemişti.

Bu çok saçmaydı ve Jack çok abartıyordu ama April arkadaşlarıyla nerede vakit geçirdiğini pek umursamadığından, Marlowe'un evinde takılmaya ikna edilmesine izin verdi. Ama Jack ona kendisinin ve diğer arkadaşlarının da orada olacağını söyleyince ayak diredi.

April arkadaşlarına, "Ona erkekler buradaysa bunun bir kızlar gecesi olmadığını söyledim," dedi.

June omuz silkerek, "Yine de sevimli bir şey," diye cevap verdi.

"Değil mi? Yani, JJ ile birbirinizden hoşlandığınızı hepimiz biliyorduk ama hiçbirimizin onun bu kadar olmasını beklediğini sanmıyorum." Marlowe uygun bir kelime bulmaya çalışırken sesi kesildi.

"Endişeli mi?" Carlise önerdi. "Koruyucu mu?" "Koruyucu mu?" dedi June.

Marlowe sırtarak, "Korkak," dedi. Herkes güldü.

June sırtarak, "Yani, Cal özellikle hamileliğim ilerledikçe aşırı dikkatli davranıyor ama JJ onunla kıyaslandığında dünyanın en ihmalkâr kocası gibi görünüyor," dedi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Carlise sordu. "Yani, geçen gün sen Granny's Burgers'a öğle yemeğine gitmek için ofisten çıktığında, sen yokken geri geldi ve nerede olduğunu bilmediği için çıldırdı."

April omuz silkti. "Dürüstçe mi? Hayır. Aramızdaki şeylerin hâlâ yeni olduğunu, çok geçmeden sakinleşeceğini düşünüyorum."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye uyardı Marlowe. "Tüm erkekler arasında en gergin olan o. Ve sanırım kendini hepimizden sorumlu hissediyor. Bu da mantıklı; onlar ordudayken takım lideri oydu ve içimden bir ses yakalanmalarından ve ardından herkesin işkence görmesinden kendini sorumlu tuttuğunu söylüyor. Ama seni *seviyor*, bu yüzden ekstra tedbirli olması çok doğal."

"Sonunda birlikte olduğunuza hâlâ inanamıyorum," dedi June iç çekerek. "Bunun gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştık."

"Evet. Carlise sizi bir odaya kapatıp aynı yatağı paylaşmaya zorlamaya hazırdı ... bilirsiniz, çünkü hepimiz temelde bunu yaptık ve sonunda evlendik," dedi Marlowe sırtarak.

April bir kadeh şarabını yudumlarken arkadaşlarına "Zorlama falan yoktu," diye bilgi verdi. Belli nedenlerden dolayı alkol alan tek kişi oydu. "Ve ben onun içindeydim

hastaneden eve döndüğümüzde. Bu sayılmalı. Bir nevi."

Herkes kıkırdadı.

"Sizin adınıza sevindim," dedi Marlowe. "Seni ve JJ'i herkes kadar uzun zamandır tanımıyorum ama birbirinizi sevdiğiniz çok açık ve birbiriniz için de mükemmelsiniz. Onun korumacılığını anlayışla karşılıyorsunuz ve saçmaladığında da bunu ona söylemekten çekinmiyorsunuz. Bence siz ikiniz çok iyi olacaksınız. Ayrıca, yanınızda korumacı bir erkek olması da güzel bir şey."

"Katılıyorum," dedi

Carlise. "Aynen," diye

ekledi June.

"Koruyucu demişken," dedi Carlise, "size iki gün önce ne olduğunu anlattım mı?"

"Tanrım, şimdi ne var?" June gülerek sordu.

"Rumford'dan dönüyordum, indirim mağazasından bir şeyler almıştım. Kendi işime bakıyor, Cyndi Lauper'ın 'Girls Just Want to Have Fun' şarkısını avazım çıktığı kadar bağırarak söylüyordum ki koluma bir şeyin süründüğünü hissettim. Umursamazca aşağıya baktım ve üzerimde sürünen lanet olası bir *tarantula* vardı!"

"Ne?"

"Vay anasını!"

"Şaka mı yapıyorsun!?"

Diğer üç kadın da aynı anda konuştu.

"Hayır! Şaka yapmıyorum! Kelimenin tam anlamıyla çıldırdım. Diğer şeritten gelen kimse olmadığı için şanslıydım. Kendi tarafıma dönmeden önce direksiyonu sarı çizgiye kadar kırdım. O dengesiz sürüşümle cipimin iki teker üzerinde gittiğine yemin edebilirim. Lanet otoyolun ortasında durdum ve deli gibi çılgık atarak arabadan dışarı fırladım. O şeyin üzerimde süründüğü hissinden kurtulamadım."

"Vay anasını, oraya nasıl gelmiş? Bekle, Maine tarantula *var* mı? Zehirli tarantula yok sanıyordum.

Eyalette hiç örümcek yok," dedi Marlowe.

"Hayır, onlar yılan," dedi Carlise ona. "Gerçi tarantulalar genellikle çölde bulunur ve hepimiz Maine'in çöl *olmadığını* biliyoruz."

"Peki ne oldu? Ve bir tanesi arabanıza nasıl girdi?" April kaşlarını çatarak sordu.

"Şey, ben yolun ortasında dans ederken, avazım çıktığı kadar bağırırken duran yaşlı bir adam beni sakinleştirdi ve aslında o şeyi arabamda buldu. Oldukça uysal göründüğünü söyledi. Polis geldi, bu utanç vericiydi ve birinin kaçan evcil hayvanı olması gerektiğini söylediler. Muhtemelen arabamın içi güneşten sıcak olduğu için sürünerek girmiştir," diye açıkladı Carlise.

"Chappy olanları duyunca ne yaptı?" June sordu.

"İşte koruyucu kısmı da burada devreye giriyor, kelimenin tam anlamıyla beş saat boyunca benimle konuşmadı. Kızgın olduğu için değil, bana bir şey olabileceği için çok korktuğu ve perişan olduğu için. Diğer şeritte bir araba olsaydı, onlara kafa kafaya çarpabilirdim. Ya da yolun diğer tarafındaki bir hendeğe düşebilirdim.

"Her neyse, dışarı çıktı ve cipimi baştan aşağı detaylandırdı, hatta neredeyse var olmayan delikleri kapatmak için bir tür köpük saçmalığı kullandı, böylece daha fazla yaratık içeri giremezdi. Ve şu andan itibaren, eğer Rumford'a gitmek istersem -ya da başka bir yere- beni o götürürdü. Biraz can sıkıcı bir durum ama neredeyse üçüncü üç aylık dönemimde olduğum ve direksiyon başına pek oturamadığım için pek de umurumda değil."

"Vay canına, şanslıymışsın," dedi Marlowe.

"Neredeyse o kutunun kafana düşmediği zamanki kadar şanslıydım," diye onayladı Carlise.

"Hafızam geri geldiği için neredeyse *benim* kadar şanslıydım," diye araya girdi April.

Carlise, "Bizler kesinlikle şanslı sürtükleriz," dedi. "Sağlıklı bebeklerimiz yolda, sen hariç April,

Ama sen istemediğine göre sorun değil, bizim için her şeyi yapabilecek adamlarımız var."

"Buna içerim," dedi Marlowe elma suyu bardağını kaldırarak.

April bardağını diğerlerine doğru kaldırdı ve kadehler tokuşturulurken gülümsedi.

Her biri bir yudum aldı ve konu iş, hamilelik ve çocukları doğduğunda işten izin alma planlarına geldi. April diğerlerinin sohbetlerini ve gülüşmelerini dinledi ve ne kadar şanslı olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Harika arkadaşları vardı ve yakında fahri bir teyze olacaktı ve sonunda sevdiği adama kavuşmuştu.

Carlise bir süre sonra, "April orada kötü bir şeyler planlıyormuş gibi gülümsüyor," diye yorum yaptı.

"Komplo kurmuyorum, sadece sahip olduğum her şey için minnettarım. Sizler, sevdiğim bir iş ve ne düşündüğümü ve ne yaptığımı gerçekten umursayan bir adam."

"Eski sevgilin hakkında pek konuşmuyorsun," dedi June çekingen bir tavırla. "Evliliğiniz berbat mıydı?"

April bir an bu soruyu düşündü, sonra omuz silkti. James hakkında hiç *kimseyle* gerçekten konuşmamıştı. Travma geçirdiği için değil, daha çok utandığı için. Belki alkoldendi, belki de son zamanlarda yaşadığı orgazmlar yüzünden; her neyse, ilk kez açıldı.

"Korkunç değildi," dedi. "Sadece bir tür ... oradaydı. Sadece bir arada yaşıyorduk. Hareketlerimizi sürdürüyorduk. James ne yaptığımı, nerede olduğumu, nasıl hissettiğimi umursamıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, sonunda ben de onu gerçekten umursamadım. Birbirimizi arada sırada görüyorduk ve hepsi bu kadardı. İlişkimizi bitirmeden önce o noktaya gelmesine izin verdiğim için biraz utanıyorum."

Carlise bir elini kaldırdı ve başını salladı. "Hayır, bu şekilde düşünemezsin."

April kaşlarını çattı. "Ne şekilde?"

"Sanki senin hatanmış gibi. O evlilikte ikiniz vardınız ve eski sevgilin seninle bağ kurmak için daha çok çabalayabilirdi."

April, "Tıpkı benim onunla bağ kurmak için daha çok çabalayabileceğim gibi," diye karşı çıktı.

"Belki," diye kabul etti Carlise. "Ama evlilik çok zahmetli bir iş. Her şey güneş ışığı, güller ve orgazmdan ibaret değil."

April nedense bu söz karşısında kızardı.

Diğer kadınların hepsi sırttı.

Carlise, "Tamam, orgazm harika bir şey ve ben de buna varım," diyerek geri adım attı. "Ama cidden. Anlaşmazlıklar var, atlatılması gereken zor dönemler var, hepsi bu."

"Ama mesele de bu. Biz anlaşmazlık *yaşamadık*. Herhangi bir pürüz yaşamadık. Sadece yolumuza devam ediyorduk," diye ısrar etti April.

"Bu da çok sıkıcıydı," dedi Marlowe nazikçe. "Öyle değil mi?"

April başını salladı.

"Ve JJ'in asla sıkıcı olmayacağını düşünüyorum. Sadece kısa bir süredir buralardayım ama aynı fikirde olmadığınızda birbirinize çok sert girdiğinizi duydum."

"Bu kötü bir şey değil," diye araya girdi June. "Yani, bazı konularda anlaşıyorsunuz ama tartışırken her zaman saygılı davranıyorsunuz ve her zaman bir anlaşmaya varabiliyorsunuz gibi görünüyor."

"Bir evlilik böyle olmalı," dedi Carlise başını sallayarak. "Tutku dolu, kahkahalarla dolu ve diğer kişiyi gerçekten önemseyen. Eve gelip arabayı neredeyse parçaladığını çünkü içinde seni korkutan zehirli bir ördek olduğunu söyleseydin eski kocan ne yapardı?"

"Zehirli ördek mi?" April gülerek sordu.

Diğerleri de güldü ve Carlise, "Her neyse. Orada olmaması gereken beklenmedik bir şey seni korkuttu."

April omuz silkti. "Muhtemelen akşam yemeğinde ne olduğunu sorardı."

Carlise kendini beğenmiş görünüyordu. "Peki ya JJ? Örümcekle birlikte cipte olan sen olsaydın, o ne yapardı?"

"Cipi satar, ısırılmadığımdan emin olmak için beni doktora gitmeye zorlar ve dünyada kalan tüm tarantulaları öldürmek için bir kampanya başlatırdı," dedi April tereddüt etmeden.

"Kesinlikle. Evliliğinden utanman için hiçbir neden yok. Ayrıldın. Doğru olanı yaptın," dedi Carlise kararlılıkla.

"Ve şimdi burada JJ ile birliktesin," diye ekledi

June. "Ve delicesine mutluyum," dedi Marlowe.

April gülümsedi. "Öyleyim. Ama-"

"Aması yok!" Carlise haykırdı.

Diğerleri kıkırdadı.

"Kocalarımızın popoları hariç. Onlar hakkında konuşabilir miyiz?" June sordu. "Cal'ın uğruna ölünecek bir poposu var."

"Üzgünüm, seni seviyorum ama Riggs'in kıcıyla kıyaslanamaz," dedi Carlise kendini beğenmiş bir tavırla.

Marlowe, "Bir dakika, Kendric'in poposu hepinizin poposunu utandırır," diye karşı çıktı.

April arkadaşlarının hangi kocalarının en iyi kalçaya sahip olduğu konusundaki tartışmalarını dinledi ve Carlise ona döndüğünde hazırlıklı değildi. "Eee?" diye homurdandı.

"Eee ne?" diye sordu April.

"Sesini yükseltip hepimizin yanıldığını söylemeyecek misin? JJ'in en iyi popoya sahip olduğunu?"

"Hayır," dedi April, şarabından bir yudum daha alırken gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yaparak.

"Vay canına, bu şaşırtıcı," dedi June kaşlarını kaldırarak.

"Haksız olan biriyle tartışmanın bir anlamı yok," diye ekledi April, neredeyse bir kenara bırakarak.

April ilk yastığı kimin attığından emin değildi ama bir de baktı ki dördü büyük bir yastık savaşı yapıyor. Kimse çok sert vurmuyordu, korunması gereken üç değerli bebek olduğunun farkındaydılar ve April

Çakırkeyif olmanın handikapını yaşadığı için çok iyi koordine olmuştu ama işleri bittiğinde dördü de zor nefes alıyordu ve gülmekten karınları ağrıyordu.

June sandalyesine yaslanırken, "Kızlar gecemizi burada geçirmemiz konusunda ısrar ettiği için JJ'e puan veriyorum," dedi. "Barda yastık savaşı yapmamız mümkün olmazdı."

April herkese sırtıttı ve "Sizi seviyorum çocuklar," diye geveledi. Herkes ona döndü.

"Ciddiyim. Hafızamı kaybettiğimde bana çok iyi davrandınız. Sırayla Bangor'a geliyordunuz. Sizi hatırlayamasam da bana farklı davranmadınız. Ve hafızamın geri geleceğinden hiç şüpheniz yoktu. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

"Dürüst olmak gerekirse, sen bizi bir arada tutan tutkalsın," dedi Carlise ona. "Seninle ilk tanıştığımda, dağdaki kulübedeyken, JJ'in Riggs'e ilaç falan verdiğimden şüphelendiğini düşünerek benim hakkımda ne düşüneceğinden ölesiye korkmuştum. Ama nazik ve anaçtınız ve o zaman bile çocukların size ne kadar saygı duyduğunu ve rehberlik için size baktığını açıkça görebiliyordum."

April yüzünü buruşturdu. "Evet, anaç, ben de öyle olmak istiyorum." "Bunu kötü anlamda söylemedim. Bu sadece nazik ve besleyici olduğun belli. Chappy daha sonra bana Jack's Lumber'ı başarıya ulaştırmanın sen olduğunu söyledi. Sen olmasaydın iki yıl içinde kapanacaklarından emindi."

"Cal da aynı şeyi söylüyor," diye onayladı June. "Ve *bizim* için ne *ifade ettiğin* hakkında hiçbir fikrin yok. Bu bebeği doğurmaktan ölesiye korkuyorum. Anne olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bana yardım edersen bu işin üstesinden gelebileceğimi biliyorum."

Marlowe, "Ve *hepinizin* Tayland'da suçlandığım şeyi yaptığımı düşüneceğinizden korkuyordum," diye itiraf etti. "Beni kabul etmeyeceğinizden. Ama April, beni karşılayan ve evimde hissettiren ilk kişi sen oldun. Sen hastanedeyken sırayla ziyaret etmek hiç de zor olmadı."

Carlise öne doğru eğilip bakışlarıyla April'i olduğu yerde sabitleyerek, "Bir adım daha ileri gidip şunu söyleyeceğim," dedi. "Eğer hafızanı geri kazanamasaydın ve bizi ya da geçmişte birlikte geçirdiğimiz iyi ve kötü zamanları hiç hatırlamasaydın, bunun bir önemi olmazdı. Birçok açıdan hâlâ arkadaşımız ve akıl hocamız olurdun ve artık sahip olmadıklarının yerine yeni anılarımız olurdu."

April'in gözleri yaşlarla doldu. Bu kadınları hak etmek için hayatında ne yaptığını bilmiyordu. Ya da Jack'i. Ya da diğer erkekleri. "Harika kızlar ve oğlanlar yetiştireceğiz," diyebildi April.

"Tabii ki yetiştireceğiz," diye onayladı Carlise.

"Aklından geçenleri söyleyen ve kimsenin lafını dinlemeyen güçlü kızlar," dedi June.

"Kızlara saygı duyan ve onların kendilerinden daha zayıf olduklarını düşünmeyen koruyucu oğlanlar," diye ekledi Marlowe.

April herkese gülümsedi, sonra içini çekti ve gözlerini kapadı. Oda dönüyordu ama iyi anlamda. Bu geceki gibi gardını indirmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu harika hissettiriyordu. Diğerlerinin fısıldaştıklarını duydu ama gözlerini açıp sohbete katılamayacak kadar yumuşak hissediyordu.

Kapının kapanma sesiyle irkilene kadar aslında uyuyakaldığını fark etmemişti.

April doğrulup etrafına bakındı. Kızlar odada değildi ama Jack oradaydı. Kapı pervazına yaslanmış, küçük bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Her zamanki gibi muhteşemdi ve April onun kendisine ait olduğunu hatırlamak için bir kez daha kendini çimdiklemek zorunda kaldı.

Adam onun uyandığını görünce kapıyı itti ve ona doğru geldi. Kanepenin önünde diz çöktü ve elini dizine koydu. "Merhaba."

"Merhaba," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Eve gitmeye hazır mısın?"

April kaşlarını çattı ve tekrar etrafına bakındı. "Saat kaç? Diğer herkes nerede?"

"Sen onların üzerinde uyuyakalınca Carlise Chappy'yi aradı. O benimle ve diğer erkeklerle birlikte olduğu için hepimiz kadınlarımızı almaya geldik."

April suratını asarak, "Kız kıza takılmayı bitirmemiştin," dedi.

Jack kıkırdadı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, hamile kadınlar da en az senin kadar yorgundu. Biz geldiğimizde Marlowe yatakta horlamaya başlamıştı bile, Carlise ve June da kendi kendilerine uyukluyorlardı."

"Ah, tamam," dedi April başını sallayarak, sanki kızlar gecesinin sonunda uykuya dalmak son derece normalmiş gibi.

Jack tekrar gülümsedi, sonra ayağa kalktı ve ona elini uzattı. April hiç tereddüt etmeden elini tuttu ve Jack onu yanına çekip bir kolunu beline doladığında mutlu bir şekilde iç geçirdi.

Kapıya doğru yürürlerken April tökezleyince, "Ne kadar içtin?" diye sordu.

April omuz silkti. "Birkaç bardak." "Bardaklar ne kadar büyüktü?" Jack alay etti. April sırıttı.

Bob merdivenlerden çıktı ve ona çabucak sarıldı. "Gelip Marlowe'a eşlik ettiğin için teşekkürler," dedi ona.

April gözlerini devirdi. "Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi konuşuyorsun. Demek istediğim, biz bara gitmek istiyorduk." Bob sırtarak, "Hı-hı," dedi.

"Hepiniz bu işin içindeydiniz, değil mi?" diye sordu kuşkuyla. "Jack'in kötü adam olmasına izin verdiniz ve ben tamam dedikten sonra diğer kadınların da plana uyacağını biliyordunuz."

Bob hâlâ gülümseyerek, "Senin zeki olduğunu hep biliyordum," dedi.

"Her neyse," dedi, her ne kadar kelimedede bir sıcaklık olmasa da. Dürüst olmak gerekirse, bara gitmek için süslenmek yerine lastikli pantolon ve tişört giyebilmek hoşuna gidiyordu.

"Teşekkürler Bob. Yarın ofiste görüşürüz," dedi JJ.

April başını sallayarak, "Evet, yeni konut inşaatında işiniz var," dedi. "Sökülmesi gereken bir sürü ağaç var."

Bob küçük bir selamla, "Hanımefendi, evet hanımefendi," dedi. "Kapa çeneni," dedi April ona.

"Hadi, seni eve götürelim ve yarın baş ağrısıyla uyanmaman için biraz aspirin alalım."

Jack onu dışarı çıkardı ve April dönüp Bob'a bir kez daha el salladı. Sonra da Marlowe'a gece için teşekkür etmesini ve sonra görüşeceklerini söylemesini istedi. Döndü, diğer iki kadının kocaları tarafından hâlâ arabalara bindirildiğini görünce şaşırdı ve aynı şeyi Carlise ve June'a da bağırdı. Her ikisi de ona el salladı ve saniyeler sonra April, onu Bronco'nun önündeki emniyet kemerine bağlayan Jack'e gülümsüyordu.

Evine doğru yola çıktıklarında, April başını tembelce çevirip Jack'e baktı.

"Ne?" diye sordu Jack bir süre sonra.

"Hiçbir şey. Sadece gerçekten yakışıklı olduğunu düşünüyorum." Dudakları kıpırdadı.

"Ve diğer kızlar ne derse desin, kıçın en iyisi."

Buna kahkahalarla güldü. "Anladığım kadarıyla bu gece iyi vakit geçirmişsin."

"Evet," dedi p sesini çıkararak. "Güzeldi."

"Haklıydın."

"Ne konuda?" diye sordu.

"Bara gitmeme konusunda. Gürültülü olurdu, kızlar zaten içki içemezdi ve yastık savaşımızı yapamazdık."

"Yastık savaşı mı yaptınız?" Jack kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hı-hı. Kimin kıcı daha güzel diye."

Jack sırtarak başını salladı. "Kadınları asla anlayamayacağım."

"Güzel. Bazı sırlarımız olsun isteriz," dedi April ona.

Jack uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. Arabayı sürerlerken April gözlerini kapattı. Bir dakika sonra tekrar gözlerini açtı ve "Hafızamı hiç geri kazanmasaydım ne yapacaktın?" diye sordu.

"Kazandın, yani bu tartışmalı bir konu."

"Ama ya hatırlamasaydım?"

"April, *yaptın*."

"Eğlendir beni, Jack. Beni sever miydin?"

Jack dönüp ona baktığında, April onun gözlerindeki duygu karşısında nefesini tuttu. "Seni zaten seviyordum, April. Beni tanıman için sana zaman tanırdım ve bir şekilde, bir şekilde beni sevmeni sağlardım. Seni kaybetmek istemezdim, hele de aptalca davranıp şansımı daha en başta mahvetmişken."

April gülümsedi ve onun elini sıktı. "Tamam."

"Tamam mı?" diye sordu.

"Hı-hı. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, seni tekrar sevmem için çok uğraşmana gerek yoktu. Beynim unutmuş olabilir ama kalbim unutmadı. O her zaman senindi."

Jack arabayı park edip onun yanına gelene ve elini tutup onu eve götürüne kadar bir daha konuşmadılar. Ona doğruca yatak odasına kadar eşlik etti ve "Yatmaya hazırlanmak için üç dakikan var. Sana bir bardak su ve aspirin getireceğim. Sonra da sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu sana göstereceğim."

April gülümsedi. "Her zaman sarhoş seks yapmak istemişimdir."

Jack'in gülümsemesi düpedüz edepsizdi. "Dileğini gerçekleştirmek üzeresin, tatlım."

"Yaşasın," diye fısıldadı.

"İki buçuk dakika," diye uyardı Jack kapıya doğru geri giderken.

Sonra April aceleyle pantolonunu karıştırmaya başladı. Banyoya girerken pantolonunu kalçalarından aşağı iterken neredeyse takılıp düşüyordu. O gelmeden önce işemesi, dişlerini fırçalaması ve soyunması gerekiyordu.

Tam zamanında yetişemedi ama Jack gömleğini başından sıyrıp iç çamaşırlarını çıkaran kişi olmayı umursamıyor gibiydi. Onu yatağa geri itmeden önce getirdiği hapları içmesini bekledi ve ona sarhoş seksin avantajlarını göstermeye başladı.

Bir süre sonra April, adamın aleti hâlâ vücudunun derinliklerindeyken, kemiksiz bir şekilde adamın üzerine uzandığında, derin ve tatmin olmuş bir uykuya dalmadan önce adamın "Benim kalbim de her zaman senindi" diye fısıldadığını duyduğunu düşündü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

JJ, ön kapının zili onun girişiyle çınlarken April'ın irkildiğini görünce sırttı. O sabah aspirine rağmen akşamdan kalma bir halde uyanmıştı. *Hiç* akşamdan kalma olmadığından yakınıyordu ve JJ son zamanlarda kaç kez sarhoş olduğunu sorduğunda, en son ne zaman olduğunu hatırlayamadığını, belki de üniversitedeyken olduğunu mırıldanmıştı.

Kadını çok fazla şarap içtiği için başı ağrıdığına çok sevimli oluyordu. Kazadan dolayı acı çekmesinden hoşlanmıyordu ama bu? Biraz komikti. Özellikle de huysuz ve keyifsiz olduğu halde yeni konut inşaatı için şantiyeye gitmeden önce ona veda öpücüğü verdiğinde kollarında eriyip gitmişti.

O ve diğer çalışanlar, inşa edilmesi planlanan evlerin ihtiyaçlarına uygun olarak hangi ağaçların ne zaman kesilmesi gerektiğini belirlemek için çok çalışmışlardı. Bu büyük bir işti ama Jack üzerinde çalışmaktan gurur duyuyordu. Arazideki tüm ağaçları yıkmak yerine mahalleye daha eski bir hava vermek için müteahhitte mümkün olduğunca çok ağacı kurtarması konusunda konuşmuşlardı.

Ofise daha erken dönecekti ama Marlowe Bob'u aramış ve iki lastiği patladığı için kütüphanede olduğunu söylemişti. JJ arkadaşını kasabaya bıraktı ve Bob'un pikabının arka iki lastiğinde iki büyük çivi keşfettiler. Sinir bozucuydu ama neyse ki Marlowe o gün kocasının kamyonetini sadece kütüphaneye gitmek için ödünç almıştı, asıl planında olduğu gibi June'la mobilya alışverişi yapmak için Bangor'a gitmek yerine.

June tuhaf kramplarla uyanmıştı ve Cal onun sağlığını ya da çocuklarının sağlığını alışveriş gibi önemsiz bir şey için riske atmasına izin vermeyerek ayak diremişti. Böylece Marlowe arkadaşını ziyarete gitmiş, sonra da birkaç kitap almak için kütüphaneye gitmişti.

Yeni lastik almak küçük bir sorundu ama lastikler patladığında ya da daha kötüşü parçalandığında kadınlar otoyolda olsalardı bu bir felaket olurdu.

"Kamyonet nasıl?" Kapı JJ'in arkasından kapandığında April sordu. Onu arayıp geç kalacağını ve öğle yemeği için ofise döneceğini bildirmişti.

"İki lastik patladı. Bir şey olmaz."

Burnunu kırıştırdı. "Çok kötü kokuyor."

JJ omuz silkti, sonra masanın etrafında yürüdü ve önündeki masaya yaslanmadan önce sandalyesini geriye itti.

"Yoluma çıkıyorsun," dedi gülümseyerek. "Biliyorum.

Öğle yemeği vakti geldi."

April saatine baktı. "Aslında öğle yemeği vakti geçti."

"şimdiden yedin mi?" diye sordu, cevabı biliyordu.

"Hayır. Ama yiyebilirdim."

"Biliyorum. Geç kaldığımda beni beklemeni de beklemiyorum tatlım. Acıktıysan yersin."

"Dürüst olmak gerekirse, sen gelmeden hemen öncesine kadar hiç iştahım yoktu. Artık yirmi iki yaşında olmadığımı ve görünüşe göre içkiyle eskisi gibi başa çıkamadığımı hatırlamam gerekiyor."

"Bence dün gece hem onu hem de beni gayet iyi idare ettin," dedi, imalı sözlerine karşı koyamayarak.

Gülümsemesini engellemek için elinden geleni yaptı ama başaramadı. "Bu eğlenceliydi, değil mi?"

JJ'in kullanacağı kelime *eğlence* değildi. Kadını her zaman tutkulu ve seksiydi ama dün gece, alkol yüzünden çekingenliği daha da azalmıştı ve doyumsuzdu.

"Evet, öyleydi," diye tereddüt etmeden kabul etti. "Yine de sırf seks için düzenli olarak sarhoş olmanı istemiyorum," dedi.

April omuz silkti. "Aynen öyle. Yani, dün geceyi sevdim ama birlikte yaptığımız *her şeyi* seviyorum. Sadece sarılmak ya da yavaş, kolay sevişmek için söylenecek bir şey var. . . bilirsin."

"Beni bütün olarak yutmaya çalışıp sonra da en iyi porno yıldızı senmişsin gibi aynısını sana yapmam için ısrar etmeden önce beni unutana kadar becermek yerine mi?"

Kadının yanaklarına yayılan allık hoşuna gitmişti. "Evet, o."

"Kahretsin, seni kızdırmaya bayılıyorum. Ama şimdi seni beslemem gerek. Sabah nasıl geçti?" diye sordu.

"İyi. İki yeni sözleşme imzaladım, Bob'un düzenlemek istediği ip parkuru için duyuru yaptım ve Maine Orman Hizmetleri'yle bağlantıya geçerek arama kurtarma eğitimi vermek istediğimizi söyledim."

JJ başını salladı. April onu etkilemekten asla vazgeçmemişti. Bütün bunları akşamdan kalmayken yapabiliyorsa, başka neleri başarabileceğini kimse bilemezdi.

"Pekâlâ, bütün bunlardan sonra açlıktan ölüyor olmalısın. Dışarı mı çıkmak istersin yoksa eve mi gitmek istersin?"

"Eve," dedi hiç tereddüt etmeden. "Yiyebileceğimiz yemek artıkları var."

Ve çok da mantıklıydı. Adam onu şımartmak istiyordu ama kızın bunu zorlaştıracığını hissediyordu. Pratik, ayakları yere basan ve çok daha fazlasıydı. Açıkçası, bir eşte aradığı her şey onda vardı. Kafasını kışından çıkarıp ona çıkma teklif etmesi neden bu kadar uzun sürmüştü, asla bilemeyecekti. Hiçbir şeyden korkmuyordu.

"Ama bilgisayarını kapatabilmem için hareket etmen gerekiyor," dedi ona sırtarak.

JJ eğildi ve ayağa kalkıp yolundan çekilmeden önce onu öptü. JJ, kızın etkin bir şekilde yaptığı şeyi izledi.

bilgisayarı ve üzerinde çalıştığı dosyaları güvence altına almak için ne yapması gerektiğini sordu.

"Ben hazırım."

JJ'in onu arka odaya çekip kanepeye yatırmaması için her şeyi yapması gerekiyordu. İki şey onu durdurdu: Birincisi, muhtemelen kanepelerden birini kirlettiği ve seks yaptıktan sonra başkalarının üzerine oturmasından utandığı için kriz çıkaracaktı; ve ikincisi, onu gerçekten beslemek istiyordu. Karnına o sabah tıka basa yediği krakerlerden başka bir şey koyarsa kendini daha iyi hissedebilirdi.

Bu yüzden JJ onun yerine elini tuttu ve onu binadan çıkardı. Ön tarafa park etmişti ve şimdi de onu Bronco'suna götürmeden önce ofisi kilitlemesini sabırla bekliyordu.

Vakit gelmişti.

Ryan yeterince sabretmişti.

Diğer kadınlarla biraz uğraşmıştı. Yaptığı numaralar yüzünden zarar görmedikleri için biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama sonuçta adamlarını telaşlandırmadığı için memnundu. Eğer bir an için bile olsa dışarıda kadınlarına zarar vermeye çalışan biri olduğunu düşünürlerse, bu ortaya çıkabilir ve askerlere ulaşması neredeyse imkânsız hale gelebilirdi.

Ama en azından eğlenmişti. Şimdi asıl gösterinin başlama zamanıydı. Ve tüm kadınları nasıl bir araya getireceğini çok iyi biliyordu.

Askerler kadınlarının gittiğini fark ettiklerinde çok geç olacaktı. Oyun başlamış olacaktı. Ve bu bir oyundu. En azından Ryan için. Ölümcül bir oyun. Yıllardır yaptığı planları sona erdirecek bir oyun. Varlığının her zerresiyle nefret ettiği dört adamın ve sevdikleri kadınların ölümüyle sonuçlanacak bir oyun.

Kederine son verecek bir oyun.

Kardeşinin ölümünden sorumlu olanların canını aldıktan sonra Ryan öbür dünyada ona katılacaktı. Onu burada, dünyada tutan hiçbir Şey yoktu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra April telefonu kapattı ve iç çekerek ofis koltuğuna geri oturdu. Jack, kendisinin ve diğer arkadaşlarının kasaba meclisi, avukatları ve sigorta şirketiyle kasabanın dışında inşa etmek istedikleri ip parkuru hakkında yapacakları toplantının gecikeceğini, bu yüzden ofise saat beşten önce gelemeyeceğini bildirmek için aramıştı.

Jack's Lumber Newton'dan çok uzak olmayan bir arazi satın almıştı ve burayı turistler ve yerel halk için bir rekreasyon merkezi ve aynı zamanda işletmeler için ekip çalışması ve güveni vurgulayacakları bir inziva yeri haline getirmek için büyük planları vardı. En iyi yanı da, en azından April'in gözünde, kışın buranın bir oyun alanına dönüştürülebilecek olmasıydı. Kızak tepeleri, hortum pistleri ve hatta engelli çocukların -ve bu arada yetişkinlerin- güvenli ve samimi bir ortamda eğlenceye katılabilecekleri bir alan.

April, Riggs, Chappy ve Jack ile inanılmaz derecede gurur duyuyordu. Bob'un heyecan ihtiyacını -herkesten habersiz FBI'la birlikte çok tehlikeli kurtarma görevlerinde çalışmasının nedenini- görmezden gelmek yerine onu kucaklamışlar, burada Newton'da mutlu olabileceği ve arada sırada arzuladığı adrenalin patlamasını yaşayabileceği yollar bulmak için onunla birlikte çalışmışlardı.

Jack telefonda yorgun görünüyordu ama fırsatlar konusunda da heyecanlıydı. Jack'in Kerestecisi mali açıdan iyi durumdaydı ama müteahhitler için sökebilecekleri ağaç sayısı çok azdı ve daha küçük işlerle bir işletme olarak ancak bir yere kadar gidebilirlerdi. Kurs, arkadaşlarının çocukları için bir miras oluşturmak ve adamların toplumda yer almasını sağlamak için harika bir yoldu.

April'ın geçirdiği kazanın üzerinden dört hafta geçmişti ve başına gelenlerden nefret etmesine ve son derece korkutucu olmasına rağmen, Jack'le ilişkilerini yeniden başlatmış olması onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Birlikte olmaya çok çabuk atladıkları için biraz endişeliydi. April hafızasını geri kazandığı o meşum geceden beri dairesine geri dönmemişti ama orayı zlememişti.

Jack neredeyse tüm eşyalarını onun evine taşımışken nasıl zleyebilirdi ki? Ev sahibiyle kira kontratını bozmak için planlar yapıyordu ve yıllardır gizlice sevdiği adamın yanına taşınmakla ilgili en ufak bir endişe bile hissetmiyordu. Bir ilişkide istediği her şey ondaydı.

Hayır, işler her zaman yolunda gitmiyordu, kendi başlarına yaşamaya alişmiş iki yetişkindiler ama Jack'le olan ilişkisini evliyen yaşadıklarıyla kıyaslayamazdı.

Birincisi, Jack onu gördüğünde, ister iki dakika ister on saat ayrı kalmış olsunlar, her zaman heyecanlanmış görünüyordu. Evdeki sorumlulukları paylaşıyorlardı. Yemek, temizlik, çamaşır ve genellikle "kadın işi" olarak düşünülen diğer her şeyi onun yapmasını beklemiyordu. Tıpkı p, bahçe ya da erkeklerle ilgili diğer işlerle hep onun ilgilenmesini beklemediği gibi. Onlar bir takımdı, işleri halletmek için birlikte çalışıyorlardı ve bu harika hissettiriyordu.

Ama sadece bu değildi elbette. Jack'in ona hissettirdikleriydi. Sanki hayatındaki en önemli kişiymiş gibi. O konuştuğunda Jack gözlerinin içine bakıyor ve onu *dinliyordu*; uzay yolculuğu ve bunun gelecekte neye benzeyebileceği gibi entelektüel konulardan, n verandalarına yuva yapan örümceğin Eric mi yoksa Thomas adını mı daha çok seveceği gibi saçma konulara kadar her şeyi konuşabiliyorlardı.

Onu güldürüyordu ve her günün sonunda onu görmek için sabırsızlanıyordu, evliliklerinin sonlarına doğru James için söyleyemediği bir şeydi bu. Ayrıca

ona kendisinden daha iyi bakıyor, en küçük ayrıntılara bile dikkat ediyordu.

April neden Jack'le birlikte olmanın iyi bir fikir olmayacağını düşündüğü konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Elbette her şey henüz yeniydi ve sonunda yürümeme ihtimali vardı ama her geçen gün bu konuda daha az endişeleniyordu. Artık ikisi de birbirlerine karşı hislerini itiraf ettiğine göre, uzun süre birlikte olacaklarından emindi.

Ve bir de seks vardı.

Başarılı bir ilişkide seksten daha fazlası olduğunu iddia eden ilk kişi o olurdu. Ama *Tanrım*, Jack bu konuda iyiydi. Her zaman önce onun gelmesini sağlardı. Ona yatakta kendini dünyanın en güzel kadını gibi hissettirirdi, oysa o bunun kesinlikle böyle olmadığını biliyordu. Ve onu hiç tanımadığı birine dönüştürme yeteneğine sahipti. Tutkulu, zaman zaman neredeyse çaresizce tutkulu birine.

Jack'i çok seviyordu ve onsuz bir hayat düşünemiyordu. Zeki, değer verdiği kişilere son derece sadık, yoğun, korumacı, çok çalışkan, bazen bir göreve dahil olduğunda dalgın, biraz dağınık ve temkinli bir sürücüydü ve kendini bıraktığında kahkahası bulaşıcıydı.

Kısacası, Jackson Justice April'in hayal edebileceğinden bile daha iyiydi ve kendini yaşayan en şanslı kadın gibi hissediyordu. Onun güvenebileceği ve gurur duyabileceği biri olmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Arka kapıdaki zil April'in şaşkınlıkla sıçramasına neden oldu ve onu içsel düşüncelerinden kopardı. Nefesinin altında kıs kıs güldü. Kafasında Jack'i düşünürken o kadar kaybolmuştu ki, ön kapının önüne bir UFO inmiş olsa muhtemelen fark etmezdi.

Bugün herhangi bir teslimat beklemedikleri için arka tarafta kimin olduğundan emin değildi ama yine de her kimse onu karşılamak için sandalyesini masadan uzaklaştırdı.

April arka kapının kilidini açarken yüzünde rahat bir gülümseme vardı.

Bu gülümseme, orada duran adam June'un üst kolunu tutarak yüzüne bir tabanca doğrulttuğunda ve "Geri çekil. Şimdi."

Şaşıran April hızla emredileni yaptı, geriye doğru tökezledi, beyni neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Adam Jack's Lumber'a girdi ve kapıyı arkasından çarptı. Sonra gülümsedi, dudaklarında korkunç, şeytani bir bükülme vardı, "Merhaba April. *Kazadan* sonra seni böyle iyi gördüğüme sevindim."

Sözleri kibardı ama arkasındaki ima April'in tüylerini diken diken etti.

April başını eğdi ve adamı nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Sonra aklına geldi. "Buraya daha önce de gelmiştin. Jack's Lumber'ı bir iş için kiralamak üzere gelmiştiniz."

"Evet," dedi adam, April'in onu tanımasına aldırmış etmeden.

April'in hafızası birkaç hafta önce büyük ölçüde yerine gelmiş olsa da, son beş yıl içinde olan ve hemen hatırlayamadığı şeyler hâlâ ara sıra gözünün önüne geliyordu. Bunların çoğu önemsizdi ve doktor beyninin hâlâ iyileşmekte olduğunu, bu yüzden haftalar boyunca küçük geri dönüşler yaşamaya devam ederse şaşırmayacağını söyledi.

Tam o anda, birden fazla nedenden ötürü tanıdık gelen adama bakarken bir tane yaşadı.

April nefes nefese, "Sen de oradaydın," dedi.

Adamın gözleri onun sözleri karşısında parladı. "Kazanda mı? Oradaydım."

"Siyah kamyon," diye fısıldadı April. "Her şeyi gördün ama bana yardım etmeden uzaklaştın."

"Neden sana yardım edeyim ki? Kazana ben sebep olmadım ama yine de beni mutlu etti."

April'in midesi bulandı. Kim böyle şeyler söylerdi ki?

"Mesele şu. Bu günü çok uzun zamandır bekliyordum. Aslında yıllardır."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı April, dehşet zihnini halsizleştirmiş, düşünmesini zorlaştırmıştı.

"Zamanla anlayacaksın."

"Kimsin sen? Ne istiyorsunuz? Burada para tutmuyoruz."

Kıkırdadı. "Para istemiyorum," diye bilgilendirdi onu. Sonra ona doğrultmaktan vazgeçmediği tabancasını salladı ve "Carlise ve Marlowe'a mesaj atmanı istiyorum. Onlara buraya gelmelerini istediğini söyle."

Dehşet April'ın geri tepmesine neden oldu. "Hayır!" diye haykırdı. Burada her ne oluyorsa arkadaşlarını bu işe bulaştırmasına imkân yoktu. June'un solgun yüzünü ve gözlerindeki yaşları görmek yeterince kötüydü.

Silahlı adam boğazını sıktı ve omuz silkti. Sonra başından beri sessiz kalan June'a döndü ve tabancayı karnına dayayarak acı içinde homurdanmasına neden oldu. "Tekrar düşünmek ister misin?" diye sordu gözlerini kısarak.

April'ın midesinde bulantı çalkalandı. Boğazından yukarı doğru çıkan safrayı yuttu. Kendisine yönelik şiddetle başa çıkabilirdi. Ama bu adamı ya da ne istediğini bilmeseyse bile, tehdit ettiği şeyi yapacağından hiç şüphesi yoktu. June'u karnından vuracak ve doğmamış çocuğunu öldürecekti. Adamın gözlerindeki kötülük ve boşluk bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğruluyordu.

"Lütfen ona zarar verme," diye fısıldadı, bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordu.

"Mesaj at onlara," dedi adam alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla, başıyla elini işaret ederken.

April tam o anda cep telefonunun elinde olduğunu fark etti. Umut kısa bir süreliğine yükseldi. Belki diğer kadınlardan biriyle mesajlaşıyormuş gibi yapabilir ve 911'i arayabilirdi.

Ama adam elindeki telefonu görece kadar yaklaştı ve June'u da kendisiyle birlikte çekti. "Ne yazdığını görebilmem için telefonu uzat," dedi.

Adam bu kadar yakinken, onun emrettiğinden başka bir şey yapmasına imkân yoktu. Bir an için onu alt etmeyi düşündü. O ve June olmak üzere iki kişiydiler ve adam sadece bir kişiydi. Çok uzun boylu değildi, sadece beş-sekiz yaşlarındaydı ama oldukça kaslıydı. Ve delilik onun tarafındaydı.

En iyi hareket tarzını bulamayan April tereddüt etti. Chappy ve Bob, karılarını olan bitene bulaştırdığı için onu asla affetmeyeceklerdi ama başka ne yapacağını da bilmiyordu! Jack'e göre adamlar birkaç saat daha toplantılarına devam edeceklerdi. Kimsenin uğramasını beklemiyordu. Adamın gözlerindeki kararlı bakışla saatlerce oyalanamazdı. Her ne planlıyorsa, bunu yapmak için zamanı olduğunu bilerek buraya gelmişti.

Çok uzun süre tereddüt etti. Adam elini savurdu ve silahla June'un yüzüne vurdu.

June haykırdı ve bir taş gibi yere düştü. Adam orada kalmasına izin vermedi. Bir eliyle onu kaldırdı ve tekrar vurdu. Bu kez, bir eliyle yüzünü diğer eliyle de hamile karnını tutarak onu yerde iki büklüm bıraktı.

April bir an için dehşete kapıldı. . . sonra da öfkeleni. Bu adam arkadaşına dokunmaya *cüret* etmişti. Ona *iki kez* vurmuştu!

Netlik geldi. Blöf yapmıyordu. June'u bir saniye bile düşünmeden öldürebilirdi ama henüz yapmamıştı.

Bu da onlara ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Dediğini yaptıkları sürece onları hayatta tutacaktı. Ve ne kadar uzun süre nefes alırlarsa, Jack ve diğerlerinin onları kurtarmak için o kadar fazla zamanı olacaktı.

April arkadaşlarının en kötü günlerini yaşamıştı. June'un vurulması, Carlise'in çığ altında kalması, ve Marlowe'un neredeyse boğularak ölmesi .

Kendisi de benzer bir durumda kalsa nasıl tepki vereceğini hep merak etmiş ve ne yapacağını bilemez hale geleceğini düşünmüştü. Ağlar ve tamamen dağılırdı.

Ama hayır. Şu anda damarlarında kararlılık dolaşıyordu. Hiç kimsenin bu adamın yaptığını yapmaya hakkı yoktu. Adamın son oyununun ne olduğunu bilmiyordu ama ona uyacak ve korktuğunu bilmesine izin vermeyecekti. İçten içe çığlık atıyor, ağlıyor ve işe yaramaz küçük bir topun içine kıvrılıyordu.

"Ona bir daha vurma," dedi zar zor tanıdığı eşit bir tonda. "Carlise ve Marlowe'a mesaj atacağım."

"Yap hadi," diye homurdandı adam, silahını June'un karnına doğrultarak. Piç kurusu şu anda tüm kartları elinde tutuyordu. Ve bunu biliyordu.

Hemen arkadaşlarına ayrı bir mesaj gönderdi. Kısa tuttuğu mesajında onlara Jack's Lumber'da ihtiyacı olduğunu ve en kısa sürede arka kapıya gelmelerini söylüyordu.

İki kadın da hemen yola çıktıklarını söyleyince April şaşırmadı. Onlar böyle arkadaşlardı işte. Birinin bir şeye ihtiyacı olduğunda, ona ulaşmak için her şeyi bırakırlardı.

Mide bulantısı geçmemişti. Aksine, şimdi öncekinden daha kötüydü. Ama April dik durdu ve adam ona sırtıp cep telefonunu cebine atarken ona ters ters baktı.

Carlise ve Marlowe'un gelmesini beklerken zaman ilerliyor gibiydi. April hayatı boyunca lastiğinin patlamasını ya da arabalarından birinin benzininin bitmesini hiç *bu* kadar ummamıştı.

Ama arka kapı ilk kez çalındığında, dualarının boşuna olduğunu anladı.

"Aç şunu," diye emretti adam. April tereddüt edince, adam June'u tekmeleyecekmiş gibi ayağını geri çekti ve April hemen, "Ben gidiyorum! Ona zarar vermeyin."

Ayakkabıları betonla doluymuş gibi hissederek kapıya doğru yürüdü ve açtı. Carlise elinde bir

Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Sen iyi misin? Elimden geldiğince çabuk geldim."

April bir adım geri çekildi ve Carlise'in silahlı adamı fark ettiği anı gördü. "Bu da ne böyle?"

"İçeri gel ve partiye katıl," dedi adam, yüzünde yine o iğrenç gülümsemeyle.

Carlise bir an için arkasını dönüp kaçacak gibi oldu ama adam June'a döndü ve silahı ateşledi.

April'ı şaşırtacak kadar gürültülü değildi ve ancak o zaman silahın ucunda bir çeşit susturucu olduğunu fark etti.

Carlise şaşkınlıkla çığlık attı ve April'ın kalbi neredeyse duracaktı.

Ama June'u vurmamıştı. Onun hemen yanındaki zemine ateş etmişti.

"Buraya gel yoksa bir sonraki kurşun karnına saplanır," diye tehdit etti adam.

Carlise kapıdan içeri adımını attı ve April kapıyı arkasından kapattı. onu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı arkadaşına.

Ama Carlise duymuyor gibiydi. Gözleri sabitlenmişti. merminin yerde açtığı küçük deliğe baktı.

"Şimdi sonuncunun gelmesini bekleyeceğiz ve gidebiliriz."

Gitmek mi? Nereye gideceğiz? Ama April sormadı. Zaten adamın ona cevap vereceğini de sanmıyordu.

"Lütfen, Carlise June'a gidebilir mi?" April bunun yerine sordu. "Hayır."

"Kanaması var. Ona yardım etmesine izin vermen olacak hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye kandırdı April.

Adam bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. "Pekâlâ. Ama komiklik yapmak yok. Aksi takdirde, bir sonraki kurşun bir bebeğin kafasına saplanır."

April bu adamdan ağzından çıkan her kelimeyle daha da nefret ediyordu ama duygularını belli etmesine izin vermedi.

yüz. "Hadi," dedi Carlise'e, onu dürterek. "Git June'u kontrol et."

Carlise neredeyse June kadar ilerlemişti, hamileliğinde sadece bir ay kadar gerideydi ve geçen her gün karnının daha fazla çıkıntı yaptığı bir noktadaydı. Ayrıca yürürken biraz paytak paytak yürümeye başlamıştı. Daha geçen gün iki kadın bu garip hareketleriyle dalga geçiyorlardı.

Ama Şimdi Carlise başını dik tutarak June'a doğru yürüdüğünde April daha fazla gurur duyamazdı. Carlise belli ki korkmuş ve kafası karışmıştı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı bir durumun içine girmişti ama soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapıyordu.

April, June'un yanında diz çökmeyi başarmasını ve onu uzun bir kucaklamanın içine çekmesini izledi. Sonra gömleğinin kolunu kullanarak June'un alnında darbe aldığı yerden akan kanı sildi.

"Adın ne senin?" April hâlâ kapının yanında durarak sessizce sordu. Eğer bu adamın kendisini ve diğerlerini hain planlarının nesneleri olarak değil de insan olarak görmesini sağlayabilirse, belki ondan bir parça merhamet koparabilirdi.

"Ryan Johnson."

April gözlerini kırpıştırdı. Bu isim çok sıradandı. Bu kadar Şeytani birinden ne tür bir isim beklediğinden emin değildi ama bu o değildi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Ryan," dedi uyuşmuş gibi hissettiği dudaklarından.

Adam güldü. Yüksek sesle. April'ın sinirlerini bozan bir ses. "Hayır,  yle değil. Tek kelimesinde bile ciddi değilsin. Ve ne yaptığını biliyorum. İşe yaramayacak. Senin yolun belli. S yleyeceğin ya da yapacağın hiçbir Şey sonucu değiştirmeyecek. Kendini ve arkadaşlarını insanlaştırmak için ne kadar uğraşırsan uğraş, hepiniz bu oyunda sadece birer piyonsunuz."

"Bu gitmemize izin vereceğin anlamına mı geliyor?"

Gölümsedi ve bu hiç de rahatlatıcı değildi. "Eğer size söylediklerimi yapar ve bana sorun çıkarmazsanız, siz ve karnınızda taşıdığınız yavrular bir sonraki varış noktamıza kadar yaşayacaksınız."

Bu April'in kulağına pek hoş gelmedi. Korkusunu bastırdı ve "Peki orası neresi?" diye sordu.

Ama Ryan cevap veremeden kapı çalındı... April onun kendilerini nereye götürmeyi planladığını gerçekten söyleyeceğini sanmıyordu.

Ryan dönüp silahını June'a ve şimdi de yerde birbirlerine sokulmuş olan Carlise'e doğrultarak, "Bırak girsin," dedi.

April derin bir nefes alarak Marlowe için kapıyı isteksizce açtı.

"Hey, kızım, ne haber?"

Tıpkı Carlise gibi Marlowe da odada Ryan'ı ve yerde yatan diğer iki kızı görünce gözleri kocaman oldu.

Ryan ona sert bir ses tonuyla, "Buraya gel," dedi.

Bu kez açık kapıdan koşarak çıkmayı düşünen April oldu. Hamile arkadaşlarından çok daha hızlı hareket edebilirdi. Yardım çağırabilirdi. Ama bu düşünce aklına gelir gelmez hemen vazgeçti. Oradan ayrılırsa Ryan misilleme olarak büyük olasılıkla birini vurabilirdi. Böyle bir şey olursa kendisiyle yaşayamazdı.

Bu yüzden Marlowe'un arkasından kapıyı sakince kapattı ve ne yapacağını görmek için bekledi.

Çok uzun sürmedi. Ryan eğildi ve June'u bir kez daha kolundan yakaladı. Ryan onu ayağa kaldırırken June inledi. Carlise de beceriksizce ayağa kalkmayı başardı. Ryan silahın namlusunu tekrar June'un karnına dayadı ve "Şimdi şöyle olacak. Bana cep telefonlarınızı vereceksiniz ve sonra hepiniz sakın bir şekilde dışarı çıkıp aracıma bineceksiniz. Eğer konuşur, bağırır ya da dikkat çekecek herhangi bir şey yaparsanız fetüsü vururum. Anladınız mı?"

Herkes kıpırdamadan ona baktı.

"Anlaşıldı mı?" diye bağırdı.

Herkes hızla başını salladı.

"Güzel," dedi yine normal bir tonda.

Adam aklını kaçırmıştı ve April başlarının ne kadar büyük bir belada olduğunu bir kez daha fark etti.

"Sana söylediklerimi yaparsan, iyi olacaksın," dedi neredeyse nazik bir sesle. "Siz beni ilgilendirmiyorsunuz. Hepiniz sadece bir amaç için araçsınız. O yüzden uslu kızlar olun, siz ve doğmamış yavrularınız hayatta kalacaksınız. Bana karşı gelir, kaçmaya çalışır ya da başıma bela olursanız, karınlarınızı atış talimi için kullanırım. Siz yaşayabilirsiniz ama bebekleriniz yaşamaz. Anladınız mı?"

Herkes bir kez daha başını salladı.

Marlowe ve Carlise telefonlarını teslim ettiler ve April Ryan'ın June'unkine çoktan el koyduğunu varsaydı. Telefonların takip edilebileceğini anlamaması ve açık bırakması için dua etti ama bu konuda onlardan çok daha ileride olduğunu hissediyordu. Telefonlar adamlarının ya da polisin onları bulmasına yardımcı olmayacaktı.

April arkadaşlarının yüzündeki korku ifadesinden nefret ediyordu. Onlara yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hepsi aynı derecede çaresizdi.

"Kapıyı aç April," dedi Ryan.

Bu adamın adını ve arkadaşlarının adlarını nereden bildiğini merak etti ama şu anda bunun bir önemi olmadığını düşündü.

Kapıyı açtı ve üç arkadaşının ayaklarını sürüyerek içeri girmelerini izledi.

Ryan ona, "Kapıyı arkamızdan kilitle," dedi ve April istenileni yaptı. Ön kapının hâlâ açık olduğunu biliyordu ve eğer biri gelip de evi kilitlenmemiş ve boş bulursa, belki polise haber verir ya da adamlardan birini arardı. Bu umuda tutunmak zorundaydı.

Ryan onları siyah bir kamyonetin yanına götürdü, April'ın sonunda kaza mahallinden uzaklaştığını hatırladığı kamyonetin aynısıydı. Bu kez arkasına bağlı kapalı bir römork vardı.

"Hayır," diye fısıldadı Carlise dehşet içinde. "Aç şunu," diye emretti Ryan April'a.

Carlise'in çığ onu neredeyse canlı canlı gömerken sığındığı yerdeki deliği hatırladığını biliyordu. Sonuç olarak hâlâ küçük, karanlık alanlarla mücadele ediyordu. Ama yine de şu anda hiçbirinin başka seçeneği yoktu.

Karavanın arka kapısını açtı ve içeri baktı. Bir köşedeki kova dışında içerisi tamamen boştu. O kovanın ne işe yaradığını düşününce daha önceki güçlü olma kararlılığı sarsıldı.

"İçeri gir," diye emretti Ryan.

April hem Marlowe'un hem de Carlise'in içindeki meydan okuma kıvılcımını gördü. Ve bu onu çok korkutmuştu. O ve June, kendilerini kaçıran kişinin uygulayabileceği şiddete çoktan tanık olmuşlardı.

April başını arkadaşlarına doğru hafifçe salladığında bile Marlowe aniden öne doğru uçtu. Karavanın hemen arkasında dizlerinin üzerine çöktü, başı momentumla öne doğru savruldu ve büyük boy kutunun metal zeminine çarptı.

April tam zamanında dönerek Ryan'ın ayağının yere indiğini gördü. Canavar Marlowe'un sırtına tekme atmıştı! Arkadaşına yardım etmek için hızla hareket eden April, Marlowe'un pantolonundaki sıyrık izlerine ve alnında oluşmaya başlayan kocaman şişliğe bakıp irkilmekten kendini alamadı.

Ryan tekrar, "Atla," diye emretti.

Başka seçenekleri olmayan kadınlar kendilerine söyleneni yaptılar.

Kapıların arkalarından kapanma sesi April'ın kafasında yankılandı. Hepsi bir kilidin tıkırtısını duydu ve zifiri karanlık kötü niyetli bir sis gibi etrafı kapladı.

Biri inledi ve bu April'ı içine yuvarlanma tehlikesi geçirdiği umutsuzluk çukurundan uzaklaştırdı.

"Buraya gelin çocuklar," dedi usulca, kendini karavanın kenarına dayayarak. Diğerlerinin ayak seslerini duydu.

hareket etti. Birinin kendisine dokunduğunu hissettiği anda, nazikçe bir kolu tuttu. Saniyeler içinde dördü bir araya toplanmış, kollarını birbirlerine dolamış ve vücutları korku ve şoktan titriyordu.

Karavanın ani hareketi neredeyse hepsini yere düşürüyordu. "Herkes otursun, böylece düşmeyiz."

Birbirlerini bırakmak istemeyerek hep birlikte hareket ettiler.

"Özür dilerim! Çok özür dilerim!" April karavan hareket etmeye başladığında

daha hızlı hareket etmek için.

"Hayır, özür dilerim," diye burnunu çekti June. "Evime geldi ve ben de kapıyı açtım. Daha iyi biliyordum! Başıma gelen onca şeyden sonra, Cal orada yokken kapıyı açmamalıydım, özellikle de kimseyi beklemiyorsam."

"Bu senin hatan değil," diye yatıştırdı April. "Deli bir pisliğin seni kaçıracağını nereden bilebilirdin?"

"June, sen iyi misin?" Carlise sordu. "Sanırım,"

diye yanıtladı June. "Acıyor." "Ne acıyor?"

Marlowe sordu.

"Her yerim. Beni tuttuğu ve sürüklediği kolum. Bana tabancayla vurduğu başım. Düştüğüm kalçam."

April gözlerini kapattı, bu aptalcaydı, çünkü gözleri açık da olsa kapalı da olsa aynı derecede siyahtı, ama bir şekilde gözlerini kapatarak arkadaşının sesinden duyduğu acıyı engelleyebileceğini hissetti.

"Ne haltlar dönüyor?" Marlowe fısıldadı.

"Arka kapının zili çaldı ve cevap vermeye gittiğimde adam silahını June'a doğrultmuş halde oradaydı. Eğer June'a vurup silahını karnına doğrultmasaydı asla dediğini yapmaz ve size mesaj atmazdım," dedi April arkadaşlarına.

"Biliyoruz," dedi Carlise ve April bir kolun beline dolandığını hissetti. "Ama bizi nereye götürüyor? Neden?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti April. "Ama onu daha önce görmüştüm. O Jack's Lumber'a gelmeden önce ben benim

anılar geri geldi."

Kimse cevap veremedi, hızlandıkça römork zıpladı ve April, hepsi itilip kakılırken June'un nasıl hissediyor olabileceğini düşünerek yüzünü buruşturdu.

Arabayı sürdükçe yalıtımsız karavanın içi daha da soğudu. Zemin rahatsızdı ve April üç hamile kadının kendisinden bile daha mutsuz olacağını biliyordu.

Belirsiz bir kadere doğru yol alırken, April'in etrafındaki kadınlar teker teker çöktüler. Ağlamaya ve daha da çok titremeye başladılar. Ama April'in gözleri kuruydu. O da diğerleri kadar korkmuştu. En az diğerleri kadar korkmuştu. Ama aynı zamanda öfkeliydi de. Bu Ryan denen adamın yaptığı şeyi yapmaya hakkı yoktu! Derdinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onları almak, arkadaşlarının doğmamış çocuklarını tehdit etmek düpedüz sadistlikti ve April, Ryan'ın planını -her ne ise- bozmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Dinleyin hanımlar. İyi dinleyin. Bundan kurtulacağız."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldadı Marlowe.

"Biliyorum," dedi April, ağzından çıkan her kelimeyle kendine güveni ve öfkesi artıyordu.

"Nasıl?" June sordu.

"Carlise, sen o çığda kaybolduğunda Chappy seni bulana kadar durmadı. Çıplak elleriyle karları kazdı, onları paramparça etti ve kendi acısını zerre kadar umursamadı. Tek amacı sana ulaşmaktı.

"Ve June, sen vurulduğunda, vur emrini verenlere bunu pahaliya ödetmeye bu kadar kararlı bir adam görmemiştim. Hastanede senin yanında olmadığı zamanlarda telefonda konuşuyor, adaletin yerini bulması için elindeki tüm imkânları kullanıyordu.

"Marlowe, Bob seni *lanet olası* bir *hapishaneden* kurtardı. Bize vücudunun o pis drenaj suyuna değmesine nasıl izin vermediğini ve kirli samanların içinde nasıl uyduğunu anlattın,

Sırtındaki oyuklara rağmen, bunu yapmak zorunda kalmayasınız diye. Siz gerçekten adamlarımızın arkalarına yaslanıp başkalarının bizi bulmasını bekleyeceklerini mi sanıyorsunuz? Bizi geri getirmek için ellerinden gelen *her şeyi* yapmayacaklarını mı sanıyorsunuz?"

"Ama *nasıl*?" Carlise, June'un sorusunu titreyen bir ses tonuyla tekrarlayarak sordu.

"Bilmiyorum. Ama yapacaklar. Jack bana kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğini söyledi. Ona inanıyorum. Sadece güçlü kalmalıyız," dedi kararlılıkla. "Dağılamayız. Tetikte olmalı, etrafımızda olup bitenleri gözlemlemeli, hepsini kataloglamalıyız ki zamanı geldiğinde ya kendimizi kurtarmak ya da adamlarımızın bizi kurtarmasına yardım etmek için ihtiyacımız olan bilgiye sahip olalım. Anladınız mı?"

Hâlâ onun etrafında toplanmış olan kadınlardan koklama sesleri geliyordu ama hepsi aynı fikirdeydi.

"Ve birbirimize göz kulak olmalıyız. Sır saklamak yok. Acı çekiyorsanız, konuşun. Kendinizi kaybetmek üzereyseniz bize haber verin, devam edebilecek kadar güçlü hissedene kadar size sarılalım. Birbirimizi sıcak, rahat ve sakin tutmalıyız. Birbirimize güvenmeliyiz," diye devam etti April.

"Ryan dağılmamızı isteyecektir. İçimden bir ses bizi korkutmaktan ve gözyaşlarımızı görmekten zevk alacağını söylüyor. Bizi etkilemesine izin veremeyiz. Ama aptalca bir şey de yapamayız. Kendimizi ve bebeklerimizi korumak için bize yapmamızı söylediği şeyi yapmalıyız."

April birinin derin bir nefes aldığını duydu, ardından Carlise, "Haklısın. Bunu yapabiliriz. Biz güçlü kaltaklarız. Zaten neler yaşadığımıza bir bak."

"Evet," diye onayladı Marlowe.

April, June'un konuşmasını bekledi ve o konuşmayınca, "June?" diye sordu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı diğer kadın.

"Biliyorum. Ben de korkuyorum," dedi April ona.

"Sesin öyle gelmiyor," diye itiraz etti.

April bir homurtu çıkardı. "Dehşete kapıldım ama şu anda daha çok kızgınım. Arkadaşlarıma olan sevgimi bana karşı kullanan bu pislğe kızgınım. Hepimize karşı. Bir psikopatın silah alabilmesine kızgınım. Kanun yapıcılara kızgınım, Jack's Lumber'daki o aptal kapıyı gözetleme deliği olmadan yapanlara kızgınım. Her ne kadar mantıksız gelse de, en çok ihtiyaç duyduğumuz anda toplantıda oldukları için adamlarımıza bile biraz kızgınım. Tüm lanet dünyaya kızgınım ve şu anda bu öfke beni idare ediyor. Korktuğumdan hiç şüphelen olmasın June, ama adamlarımızın ne düşüneceğini ve hissedeceğini bildiğim için onları yönlendirmeye çalışıyorum. Bizi bulmak için her taşın altına bakacaklar. Ve bu Ryan denen pislğe bunu ödetecekler."

"Ya ona yardım eden birileri varsa?" Carlise sordu. "O zaman bizimkiler onlara da bedelini ödetirler," dedi April. hiç tereddüt etmeden.

June neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle, "Kramplarım var," dedi.

"Ne?" Marlowe sordu.

"Sanırım kramp giriyor. . ama ya değilse? Ya bebeği kaybediyorsam? Ya da doğuma giriyorsam?"

April'ın öfke balonu ilk kez hafifçe söndü ve neredeyse panikledi. Birincisi, June'un bebeğinin burada olması için biraz erkendi, ama ikincisi ... bu berbat durumun ortasında bir bebek sahibi olamazdı. İlaçları ya da doktorları yoktu, küçük oğlunun sağlıklı doğduğundan emin olmak için hiçbir şeyleri yoktu.

Nefes aldı. Hayır. Panik yapamazdı. Arkadaşları güçlü olması için ona güveniyorlardı. O inkarcı anneydi; öyle davranmak zorundaydı.

"Derin bir nefes al," diye emretti April June'a. "Şimdi bir tane daha. Güzel. Sakin kalmalısın. Burada bizimle birliktesin. Sana ya da bebeğine bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

"Sanırım kasılmalarım var. Ya doğuma girersem?" June sordu.

"O zaman icabına bakarız," dedi April soğukkanlı bir tavırla, ama içten içe çıldırmak üzereydi.

"Biz hallederiz," diye onayladı Carlise.

"Evet, doğum yapmana kendi çocuklarına hamile iki kadından daha iyi kim yardım edebilir?" Marlowe biraz titreyerek söyledi.

"İki hamile kadın ve belalı bir savaşçı kadın," dedi Carlise küçük bir kahkaha atarak.

April onu bu şekilde düşündükleri için gurur duyuyordu ama aynı zamanda bu onu korkutuyordu. Üzerinde büyük bir baskı oluşturunuyordu. Bu duyguları şimdilik bir kenara itti.

"Hadi, biraz daha rahat edelim. Uzanalım. Bu şekilde vücut ısımızı daha kolay paylaşabiliriz," dedi April.

Herkes yer değiştirdi ve April kendini karavanın yan tarafına dayadığından emin oldu. June'un etrafında kıvrılırken duvar tıkırdadı ve sırtına soğuk geldi. Bir elini arkadaşının uzanan karnına koydu ve June onun elini kendi eliyle kapatınca zorlukla yutkundu. Diğer iki kadın da onlara sarılmıştı ve kilometreler altlarından geçip Ryan'ın aklındaki hedefe doğru ilerlerken April gözlerini kapadı ve Jack'i düşündü.

Bizi bul, diye düşündü. Lütfen, biri ~~beni~~ elini sürerse olacağını söylediğin o belalı, sinirli erkek arkadaş olmanı istiyorum.

Jack'i düşünmek bile onu biraz rahatlatmıştı. Jack'in kendisinin ve diğerlerinin kaybolduğunu öğrendiğinde onları bulmak için her şeyi yapacağından hiç ama hiç şüphesi yoktu. Ve bulduğunda da Tanrı Ryan'ın yardımcısı olacaktı. Jack'in merhameti olmayacaktı ... ve şu anda biraz kana susamış hissettiği için April memnundu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JJ, April'a başka bir mesaj bırakmadan telefonu kapattı. Onu iki kez aramıştı ama açmamıştı, bu onun yapacağı bir şey değildi. İçini bir huzursuzluk kapladı. Mantıklı tarafı muhtemelen bir müşteriyle meşgul olduğunu söylüyordu ama bir mesaj aldıktan sonra onu hiç geri aramamıştı. Çıkmaya başlamadan önce bile telefonlarına cevap verme konusunda titiz davranıyordu.

Jack'in Kerestecisi o kadar da yoğun bir müşteri trafiğine sahip değildi. Evet, mevcut ve potansiyel müşterilerden sürekli e-posta ve telefon alıyordu ama bu onun aramasına geri dönmesini engellemezdi.

"Ne var ne yok?" Bob, JJ'in yanına geldiğinde sordu. Hâlâ toplantıdaydılar, kısa bir ara vermişlerdi ve JJ işi bitirmeye fazlasıyla hazırdı. Bob yakalamak üzere oldukları fırsatlar konusunda enerjik ve heyecanlı görünüyordu ve JJ de bundan memnundu. Ama yine de endişelenmekten kendini alamıyordu.

JJ arkadaşına, "April telefonuna cevap vermiyor ve ben mesaj bıraktıktan sonra beni aramadı ya da mesaj atmadı," dedi.

Bob omuz silkerek, "Eminim meşguldür," dedi.

"Bilmiyorum... ." diye itiraf etti JJ.

"Marlowe'u aramamı ve ona ulaşım ulaşamayacağını öğrenmemi ister misin?" Bob sordu.

"Sakıncası var mı?"

"Elbette yok." Bob telefonuna uzandı ve karısının adına tıkladı. Birkaç saniye geçip de karısı telefonu açmayınca kaşlarını çattı. "Huh," dedi. "Cevap vermedi."

JJ'in oh-shit ölçeri yüksek alarma geçti. Newton belediye başkanıyla konuşmakta olan Chappy ve Cal'a doğru döndü ve ısıklık çaldı.

İki adam da hemen başlarını çevirip ona doğru yürümeye başladılar. Yeterince yaklaştıklarında JJ açıklama yapmadan, "Carlise ve June'u ara. Bak bakalım onlara ulaşabilecek misin?"

Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu ve JJ bir şeylerin ters gittiğini iliklerine kadar hissediyordu. *Nasıl* bildiğini bilmiyordu, sadece biliyordu. Başkaları onu paranoyak olmakla suçlayabilir, orduda geçirdiği zamanın onu aşırı temkinli yaptığını söyleyebilirdi ama yanılırlardı.

Hem Chappy hem de Cal soru sormadan cep telefonlarını çıkardılar.

İki kadın da cevap vermeyince, JJ içgüdüsel hislerinin doğru olduğunu bildiği için kendini kötü hissetti.

"Neler oluyor?" JJ hemen kapıya yönelirken Chappy sordu, arkadaşları da peşindeydi.

"Bilmiyorum. Ama April da cevap vermedi ve önceki aramama da geri dönmedi," dedi JJ yürürken.

Bob, "Birlikte olabilirler, kız kıza spa günü falan yapıyor olabilirler," dedi.

Ama Cal başını sallayarak, "İmkânı yok. June bana bunu yapmaz. Doğum tarihi yaklaştıkça onun için daha çok endişelendiğimi biliyor. Telefonunu asla unutmaz ya da kapatmaz."

"Carlise de aynı şekilde," diye onayladı Chappy.

"Yani ... ne? Kadınlarımızın dördüyle de aynı anda nasıl iletişim kurulamaz?" Bob sordu.

JJ'in midesinde asit yüzüyordu. Arkadaşının sorusunun cevabını bilmiyordu ama "eğer "ler onu öldürüyordu. Hepsi ofiste ziyarete gelmiş ve karbon monoksitten etkilenmiş olabilirlerdi. Belki de yangın çıkmıştı. Belki de hep birlikte yemeğe çıkmışlar ve bir araba kazası geçirmişlerdi.

Bilmiyordu. Sadece April'in başının dertte olduğunu biliyordu.

Park yerinde Chappy Cal'in cipine, Bob da JJ'in Bronco'sunun yolcu koltuğuna bindi. Kasabanın içinden geçip Jack's Lumber'a doğru çok hızlı bir şekilde gittiler.

Arka tarafta dört kadının arabasını da görmek JJ'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamalıydı, ama bunun yerine korkusunu katlanarak artırdı. Arabasından inip arka kapıya yönelmeden önce kontağı kapatma zahmetine katlanmadı. Kapı kolunu çevirdiğinde kilitli olduğunu gördü. Bu da kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı, çünkü April'a orada yalnızken kapıların kilitli olduğundan emin olması gerektiğini defalarca tembihlemişti.

JJ arabasına koşup anahtarlığını alamadan Chappy elinde bir anahtarla oradaydı. Kapıyı iterek açtı ve JJ dürüst olmak gerekirse en kötüsünü görmeyi bekliyordu.

Sürpriz bir şekilde sessizlikle karşılaştılar. Orada kimse yoktu.

Cal ofisin ön tarafına açılan kapıya doğru yürüdü ve başını sallayarak hemen geri döndü.

"Neredeler?" Bob retorik olarak sordu.

"Bütün arabaları burada. Eğer bir yere gittilerse, arabayı birinin kullanıyor olması gerekirdi," diye onayladı Chappy.

JJ'in duyuları hâlâ tetikteydi. Ensesindeki tüyler henüz yatışmamıştı. April'a ilk ulaşamadığında ne kadar gergindiyse şimdi de o kadar gergindi. "Herkes dursun. Kımıldamayın," diye emretti etrafı tararken.

İlk bakışta her şey normal görünüyordu. Hiçbir şey yerinde değildi. Tezgâhın üzerindeki kahve fincanının yarısı doluydu; kanepenin üzerindeki yastıklar April'ın sevdiği yerlere mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Her şey her zamanki gibi görünüyordu.

Sonra JJ'in burun delikleri derin bir nefes alırken alevlendi. "Bu kokuyu başka alan var mı?" diye sordu.

Arkadaşları hemen gerildi ve havayı koklarken başlarını bir parça kaldırdıklarını gördü.

"Kahretsin, bu *barut* mu?" Bob sordu.

JJ'in bakışları yere düştü. Biri yaralanmış olsaydı, kanıt olurdu. Ama zemin her zaman olduğu gibi tertemizdi. Kan lekesi yoktu, kötü bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Ne olursa olsun,

JJ burada bir şeyler olduğunu en az adını bildiği kadar iyi biliyordu. Korkunç bir şey.

"Bu lanet zemindeki delik hep orada mıydı?" Cal yerdeki küçük, yuvarlak bir lekeyi işaret ederek sordu.

JJ, Cal'in işaret ettiği yere doğru yürüdü ve çömeldi. Uzandı ve küçük deliği parmakladı. "Hayır," dedi kendi sesini tanıyamadan.

"Kahretsin! Bu kana benziyor," dedi Chappy, delikten çok uzakta olmayan zemindeki koyu renkli bir lekeyi incelerken. JJ bunu gözden kaçırmıştı çünkü koyu renkli ahşapla çok iyi uyum sağlamıştı.

Tek kelime etmeden arka kapıya doğru yürüdü. Eskiden bir görevdeyken olduğu gibi şimdi de dikkati aşırı odaklanmıştı. Yıllardır böyle hissetmemişti, neredeyse bu duyguyu tamamen unutmuştu. Ama tüm duyuları anında keskinleşmişti.

Kendi hayatı, takım arkadaşlarının hayatı ve onların kadınlarının hayatı tek bir şeyi bile kaçırmamasına bağlıydı.

Ofisin arkasındaki küçük otoparkı inceledi. Kendi Bronco'su ve Cal'in Rolls'u gibi kadınların araçları da oradaydı. Aradığı şeyi görene kadar gözleri çakıllı ve topraklı alanı dikkatle taradı. "Orada," dedi çenesiyle arazinin arka tarafını, ağaçların yakınına işaret ederek. Daha küçük bir SUV ya da pikaba benzeyen bir aracın lastik izleri... ve bir tür römork. Aracın arkasındaki izler birbirine daha yakındı ve fazla iz yoktu.

"Lanet olsun!" Cal yemin etti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Chappy haykırdı.

Bob hırçın bir ses tonuyla, "Karımın saçının bir teline zarar gelirse biri ölür," dedi.

JJ tek kelime etmedi. Dişleri birbirine o kadar sert kenetlenmişti ki, bir noktada bir dişinin kırılacağından emindi. Arkadaşları küfretmeye devam ederken derin bir nefes aldı.

"Yeter," diye sertçe emretti. "Sinirli olmanın bir faydası yok."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Cal havladı.

"Kanıtlar birilerinin karılarımızı kaçırdığını gösteriyor ve sen bize *sinirlenmememizi* mi söylüyorsun?" Chappy söyleniyordu.

"Siktir et," diye mırıldandı Bob.

"Kızgınlım," dedi JJ takım arkadaşlarına. "Ama kızgın olmanın onlara bir faydası olmayacak. Botlarınızı bağlayın, Deltalar -Yapacak işlerimiz var."

JJ'nin sözleri hemen kafalarına dank etti ve arkadaşları iyi eğitimli askerler gibi anında odaklandılar. Sonra her biri başını salladı ve yol göstermesi için JJ'ye baktı.

"Plan nedir?" Chappy sordu.

"Polisi ara. Hücrelerini takip edin, bakalım bir şeylerin tam olarak ne zaman olduğunu saptayabilecek miyiz?" dedi JJ.

"Sonra ne olacak?" Cal sordu.

JJ gülümsedi. April'in onun yüzünde hiç görmediği türden bir gülümsemeydi bu. Takım arkadaşlarının tanıdığı, hesapçı, ölümcül, kararlı bir sırtış. "O zaman ava çıkıyoruz," dedi.

Onun bu açıklaması diğerlerini daha da sakinleştirmiş görünüyordu. "Ve size şimdiden söyleyeyim, her işaretleyiciyi çağırıyorum

Elimizde var. Tex'ten başlayarak. Tanıdığımız insanlar var," dedi JJ. "Şimdiye kadar kurduğumuz her bağlantıyı kullanmamız gerekiyor. Eski Deltalar, Özel Kuvvetler . . hatta siviller bile. Kadınlarımız birilerinin elinde ve neden olduğu umurumda değil ama onlara dokunduklarına pişman olacaklar. Bu sözlerimi bir kenara yazın."

"Polis şefini arayacağım," dedi Bob.

"Tex'i arayacağım," diye ekledi Chappy.

"Ben de telefon şirketini arayacağım, bakalım hücrelere ping atmaları için onları tatlı dille ikna edebilecek miyim?" dedi Cal. "Sonra da ailemle temasa geçeceğim."

JJ başıyla onayladı. Lihtenştayn kraliyet ailesinin nasıl yardım edebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama April ve diğerlerini bulmak için onların bağlantılarını kullanmakta bir sakınca görmüyordu. İçindeki korku çalkalanıyordu ama bu korkuyu eyleme dönüştürmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Bu hayatının en önemli göreviydi ve başarısız olmayacaktı. Hele ki geleceği buna bağlıken.

April ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu; zifiri karanlık bir kutunun içindeyken bunu anlamak zordu ama sonunda yavaşladıklarını hissetti. Aslında birkaç kez durmuşlardı ve April her seferinde karavanın kenarına vurup birinin dikkatini çekmeye çalışsalar mı diye düşündü.

Ama bu konuyu diğerleriyle tartıştıktan sonra, Gımdilik en iyisinin uysal davranmak olduğuna karar verdiler. Ryan istediğini elde edemeyince June'a vuracaktı. Ve kimse onu kızdıırırlarsa tehditlerini yerine getirip getirmeyeceğini görmek istemiyordu. Bu yüzden birbirlerine sokularak oturdular ve ne olacağını görmeyi beklediler.

Her durduklarında, birkaç dakika içinde tekrar yola koyuldular. Ryan karavanın kapısını açmamış ve onlarla hiçbir şekilde iletişim kurmamıştı. Sonunda, iğlerini yapmak için köğedeki kovayı kullanmak zorunda kaldılar. Zor ve utanç vericiydi ama April'in herkese hatırlattığı gibi, ne gerekiyorsa yapmaları gerekiyordu ve söz konusu hayatta kalmak olduğunda utanılacak hiçbir şey yoktu.

Bu kez durduklarında bir şeyler farklı görünüyordu. Birincisi, hemen tekrar yola çıkmadılar.

"Nerede olduğumuzu sanıyorsun?" Carlise fısıldadı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi April. "Ama sanırım eyaletler arası yoldaydık. Karavanın rüzgârla savrulma ve sarsılma şekline bakılırsa oldukça hızlı gidiyorduk."

"Bir noktada uyumak zorunda, değil mi?" Marlowe sordu.

April başını salladı. "Evet, haklısın. Belki şimdi de öyle yapıyordur. Bir süreliğine uyumak için durmuştur. Sen nasılsın June? Hâlâ kasılmaların var mı?"

June içini çekmeden önce küçük bir duraksama oldu. "Evet."

"Birbirlerine daha mı yakınlar?" Carlise sordu.

"Biraz."

Marlowe usulca, "Kahretsin," diye küfretti.

"Sorun değil. June bebeğini doğurursa biz hallederiz," dedi April kararlılıkla.

Kimse cevap vermedi. Ta ki Carlise alaycı bir tavırla, "Pozitif olmamız gerektiğini biliyorum ve April, her zaman senden yol göstermeni bekledik ama şunu söylemeliyim ki ... kışından konuşuyorsun." diyene kadar.

April şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra da gülümsedi. Sonra da yüksek sesle güldü. "Pekâlâ, hadi hepsini dökelim. Başka kim orospuluk yapmak ister?"

"Sırtım beni öldürüyor," dedi June. "Bu zemin çok sert." "Riggs'in kulübesinde zorlanmayı seviyorum ama bir kulübeye işemek Kova berbat," diye ekledi Carlise.

"Burası da leş gibi kokuyor," dedi Marlowe. "Bana Tayland'daki o hapishaneyi çok hatırlatıyor."

"Korkuyorum," diye itiraf etti June usulca. "Ben de," diye onayladı Carlise.

"Dehşete düştüm," dedi Marlowe. "Bu adamın ne istediğini ya da gideceğimiz yere vardığımızda bize ne yapacağını bilmiyoruz."

"Burada kilitli olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Ya kaza yaparsa? Ya bu karavanı bir yerlerde bırakmaya karar verirse?" Carlise sordu.

"Ve bize ne su ne yiyecek ne de başka bir şey verdi," diye yakındı June.

"Adamlarımızın ne düşündüğü ve ne yaptığı konusunda endişeliyim. Şimdiye kadar çıldırmış olmalılar," dedi Carlise usulca.

Konuşmayı bıraktıklarında April sordu: "Bu kadar mı? Haydi, şimdi ne düşündüğünü söylemenin tam zamanı."

Karavanda sessizlik devam etti ve April derin bir nefes aldı. Sıra ondaydı. "Sizi bu işe bulaştırdığım için benden nefret etmenizden korkuyorum. June'un bebeğini doğuracağından korkuyorum ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Hiçbirinizin zarar görmesini istemiyorum ve o kadar açım ki başım dönüyor. Ama ne var biliyor musunuz? Her şey daha kötü olabilirdi."

Birisi homurdandı.

"Ciddiyim," diye ısrar etti April. "O Ryan denen pislik June'u ofiste vurabilirdi. Ya da yalnız olabilirdik. Sizin burada olmanız her şeyi daha iyi yapıyor. Kolay değil ama daha kolay. Biz akıllı kadınlarız. Bundan nasıl kurtulacağımızı bulabiliriz."

"Biz dört kişiyiz. Ya bir dahaki sefere arka kapıyı açtığında üzerine atlarsak?" Carlise sordu.

"Ya da belki dışarıya açılan paslı bir nokta falan bulabiliriz ve delikten bir kumaş parçası çıkarıp birine işaret vermeye çalışabiliriz?" Marlowe ekledi.

"Ve hepimiz ne beklememiz gerektiği hakkında yeterince bebek kitabı okuduk. Eğer bu çocuğu doğurursam, bana yardım edeceğiniz konusunda size güveniyorum. Bunu yapabiliriz," dedi June daha sert bir sesle.

April ağlamak istiyordu, arkadaşlarının korkularını yenmek için canla başla çalışmasına o kadar minnettardı ki.

"Kim bu adam?" Marlowe sordu. "Neden biz?"

"Ondan öğrendiğim kadarıyla, bizi almasının daha çok bizimkilerle ilgili olduğunu düşünüyorum," dedi April.

"Katılıyorum," dedi June. "Şimdiye kadar hepimizi vurmuş olabilirdi. Tecavüz edebilirdi. Bizi bu kutuya tıkıp sürmeye başlamaktan daha fazlasını yapabilirdi."

"Yine de bunun bir anlamı yok," dedi Carlise öfkeyle.

"Önceden bir şeyler ayarladıysa mantıklı," dedi June. "Adamlarımızı içeri çekecek bir şey mi?"

"Kahretsin," diye mırıldandı April. June haklıydı. Bu *gerçekten de mantıklıydı*. Ama asıl soru ... nerede?

"Neden peki?" Marlowe düşündü.

"Bunun bir önemi var mı?" Carlise kesin bir ifadeyle, "Fark eder mi?" dedi. "Belki Riggs ona yanlış baktı. Belki Liechtenstein kraliyet ailesinden nefret ediyordur. Ya da Bob alaycı bir şey söyledi, ya da JJ'in peşinde çünkü Jack'in Kerestecisi yüzünden iyi gitmeyen rakip bir ağaç işi var. Kaçırma dört

Kadınlar aşırıdır, bu yüzden nedeni ne olursa olsun, belli ki kendi kafasında haklı çıkarmış."

Haksız da sayılmazdı. April kendi kendine başını salladı. "Bu kapıyı açmasını sağlamalıyız," dedi kararlılıkla.

Marlowe sesinde bir titremeyle, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi.

"Ofise ilk geldiğinde ona yalvarmam hoşuna gidiyordu. Benden yapmamı istediği her şeye boyun eğdiğimde. Ben de aynı şeyi deneyebilirim. Bakalım ona yalvarmak işe yarayacak mı?"

"Gitmemize izin vermesi gibi mi?" June sordu.

"Bunu yapacağını hiç sanmıyorum," dedi April iç çekerek. "Ama siz haksız değildiniz. Burası berbat bir yer. Soğuk. Zemin çok sert ve o kova iğrenç. Bana güveniyor musunuz?"

Üç arkadaşı da hemen olumlu yanıt verince April'ın yüreği kabardı ve gözleri doldu. "Pekâlâ, sözcümüz ben olacağım. Kibirli biri ve her şeyi çözdüğünü sanıyor. Onunla konuşacağım ve bakalım bize yardım etmesi için onu ikna edebilecek miyim?"

"Dikkatli ol April," dedi Carlise. "Bunu sensiz yapamayız."

April uzandı ve arkadaşının bacağı olduğunu düşündüğü şeyi körlemesine okşadı. "Evet, yapabilirsiniz ve yapacaksınız da. Kocalarınız güçlü olmanıza ve onlar buraya gelene kadar dayanmanıza güveniyor."

"Gerçekten bizi bulacaklarını mı düşünüyorsun?" June sordu.

"Evet." Cevap veren Marlowe oldu. "Kendric beni Tayland'daki bir hapishaneden kaçırmayı başardı. Bizi bulmak ve Ryan denen adama bunu ödetmek? Çocuk oynucağı, özellikle de dört adamımız birlikte çalışacağı için."

"Haklısın," dedi June, bir an öncesine göre daha güçlü bir ses tonuyla.

"Evet, bizi bulacaklar," diye onayladı Carlise.

April, Jack'in sözde hatalarından bazılarını saydığı zamanı düşündü. Onu güvende tutmak için dünyayı yakıp yıkmaya nasıl yemin ettiğini. O zamanlar çok abartılı gelmişti ama ya şimdi?

Onu asker modunda hayal etmek ve Ryan denen o pisliği ona dokunduğuna pişman etmek kulağa oldukça harika geliyordu.

"Bu iş bizde kızlar," dedi April, arkadaşlarının bir şekilde kendilerini umutsuzluğa sürüklenmekten kurtarmış olmalarından dolayı rahatlamıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JJ hiç olmadığı kadar odaklanmıştı. Jack's Lumber'ın arka odasına girerken "Durum raporu," diye bağırdı. Orayı ana üs olarak kullanmaya karar vermişlerdi. Kadınlarına orada daha yakın hissediyorlardı, çünkü en son orada olduklarını biliyorlardı.

Artık akşam olmuştu, dışarısı karanlıktı ama kimse yorgun değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

"Polis şefi bazı arama ekipleri kurdu ama hepimiz biliyoruz ki buralarda hiçbir şey bulamayacaklar. Kadınlarımızı her kim kaçırdıysa çoktan gitmiştir," dedi Bob.

Cal, "Ailem kral ve kraliçeyle temasa geçti ve en iyi teknoloji uzmanları bunu kimin yapmış olabileceğine dair herhangi bir dijital iz bulup bulamayacaklarına bakıyorlar," dedi. "Ama daha da önemlisi, Şef Rutkey'in yardımı sayesinde, telefon şirketi nihayet telefonlarını pinglemek için çalışıyor. Her an bana geri dönebilirler."

"Tex'le konuştum. Çok kızmış. *Gerçekten çok* kızgın. Indianapolis'te yaşayan tanıdığı bir grup adamla temasa geçiyor," diye bilgi verdi Chappy.

"Kim bunlar ve nasıl yardımcı olabilirler?" JJ sordu.

"Emin değilim. Tek bildiğim Silverstone adında bir çekici şirketleri olduğu."

JJ'in içine bir öfke çöktü. İhtiyaç duydukları son şey kaynakları olmayan rastgele adamlardı. Sadece onları bilgilendirmek bile kadınlarını bulmak için ihtiyaç duydukları değerli zamandı.

"Vay anasını! Silverstone mu?" Bob sordu.

"Onları tanıyor musun?" JJ niyetinden biraz daha sert bir şekilde sordu.

"Benim de görevlerimde birlikte çalıştığım FBI bağlantısı Willis ile çalışıyorlardı. İşlerinin adından bahsetmedi, sadece bir grup eski Özel Ajanla çalıştığını söyledi.

Indiana'da çekici işi yapan askerler. Kötü adamları ortadan kaldırmak için sözleşmeli işler alıyorlardı."

"Suikastçılar mı?" Cal iki kaşını da kaldırarak sordu.

Bob başını sallayarak, "Görünüşe göre," dedi. "İnanılmaz şeylerden başka bir şey duymadım. Willis onları kaybettiği için çok üzgündü. Evlenip aile kurduktan sonra kontrat yapmayı bıraktılar. Artık tamamen yasallar, Silverstone'u işletiyorlar, ama onlar gerçek bir anlaşma."

JJ isteksizce başını salladı. Yanlarında eski bir Özel Kuvvetler ekibinin daha olması harika *olurdu*.

"Failin kim olduğuna dair bir ipucumuz var mı?" Bob sordu. "Kadınlarımız kimin elinde ve neden?"

"Şu anda bilinmiyor ama Tex üzerinde çalışıyor," dedi Chappy.

Ülkelerine hizmet ederken yaptıkları bazı şiddet içeren şeyler göz önüne alındığında, Tex kelimenin tam anlamıyla JJ'in geçmişlerini araştırmaktan endişe *duymadığı* tek kişiydi.

Tam o sırada Cal'in telefonu çaldı ve telefonu açıp hoparlöre verdi. "Callum Redmon," dedi.

"Bay Redmon, ben telefon şirketinden Alice, size geri dönüyorum."

"Ne öğrendiniz? Nerede o?" diye sordu lafı dolandırmadan.

"Görünüşe göre karınızın telefonu Kanada'da." Dört adam birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"Affedersiniz?" Cal kadına sordu.

"Şu anda Montreal'deki bir kuleden ping atıyor. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, uluslararası plana sahip değil, bunu etkinleştirmenize yardımcı olabilirim. İnanın bana, bu size yüzlerce dolar kazandıracak."

"Peki ya diğerleri?" Cal havladı, belli ki satış konuşmasıyla ilgilenmiyordu. "Onlar da Montreal'de mi?"

JJ kadının parmaklarının klavyede tıkırdadığını duyunca gerildi. "Hayır. Bana verdiğiniz diğer üç numara üç farklı yerde. Biri Boston'da, diğeri

Portland. Maine, yani Oregon değil." Kadın kendi esprisine güldü ama Cal esprisini takdir etmemiş gibi görününce hızla devam etti. "Ve son numara artık iletilmiyor, ama son ping Albany, New York yakınlarındaydı."

JJ'in aklı karıştı. Telefonlarının farklı yerlerde olması için aklına gelen tüm nedenler iyi değildi. Hem de hiç.

"Efendim?" Alice sordu. "Hâlâ orada mısınız? Eşinizin telefonundaki uluslararası planı etkinleştirmemi ister misiniz? Günlüğü sadece on dolar ve inanın bana, Kanada baz istasyonlarına dolaşım modunda erişmenin şu anki maliyetinden çok daha ucuz."

"Kapatın. Telefonu devre dışı bırakın," dedi Cal ve başka bir şey söylemeden telefonu kapatarak zavallı kadının konuşmasını kesti.

"Yani onları kim aldıysa ya telefonlarını başkasına vermiş ya da çalınmış," dedi Chappy.

"Öyle görünüyor," dedi Bob sıkıca.

JJ dudaklarını birbirine bastırdı. Kadınları telefonla takip etme olasılığı ortadan kalkmıştı. Tabii "İnsan tacirleri tarafından kaçırılmış olabilirler," dedi. "Farklı yerlere gidiyorlar."

Cal başını salladı. "Hayır, hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın?" JJ umutsuzca arkadaşına hak vermek isteyerek sordu. April'in kaçakçılık sektöründeki herhangi birinin eline geçtiği düşüncesi içini korku kapladı.

"Onları her kim götürdüyse *birlikte* götürmüş. Evet, bir yerde durup onları ayırmış olması da mümkün, ama ben çok hamile oldukları belli olan iki kadın ve

-alınma JJ- April gibi yaşlı bir kadın seks ticareti söz konusu olduğunda pek de olağan şüphelilerden sayılmaz."

Haksız da sayılmazdı. JJ başını salladı.

"O zaman kim? Ve neden?" Bob sordu.

"Şu anda bunun bir önemi yok. Onları her kim aldıysa öldü," diye homurdandı JJ. "Elimizde başka ne var? Video?"

"Henüz bulabildiğim bir şey yok," dedi Chappy. "İçerideki kameramız ön kapıya dönük, dışarıdaki ise Jack's Lumber'ın hemen önündeki sokağı çekiyor. Eğer araç caddeye çıktıysa, sağa dönüp kadrain dışına çıkmış olmalı, çünkü kameramızın önünden römorklu bir kamyon geçmedi."

"Kahretsin," dedi JJ, elini saçlarında gezdirerek. Newton'da yaşamak onu kayıtsızlaştırmıştı. Bu küçük kasabada nadiren suç işlenirdi ama daha iyi bilmeliydi - özellikle de başına gelenlerden sonra. Kendi arkadaşlarının kadınlarına. Arka kapıda bir kamera olmadığı için kendini suçluyordu. Bu aptalcaydı ve muhtemelen yaptığı en büyük hataydı.

"Peki ya diğer işletmeler?" Cal sordu. "Polis şefi onlarla görüşüyor."

"Bunun için zamanımız yok," dedi JJ, zamanın daraldığını iliklerine kadar hissederek. Kadınlarının nerede olduğunu *hemen* bulmaları gerekiyordu.

En iyi arkadaşlarının bakışları ona kilitlenmişti. Yön bulmak için ona bakıyorlardı. Ama JJ hayatında ilk kez ne yapacağını şaşırmıştı.

Her zaman bir planı vardı. Ekip lideriydi, görevler başarısız olduğunda diğerlerinin başvurduğu adamdı. Ama şu anda elinde hiçbir şey yoktu. Sanki kadınları hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Kalbi hızla çarptı ve içi paniğe kapıldı. Dışarıdan bakıldığında her zamanki gibi sakindi.

"Hiçbir şeyin yok mu?" Bob sonunda sordu. "Şu anda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" diye sertçe bağırdı. "April karın olmadığı için mi? Hamile olmadığı için mi?"

JJ'nin içinde öfke sert ve hızlı bir şekilde yükseldi, ama saldırmadı. Herhangi bir şekilde karşılık vermedi. Arkadaşının öfkesinin nereden geldiğini anlamıştı.

"Cidden, JJ, sen buzdan mı yapıldın?" Chappy sordu. "*April* dışarıda! Belki yaralı. Kesinlikle korktum. Biz

Sonunda birbiriniz için ne kadar önemli olduğunuzu kabul ettiğinizi düşünmüştük. Yanılıyor muyduk?"

JJ yine öfkelerinin korku, çaresizlik ve umutsuzluktan -JJ'in kendi içinde hissettiği her şeyden- kaynaklandığını biliyordu. Ve Chappy haksız değildi - buzla kaplanmıştı. Tüm bu duyguları içinde tutmanın tek yolu buydu. Kendini çok iyi tanıyordu. Eğer onları dışarı çıkarırsa, düşünemezdi. April ve diğerlerine hiç yardım edemezdi.

"June oğlumuzu doğurmaya hazır," dedi Cal, JJ'in o güne kadar duyduğu en acı dolu ses tonuyla. "Stres ne ona ne de çocuğumuza iyi gelir. Ya biz burada elimiz kolumuz bağlı dururken o doğuma girerse? Tanrı aşkına, *bize yardım edin!*" Sözlerini bitirdiğinde neredeyse bağırıyordu.

JJ doğruldu. Kan dolaşımında dolaşan adrenalinin etkisiyle elleri titriyordu. Korkularını ve hayal kırıklıklarını kendisine yönelttikleri için arkadaşlarından nefret etmiyordu. Takım lideri olarak görevi hep bu olmuştu. Soğukkanlılığını korumak, herkes için en iyi olan kararları vermek ve evet, gerektiğinde kum torbası olmak.

"Onları bulacağız," dedi tanımadığı bir sesle. Zehir, nefret ve kararlılık doluydu. "Cal, karın ve oğlun iyi olacak. Diğerleri onunla ilgilenecek. Chappy, Carlise akıllı ve istikrarlı biri. Bob, Marlowe'un başına gelmeyen kalmadı ama işler umutsuz görüldüğünde o yine de senin arkanda durdu. Ve benim April'im hepsini bir arada tutacak olan yapıştırıcı.

"Dayanıyorlar. *Bizim* için. Ve biz onları yüzüstü bırakmayacağız. Onlara sahip olan kişi hayatının en büyük hatasını yaptı. Bizimle olan sorunu ne olursa olsun, peşini bırakmalıydı. Çünkü şimdi çok acı verici bir şekilde ölecek. Sözlerimi bir kenara yazın, onları bulacağız. Ve bulduğumuzda, onların kaçırılmasında parmağı olan herkes bunun bedelini ödeyecek.

"Umursamama konusuna gelince. Umursuyorum," dedi JJ.
"Umursadığımı biliyorsun. Ama bunu içimde tutuyorum. Kendimi korkularıma kaptıramam. I

April'in ne kadar korktuğunu düşünemiyorum. Ne kadar endişeli olması gerektiğini. Yaralı olup olmadığını. Yerdeki kanın kime ait olduğunu. Eğer bunu yaparsam, kendimi kaybederim ve onlara hiç yardım edemem.

"Yani siz kızabilirsiniz. Bağırıp çağırabilir, yumruk atabilir, bir şeyler fırlatabilirsiniz. Bu ofisi ve içindeki her şeyi yok etmeniz umurumda değil. Hepimiz için bir arada tutmaya devam edeceğim. İstersen benden nefret et, ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ben yine de kadını bulacağım ve onun saçının teline zarar veren herkesi parçalayacağım."

İlk sözleri üzerine takım arkadaşları kıpırdamamıştı. Şimdi ise takdir ve suçluluk karışımı bir duyguyla ona bakıyorlardı. Sonunda Chappy sessizce konuştu. "Senden bir an bile şüphe ettiğim için özür dilerim. Hepimiz senin kim olduğunu biliyoruz. Hayatımızı birden fazla kez kurtardın ve kimsenin yaşamaması gereken durumları atlatmamızı sağladın."

"Ben de özür dilerim," dedi Cal ona. "Ben sadece June için o kadar endişeleniyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum!"

"Haklısın. Kadınlarımız sandığımızdan çok daha güçlü. Sadece bir ipucuna ihtiyacımız var! En küçük bir kırıntıda bile peşlerine düşeceğiz," dedi Bob.

"Aynen öyle," dedi JJ başını sallayarak.

Chappy yanına geldi ve elini omzuna koydu. Arkadaşının elinin ağırlığı önemsizdi ama arkasındaki destek ve anlam ölçülemezdi. Cal yaklaştı ve bir elini diğer omzuna koydu. Ardından Bob önden ilerleyerek kollarını Chappy ve Cal'in omuzlarına doladı ve hepsini tek bir kucakta sardı.

Kimse tek kelime etmedi ama adamların birbirlerine verdikleri destek onları canlandırdı. Onlara güç verdi.

JJ bu adamları seviyordu. Kelimenin tam anlamıyla onlar için ölebilirdi, tıpkı eşleri için ölebileceği gibi. İşlerin o noktaya gelmemesi için uzun uzun dua etti. Bir şekilde şanslarının yaver gitmesi ve kadınları sağ salım ve üzerlerinde tek bir çizik bile olmadan bulmaları için.

Ama içgüdüsel olarak, hayatlarının savaşının onlara bağlı olduğunu biliyordu. Savaş esiri olarak yaşadıkları, kadınlarını geri almanın yanında çocuk oyuncağı gibi kalacaktı. Bu önemli değildi. Bu kadar uzun süre ve bu kadar sıkı eğitim görmemişler, gördüklerini ve yaptıklarını yapmamışlar, cehennemi yaşamamışlar, sadece her şeye değen insanları kaybetmemişlerdi.

Güçlü ol April. Senin için geliyoruz.

Kelimeler kafasının içinde sessizdi ama JJ'in onları yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. April'in onu bulacağını bildiğinden hiç şüphesi yoktu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Karavanın arka tarafından gelen kazıma sesini duyduklarında kadınlar muhtemelen bir saat daha birbirlerine sokulmuşlardı.

April doğruldu ve fısıldayarak, "Unutma, liderliği bana bırak," dedi.

Carlise ona yumuşak bir sesle "İyi şanslar," dedi. "Yapabilirsin," diye cesaretlendirdi Marlowe. "Sana güveniyoruz," diye ekledi June.

April'ın kalbi göğsünde üç kez atıyordu. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kapıyı açmak üzere olan kişi Ryan olabilirdi. Ya da onları sattığı biri olabilirdi. Evet, kendilerini içinde bulabilecekleri tüm senaryoları kesinlikle düşünmüştü ve bunlardan biri de seks ticaretine satılmaktı.

Dışarıda her kim varsa, tamamen korkak ve uysal görünen dört kadın bulacaktı. Silahları olmadığı sürece savaşmak onların yararına değildi. April gerçekten ama *gerçekten* kapıda beliren herkesin gözlerini oymak istese de derin bir nefes aldı ve kendine sabırlı olmasını söyledi. Onları kaçıranı alt etmek için elinden geleni yapmasını söyledi.

Kapı açıldı ve dışarısı karanlık olmasına rağmen, uzaktaki bir sokak lambası April'ın hassas gözleri için hâlâ çok fazlaydı. O kadar uzun süredir tamamen karanlıktaydılar ki, en küçük bir ışık bile April'ın irkilmesine neden oluyordu.

April gözlerini kısarak karavanın kapısını açanın gerçekten de Ryan olduğunu gördü. Arkasında görebildiği tek şey ağaçlardı. Her nerededir durduysa, kapıyı açtığında içeride ne olduğunu kimse görmesin diye karavanı geri çekmişti.

"Lütfen," diye yalvardı April toplayabildiği en acıklı sesle. "Hiç suyunuz var mı?"

"Neden sana bir şey vereyim ki?" diye sordu Ryan.

Şimdi gerçekten burnuna bir yumruk atmak istiyordu, ama kendini başını eğmeye ve ses tonunu nötr tutmaya zorladı. "Biz iyiydik. Hiç gürültü yapmadık. Tek istediğimiz içecek bir şeyler. *Lütfen*." Ağırdan alıyordu ama işe yarayacağını umuyordu.

Ryan onu şaşırtarak, "Buraya gel," dedi.

April başını kaldırıp baktığında Ryan'ın kendisini işaret ettiğini gördü. İsteksizce karavanın soğuk zemininde ilerledi ve kapıdan birkaç adım uzakta durdu.

Ryan karavanın kenarını işaret ederken, "Buraya," diye emretti.

April bir an tereddüt etti. Bu pisliğe daha fazla yaklaşmak istemiyordu. Oyalamaya çalışarak ona baktı, ilk kez onu gerçekten inceliyordu. İlk başta fark ettiğinden çok daha gençti. En fazla yirmi bir ya da yirmi iki yaşındaydı ama hâlâ ergenlik çağında olması da mümkündü. Koyu renk saçları ve saat beş yönünde gölgesi vardı. Loş ışıkta gözleri boş siyah küreler gibi görünüyordu. Şu anki kot pantolonu ve tişörtüyle hemen hemen her yere uyum sağlayabilirdi, ama ...

April onun Amerikalı olduğunu düşünmüyordu. Saçlarını diğer pek çok genç erkeğe benzeyecek şekilde kestirmişti ve kıyafetleri de yaşına uygundu. Ama her ne kadar saklamaya çalışsa da, sözleri hafif aksanlıydı.

"*Buraya* gel dedim April," diye tekrarladı Ryan, sesi sinirli çıkıyordu.

April hiç düşünmeden öne doğru kaydı. "Su ister misin?" diye sordu Ryan.

"Evet. Lütfen."

"Ve yiyecek?"

"Çok makbule geçer," dedi ona. "Burası leş gibi kokuyor," dedi Ryan.

"Kovayı boşaltmama izin verirsen daha iyi kokar," dedi April.

"Peki. Boşalt."

April bir dakika boyunca ona baktı, hiç telaşlanmadan kabul etmesine şaşırmıştı. Aynı zamanda çok da temkinliydi. Adam bu sözde iyiliğinin karşılığında ne isteyecekti?

"Komiklik yok. Aptalca bir şey yaparsan hiç tereddüt etmeden birini vururum," dedi.

İşte o zaman April adamın elindeki tanıdık silahı gördü. Daha önce fark etmemişti. Çabucak başını salladı. "Komiklik yok. Söz veriyorum."

Döndü ve sürünerek diğerlerine ve karavanın arka köşesine sabitlenmiş olan kovaya doğru ilerledi. Kovayı yerinde tutan bungee kordonunu çözdü, Ryan'ın boğazını sarmak ve onu boğmak için kullanmayı kısa bir süre hayal etti.

Karavanın kenarına doğru kaydı ve Ryan bir adım geri çekildi. Büyük bir adım değildi; April'in bacaklarını uzatıp ayakta durmasına yetecek kadar. Gerinmek, dik durmak çok iyi hissettirdi ama hemen karavana en yakın ağaca doğru ilerledi ve çöp kovasını boşalttı.

April başını kıpırdatmadan etrafına bakındı ve bir mola yerine benzeyen bir yerde olduklarını gördü. Muhtemelen eyaletler arası yolda seyahat ettikleri konusunda haklıydı. Ryan bütün kamyonların olduğu arka tarafa park etmişti. Kamyon jeneratörlerinin gürültüsü pek çok gürültüyü maskeleyebilirdi ve kamyoncular uyuyorsa zaten bağırıklarını kimse duymayabilirdi.

Hızla römorka geri döndü ve emir beklemeden içeri tırmandı. Kovayı diğer kadınlara doğru itti ve kaçırana yüzleşmek için geri döndü. "Teşekkür ederim," dedi, kelimeler dilinde asit gibi hissetmesine rağmen.

Ryan kendini beğenmiş bir tavırla, "Çok uyumlu," dedi. Sonra hızla karavana doğru eğilip April'in bileğini yakalayarak onu kendine doğru çekti.

April geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Yüzüne yumruk atmamak için kendini zor tuttu. Onun yerine, kendisini karavandan dışarı sürüklemesine izin verdi. Adam tek eliyle kapıları çarparak kapattı ve arkadaşlarını tekrar içeri kilitledi. İlk defa damarlarında gerçek bir korku dolaşmıyordu. Şimdi ona ne yapacaktı? Onu öldürecek miydi? Kamyon durağının arka köşesinde onlarla buluşması için bağlantı kurduğu bir seri katile mi verecekti?

Kolunu adamın elinden çekmeye çalıştı ama adam parmaklarıyla bileğini sıkıca kavradı. Onu siyah kamyonetin yolcu tarafına sürükledi ve "Bin" diye emretti.

Adam bileğini bırakmadı ve April yavaşça onun dediğini yaptı.

April koltuğa oturdu ve Ryan'ın bir dizi kelepçe çıkarıp bir ucunu bileğine, diğer ucunu da tutamağa hızla takmasını dehşet içinde izledi. Sonra gülümsedi. April'ı ayak parmaklarına kadar korkutan memnun bir sırıtış. Kapıyı çarptı, sürücü tarafına doğru yürüdü, arabaya bindi ve anahtarı çevirdi. Hızla park yerinden çıktı ve çıkışa, otoyola doğru yöneldi.

April'ın başı döndü. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Arkadaşları hâlâ arkada, o acımasız çelik zeminde muhtemelen donmak üzereyken rahat koltukta oturduğu için kendini suçlu hissediyordu. Ryan kaloriferi de kısmıştı, bu yüzden taksinin içi sıcacıktı.

Bir süre sonra, "Burada oturmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Bu kadar kibar olman hoşuma gidiyor," dedi Ryan.

April bu adamı konuşturması gerektiğini biliyordu. Onları nereye götürdüğünü ve en başta neden kaçırdığını anlamaya çalışması gerektiğini biliyordu ama zihni bir anda bomboğ kalmıştı. Ne söyleyeceğinden ya da ne soracağından emin değildi.

Yeşil bir tabelaya yaklaşmalarını izledi. Sürücülere Syracuse'dan yaklaşık yüz yirmi mil uzakta olduklarını bildiriyordu. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Newton'dan Albany'ye yaklaşık beş saat sürüyordu ve

Eyaletler arası yolda, büyük şehre doğru gidiyor olmalıydılar ama sanki çok daha uzun süredir o karavanda kilitli kalmışlar gibi hissediyorlardı. Aslında muhtemelen öyleydi de. Ryan birkaç yerde durmuştu.

Yani batıya doğru gidiyorlardı. Kibar ve uysal olmak ona bazı yararlı bilgiler kazandırmıştı. Bu da bir başlangıçtı.

"Yemek ve su ister misin?" Ryan durup dururken April'i korkutarak tekrar sordu.

"Evet, lütfen." Sesindeki titremeyi taklit etmesine gerek yoktu.

Ryan aralarındaki çantaya başıyla işaret etti. "Biraz önce durup yemek aldım. Benim yemediklerimi alabilirsin."

April öğürmek istedi ama kendini kontrol etti ve fast-food poşetini çekip içine baktı. Poşetin dibinde paketlenmiş birkaç lokma hamburger ve birkaç patates kızartması vardı. Soğuk ve ıslaktılar ama April yine de uzanıp onları aldı. Onları mideye indirdi ve "Peki ya su?" diye sordu.

Ryan başıyla bardak tutucudaki içeceği işaret etti. "Biraz da buz var."

Bu adam tam bir pislikti. Sanki bir tür köpekmiş gibi ona yemek artıklarını yediriyordu. Ama aklından geçenlerin hiçbirinin yüzüne yansımaya izin vermedi.

Hamburgerin geri kalanını yedi ve bardağı yukarı kaldırarak dibindeki erimiş suyu höpürdeterek içti. Onun kullandığı pipeti kullanmasına imkân yoktu. Bu konuda çizgiyi çekti.

Ağızına bir küp aldı ve erimiş buzun boğazından aşağı inerken verdiği his neredeyse üzücüydü.

"Arkadaşlarım da susadı ve acıktı," dedi usulca. "Ve üşüyorlar. Battaniye gibi bir şeyiniz var mı?"

"Tıpkı bir kadın gibi. Onlara bir mil verirsin ve onlar bir inç isterler."

April kucağındaki ellerine baktı ve tanıdık bir deyişi nasıl da karıştırdığına gülümsemeyi reddetti. Bu, onun aslen ABD'li olmadığını düşünmesine neden olan bir başka şeydi.

"Sanırım sen de Jackson'ı aramak istiyorsun, değil mi?"

April'in bağı döndü ve gözlerini Ryan'a dikti. Bu bir tuzak mıydı? Jack'le konuşma olasılığı yüzünden ona işkence mi ediyordu? Muhtemelen. Ama kendini fısıldamaktan alıkoymadı, "Tanrım. Evet. Lütfen!"

"Hangisini daha çok istiyorsun? Jackson'la konuşmayı mı? Yoksa arkadaşların için yiyecek, su ve battaniye mi?"

April'in zihni döndü. Kahretsin, Jack'le konuşmayı şu anda dünyadaki her şeyden daha çok istiyordu. Eğer konuşursa, ona nerede olduklarına dair bazı ipuçları verebilirdi. Batıya doğru gittikleri, Ryan'ın kamyonetinin siyah olduğu ya da bir römork çektiği gibi.

Ama Ryan muhtemelen onunla dalga geçiyordu. Jack'i aramasına izin vermeyecekti. *O kadar* aptal değildi. Ve sonuçta, arkadaşlarının ihtiyaçlarını inkâr edemezdi.

Her ne kadar canı yansa da sonunda, "Yiyecek, su ve battaniye," dedi.

Ryan güldü. Kıkırdadı, gerçekten. "Çok sadıksın," diye alay etti. "Diğer sürtüklere onlar yerine siki seçtiğini söylemek için sabırsızlanıyordum."

April olabildiğince hareketsiz oturdu. "Yani durup onlara yemek falan mı getireceksin?" diye sordu çekingen bir tavırla.

"Durmama gerek yok. Arkadaş," dedi Ryan omzunun üzerinden işaret ederek.

April dönerek arka koltuğa baktı ve büyük bir karton kutu gördü. Yanlarından geçtikleri sokak lambalarından içinde ne olduğunu görebiliyordu ve öfkesi onu boğmak üzereydi. Başından beri erzağı vardı. Başlangıçta onları karavana koyabilirdi! Bunun yerine, ona ve arkadaşlarına işkence etmekten zevk alıyordu.

Bu adamdan nefret ediyordu. Ondan *nefret* ediyordu.

Ama önemli değildi. Onun oyununu oynamak zorundaydı. Akıllı olmak zorundaydı.

"Çok teşekkür ederim," diye nefes aldı, hem şaşkın hem de itaatkâr görünmeye çalışarak.

Arabayı birkaç dakika sessizce sürdüler ve April ona ne zaman durup eşyaları karavana taşıyabileceklerini sormak için can atıyordu ama dudaklarını birbirine bastırdı.

"Arka koltukta beyaz bir çanta var. Onu al."

April tekrar döndüğünde küçük çantayı gördü. Ona uzandı ama sağ bileği kapıya kelepçeli olduğu için yeterince uzanamadı. "Uzanamam."

Ryan omuz silkti. "Oh iyi. Orada Jackson'ı araman için kullanmana izin vereceğim bir telefon var. Ama eğer ulaşamazsan ..." Sesi kesildi.

April onun yalan söylediğinden emindi ama ya söylemiyorsa? Tuhaf davranıyordu. Yaptığı her şeyin planının bir parçası olduğuna dair bir his vardı içinde. Adamlarla oynadığı acımasız oyunda sadece bir piyondur. Ama öyle olsun. Eğer bir piyonsa, kendisinden bekleneni yapacaktı -şimdilik.

Kıçını koltuktan kaldırdı ve bir kez daha beyaz çantaya uzandı. Kelepçe bileğini acıyla çekiyordu ama sol elinin parmakları çantaya değdi. Neredeyse yakalamıştı.

Ryan aniden direksiyonu sola kırdı ve kelepçe bileğine saplanınca April acı içinde haykırdı. Çanta koltuktan yere düştü.

Ryan kahkahalarla güldü. "Tüh, özür dilerim," dedi samimiyetsizce. "Neredeyse sen de alacaktın, değil mi?"

Neredeyse ona siktirip gitmesini söyleyecekti ama son anda kendini durdurdu. Yanındaki adama karşı kalbinde taşıdığı nefret neredeyse korkutucuydu. Hayatını nazik bir şekilde yaşamaya çalışıyordu. İnsanların kimsenin bilmediği şeyleri vardı. Bu yüzden herkese şüpheyi yaklaştırmaya çalıştı. Ama Ryan'da kurtarıcı bir şey bulamamıştı. June'a iki kez vurmuş ve Marlowe'u tekmelemişti. April'a yiyecek ve içecek bir şeyler vermişti ama bunlar onun döküntüleriydi. Ona ve diğer kadınlara battaniye ve yiyecek almış ama sadece kendisinin bildiği nedenlerden ötürü bunları saklamıştı.

Ve şimdi de Jack'le konuşabildiği için onunla alay ediyordu. Ona işkence ediyordu.

April'in içinde kararlılık yükseldi. Kazanamayacaktı. Onun ağladığını görerek tatmin olamayacaktı.

Kolunu uzatabildiği kadar uzattı ve sağ bileğindeki acıdan neredeyse inleyecekti ama parmakları beyaz çantayı gerçekten kavradığında buna değdi. Sıkıca kavradı ve koltuğa geri oturdu.

"Aldın işte. İyi iş çıkardın," dedi Ryan. Yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı.

April sağ bileğine baktı ve irkildi. Bileği kanıyordu. Çelik derisini kesmişti ama başarmıştı. Aptal çantayı almıştı.

"Ne kontrol ama," diye söylendi Ryan. "Tek bir gözyaşı bile yok. Hadi, içine bak. Bakmak için can attığını biliyorum."

Beyaz çantayı açtı ve dibinde duran küçük siyah kapaklı telefona inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Lanet olsun, *gerçekten* Jack'i aramasına izin mi verecekti?

"Evet, bu bir telefon," dedi adam, sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi. "Ve iyi bir kız olduğun için Jackson'ı aramana izin vereceğim. Ama sadece iki dakikan var. Anladın mı?"

"Evet, efendim," dedi kız, kibar bir terim düşünmeden ağzından çıkıvermişti. Hâlâ Ryan'ın çantayı elinden çekip alacağından ve pencereden aşağı atacağından korkuyor, Ryan'ın gerçekten yardım çağırmasına izin vereceğini düşünerek saflığına gülüyordu.

"Ve kurallar var," diye devam etti Ryan. "Ona ne sürdüğümü söylemene izin yok. Ya da karavan hakkında. Ona istediğin diğer ipuçlarını verebilirsin. Bakalım onları çözecek kadar zeki mi?"

April'in aklı karıştı. İpuçları mı? Kelime oyunlarında iyi değildi. Jack'le de özel şakalar ya da imalar yapacak kadar uzun süredir birlikte değillerdi. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!* "Ona adını söyleyebilir miyim?"

Ryan omuz silkerek, "Elbette," dedi.

April hâlâ G pheliydi ama Jack'le konuğma d Ğ ncesi Ryan'ın neden bu kadar cömert davrandığını merak etmesini engelleyecek kadar ağır basıyordu.

"Kızlar hakkında mı? Onlar hakkında konuşabilir miyim?" diye sordu, Ryan'ı kızdıracak bir Ŗey söyleme riskini almak istemiyordu.

"Evet."

"Bizi nereye götürdüğünü ona söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Ryan'ın gülümsemesi büyüdü. "Sizi nereye götürüyorum?"

"Bilmiyorum. Bana söylemeni umuyordum, böylece Jack'e söyleyebilirdim."

Ryan baŖını geriye attı ve bir kez daha güldü. "O kadar da kırık değil, ha?" diye sordu, hâlâ gülerek. "Colorado. Colorado'ya gidiyoruz," dedi kendini kontrol edebildiğinde.

April ona bunu gerçekten söylediği için Ŗok olmuŖtı. Elbette yalan söylüyor olabilirdi ve muhtemelen de söylüyordu. Her an güneye dönüp Meksika'ya falan gidebilirdi ama nedense April ona inanmıŖtı. Belki de bu oyundan çok keyif aldığı içindir.

"Einstein ne demiŖti? Her eylemin zıt ve eŖit bir tepkisi vardır? Eylemlerin sonuçları vardır. Bu onun. Ve takımının."

Ryan'ın neyi kastettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aklına ilk gelen, Newton'un üçüncü yasaını okuduğu oldu, Einstein'ın bulduğu bir Ŗey değil. Bunun hemen ardından -tıpkı d Ŗ nd Ė  gibi- bu kaçırma olayının kendisiyle ya da diğer kadınlarla ilgili olmadığı apaçık ortadaydı. Jack ve ekibiyle ilgiliydi.

Kalbi göğsünde sertçe çarptı. Birden Jack'i aramak istemedi. Ryan'ın planladığı Ŗeye onu da bulaŖtırmak istemiyordu.

"Biz yemiz," diye fısıldadı dehŖetle.

Ryan ona baktı. "Akıllı olduğunu biliyordum," dedi. Sonra yüzü sertleŖti. "İki dakika. Ve kuralları unutma. EĞer onları  iğnerseniz, Colorado'ya varana kadar kimse bir Ŗey yiyip içmeyecek ve hepiniz donarak  lebilirsiniz, umurumda değil."

April onun dalga geçmeyi bıraktığını anlayabiliyordu. Colorado onun son oyunuydu. Onunla uğraşmak sadece eğlencenin bir parçasıydı.

Çantaya uzanıp cep telefonunu çıkarırken elleri titredi. Hafızasının ve onunla birlikte Jack'in telefon numarasının geri gelmesine son derece minnettardı. Çoğu insan artık sevdiklerinin numaralarını ezberleme zahmetine girmiyordu; onları aramak için bir tuşa basmak yeterliyken buna gerek yoktu. Ama o her zaman biraz eski kafalı olmuştu ve şimdi bunun için çok minnettardı.

Telefonu çevirip açtı ve bunun muhtemelen izi sürülemeyen şeylerden biri olduğunu fark etti. Uyuşturucu satıcılarının ve diğer suçluların bolca sahip olduğu türden. Derin bir nefes alarak yavaşça Jack'in numarasını çevirdi ve bunu berbat etmemesi için çok uzun zamandır dua ettiğini hatırladığından daha çok dua etti. Jack cevap versin diye. Neler olduğunu ve nerede olduklarını anlaması için. Ve telefon konuşması onu ve diğerlerini öldürtmeyecekti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ellerinde hiçbir şey yoktu.

İpucu yok.

İpucu yok.

Görüntü yok.

Onları kadınlara götürecek hiçbir şey yoktu.

JJ'in tüyleri diken diken oldu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir şeylerin kırılması gerekiyordu. Her zaman olduğu gibi. April ve diğerleri trajik istatistikler *olmayacaktı*. Hiçbir şüpheli olmadan ortadan kaybolan ve cesetleri asla bulunamayan kadınlar.

Hayır, dört kadın, kaçırılan kişi bir şey istemeden kaçırılmadı. Para, intikam, seks, güç.

-Bir şey.

Sustu. İntikam.

Kadınların kaybolduğunu öğrendikten sonraki saatler içinde fidye için bir telefon almamışlardı, bu yüzden belki de bu ihtimal ortadan kalkabilirdi. Kadınları kaçırılan her kimse seks istemiş ya da onları seks için satmak istemiş olabilirdi ama üç hamile kadın pek de ideal hedefler sayılmazdı. Güç hâlâ bir seçenektir ... ama büyük olasılıkla başka bir şeyle birlikte. İntikam gibi.

Bu olmalı. Geçmişlerinden biri bir şey kanıtlamaya çalışıyordu. Onlardan öç almaya. Onları bir tuzağa çekmeye.

JJ döndü ve ağzından kaçırıldı, "İntikam."

Diğer çocuklar yaptıkları işten başlarını kaldırıp baktılar - volta atıyorlar, yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi için interneti araştırıyorlar, çaresizce boşluğa bakıyorlardı.

"Ne?" Chappy sordu.

"İntikam. Onları kim aldıysa bizden bir şeylerin intikamını almak için almış."

Bob homurdandı. "Bu şüphelilerin sayısını tam olarak azaltmıyor," dedi ciddi bir sesle. "Pek çok teröristi ve diğer kötü adamları kızdırdık."

"Ama neden şimdi? Aktif olmamızın üzerinden yıllar geçti," diye karşı çıktı Cal.

JJ cevap vermek için ağzını açmıştı ki telefonu çaldı. Yanındaki masanın üzerinde duruyordu ve telefonu açtı.

Arayan "bilinmeyen" biriydi.

Adrenalini tavan yaptı. Aramayı kaydetmek için telefonun bir düğmesine bastı ve cevap verdi. "Alo?"

"Jack? Benim."

JJ kendini uzun, karanlık bir tünele girmiş gibi hissetti. Görüşü yanlardan bulanıklaştı ve bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken önünde durduğu sandalyeye yığıldı.

"April?" diye sordu, beyninin şimdi ona oyun oynayıp oynamadığından emin değildi.

"Benim. İyiyim," dedi çabucak. "Sadece iki dakikam var, o yüzden dinlemen gerek. Dinliyor musun?"

"Evet, bebeğim. Dinliyorum."

Sevgi sözcükleri karşısında nefesinin kesildiğini duydu ama derin bir nefes alıp devam etti. "Biz iyiyiz. Hepimiz iyiyiz. Hepimiz birlikteyiz. Yiyecek ve su bulacağız, o yüzden çocuklara endişelenmemelerini söyle."

"Bunun imkânsız olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," dedi JJ.

"Biliyorum ama birlikteyiz ve dayanıyoruz. Birlikte izlediğimiz gün batımını hatırlıyor musun? Ne kadar güzeldi ve güneş ne kadar hızlı kayboluyordu?"

JJ onun neden bahsettiğini bilmiyordu ama hemen "Evet" dedi.

"Güzel. Adı Ryan. Ryan Johnson. Sana anlatabileceğimi söyledi."

JJ, telefonu hoparlörde olduğu için etrafında toplanmış olan diğerlerine baktı. Gözlerindeki şaşkınlıktan bu ismi onların da tanımadığı anlaşıyordu.

"Neredesin sen? Seni nereye götürüyor?" JJ ona söyleyebileceğini sanmıyordu ama sormadan da edemezdi.

"Colorado dedi," dedi April. "Balık tutmaya gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Solucanlara dokunmayı reddettiğimde bana gülmüştün. Kıvrınma şekilleri hoşuma gitmemiştir. O kancayı vücutlarına sokmak yanlış geliyordu. Solucanlar olmadan balık olmayacağını söylemiştin. Bu beni daha iyi hissettirmedi."

Kadının ona bir tür ipucu vermeye çalıştığından emindi. Ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. "Çok sevimliydin," diye mırıldandı JJ. Birlikte *hiç* balığa çıkmadıklarını o da en az onun kadar biliyordu.

"Eve döndüğümde o tatile çıkacağımıza söz ver," dedi ısrarla.

"Hangisi?" JJ endişeyle sordu.

"Denizaşırı olan. Beni Mısır'daki Büyük Piramit'i görmeye götüreceğine söz vermiştin. Deveye binmek istiyorum. Hatırladın mı?"

"Evet."

"Seni seviyorum, Jack. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Seninle tekrar kucaklaşmak, televizyon seyrederken Fig Newtons yemek için. Ve unutma, ne olursa olsun üçüncüyü benim almam bir kanun."

Derin bir ses arka planda bir şeyler söyledi ve JJ bunun "Zaman doldu" gibi bir şey olduğunu düşündü.

"April?" JJ sordu. "Senin için geliyoruz! Dayan."

Ama cevap gelmedi. Hat sessizdi. Ya telefonu kapatmıştı ya da biri telefonu elinden almıştı.

JJ telefonunu o kadar sert sıktı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Ayağa kalkıp telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak istedi ama bunu yaparsa April ona bir daha ulaşamayacaktı.

Cal elini omzuna koyarak, "Nefes al, JJ," dedi.

JJ'in ilk dürtüsü onu fırlatıp atmak oldu. Birinin ağzını burnunu kırmak istiyordu. Ama bunun yerine derin bir nefes aldı ve kadının ona ne anlatmaya çalıştığını anlamak için ihtiyaç duyduğu sakinliğe ulaştı.

"April tam bir dahi," dedi Cal.

JJ ona bakmak için başını kaldırdı. "Az önce bize bir sürü ipucu verdi."

"Ne demek istediğini biliyor musun?" JJ ısrarla sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ama yaptığı şeyin bu olduğunu biliyorum. Söylediği her şey ipucu olamayacak kadar rastlantısaldı. Sadece onları deşifre etmemiz gerekiyor."

JJ bir nefes daha aldı. Arkadaşı haklıydı. Ona söylediği şeylerin yarısını anlamamıştı: balığa çıkmamışlardı ya da denizaşırı bir seyahatten bahsetmemişlerdi, bu yüzden bunlar ipucu olmalıydı. Ve eğer kadınları bulacaklarsa, onları çözmeleri gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

"Ryan Johnson," dedi Chappy. "Adamın adının gerçekten bu olduğunu düşünüyor muyuz?"

Bob, JJ'in yanına otururken başını sallayarak, "İmkânı yok," dedi. "Bu çok yaygın. Uydurma olmalı."

Cal başını salladı. "Bu yüzden muhtemelen kızın bize anlatmasını sorun etmedi."

"Yani çıkmaz sokak. Devam edelim," dedi JJ, sehpadan bir kâğıt parçası alıp üstüne Ryan Johnson adını yazdıktan sonra bir çizgi çekti.

"Colorado'ya gittiklerini bilmek iyi bir şey. Gerçekten iyi, ama bunun gerçekten varış noktaları olduğuna güvenebilir miyiz?" Cal sordu.

JJ hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Hiçbir fikrim yok."

"Neden bize bunu söylemesine izin versin ki?" Bob sordu.

"Çünkü bilmemizi istiyor. Onu takip etmemizi istiyor," diye tahmin etti Chappy.

JJ bunu düşündü ve muhtemelen böyle olduğunu isteksizce kabul etti.

"Oraya varmadan önce onları yolda yakalayabilir miyiz? Yani buradan Colorado'ya gitmek için pek fazla yol yok," dedi Bob.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Colorado'nun *neresine* gittiklerini bilmiyoruz. 90 numaralı eyaletler arası yola girip kestirmeden gidebilir, 80'e, 70'e ya da güneye inip 40'a atlayabilir ve

New Mexico'ya vardığında kuzeye gidecek," dedi Chappy tiksintiyle.

JJ paniklememek için elinden geleni yaptı. April ve diğerlerinin kaçırılan kişinin pençesinde gereğinden bir saniye daha fazla kaldığını düşünmek istemiyordu ama onları eyaletler arası geniş ağda nasıl bulacağından da emin değildi.

"Lanet olsun!" Cal küfrederek yakındaki bir katlanır sandalyeyi tekmeledi. Sandalye geriye doğru uçu ve normalde sessiz olan ofiste müstehcen bir ses çıkardı.

"Aramayı tekrar oynat," dedi Chappy acımasızca. "April bir sürü başka şey söyledi. Eğer bize ipuçları veriyorsa, onları çözmemiz gerekecek."

JJ bir düğmeye bastı ve kısa süre sonra April'ın stresli sesi bir kez daha etraflarındaki havayı doldurdu. Onun ne kadar korktuğunu duymak fiziksel olarak canını yakıyordu ama aynı zamanda sakin kalmaya çalıştığı için olabildiğince gururluydu.

"Bu balık tutma olayı da ne?" Bob sordu, kaşları çatılmış bir halde dikkatle telefona bakıyordu, sanki sadece bu bile April'ın ne anlatmaya çalıştığını anlamasına yardımcı olacakmış gibi.

"Solucanlar mı? Buralarda bildiği bir balık tutma yeri var mı?" Chappy sordu.

"Kanca?" Bob ekledi.

JJ gözlerini kapadı ve konsantre oldu. En son balığa çıktığı zamanı, her bir solucanı nasıl seçtiğini, oltayı her attığında çıkmamaları için kancaya nasıl düzgün taktığını düşündü ve sonra aklına geldi.

"Oltaya yem takmaktan bahsediyor," diye ağzından kaçırdı JJ. "Solucanlar yemdir."

Chappy başını salladı. "Onları kaçırılan kişinin kadınları yem olarak kullandığı konusunda bizi uyarıyor."

April'ın gittiğini öğrendiğinden beri ilk kez JJ'nin içinde bir umut yeşermeye başlamıştı. Hayır, April'ın kadınların yem olduğunu söylemesi onları bulmak için kullanabilecekleri bir şey değildi ama bu, onları kaçırılan kişinin onları satmak ya da tecavüz edip işkence etmek gibi daha alçakça bir amaçla kaçırmamış olabileceği anlamına geliyordu.

"Yani Colorado'ya gidiyorlar ve bu Ryan Johnson denen adam da bizi takip etmemizi istiyor. ." diye düşündü Bob.

"Mısır mı?" Cal sordu. "Bize onun Mısırlı olduğunu düşündüğünü mü söylemeye çalışıyordu?"

JJ bunu bir an için düşündü. "Belki de," diye çekingen bir tavır takındı. "Bize onun Amerikalı olduğunu düşünmediğini söylemeye çalışıyor olabilir. Uyuğu belirleme konusunda ne kadar tecrübeli olduğundan emin değilim."

"Tabii ona bir şey söylemediyse," diye itiraz etti Bob.

"Yani Ryan Johnson uydurma bir isim ve muhtemelen Mısırlı," dedi Chappy. "Mısır'da birkaç görevimiz oldu."

"Evet, ama çoğunlukla keşif göreviydi," dedi JJ. "Oradayken kimseyle çatışmaya girmedik. Neden birileri bunun için bize kızsın ki?"

Hayal kırıklığı ekibinin yüzünde açıkça görülüyordu.

"Peki ya *deve*? Bize tepeler, dağlar, tümsekler hakkında bir şeyler mi anlatmaya çalışıyordu?" Cal sordu.

Dört adam fikirlerini ortaya attılar ama April'in bu ipucuyla onlara anlatmaya çalışmış olabileceği bir şey düşünemediler.

"O zaman geriye gün batımı yorumu ve İncir Newton'ları kalıyor. JJ, siz hiç birlikte gün batımı izlediniz mi?" Chappy sordu.

JJ başını salladı. "Pek sayılmaz. Yani, belki bir şantiyeden dönerken arabada birlikte olduğumuzda falan. Ama bilerek oturup izlemek gibi bir şey değil."

"Güneş batıdan batıyor," diye yorum yaptı Cal. "Belki de bize gittikleri yönün o olduğunu söylüyordu."

Bob, "Ama bize doğrudan Colorado'ya gittiklerini söyledi," diye karşı çıktı. "Madem gideceği yeri söyleyecekti, neden bu gizli kapaklı işlerle uğraşsın ki?"

"Bilmiyorum. Ama güneşin çok hızlı battığını söyledi. Belki de onu kaçıran kişinin onu almayacağını söylüyordu."

Herhangi bir mola verirlerse ya da çok fazla mola vermezlerse çok geçmeden orada olurlar," diye teklif etti Cal.

JJ'in başı ağrıyordu. Bundan nefret ediyordu. Bunu küçümsüyordu. Onlara ipucu vermek için elinden geleni yaptığı için April'la gurur duyuyordu ama ipuçlarını çözmeye çalışmak neredeyse imkânsızdı.

"İncirli Newtonlar. Kanun. Üçüncü. Bu çok kolay. Newton'un üçüncü yasası," dedi Bob kendinden emin bir şekilde.

"İki cisim etkileşime girdiğinde birbirlerine kuvvet uygularlar, dolayısıyla eşit ve zıt bir tepki oluşur," diye ezberden okudu Chappy.

"Bu da yem meselesine geri dönüyor. Sanırım," dedi Cal. "Lanet olsun. Bu da yaptığımız ya da yapmadığımız bir şeye geri dönüyor.

yap," diye bitirdi Bob.

JJ içini çekti ve omuzları çöktü. Ellerinde daha fazlası olmadığından hâlâ körlemesine uçuyorlardı. Yıllar boyunca o ve ekibi yüzlerce, hatta binlerce insanın mutsuz olabileceği işleri tamamlamışlardı. Bingazi, Tunus, Irak ve İran, Hindistan, İrlanda, Filipinler, Özbekistan, Filistin, Çin, Rusya, Kolombiya, Afrika . . . bulundukları yerlerin listesi hiç bitmiyordu.

Yeniden umutsuzluğa kapılmanın eşiğindeydi ama bu bir seçenek değildi. Yakınından bile geçmiyordu. "Pekâlâ, bu Ryan Johnson denen adam bize daha fazla bilgi vermek isteyene kadar, April'ın tekrar aramasına izin verene kadar, elimizdeki az şeyle devam etmek zorundayız. Ryan Johnson, uydurma bir isim, geçmişimizden, kadınlarımızı yem olarak aldı, onu Colorado'ya kadar takip etmemizi istiyor. Ve tam olarak nereye gittiğini öğrenene kadar, her ihtimale karşı plan yapmalıyız. Muhtemelen bunu bir süredir planlıyordu. Yani aklında çok özel bir yer var. Bizi içine çekebileceği ve dışarı çıkarabileceği bir yer."

"Dağlar," dedi Chappy kesin bir ifadeyle.

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi JJ. "Aşına olduğu bir bölge. Denver'a, Colorado Springs'e ya da başka bir şehre gitmeyecek. Büyük olasılıkla bizi öldürmek istiyor,

Bu da mahremiyete ihtiyacı olduğu anlamına geliyor. Etrafta ne yaptığını görecekt kimse olmamalı."

Bob kuşkuyla, "Colorado'da çok fazla vahşi doğa var," dedi. "Nereye gittiğini nasıl anlayacağız?"

"Bilmiyoruz. Henüz değil," dedi JJ. "Ama oynamaya hazır olduğunda bize haber verecek. O zamana kadar hazırlanmamız gerekiyor. Bazı telefon görüşmeleri yapacağım. Colorado'da yaşayan ve bize kesinlikle yardım edecek bazı insanlar tanıyorum."

"Kim?" Bob sordu.

"Birincisi Rex ve ekibi," diye yanıtladı JJ.

"Dağ Paralı Askerleri," dedi Chappy.

"Kim onlar?" Cal bir arkadaşından diğerine bakarak sordu. "Onlara güvenebilir miyiz? Yardım edeceklerini nereden biliyorsun?"

"Yardım edecekler," dedi JJ tereddüt etmeden. "Colorado Springs bölgesinde yaşıyorlar ve Silverstone ekibi gibi eskiden Özel Kuvvetler'deymişler. SEAL'lar, SAS'lar, Denizciler, Sahil Güvenlik."

"Bekle-Ronan Cross, değil mi?" Cal sordu. "İngiliz olan o mu?"

"Yüzde yüz emin değilim ama olabilir," dedi JJ. "Onu ve yaptığı bazı şeyleri duymuştum. O bir Bir tür efsane," dedi Cal, etkilendiği belliydi.

"Rex onların lideri. Ordudaydı. Kendi askeri birliklerinden terhis olduktan sonra ekibi bir araya getirdi ve yıllarca seks ticareti yapan kadın ve çocukları avladılar," diye anlattı JJ ekibine.

"Bekle, o adamı duymuştum," dedi Chappy. "Karısı kaçırılan ve onu on yıl sonra Güney Amerika'da bulan adam değil miydi o?"

JJ başıyla onaylayarak, "Bu o," dedi.

"Vay anasını, tam bir baş belası!" Chappy huşu içinde konuştu.

"Uluslararası çalışmalardan emekli oldular ama hala burada, Amerika'da ara sıra iş alıyorlar. Neler olup bittiğini duyduklarında bize yardım edeceklerinden hiç şüphem yok, özellikle de kadınlar tabiri caizse kendi arka bahçelerine gittikleri için."

JJ ekledi. "Denver'ın güneyinde yaşayan başka bir grup adamla da sıkı fıkılar. Ace Security'den Logan ve Blake Anderson ile yollarımız kesişti. O ve ekibi yardımcı olacaktır."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü kaçırıldığında Logan'ın ikizlerinden birinin izini sürmeye yardım ettim," dedi JJ arkadaşlarına.

"Ne? Bizim bundan nasıl haberimiz olmaz?" Chappy gözlerini kısarak sordu.

"Sizin bilmediğiniz pek çok şey yaptım. Hem takım kurulmadan önce hem de kurulduktan sonra," diye itiraf etti JJ. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey kadınlarımızı bulmak. Topladığım her işareti teslim edeceğim, yıllar boyunca kurduğum her bağlantıyı arayacağım, onları sağ salım bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Yani Silverstone, Mountain Mercenaries, Ace Security ve Tex var," dedi Bob. "Bu, sahada bir sürü bot, artı Tex ve Cal'ın perde arkasındaki kraliyet ailesi demek. Colorado'ya ne zaman gidebiliriz?"

"Yarın. Bu gece telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor," dedi JJ. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz ama bu pislik koşarak gelmemizi beklediğine göre bizi bekliyor olacak. Bir göreve çıkmayalı uzun zaman oldu ve yanımızda hiç birlikte çalışmadığımız bir grup adam olacak. Bu kolay olmayacak," diye uyararak zorunda hissetti.

"Öyle olmasını beklemiyordum," diye cevap verdi Bob. "Ama Marlowe'u o boktan hapishaneden şimdi onu kaybetmek için çıkarmadım."

"Carlise o fırtınada ölmeliydi. Onu benim kapıma getiren kaderdi... o ve Baxter," diye ekledi Chappy.

"Ve June buraya gelene kadar ailenin ne olduğunu hiç bilmiyordu," dedi Cal sessizce. "Oğlumuz için çok heyecanlıydı ve şimdi muhtemelen korkudan aklını kaçırarak. Onu eve getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

JJ başıyla onayladı. Dördünün de kadınlarını bulmak için gerekli motivasyona sahip oldukları kesindi. Sadece bunun yeterli olacağını umuyordu. "Yarın," diye tekrarladı. "Eve git, biraz uyu, eğer

Olabilir. Sabahleyin aklımıza gelebilecek her türlü olasılığı planlamaya başlayacağız. Kimse kadınlarımıza ve hayatlarımıza dokunamaz. *Hiç kimse.*"

Arkadaşlarının hepsi sertçe başlarını salladı.

Diğerleri gittikten ve ofiste yalnız kaldıktan sonra JJ etrafı inceledi. Baktığı her yerde April'ı gördü. Her mobilya parçasında. Mutfaktaki her eşya. Bir sandalyenin üzerine atılmış bir kazak. Envanterden sonra orada bıraktığı bir yığın kutunun üstünde duran kalem. Buzdolabını açsa, severek içtiği Sprite kutularını görecekti. En sevdiği kremayı. Hatta burası onun çok sevdiği plaj losyonu gibi kokuyordu.

Yalnız başına, April'la çevrili olan JJ'in bacakları altına çöktü ve sert zeminde dizlerinin üzerine çöktü. Başını eğdi ve umutsuzca soğukkanlılığını korumaya çalışırken gözlerini kapattı. Sesi çok korkmuş ama ona anlatabildiği kadarını anlatmaya çok kararlıydı. Onun neler yaşadığını, diğer kadınların neler yaşadığını hayal bile edemiyordu.

Hayır, bu bir yalandı. O da bir mahkûmdu. O biliyordu. Dehşete düşmüştü. Kafası karışmıştı. Belki de üşüyor ve acı çekiyordu. Her seferinde bir dakikayı atlatmaya çalışıyor ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

April'ın bu durumda olduğunu düşünmek bile birisini öldürmek istemesine neden oluyordu. JJ Özel Kuvvetler askeri olmanın bazı yönlerinden hiç hoşlanmamıştı. Can almak hiç de hafife aldığı bir şey değildi. Ama şu anda April'a dokunmaya cüret eden adamın işini bitirmeyi arzuluyordu. JJ aptalın tekiydi ve hislerini ona anlatmak için çok uzun süre beklemişti.

Hayır. Bunun olmasına izin vermeyecekti.

JJ yere baktığında hâlâ telefonunu tuttuğunu gördü. Kendini bir sisin içindeymiş gibi hissederek kaydettiği görüşmenin tekrar oynatma düğmesine bastı. April'ın sesini tekrar duyması gerekiyordu. Hayatta olduğuna dair bir onay daha almalıydı.

Tekrar oynattı. Sonra tekrar. Tekrar ve tekrar. April'ın dehşet içindeki sesi etrafında yankılanıyor ve her tekrarda JJ'in kararlılığı ve öfkesi artıyordu. Bir keresinde ona, onu incitmeye cüret eden herkesten korumak için dünyayı yakıp yıkacağını söylemişti. Artık bunun gerçekleşme zamanı gelmişti.

"Seni seviyorum April," dedi yüksek sesle, sesi kırılarak. "Senin için geliyorum. Sadece biraz daha dayan."

Sonra kişi listesinde Tex'in adına tıkladı. Diğer adam cevap verdiğinde, JJ lafı dolandırmadı. "Rex'in numarasına ihtiyacım var," dedi sertçe.

Tex soru sormadı. Rakamları sıraladı, sonra da "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Dünyayı Kavurma Operasyonu başlamıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

April elini yüzüne götürürken tüm vücudu titriyordu. Ryan aramayı durdurmak için telefonu elinden çekip almış olamazdı. Hayır, bu çok makul olurdu. Bunun yerine ona yumruk atmıştı. Canını yakmıştı. Hem de çok. Sonra güldü, kız şok içinde yere düşürdükten sonra telefonu kapattı ve camdan dışarı fırlattı.

Ryan tamamen ıssız bir çıkışa benzeyen bir yerde otoyoldan çıkmadan önce yirmi mil kadar daha sessizlik içinde yol aldılar. Kamyonu yolun kenarına çekti ve tek kelime etmeden indi.

April'in kalbi göğsünde sertçe çarptı. Bundan sonra ne planladığını bilemezdi. Artık Jack'i aradığına göre, onu öldürüp cesedini kilometrelerce uzanan vahşi doğaya atabilirdi. Ya da diğer kızları öldürüp cesetlerini çürümeye bırakabilirdi. Onlara tecavüz edebilir, başka insanlara vererek onları ayırabilirdi... Zihni olasılıklarla dönüyordu ve hiçbiri iyi değildi.

Kapıyı kırarak açtı, bileği hâlâ tutamağa bağlı olduğu için kız şaşkınlıkla haykırdı. April neredeyse toprak zemine düğüyordu ve Ryan sanki vücudunun sarsılması hayatında gördüğü en komik Geymiğ gibi tekrar güldü.

Bileğini öyle sert bir şekilde kavradı ki April acı içinde irkildi. Bu adam uzun boylu olmayabilirdi ama yine de April'in olabileceğinden çok daha güçlüydü. Kelepçeyi kapı kolundan çözdü ama diğer ucunu April'in bileğinde bıraktı. Sonra uzun bir süre ona baktı.

April nefesini tuttu. İşte bu kadar. Ölecekti. Tam burada ve şimdi. Tek tesellisi, konuşmaları sırasında Jack'e onu sevdiğini bir kez daha söyleyebilmiş olmasıydı.

Ama Ryan o lanet silahını çekip onu vurmak yerine arka kapıyı işaret etti. "O boku arkadaşların için istiyorsan, hemen al. On saniyen var."

April o daha konuşmayı bırakmadan harekete geçmişti. O battaniyeleri istiyordu. Yiyecek ve su da.

İki yorganı omzuna attı ve bir yastık kaptı. Yastık kılıfının içine on iki paket su koydu ve onu göğsüne bastırdı. Sonra tekrar kutuya uzandı ve birkaç plastik torba alıp bileğine ve koluna doladı. Zaten on saniyeden fazla olduğunu hissediyordu, bu yüzden Ryan'a bu kadar çok şey almasına izin verdiği için isteksizce minnettar oldu. Tabii ki, Ryan eşyaların hiçbirini taşıma zahmetine girmede, onu karavanın arkasına doğru iterken önünde ayaklarını sürüyerek ilerlemesine izin verdi.

Adam küçük bir anahtarla kapıdaki asma kilidi açarken, April bir kez daha her şeyi bırakıp kaçmak için çılgınca bir istek duydu. Etraflarındaki ormanda kaybolabilir ve yardım çağırabilmek için başka birinin durmasını bekleyebilirdi. Polise kamyonun ve karavanın neye benzediğini anlatabilirdi. Ryan'ın izini bulup Carlise, June ve Marlowe'u kurtarabilirlerdi.

Ama arkadaşlarını belirsiz bir kaderle baş başa bırakamazdı. Asla olmazdı. Bu işte birlikteydiler ve bir şekilde, bir şekilde, bunu atlatacaklardı.

Karavanın kapısı açıldığında gıcırdadı ve April arkadaşlarını görünce kalbi sıkıştı. Mekânın arka köşesinde toplanmışlardı. Carlise ve Marlowe'un arasında June vardı ve hepsi sanki öleceklerinden eminmiş gibi birbirlerine sarılmışlardı.

April'in içinde bir kez daha öfke kabardı. Ryan yaptığı şeyle insanlık dışı bir şey yapıyordu.

"Eee?" diye bağırdı ona bakarken. "Atla!"

Sonra hareket etti, beceriksizce karavana geri tırmandı ve dizlerinin üzerine çökerek arkadaşlarına doğru ilerledi. Kapı arkasından çarptı, April'in sesini duyuracak kadar gürültülüydü.

Kulakları çınliyordu ve uzun süredir karavanın dışında olduğu için karanlık daha da karanlık görünüyordu.

"Sorun yok," dedi sessizce. "Battaniyelerim var. Yiyecek ve suyum da var. Her şey yoluna girecek."

"Su mu?" June mırıldandı.

April zorlukla yutkundu ve başını salladı. Kimse onu göremiyordu, bu yüzden hissettiğinden daha neşeli görünmek için kendini zorladı.

"Evet." Eğildi ve çantalar karavanın zemininde dururken kolundaki baskı hemen azaldı. Yastık kılıfının içine uzanıp üç su çıkarırken bileğinden sarkan kelepçe şingırdadı. "Sadece on iki şişe var, o yüzden elimizden geldiğince muhafaza etmeliyiz," diye uyardı arkadaşlarını en son gördüğü yere doğru ilerlerken. Dokundu önce bir ayak, sonra aniden toplanma yerine çekildi. "Senin için çok korktuk!" Carlise itiraf etti.

"Sana zarar verdiğini düşündük. Seni öldürdüğünü ve bize de aynısını yapmayı planladığını düşündük. Sen iyi misin?" Marlowe titrek bir sesle sordu.

"Ben iyiyim," diye onları rahatlattı April. "Size anlatacak çok şeyim var ama henüz değil. İçin," dedi arkasına yaslanıp arkadaşlarının göremediğine şükrettiği gözyaşlarını kırıştıtararak. Kendini aşırı duygusal hissediyordu. Jack'le konuşup ona bazı bilgiler verebildiği ve artık onları sıcak tutacak battaniyeleri ve karınlarını doyuracak yiyecek ve suları olduğu için daha iyi hissetmesi gerekirdi. Ama nedense Ryan'la konuştuktan sonra daha önce olduğundan daha da fazla korkmuştu.

Ryan her ne planladıysa, bu iyi bir şey değildi. Ne onlar için, ne de adamları için. Jack ve ekibine güveniyordu ama Ryan belli ki bu intikamı çok uzun zamandır planlıyordu. Neyin intikamını, hiçbir fikri yoktu ama amacı ölümdü. Hepsi için.

Bir el onunkine dokundu ve o da tuttuğu su şişesini bıraktı. Diğer ikisi de

elinden alındı ve plastik kapakların açılma sesini duydu.

April'in kendisi de susamıştı. Sadece birkaç buz küpü içmişti ama hamile değildi. Arkadaşlarının suya ondan daha çok ihtiyacı vardı.

"Aman Tanrım, bu hayatımda içtiğim en güzel su," diye haykırdı June küçük bir kahkaha atarak. "Ilık bile olsa, daha iyisini hiç tatmamıştım."

Diğerleri de aynı fikirdeydi, sonra Marlowe "Siz oradayken neler oldu?" diye sordu.

Nedense April henüz bu konuda konuşmak istemiyordu. Arkadaşlarını zaten olduğundan daha fazla korkutmak istemiyordu. "Önce battaniyeler. Yastığım da var! Sadece bir tane, bu yüzden paylaşmak zorundayız ama burayı biraz daha rahatlatacaktır."

Getirdiği malzeme yığınının doğru geri çekildi ve battaniyeleri çantalardan ayırdı. Ryan'ın getirdiği zavallı yastığı kabartmaya çalıştı, onu nereden aldığını ve en son kimin kafasının üzerinde olabileceğini düşünmeyi reddetti.

Eşyaları arkadaşlarının yanına getirdi, sonra da çantaları karıştırmaya başladı, saplarını koluna dolamadan önce ne gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu.

Eli uzun, ince ve metal olduğu belli olan bir şeye dokundu. "Herkes bir saniyeliğine gözlerini kapatsın" demeden önce bir süre nesneyi kurcalarken içinde heyecan yükseldi.

"Ne anlamı var ki? Zaten hiçbir şey göremiyoruz," diye homurdandı Carlise.

April, "Biliyorum ama güven bana, yap şunu," diye yalvardı.

Bir süre bekledi, sonra yiyeceklerle birlikte bulduğu el fenerinin yan tarafındaki küçük düğmeye bastı. Anında karavanı dolduran parlak bir ışık metaldeki her göçüğünü, yerdeki her kir parçasını, köşedeki kovayı ... ve üç arkadaşını aydınlattı.

"Vay canına, bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu June. Gözleri hâlâ kapalıydı ama o ve diğerlerinin göz kapaklarının arasından ışıktaki değişikliği görebildikleri açıktı.

"Evet ama şu anda burası çok aydınlık, o yüzden gözlerinizi yavaşça açın," diye uyardı.

Bir dakika içinde bütün kızlar onun etrafında toplanmış, torbaların içine bakıyor ve heyecanla yiyecekleri sayıklıyorlardı. Krakerler, et çubukları, patates cipsleri ve diğer atıştırmalıklar. Ryan poşetlerdeki ıvır zıvır için bir markete baskın yapmış gibi görünüyordu ama bunlar yiyecekti, bu yüzden kimse şikâyet etmiyordu.

"Durun," diye bağırdı Carlise, herkesi şaşırtarak. "Bunları almak için ne yapmanız gerekiyordu?" diye sordu. "Ve yalan söylemeyin. Sana zarar verdi mi? Gözün şişmiş." Gözleri birden panikle irileşti. "Bileğindeki *kelepçeler* de ne?"

April yemeğin herkesin dikkatini biraz daha dağıtacağını ve onlara söyleyecek, onları tamamen korkutmayacak bir şey bulması için daha fazla zaman vereceğini ummuştı. Ama yine de bu kadınlar şimdiye kadar tanıştığı en güçlü insanlardan bazılarıydı. Zaten cehenneme gidip gelmişlerdi ve onları ne kadar korumak istese de Ryan'ın ne planladığını bilmeyi hak ediyorlardı. Ya da en azından ona ne söylediğini.

"Ben iyiyim," diye onlara hemen güvence verdi. "Beni kapıya kelepçeledi, muhtemelen o sürerken dışarı atlamaya çalışmayayım diye. Ve çoğunlukla Ryan benimle uğraşmayı seviyordu. Kendimi aptal gibi hissettiriyordu. Ama bunları almak için iğrenç bir şey yapmama gerek yoktu. Gerçi yapardım," diye itiraf etti. "Sizin daha rahat olmanızı sağlayacaksa istediği her şeyi yapardım."

"Hayır," dedi June kaşlarını çatarak, belli ki kızgındı. "Kesinlikle olmaz. Ve bu geri kalanınız için de geçerli," dedi diğer kadınlara bakarken. "Hiç kimse sırf bir başkasını kurtarmak için fiziksel ya da zihinsel olarak zarar göreceği *bir şeyi* isteyerek yapmaz. Adam kaçırılanlar böyle çalışır. Onlar

Bir insanı diğere karşı kullanmak. O piçler Cal ve diğeri tutsakken bunu yapmaya çalışmışlardı. Bir gece kabus gördükten sonra bana anlattı. Aslında anlatmak istemediğini biliyordum ama konuşmanın yardımcı olacağını umuyordum.

"Teröristlerin sürekli bilgi verirlerse onlara zarar vermeyi bırakacaklarını söylediklerini söyledi. Adamlardan birine, özellikle de Callum'a görevlerinin ayrıntılarını açıklarlarsa zarar vermeyi bırakacaklarını söylemişler. Adamların sadakatini onlara karşı kullanmaya çalışmışlar. Güçlü kalmak zorundayız. Birlikte. Anladınız mı?"

Herkes başını salladı ve April ilk kez adamlarının yaşadıklarına benzer bir şey yaşadıklarını fark etti. Dövülmedikleri ya da bıçakla doğranmadıkları için neredeyse aynı seviyede değillerdi ama duygular benzerdi.

"Carlise haklı. Gözün şişmiş. Sana vurdu mu?" Marlowe April'a sordu.

April başını salladı. "Evet. Bilirsin, sayısız filmde insanların vurulduktan sonra silkinip her ne yapıyorlarsa ona devam ettiklerini görmüşümdür. Ama söylemeliyim ki ... canım yandı. Bir an nefes alamadım ve istesem de karşılık veremezdim," diye itiraf etti April.

"Öyle değil mi?" June da öyle dedi. "Bu bok acıtıyor!"

O daha ne olduğunu anlamadan Marlowe yanına gelip bir kolunu beline doladı, June diğer tarafına geçip aynısını yaptı ve Carlise dizleri April'ın dizlerine değecek şekilde öne doğru eğildi ve bir elini yüzüne götürdü. Parmakları oradaki derinin üzerinden zar zor geçti ve onu incelerken kaşlarını çattı. "Keşke biraz buzumuz olsaydı," diye mırıldandı.

April buna gülümsemekten kendini alamadı. "Hazır dilemişken, bir Sprite alabilirim," diye fısıldadı.

Diğeri onun etrafında kıkırdarken ortam bir kez daha ciddileşti. "Konuş bizimle," dedi Carlise ısrarla. "Ne oldu ve hiçbir şeyi atlama."

Böylece April arkadaşlarına her şeyi anlattı. Duygularını, Ryan'ın söylediklerini, onunla her alay edişini, Jack'le yaptığı telefon görüşmesini, kalan patates kızartması ve hamburgeri . . . ve Colorado'ya vardıklarında neler olabileceğine dair şüpheleri.

"Jack'e ipuçları vermeye çalıştım ama çok kötüydüler. Bunlardan bir anlam çıkarması mümkün değil. Ayaküstü düşünme konusunda o kadar iyi değilim ve baskı altındayken işe yarar bir şeyler bulmak sandığınızdan daha zor."

"Eminim iyi iş çıkardın, JJ ve bizimkiler de akıllıdır. Anlayacaklardır," diye yatıştırdı Carlise.

"Colorado çok uzakta," diye endişelendi June. Bir eli karnının üzerindeydi ve boşluğa bakıyordu.

"Başladığımızdan beri sadece kısa süreler için durduk," diyerek April onu rahatlatmaya çalıştı. "Ryan'ın şakası yok. Oraya olabildiğince hızlı varmak istiyor."

"The Kramplar veya kasılmalar veya ne olursa olsunlar durmadılar," diye itiraf etti June. "Giderek güçleniyorlar." Korku neredeyse April'i ele geçirecekti ama kendini tuttu.

"Belki o bebeği burada doğurman Ryan'ı iğrendirir ve ne yaptığını bir kez daha düşünmesini sağlar," dedi.

"Hayır, bu ona tehdit edebileceği başka birini verir," dedi June, yüzünden bir damla yağ süzülerek. "Ve Cal'i incitmek için kullanabileceği başka biri."

"Ya da belki Cal'ı onu öldürmek için daha fazla teşvik eder," dedi Carlise kararlı bir şekilde.

"Kesinlikle. Sen ve Cal'ın şimdiden isim düşünmeye başladığınızı biliyorum ama ben Trail'i düşünüyorum," diye şaka yaptı Marlowe. "Trailer'ın kısaltması."

June homurdandı.

"Ya da Truckee," diye ekledi Marlowe.

Carlise sırtarak, "Belki Royce... Cal'in SUV'undan sonra," diye önerdi.

"Cooper, Aston, Lincoln," diye devam etti Marlowe.

"Buck," dedi Carlise, başıyla köşedeki kovayı işaret ederek.
June şimdi kıkırdıyordu. "Sizi seviyorum çocuklar ama hayır. *Cehennem* Hayır."

"Ford mu? Biliyorum-Cruz, madem yolda gidiyoruz," dedi April, Marlowe'un karavandaki havayı değiştirmesine minnettar olmuştu.

Araçlara ve içinde bulundukları duruma göre isimler önermeye devam ettiler.

Hızları tükenmiş gibi görüldüğünde June sessizce, "Maximilian. Kısaca Max. Bunun hakkında biraz konuştuk. Cal'in ailesinden gelen bir isim."

April içtenlikle, "Bu harika," dedi.

"Bayıldım," dedi Marlowe ona.

"Max ve Bax ... kardeş olacaklar," dedi Carlise.

Herkes güldü. Carlise'i bir kar fırtınasından kurtarıp Chappy'nin kulübesine götüren köpek Baxter, kesinlikle her zaman Chapman'ların ilk çocuğu olacaktı.

June derin bir nefes aldı, sonra April'a döndü. "Yani ... bizi Colorado'ya götürüyor. Sonra ne olacak? Adamlarımız bizi nasıl bulacak? Ve onlar için ne planladığını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama tahminimce ya Jack'i tekrar aramama ve nerede olduğumuzu söylememe izin verecek ya da başka bir şey planlıyor. Ne planladığına gelince... bu iyi olmayacak."

"O zaman yardım etmek için elimizden geleni yapmalıyız," dedi Marlowe kararlılıkla. "Çaresiz değiliz. Hamile olsak ve Ryan kadar güçlü olmasak bile, biz dört kişiyiz ve bir de o var."

"Daha önce de zor durumlara düştük. Bu pisliği alt edebiliriz," diye onayladı Carlise.

"Belki bu bebeği *doğurmam* onu korkutur. Bize sessiz olmamızı emredebilir ama yeni doğmuş bir bebeği tehdit ederek susturamaz," dedi June.

April ürperdi. Bebekler tehdit edilemezdi ama kalıcı olarak susturulabilirlerdi. O anda bir karar verdi: Eğer June onlar doğmadan önce bebeğini doğurursa

Ryan'ın küçük Max'e dokunmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Pekâlâ, şimdilik, abur cubur da olsa biraz kalori almamız, biraz dinlenmemiz ve bundan sonra olacakları beklememiz gerekiyor," dedi April kararlılıkla. "Metalden sızan soğuktan korunmak için yorganlardan birini yere sermeyi ve diğerini battaniye olarak kullanmayı öneriyorum. Muhtemelen üçünüz birlikte altına sığabilirsiniz."

"Peki ya sen?" Carlise kaşlarını çatarak sordu.

"Bana bir şey olmaz. Ben sizin gibi hamile değilim." "Hayır, öyle bir şey olmayacak. Paylaşıyoruz," dedi Marlowe kararlı bir şekilde. "Biz hamileyiz, sakat değiliz."

"Biliyorum ama... lütfen," diye yalvardı April. "Ben iyi olacağım. Üşümüyorum bile." Bu küçük bir yalandı ama bu konuda en ufak bir suçluluk hissetmiyordu. "Uçta kim varsa ona sokulabilirim. Buna ne dersin?"

Biraz zaman aldı ama sonunda diğerleri de kabul etti. Kovayı bir kez daha kullandıktan ve abur cuburdan biraz yedikten sonra, June'u ortaya, Carlise'i karavanın yan tarafına ve Marlowe'u da diğer tarafa koydular. April Marlowe'un önüne uzandı ve el fenerini kapattı. Pilleri korumaları gerektiğini biliyorlardı ama karanlık içinde bulundukları durumu çok daha korkutucu hale getiriyordu.

Bir süre sonra, "Geliyorlar," diye fısıldadı. "Jack'i duymalıydın. Çok kızgındı ama kontrollüydü. Bizi bulacaklar ve her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum."

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar ve her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde sessizliğe gömüldüler.

Daha o sabah April'ın Jack'in yanında yattığına inanmak zordu; Jack'in son sevişmelerinden dopdolu, sıcak ve güvendeydi.

Yine orada olacaktı. Aksini düşünmesine izin vermezdi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İki gün sonra JJ, Rex'in Colorado Springs'te karısıyla birlikte sahibi olduğu bar-havuz salonu Pit'in ortasında duruyordu. Dışarıdan köhne ve batakhane gibi görünüyordu ama içerisi şaşırtıcı derecede temiz ve şıktı. Bilardo masaları bir arka odadaydı, insanların oynamak için bolca alana sahip olması için yeterince uzağa yayılmıştı, ancak alanın rahat hissetmesi için yeterince yakındı. Bar ana odadaydı ve köşede bir müzik kutusu duruyordu.

Ama şimdi sessiz ve boştu. Rex bu gece için barı kapatmıştı, böylece mekânı planlama için kullanabileceklerdi. Dağ Paralı Askerlerinin hepsi oradaydı -Gray, Ro, Arrow, Black, Ball, Meat ve tabii ki Rex. Sadece bu da değil, Ace Security elemanları da oradaydı -Logan, Blake, Nathan, Ryder ve Cole.

Silverstone ekibi şehre bir gün önce gelmişti ve Bull, Eagle, Smoke ve Gramps yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır ve istekliydiler.

Başka bir durumda, JJ odadaki testosteron miktarından bunalmış olabilirdi. Yüzeyin hemen altında kaynayan öfkeyle. Ama şu anda bundan zevk alıyordu. Arkasında bu kadar çok deneyim ve ölümcül beceri olduğunu bilmek güven vericiydi.

Sanki bu bir soru bile değilmiş gibi, kendini takım lideri rolünde bulmuştu. Delta ajanlarından oluşan küçük ekibine liderlik etmeye alışkindi, bu yüzden on dokuz çift gözün ona çevrili olması ve onun yönlendirmesini beklemesi bunaltıcı olabilirdi. Ama bu hayatının en önemli görevi olduğu için, aslında yirmi adam daha istemişti.

Rex arka odadaki büyük oval masada oturuyordu ve dikkati JJ ile önündeki ekran arasında gidip geliyordu. O ve Tex sürekli iletişim halindeydiler ve

Ryan Johnson'ı elektronik olarak takip etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Carlise, Marlowe ve June'a ait üç cep telefonunu çoktan bulmuşlardı. Parmak izleri silinmiş ve üç farklı araçta bulunmuşlardı ve sahiplerinin telefonların arabalarında olduğundan bile haberleri yoktu. Biri bir kamyonun kasasında, diğeri bir arabanın yolcu koltuğunun altında ve sonuncusu da bir TIR'ın döşeme tahtasında bulunmuştu. Ryan'ın bunları bir dinlenme tesisinde ya da benzin istasyonunda diğeri araçlara saklamış olması muhtemeldi.

Albany civarında sinyali kesilen dördüncü telefonun April'a ait olduğunu varsaymak zorundaydılar ama onu bulamamışlardı. Tex, April'ın aradığı numarayı bulmak için de elinden geleni yapmıştı ama bu numara kullan-at numaraydı ve takip edilemiyordu.

Telefonların çıkmaz sokak olmasından dolayı hayal kırıklığına uğrayan Tex, Ryan Johnson'a odaklandı. Ancak isim çok yaygın olduğu ve adam hakkında hiçbir ayrıntıya sahip olmadıkları için, kimliğini tespit etmek neredeyse imkânsız bir görev haline geliyordu.

Rex kamyon ve römorkun yerini tespit etmeye çalışıyordu. Markasını, modelini, hatta rengini bile bilmiyorlardı ama Jack's Lumber'ın arkasındaki lastik izlerinden küçük bir kamyonet olduğunu anladılar. Belki bir Toyota Tacoma ya da Ford Ranger. Bu yüzden Rex, Albany çevresindeki otoyollarda saatlerce trafik kameralarını inceleyerek römorklu bir kamyon görüp göremediğini araştırdı. Tabii ki çok sayıda vardı, bu yüzden alanı daraltmaya çalışırken oldukça bunalmıştı.

Adamların geri kalanı, kadınların tam olarak nereye götürüldüğünü bilmedikleri için sudan çıkmış balığa dönmüşlerdi. Nişancılık, patlayıcılar, mühendislik, sorgulama ve müzakereden dağcılık ve yüzmeye kadar her konuda kendi becerilerini gözden geçirmişlerdi. Hep birlikte, nereye götürülürlerse götürülsünler

Ryan onları yönlendirebilirdi ama şimdilik sadece bekleyebilirlerdi. Ve hiçbirinin beklemekten pek hoşlanmadığı ortaya çıktı.

"Bize kadınlarınızdan bahsedin," dedi Gray gergin sessizliğin içinde.

Carlise, Marlowe, June ve April'ı düşünmek, nelere katlanıyor olabileceklerini merak etmek neredeyse dayanılamayacak kadar acı vericiydi ... ama adamlar konuşmakta tereddüt etmediler.

Cal diğerlerine, "June, Marlowe ve Carlise hamile," dedi. "Ama karım June'un doğum tarihi yaklaşıyor. Aslında onlar alınmadan önceki sabah bana kendini tuhaf hissettiğini söyledi. Kötü anlamda değil ama oğlumuzun yakında ortaya çıkacağından emindi.

"June, üvey annesinin onu takip ediyormuş gibi yapması için tuttuğu bir adam tarafından vuruldu. Söz verdiği şeylerin hiçbirini yapmak yerine ona verdikleri parayı cebe indirdi. Keşke yapmasaydı, çünkü o zaman tetikte olurdum. Onu koruyabilirdim. Onun yerine, bir gün iş yerine girdi ve onu vurdu. Hiçbir uyarı yapmadan. Neredeyse ölüyordu. Hayatımın en kötü günüydü. Ta ki şimdiye kadar. En azından o zaman onunla oturabilir, yanında olduğumu ve onu sevdiğimi söyleyebilirdim. Kendimi tamamen çaresiz hissediyorum."

"Seçtiğin bir isim var mı?" Logan sordu.

"Maximilian," dedi Cal. "Bu bir aile ismi. Kısaca Max."

"June'u ve Max'i sağ salim geri alacağız," dedi Logan sert bir ses tonuyla. "Benim çocuğum da kaçırıldı ve ne hissettiğinizi bildiğimi söylediğimde bana güvenin. Hepinizin neler hissettiğini," dedi sırayla Chappy ve Bob'a bakarak.

"Marlowe bir arkeologdu. Bir iş arkadaşının kendisinde uyuşturucu olduğuna dair sahte bir ihbarda bulunmasının ardından Tayland'da tutuklandı ve ömür boyu hapse mahkûm edildi. Eşyalarının içine yerleştirdiği uyuşturucular. Onu hapisten kaçırdım, Tayland üzerinden Kamboçya'ya kaçtık ve lanet bir enfeksiyon yüzünden neredeyse ölmek üzereyken hayatımı kurtardı. Kaçarken evlendik ve onu her zaman koruyacağıma yemin ettim. Başarısız oldum."

"Saçmalık," dedi Eagle. O da Silverstone'un adamlarından biriydi. "Eğer evde oturup parmaklarını oynatıyor olsaydın, onu hayal kırıklığına uğratmış olurdun. Buradasın ve onu bulmak için elinden geleni yapıyorsun. Bu başarısızlık değil."

Adamlar daha sonra Chappy'ye baktılar.

"Carlise bir kar fırtınasında kayboldu ve bir sokak köpeğinin yardımıyla beni ve kulübemi buldu. Tabii o geldiğinde o kadar hastaydım ki üç gün boyunca baygın yattım. Ama o akli başında ve sakindi ve sobanın elektrik değil gaz kullandığını bilmeseydi bile -ki fırtına yüzünden elektriğimiz yoktu- hiç etkilenmedi."

Durakladı, sonra devam etmeden önce iç çekti. "Onu takip eden bir sapığı vardı ve onu doğrudan bir çığın yoluna koşturdu. Bir yeraltı sığınağına saklandı ve biz onu bulana kadar canlı canlı gömüldü. O güçlü *biri*... ama bu ondan ya da *herhangi bir* kadından istenecek çok fazla şey," dedi Chappy acı dolu bir ses tonuyla.

"Kadınlarınız bizimkilere çok benziyor," dedi Meat. "Hepsi hayatta kalanlar. Sizin onları bulmanızı beklerken solup gitmeyecekler ve ölmeyecekler. Sahip oldukları her şeyle savaşacaklar. Ve biliyor musunuz? Eğer onları bulamazsak? Yine de kazanacaklar. Neden biliyor musun?"

Chappy kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü seni seviyorlar ve sana geri dönmek için savaşacaklar, tıpkı senin onlara ulaşmak için savaşacağın gibi."

JJ başını salladı. Bu adamların eşlerinden birkaçı hakkında hikâyeler duymuştu. Yaşadıkları şeyler korkunçtu ve çoğu kadını yıkabilirdi. Ama sadece hayatta kalmamışlar, o zamandan bu yana geçen yıllar içinde çiçek açmışlardı. Çocukları olmuş, aile kurmuş ve hayatlarına devam etmişlerdi. Kurban olarak değil, hayatta kalan olarak.

"Peki ya April?" Büyükbabam sordu. "Telefon görüşmesini yapan oydu, değil mi?"

JJ başını salladı. "Evet. O ve ben evli değiliz. O hamile değil. Ama onun için tek bir pişmanlık duymadan ölebilirim. Onu yıllardır istiyordum, ama onu elde etmem çok uzun sürdü."

kafamı kıcımdan çıkardım. Bir araba kazası, kısa süreli hafıza kaybı, eski sevgilisini bana tercih edebileceği korkusu ve gecenin bir yarısı korku dolu bir telefon görüşmesi ... ama sonunda akıllandım. Ona olan çekimimle savaştığım süre boyunca içimde ölüyormuşum gibi hissediyordum. O benim her şeyim. Ve o olmasaydı, Jack's Lumber bugün var olmazdı. Batmış olurduk. Akıllı, sadık, komik ve o kadar güzel ki ona bakmak bile kalbimi acıtıyor. Benim olduğunu bilmek.

"April'ımı bu duruma sokmak için kimi kızdırdık bilmiyorum ama ona dokundukları için ölecekler."

Rex sandalyesini masadan geriye itip JJ'e doğru yürümeye başlamadan önce odada bir süre sessizlik oldu. Etrafında dönen konuşmaları dinlediği pek belli olmuyordu ama belli ki dinliyordu.

Elini JJ'in omzuna koydu. Rex birkaç santim daha uzun ve daha kaslıydı. Saçlarında çok daha fazla gümüş rengi vardı ve gözlerinin etrafında daha fazla kırışıklık vardı. Ama yüzündeki yoğun ifade JJ'in o sabah kendi aynasında gördüğü duygularla örtüşüyordu.

"Karım on yıl boyunca yoktu. Hayatımın en uzun on yılıydı. Ama bir kez olsun onun dışarıda bir yerlerde olduğuna dair umudumu yitirmedim. Onu bulmak bir mucizeydi. Ve çok şanslıydım. Eğilmiştii ama kırılmamıştı. Yaşadığı cehennemden sonra bile, o hala benim Raven'ımdı. April'ı ve diğer kadınları bulacağız. Ryan denen adama bunu ödeteceğiz. Sözlerime kulak verin, bu iş er ya da geç bitecek."

JJ başını salladı. Boğazındaki yumru yüzünden konuşamıyordu. Son birkaç gündür saf adrenalinle çalışıyordu. Kadınların nereye götürüldüğünü bilmeden geçen her dakika ruhunu kemiriyordu. April'ın ne düşündüğünü, yaralanıp yaralanmadığını, kaçırın kişinin onlara işkence edip etmediğini bilmiyordu.

Bilmemek, neler yaşadığını bilmekten neredeyse daha kötüydü. Tüm senaryolar yüzünden daha kötüydü.

kafasının içinde titreşiyordu. Hayatında o kadar çok ölüm, yıkım ve kadınlara karşı kötü muamele görmüştü ki, bunlardan herhangi birinin April'in başına gelebileceğini düşünmek bile acı vericiydi.

Ve Ryan'ın istediği de buydu. JJ bunu ruhunun derinliklerine kadar biliyordu. Adam bir nedenden ötürü ondan ve ekibinden nefret ediyor ve onların acı çekmesini istiyordu. Onlarla bir oyun oynuyordu, kendi uzun ve yavaş ölümüyle sona erecek bir oyun.

JJ öldürmeyi sevmezdi. Hiç sevmemişti. Ama Ryan Johnson'ın sonunu getirmek bir zevk olacaktı. Ona ulaşmaya çalışmak için kadını kullanacak kadar aptal olan herkes için bir uyarı olacaktı.

Bazı insanlar ona bakıp sadece bir oduncu, yaşamak için balta - daha doğrusu testere- sallarken iki kelimeyi doğru dürüst bir araya getiremeyen bir taşralı görecekti ama bu iş bittikten sonra kimse onun sevdiklerini koruyabilecek ve koruyan bir adam olduğundan şüphe etmeyecekti.

"Rex, buraya gelmek isteyebilirsin," dedi Bull, Rex'in dizüstü bilgisayarının üzerinde gezinirken. "Tex sana ulaşmaya çalışıyor ve bu konuda hiç sabırlı değil."

Rex aceleyle masaya döndü, JJ ve diğer birkaç adam da onu yakından takip etti. Sıkışık bir durum vardı ama JJ olan biteni en ön sıradan izlemek için elini çabuk tuttu. Chappy ve Cal yanlarına sokuldular ve Bob hemen arkalarında durdu.

"Tex, ben geldim, ne var ne yok?" Rex görüntülü sohbet programına tıkladıktan sonra konuştu.

Tex ekranda belirdi. Kameraya baktı ve "April'in telefonu aradı" dedi.

JJ dondu kaldı. Vücudundaki her kas gerildi. "Nerede?" diye bağırdı.

Telefonunun gittiğini sanmışlardı. Yok edilmiş, ezilmiş, atılmış, her neyse. Ama görünüşe göre hâlâ Ryan'ın oyununun bir parçasıydı. Ve çukurda duran adamlar oynamaya fazlasıyla hazırды.

Tex'in bakışları kameradan ayrılıp önündeki ekranlara kaydı. Parmaklarının tuşlara vurduğunu duyabiliyorlardı, çünkü o hepsinin umutsuzca beklediği bilgiyi bulmaya çalışıyordu.

"Bailey, Colorado'nun güneyi. Denver'in batısında küçük bir kasaba."

"285'in dışında, değil mi?" Ryder sordu.

"Evet. Orası engebeli bir yer. Her tarafı Buffalo Zirvesi, Yeşil Dağ, Topaz Dağı ve Kuzey Tarryall Zirvesi'yle çevrili, kilometrelerce uzunlukta vahşi doğa."

"Kahretsin, eğer oradaysa onu bulmak çok daha zor olacak," diye homurdandı Smoke.

"Şart değil," dedi Arrow. "Hayır, dışarıda pek bir şey yok ama bu da bölgede yaşayan insanları çok dikkatli yapıyor."

"Yani etrafta orada olmaması gereken biri varsa, bunu bilirler. Özellikle de buranın yerlisi olmayan biri," diye düşündü Chappy.

"Kesinlikle," dedi Arrow başını sallayarak.

"Ve aramaya yardımcı olması için insansız hava araçları ve hatta bir helikopter bile kullanabiliriz," diye ekledi Ball.

"Bu pislik bulunmak *istiyor*," diye homurdandı Bob. "Bizi kendi oyun alanına çekmek istiyor."

"Üstünlüğün kendisinde olduğunu hissettiği yerde," diye onayladı

Cal. "Sadece dört kişi olmadığımızı görünce çok şaşırarak.

Ormandan sürünerek çıkan siz değil, hepimiziz," dedi Gray biraz kana susamış bir gülümsemeyle.

"Yine de elimizi gösteremeyiz," diye uyardı JJ. "Yalnız olmadığımızı anlarsa kadınlara zarar verebilir. Ya da kaçar ve bu oyunu başka bir gün oynamak için yaşar."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Chappy başını sallayarak. "Nasıl gizleneceğimizi biliyoruz," dedi Bull ona. "Biz bunu senin için mahvedecek."

Cole, "Bu adam batacak," diye onayladı.

Tex, "Tonlarca araştırma yaptım ve başka bir şey bulmuş olabilirim," dedi.

Bütün gözler tekrar ekrana döndü.

"Bir önsezi üzerine Sosyal Güvenlik veri tabanına girdim ve bariz tehlike işaretleri aradım. Ölmüş insanlar için vergi beyannamesi doldurulması ya da bir numara üzerinde hiçbir faaliyetin olmadığı yıllar ve sonra aniden tekrar kullanılmaya başlanması, banka hesabı olan bebekler, vb. Bunun gibi şeyler. Tahmin edin ne buldum?"

Duraklama uzayınca JJ sinirle homurdandı. Harekete geçmeleri gerekiyordu. Bailey'de kamp kurmalı ve aramaya oradan başlamalıydılar. Tex'in tahmin oyunlarına ayıracak zamanı yoktu.

Neyse ki Tex hemen devam etti: "Yedi yıl önce Ryan Johnson adında iki yaşında bir çocuk evinin arka bahçesindeki havuzda boğuldu. Ama bir de baktık ki, Sosyal Güvenlik numarası üç yıl önce bir kredi raporuna girmiş."

Tex devam ederken JJ'in kalp atışları hızlandı.

"Görünüşe göre hesap New York'ta açılmış ve düzenli olarak denizaşırı ülkelerden para yatırılmış... İsrail, Johannesburg ve Dubai'den."

JJ dönüp önce Chappy'nin, sonra Cal'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Ya bunun son görevimizle bir ilgisi varsa?" dedi JJ sessizce. "Savaş esiri olduğumuz yerle."

"Bu şehirlerden herhangi birinin bununla ne ilgisi var?" Cal sordu.

"Emin değilim. Ama teröristlerin her zaman bağlantıları vardır. Ve eğer intikam almaya ya da kaçan bir savaş esirinin hayatını zindan etmeye kararlıysam, planlarımı finanse etmek için ağımdaki diğer kişilerin yardımına ihtiyaç duyabilirim."

"Bekle, o özel görevin bize musallat olmak için geri döneceğini mi düşünüyorsun? Yeterince acı çekmedik mi?" Bob ısırdı.

JJ bir yandan Ryan Johnson'ın kim olabileceğini anlamaya çalışırken bir yandan da bakışlarını takım arkadaşlarından ayırmıyordu. "Kurtarma ekipleri bizi esir alanların hepsini öldürdü, değil mi?"

"Bize söylenen buydu," diye onayladı Cal.

"Ama gerçekten hepsini yakalamış olabilirler mi?" Chappy sordu.

"Terörist hücrelerinin nasıl çalıştığını hepimiz biliyoruz. Katmanlar ve katmanlar vardır. En tepedekiler ellerini kirletmezler ve totem direğinin altındakilere ön cephedeki işleri yapmalarını emrederler," diye onayladı Cal.

Tex, "Bu durumda hepiniz haklısınız," diye devam etti.

Tekrar ekrana bakan JJ, Tex'in yüzünde memnun bir gülümseme gördü. "O kurtarma göreviyle ilgili bulabildiğim gizli belgelere göre, oraya giden ekipler son derece iyi temizlik yapmışlar. Ve siz ayrıldıktan sonra, Ordu birkaç ay boyunca o bölgeye yoğunlaştı. Özellikle o iğrenç grubun her üyesini yakalamak ve ortadan kaldırmak için ek görevler vardı."

O duraklayınca JJ sabırsızlıkla sordu. "Yani . . . ? Bunun bir ilgisi yok mu?"

"Ben öyle bir şey söylemedim. Ve bu kelimeyi kullanman çok komik," diye yanıtladı Tex. "Akraba. *Akraba*. Hükümetimiz terörist olduğunu bildiği kişileri ortadan kaldırmakta bir sakınca görmedi ama onların aile üyelerini öldürmedi."

JJ gözlerini kırıştırdı. "Ryan bizi esir alanlardan biriyle akraba mı?"

Tex başını sallayarak, "Bingo," dedi. "En azından benim en iyi teorim bu. Siz savaş esiri olalı neredeyse altı yıl oldu. Ryan Johnson üç yıl öncesine kadar radarda görünmüyordu. Bebek Ryan Johnson'ın Sosyal Güvenlik numarasını kullanan kişi hakkında bulabildiklerime göre, erkek, yirmi yaşında, hem New York hem de Denver'da kredi kontrollerinin tamamlandığı iki kira sözleşmesi imzalamış. Geçen yıl New York'taki daireden vazgeçmiş ama oradaki banka hesabını kullanmaya devam etmiş. Motellerden, kiralık araba acentelerinden ve çevrimiçi bir porno sitesi için devam eden masrafları var."

JJ sertçe yutkundu. Tex'in acele edip asıl konuya gelmesini diledi. Buna rağmen, her bir bilgi kırıntısını hastalıklı bir hayranlıkla dinliyordu.

Tex dinleyicilerinin sabırsızlığını hissetmiş gibi, "Bu işi hızlandırmak için," dedi, "eğer Ryan Johnson'ımız yirmi yaşındaysa, siz savaş esiri olduğunuzda o da onlu yaşlarının başındaydı demektir.

Bu, dış güçlerden etkilenmek için iyi bir yaş. Ve eğer sizi esir alanlardan biri olan bir erkek akrabası varsa ve bu adam öldürüldüyse, Ryan kesinlikle sorumlu olduğuna karar verdiği adamlara karşı derin bir nefret duygusu hissetmiş olabilir.

"Kulağa çarpık ve berbat geldiğini biliyorum ama akrabasının ölümünden dördünüzü sorumlu tutmuş olabilir. Kardeşinin, babasının ya da amcasının, her kimse, terörist olmaya karar verdiği ve masum insanlara işkence ettiği gerçeğini unutun. Kaçıran kişi için bunun bir önemi yok. Muhtemelen nefreti artmış ve sonraki aylarda Ordu'nun baskısıyla daha fazla komşusu ve arkadaşı öldürülürse, muhtemelen planlar yapmıştır.

"Terörist ağından para almak, İngilizce öğrenmek, New York'a taşınmak, yasadışı bir Sosyal Güvenlik numarası almak ve uyum sağlamayı öğrenmek gibi planlar. Her ne sebeple olursa olsun, Colorado dağlarında durmaya ve dördünüzden intikamını almaya karar verdi."

Bu tuhaf ve imkânsız bir hikâyeydi. Ama Tex araştırma yaptıysa büyük olasılıkla doğrudu.

"Peki neyle karşılaşacağız?" Gray sordu.

JJ konsantre olmak için kendini zorladı. Bu soruyu soran kişi o olmalıydı.

Tex endişeli bir ifadeyle, "İyi bir şey değil," dedi. "Sizi esir alan teröristler çok daha büyük bir grubun uzantısıydı ama yine de iyi finanse ediliyorlardı. Ayrıca el yapımı patlayıcılar ve diğer patlayıcılar konusunda da uzmandılar."

JJ dudaklarını birbirine bastırdı. *Kahretsin.*

"Ryan'ımızın ne bulduğunu bilemeyiz ama eğer kadınları yem olarak kullanıyorsa, hazırladığı her şeye güveniyor demektir. Bubi tuzakları, el yapımı patlayıcılar, dibinde sivri uçlar olan çukurlar... her şey olabilir."

"Ona 'bizim Ryan' demeyi kes!" Chappy vahşi bir ses tonuyla konuştu. "O *bizim Ryan'ımız falan* değil."

Tex hemen, "Özür dilerim," dedi. "Haklısın. Tek söylediğim dikkatli olmanız gerektiği. Hepinizin. Hayatımı sizi ve sizinkileri kollamakla geçirmedim ki şimdi kaybedeyim." "Kimseyi kaybetmiyorsun," dedi Rex huysuzca. "Biz bu çocuktan daha akıllıyız. Kiminle uğraştığını bilmiyor. Şansı yaver gidebilir ve Chappy, Bob, JJ ve Cal'ı alıte edebilir, çünkü onlar sadece kadınlarına konsantre olacaklardır. Ama Dağ Paralı Askerleri, Ace Güvenlik, ve Silverstone'u arkalarına mı alacaklar? O ölmüş sayılır."

Tex başını salladı. "İzliyor olacağım," dedi gereksiz yere. "Bir şeye ihtiyacın olursa ararsın. Duydun mu beni? SEAL ve Delta Force adamlarından oluşan ekiplerim var, gerekirse saatler içinde oraya ulaşabilirim. Ve sizden çok uzak olmayan kuzey New Mexico'da da eski Özel Kuvvetler mensubu bir grup adam var. Kimse kadınlarımızla ve hayatlarımızla uğraşamaz. Tamam ve bitti."

Ekran karardı ve herkes yeni öğrendiklerini sindirirken oda bir an sessiz kaldı.

JJ diğerlerine döndü. "Ne olursa olsun, bize katılmak için her şeyinizi bıraktığınızı asla unutmayacağım."

Gray başını sallayarak "Hayır," dedi.

Rex de odadaki herkes gibi başıyla onayladı. "Siz bizsiniz, biz de siziz. Sizin olduğunuz yerde biz de vardık, ve bugün alınan ya da verilen hiçbir işaret yok. Biz doğru olanı yapıyoruz. Yapmak için eğitildiğimiz şeyi. Başkalarını korumak. Kötülüğün kazanmasını engellemek. Bize teşekkür etmek yok. Asla."

JJ bunalmış hissediyordu ve ekibinin de muhtemelen öyle hissettiğini biliyordu. Orduya bu yüzden katılmışlardı. Yoldaşlık. Ekip çalışması. Büyük bir aile ağının parçasıydılar ve bunun değerini bilmiyorlardı. Tam olarak değil.

"Gidip kadınlarınızı alalım," dedi Nathan sessizce. Bu noktaya kadar pek bir şey söylememişti ama o da herkes gibi bu işe kendini adanmıştı. Bunu görmek kolaydı.

Hepsi kapıya doğru yöneldi ve JJ kendisinin ve ekibinin geride kaldığını fark etti.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu usulca. "Hayır," dedi hepsi aynı anda.

Chappy ekledi, "Ama olacağız. Açıkçası onları bulabileceğimizden emin değildim. Ama şimdi? Hiç şüphem yok."

Bob başını sallayarak, "Aynen," dedi.

"Ben pek iyi değilim," dedi Cal derin bir nefes alarak. "Ama size ve yeni takım arkadaşlarımıza sadece benim değil, June ve Max'in hayatı konusunda da güveniyorum."

"Kadınlarımızı eve götüreceğiz," dedi JJ kararlılıkla. "Onları evlerimize kilitlememizden ve bir daha asla kendi başlarına dışarı çıkmalarına izin vermememizden hoşlanmayabilirler ... ama onları eve götüreceğiz."

Diğerleri kıkırdadı ama ne demek istediğini anladılar. Eğer kadınları daha önce koruyucu kocaları olduğunu düşündüyse, henüz hiçbir şey görmemişlerdi.

"Hadi ama. İzini sürmemiz gereken bir terörist var," dedi JJ.

Bu sözleri yıllar boyunca pek çok kez söylemişti ama hiçbir zaman bugünkü kadar ağır gelmemiști.

Dört adam diğerlerini çukurdan çıkıp araçlarına kadar takip etti. Bailey'e gitmeleri ve kadınlarını bulmaları gerekiyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Karavan o kadar çok durup kalkmıştı ki April ve diğerleri artık farkına bile varmıyorlardı. Ryan'ın bu kadar çok durarak kafalarını karıştırıp karıştırmadığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu. April karavandan çıkarıldıktan sonra yiyecek ve battaniyelerle geri döndüğünden beri ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

April'in tahminine göre en az iki gün geçmişti. Bir kez daha suları bitmişti ve kalan yiyeceklerin de hiçbir cazibesi yoktu. Kadınlar bitkin, üşümüş ve korkudan akıllarını kaçırmışlardı.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü June kesinlikle doğum sancısı çekiyordu. Kasılmalarının şiddeti ve sayısı artmıştı ve hazır olsalar da olmasalar da bebek Max'in dünyaya gelmeye kararlı olduğunu kimse inkâr edemezdi.

"Nefes al, June. İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun," dedi April arkasından. Karavanın yan tarafına yaslanmıştı ve June onu arkalık olarak kullanıyordu. Carlise onun yanındaydı, bir elini ölümcül bir şekilde tutuyordu ve Marlowe bacaklarının arasına diz çökmüş, ara sıra ne kadar ilerlediğini kontrol ediyordu.

Neyse ki el feneri yanlarındaydı. O olmasaydı, bu deneyim son derece korkunç ve şu anda olduğundan çok daha zor olurdu.

Karavanın kapısının açılmasına kimse hazırlıklı değildi. Güneş parlamıyordu. Bulutlu gün son derece kasvetli ve iç karartıcı görünüyordu.

"Dışarı," diye emretti Ryan.

"June yürüyemiyor. Bebeği olacak!" April, arkadaşı için bu kadar endişelenmeseydi yapabileceğinden çok daha sert bir şekilde havladı.

"Eğer yürümezse onu hemen vururum," dedi Ryan, elini kaldırıp lanet silahını June'un göbeğine doğrultarak.

April'in, hayatı boyunca birinden nefret ettiğini hatırlayamayacağı kadar nefret ettiği bu adama söyleyecek birkaç sözü vardı. Açtı, stresliydi, susamıştı, kovaya işemekten bıkmıştı ve June'un böylesine sağlıksız, uzak ve güvensiz koşullarda bebek sahibi olmasından dolayı çok endişeliydi.

"Lütfen! June'un bir doktora ihtiyacı var. Doğum sancısı çekiyor," diye tekrar denedi April.

"Umurumda değil. Hayır, çarpıtıyorum. Umurumda. Buna sevindim. Planımla ilgili her şeyi daha da iyi hale getiriyor. Bahse girerim Prettymon neler olduğunu öğrenince mızımız bir çocuğa dönüşecek. Çık dışarı. *Hemen!*"

April arkadaşlarına döndü, silahı hâlâ June'a doğrultmuş olan adamı görmezden gelmeye çalışıyordu. "Kızlar... hadi yapalım şu işi. Marlowe, önce sen sona doğru kay. Carlise, sen June'u tutmaya yardım et. Ben onu girişe götüreceğim ve hepimiz yürümesine yardım edeceğiz."

Kimse kımıldamadı.

"Lütfen Marlowe," diye fısıldadı April.

"Biz hallederiz," dedi June zayıf bir sesle ve April'i şaşırttı. "Max'e anlatacağım hikâyeyi bir düşünsene."

"Peki, tamam," dedi Carlise battaniyeyi June'un kucağına geri indirirken. Ellerinde kalan tek kullanılabilir battaniye buydu. June'un suyu geldiğinde diğerini sıvıyı emmesi için kullanmışlardı ve şu anda June'un altında duruyordu.

Ryan tartışmalarını yorum yapmadan izlemişti ve şimdi Marlowe ona doğru ilerleyip yavaşça karavandan inerken bir adım geri çekildi. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu ve günler sonra ilk kez tamamen dik dururken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

Carlise, June'un açıklığa doğru ilerlemesine yardım ederken onu tuttu. April bir eli June'un sırtında, bir eli de Carlise'in kolunda arkalarında duruyordu.

Dördü birden karavanın arkasında durduklarında April etrafına bakındı. Görebildiği tek şey ağaçlardı. Kamyon ve römork harap bir kulübenin yanına yanaşmıştı. Görünürde başka ev yoktu, sadece ağaçlardaki rüzgârın ve ara sıra duyulan kuş sesleri duyuluyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde kulübeden epey uzaktaydılar. Belki otuz metre kadar, hemen yanında kamyonun geçebileceği kadar geniş bir patika olmasına rağmen. April bunun Ryan'ın onlara biraz daha işkence etmenin küçük bir yolu olduğunu düşündü.

"İşte olacaklar," dedi Ryan, sanki yüzlerine silah doğrultup hepsini tehdit ediyormuş gibi değil de havadan sudan konuşuyormuş gibi. "Kapıya doğru düz bir çizgide yürüyeceksiniz. Eğer sağa ya da sola bir adım atarsanız... vurulmak endişelerinizin en küçüğü olacak diyelim."

April onu incelerken başını eğdi, hatta midesine kramplar girmesine neden olan hastalıklı bir his bile vardı. "Neden?" diye ağzından kaçırdı, sonra daha iyi düşündü.

"Sorduğuna sevindim," dedi Ryan neşeyle. "Çünkü o kulübenin etrafındaki her karış toprak patlayıcılarla dolu. Tuzak telleri, el yapımı patlayıcılar, kara mayınları. . adını sen koy, orada. Eğer tam olarak söylediğim yerde yürümezsen, dengeyi kaybedersen, kaçmaya çalışırsan KABOOM!" diye bağırdı.

Dört kadın da onun bu haykırışı karşısında korkuyla sarsıldı.

"Yani *sen*," dedi silahını June'a doğru doğrultarak. "Ya yürüyeceksin, tek başına, ya da sen ve o velet öleceksiniz. Konfeti gibi yağın kollar ve bacaklar olacak. Değerli prensinin *bundan* hoşlanacağını mı sanıyorsun?"

April, June'un titrediğini hissetti. Ama June omurgasını dikleştirip, "Bence Cal seni yavaşça ve acı çektirerek öldürecek, ta ki sen ona acılarına son vermesi için yalvarana kadar," dediğinde onunla daha fazla gurur duyamazdı. Ne kadar acı çektiğini bildiği için tehditkâr ses tonu daha da etkileyiciydi.

Ryan kızmak ya da endişeli görünmek yerine sadece güldü. "Yalvaranlar sadece askerler olacak."

Şimdi gidin. Zaman geçiyor."

April kendisinin ve diğerlerinin yem olduğunu bilmesine rağmen Jack ve adamlarının onları bulması için dua ediyordu. Verdiği saçma sapan ipuçlarını anlayıp kahramanlar gibi üzerlerine çullansınlar diye. Şimdi ilk kez gerçekten de bulunmak *istemiyordu*.

Ryan'ın patlayıcılar konusunda yalan söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama korkunç bir şey planladığı belliydi. Oynadığı hastalıklı oyun ne olursa olsun, odak noktası kadınlar değildi. Onları erkeklere zarar vermek için kullanmıştı ve kullanmaya devam edecekti.

Bunun olmasına izin veremezdi. Bunu önlemek için ne yapabileceğini bilmiyordu ama arkasına yaslanıp Jack'in pusuya düşmesini izlemektense kendisi ölmeyi tercih ederdi.

"Yerdeki şu pembe daireleri görüyor musun?" Ryan başıyla kulübeye doğru işaret ederken sordu.

April ve diğerleri neden bahsettiğini görmek için döndüler. Yerde, karavanın arkasından kulübenin ön kapısına doğru uzanan, yaklaşık iki santim genişliğinde, parlak pembe daireler vardı.

"Bunların her birine tam olarak basarsan havaya uçmazsın. Ama iskalarsan ya da kahraman olmaya çalışıp kaçarsan ölürsün. Her iki tarafta ve işaretlerin *arasında* patlayıcılar var. Blöf yapmadığımı, tüm bu alanı yanlış yere basan herkesi ve her şeyi havaya uçurmaya yetecek kadar patlayıcıyla donattığımı göstermek için size küçük bir gösteri yapmama izin verin."

Ryan yerdeki oldukça büyük bir taşı almak için eğildiğinde April nefesini tuttu. Üçüncü kez umutsuzca kaçmak istedi. Bu pisliği atlatmak için en ufak bir Çansı bile olan tek kişi oydu. Ama kaçamazdı. Çünkü Ryan ya onu vuracaktı, ya da inadına kadınlardan birini vuracaktı.

Ve yakınlarda bir şey varmış gibi görünmüyordu. Yardım bulmak için muhtemelen kilometrelerce yol gitmesi gerekecekti ve açık havada pek iyi bir kadın sayılmazdı. Kamp yapabilirdi,

ve yürüyüş yapmayı umursamıyordu ama ormanda patikasız ve nerede olduğunu ya da nereye gittiğini bilmeden ilerlemek pek de akıllıca bir fikir gibi görünmüyordu.

June'un bir bebeği olacağından bahsetmiyorum bile. Alabileceği her türlü yardıma ve desteğe ihtiyacı vardı.

Ryan kayayı sağlarına doğru kaldırmadan önce onlara sırttı.

Kaya sağlarındaki ağaçların yanına düştüğünde dört kadından da çeğitli Gok ve korku sesleri yükseldi ve etrafındaki toprak büyük ve korkutucu bir gürültüyle patladı.

Ryan manyakça güldü. "Ve bu küçük bir patlamaydı," dedi onlara. "Diğerlerini harekete geçirecek kadar değil... ama bunun bir bacağa ya da ayağa neler yapabileceğini bir düşünün. Onu tamamen havaya uçururdu, işte bu! Her yer kan ve bağırsak olurdu."

April sırtını hâlâ çökmekte olan taşlara ve toprağa döndü ve yerdeki pembe halkalara baktı. Söylediği gibi, kulübenin kapısına doğru düz bir çizgi halindeydiler.

Ryan'ın onlarla dalga geçiyor olabileceği, pembe dairelerin aslında bombaları temsil ettiği ve bir tanesine bastıkları anda havaya uçacakları gibi korkunç bir düşünceye kapıldı.

O yüzden, "Önce ben gideceğim," diye geveledi.

Ryan kıkırdadı. "Çok asilsin. Ve lanet olası bir şehit. Devam edin."

Geri uzanıp Marlowe'un elini tutmak istedi ama ölmek üzereyse diğerlerinin ona yakın olmasını istemiyordu.

Derin bir nefes alarak ilk çembere doğru yürüdü. Zihni o pembe işaretlerle ilgili her şeyi katalogladı, her ayrıntıyı bilincine yerleştirdi. Adımlarını saydı - iki büyük ağacın arasında tam olarak yedeklenmiş olan karavanın arkasından ilk daireye kadar sekiz adımdı.

Bakışları yukarı fırladı ve pembe işaretleri hızlıca sayacak kadar durakladı. Yirmi beş, her biri ortalama bir adım aralıkla.

Bakışları kulübe kaydı, sonra tekrar dairelere döndü.

Ryan'ın yere yerleştirdiği dairelerin etrafında çok az ot vardı. Toprak da gevşek ve düzensizdi, sanki kulübenin etrafındaki zemin kazılmıştı

... muhtemelen iddia ettiği gibi patlayıcıları gömmek için.

April'in midesi kazınırken Ryan'ın her şeyi ne kadar titizlikle planladığını anladı. Bu onun aylarını almış olmalıydı. Başını çevirip onları kaçıran adama, kamyona ve karavana baktı. "Bu ne kadar zamanını aldı?" diye ağzından kaçırdı.

Adam gülümsedi ve onun sorusundan memnun görünüyordu. "Yıllar," dedi omuz silkerek. "Gerçi son birkaç hafta çok eğleneliydi. Hedeflerimi izliyorum. Onlarla sevişmek . . . ve sen."

"Ne şekilde?" April merakını yenemeyerek sordu.

"İlki senin geçirdiğin kazaydı. Hafıza kaybı bonus oldu. Kayak merkezine gittiğinde dönüş yolunda kaza yapman için lastiklerinle oynayacaktım ama geyik bütün zor işi benim yerime yaptı."

"Sen de mi oradaydın?" Carlise şok içinde sordu.

"Evet. Arabasının takla atmasını izledim, sonra da onu acı çekmeye terk ettim," dedi Ryan hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı Marlowe.

"Ya örümcek? Lastiklerdeki çiviler? Raftan düşen kutu? Hepsi benim," diye övündü Ryan. "Seni korkutmak istedim ama öldürmek zorunda değildim. Bu planımın bütün eğlencesini kaçırdı. Ayrıca . . . Askerleri telaşlandırmak istemedim. Onların şüphelenmemesini istedim. Ve işe yaradı." Ryan neşeyle kıkırdadı.

"Neden?" Marlowe fısıldadı.

"Çünkü kardeşimi öldürdüler!" Ryan aniden çığlık attı, yüzü ani bir öfke maskesine dönüştü, April ve

diğer kadınlar şaşkınlıkla sıçradı.

"Kurtarıldıklarında kardeşim ve arkadaşları katledildi. Hiç şansları yoktu. Ve hepsi *onların* suçu!"

April'ın aklı karıştı. Jack savaş esiri olduğu zamanlardan bahsetmekten hoşlanmazdı ama ona o korkunç deneyimden biraz bahsetmişti. Cal'ın vücudunu kestiklerinde ne kadar çaresiz hissettiğini. Birbirlerine defalarca işkence edilmesini nasıl izlemek zorunda kaldıklarını. Maine'e taşınmalarına ve Jack's Lumber'ı kurmalarına karar veren taş kağıt makas oyunu hakkında. Sonunda kurtarıldıklarında ne kadar güçsüz olduklarını. Navy SEAL ve Delta Force ekiplerinin teröristleri indirmesine yardım edemediği için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını. "Ama kimseyi öldürmediler," demekten kendini alamadı April. "Çok yaralıydılar. Tek yapabildikleri

Orada uzan ve etraflarındaki kavgayı dinle."

Ryan ona doğru yürüdü. Kız göz kırpmaktan başka bir şey yapamadan Ryan ona ters bir yumruk attı.

Kadın sert bir gümbürtüyle yere düştü, aslında herhangi bir patlayıcı patlatmadığına şaşırmıştı. Ryan eğildi ve onu gömleğinden tutup kaldırdı. April bazı dikişlerin yırtıldığını duydu ama bileğini tuttu ve olabildiğince gevşek kaldı.

Adam silahı April'ın kafasına dayadı ve konuşurken sesi titriyordu.

"Kardeşim benim tüm dünyamdı. Beni önemseyen tek kişiydi! Fakirdik. O kadar fakirdik ki, bazen çorbamızı koyulaştırmak için içine toprak katardık. Bana her zaman daha büyük porsiyonlar verir, sırtımda giysilerim olduğundan emin olur ve bize daha iyi bir hayat kurmaya çalışırdı. Ve eğer Jackson Justice ve üç arkadaşı olmasaydı, bugün hala hayatta olacaktı! *Bedelini ödemeli*. Bu dünyada en çok sevdiği şeyi kaybetmek zorunda. Diğerleri gibi. Sen ve arkadaşların öleceksiniz. Sözlerimi bir kenara yazın; adamlarınız tıpkı benim o gün yaptığım gibi kalplerinin kanadığını hissedecekler."

April'ın ağız toz gibi kurumuştı. Nefes almaya cesaret edemedi. Hareket etmedi. Tek yapabildiği, öfkeyle titreyen elinin kazara şakağına dayadığı silahın tetiğine basmasına neden olmaması için dua etmekte.

Ölmek istemiyordu. Bugün değil ve kesinlikle bu psikopatın ellerinde değil. Ama sonunda neden orada olduklarını anladığı için garip bir şekilde tatmin olmuştu. Kardeşi öldürüldüğünde genç bir delikanlıdan daha fazlası olamazdı. Başa çıkmakta zorlanacak, içinde öfke birikmesine izin verecek kadar gençti.

Ryan onu kendisinden uzaklaştırmadan önce bir süre daha ona baktı. April bir kez daha yere düştü. Yüzünün vurduğu yeri zonkluyordu ama bakışlarını ondan ayırmaya, hatta yanağına dokunmak için uzanmaya bile cesaret edemedi.

"Kalk," dedi adam ona tükürmeden önce.

Tükürüğü kot pantolonuna geldi ama April bunu görmezden geldi. Yavaşça ayağa kalktı, onu yakalayanın etrafında hızlı hareketler yapmak istemiyordu. Adam gergindi ve April onun kontrolünü daha fazla sınamak istemiyordu.

"Yürü, sürtük. Ve her adımını say... ya da sayma. Umurumda değil."

April çok yavaş ve dikkatli bir şekilde döndü ve ilk pembe daireye bastı.

Hiçbir şey olmadığında, havaya uçmadığında, tuttuğunu bilmediği nefesini bıraktı ... ve bir adım daha attı. Dışarısoğuk olmasına rağmen şakağından aşağı bir damla ter süzüldü. O lanet pembe dairelerin her birinin üzerine basmaya odaklanırken bunu görmezden geldi.

Arkasında kulübeye doğru yola çıkan bazı arkadaşlarının belli belirsiz farkındaydı ama o gözlerini yere dikmişti. İlerlerken daireleri saydı. On beş, on altı, on yedi. Sonsuza kadar devam edecek gibiydiler. Yirmi üç, yirmi dört, yirmi beş ...

Kulübenin tek kapısının eşğine gelmişti. Kapı koluna uzandı ve çevirdi, kapıyı çekerek

Açık. Ona doğru sallanırken neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Kulübenin içi de en az dışı kadar kötü görünüyordu. Döşeme tahtaları yer yer kırılmış, kir ve döküntülerle kaplanmıştı. Yukarı baktığında, bir köşede çatıda küçük bir delik olduğunu ve bir farenin yerdeki başka bir deliğe kaçtığını gördü.

Burnu tiksintiyle kırıştı ama odada iki plastik küvet görünce de şaşırdı. Birinin içinde su şişeleri ve yiyecek kutuları görebiliyordu.

Arkasından gelen küfür sesi April'in dönmesine neden oldu. Marlowe yaklaşırken nefesini tuttu. Dengesini sağlamak için kollarını iki yana açmış, pembe dairelere tam olarak basmak için elinden geleni yaparken dudağını ısırıyordu. Yeterince yaklaştığında April uzanıp bileğinden tuttu ve onu kulübenin görece güvenli ortamına çekti.

İkili, June'un yavaşça ve acı içinde kendilerine doğru ilerlerken attığı her adımı izledi. Her dairenin sonunda nefes almak için duruyordu. Bir eli karnının üzerindeydi ve yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"İşte böyle June. Yavaş ve istikrarlı. Harika gidiyorsun," diye yumuşak bir sesle teşvik etti April.

"Neredeyse geldin. Bunu başarabilirsin," diye ekledi Marlowe.

April'in bakışları arkadaşının yanından geçip hâlâ karavanın yanında duran Carlise'e kaydı. Bir an için Ryan'ın onu kapıp götürceğinden ya da başka bir şey yapacağından korktu. Çok yoğun bir konuşma yapıyor gibiydiler, konuşmanın çoğunu Ryan yapıyordu. Ama sonra kaçırın kişi ona bir şey uzattı ve Carlise'i dairelere doğru itti.

April'in bakışları bir kez daha etrafı dikkatle taradı. Pembe dairelerin ağaçlara ve diğer işaretlere göre nerede olduğunu inceledi. Beyninin derinliklerinde bir yerlerde, kulübeden kaçmaları gerekirse nereye basacaklarını ezberlemeye çalıştığını tahmin ediyordu. İçeri girdiklerinde Ryan'ın ne yapacağından emin değildi ama

Eğer onları yalnız bırakırsa, June'un kaçıp gideceğinden emindi... kilometrelerce uzanan vahşi doğaya lanet olsun.

Marlowe yaklaşıp yaklaşıp June'u yakaladı ve April ona çoğunlukla June'u kulübeye taşımasında yardım etti. June'u kırılmamış birkaç yerden birinde yere yatırdılar, sonra April kapıya döndü. Onlar June'u taşıırken Carlise de gelmişti ama April'ı şaşırtan bir şekilde Ryan da yaklaşıyordu. Onlardan çok daha hızlı yürüyordu, patlayıcıların yerlerinden emin olduğu belliydi.

Kapıya yaklaştığında April içgüdüsel olarak geri çekildi ve Carlise'in kolunu yakaladı. June ve Marlowe ile onları kaçıran adam arasında durdular. Ama Ryan tek kelime etmedi, sadece kapıyı çarparak kapattı.

Kapı kapandığında sanki bütün kabin sarsıldı.

-Ama April'ı şaşırtan çekiç sesiydi.

"Burada kal," diye emretti Carlise'e kapıya doğru sürünürken. Kapıda bel hizasında bir delik vardı ve eğilip oradan baktı. Ryan'ın kalçalarını görebiliyordu, hepsi bu kadardı. Ama ne yaptığı çok açıktı. April yaklaştığında kulübenin yanında duran uzun tahtaları görmüştü ama ayaklarını nereye koyacağı konusunda endişelenmekten onların varlığını fark edememişti.

Hiç düşünmeden kapıya uzandı ve iterek açmaya çalıştı. Beklediği gibi, Ryan'ın kapı aralığına çıkmakta olduğu tahtalar kapının açılmasını engelledi.

Diğer taraftan Ryan'ın kıkırdadığını duydu. "Küçük kuşlarımın kafeslerinden kaçmasını istemiyorum," dedi Ryan çekiçle vurmaya devam ederken. "Ve başka bir şekilde çıkmaya çalışmayın, çünkü unutmayın ... patlayıcılar," dedi Ryan. "Kulübenin her tarafındalar. Kaçmak için gidebileceğin hiçbir yer yok. O yüzden sadece otur ve rahatla. Eminim askerler yakında burada olurlar. Onlara ne söylerseniz söyleyin, hayatta kalamayacaklar.

"Kulübenin altına yerleştirdiğim devasa bombayı patlattığımda tüm çabalarının boşa gittiğini anlayacaklar ve

Sen zaten öldün -yeni velet de dahil, eğer onu öldürmemeyi bağırdıysan- onların da sonunu getireceğim. Seni tanımak güzeldi diyeceğim ama yalan söylemiş olurum," diye bitirdi Ryan.

Kulübeyi sessizlik kaplamadan önce birkaç dakika daha tahtalara vurdu.

April kapıdaki delikten bakma riskini göze aldı, Ryan'ın kulübeden uzaklaştığını görünce yıkıldı

-Gittikçe pembe halkaları topluyordu. Hatta küçük bir tırmağı bile vardı ve kulübeye doğru yaptıkları yürüyüşten kalan ayak izlerini dikkatlice silerek patikanın çevresiyle neredeyse aynı görünmesini sağladı.

"April?" Carlise çekingen bir tavırla sordu.

Ağlamak isteyen ama ağlamak durumlarına yardımcı olmayacağı için gözyaşlarını geri iten April döndü.

Carlise hâlâ June'un elini tutarak yere diz çökmüş olan Marlowe'un önünde duruyordu. Her ikisi de sanki ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekliyormuş gibi iri gözlerle ona bakıyorlardı. Sanki onları bu berbat durumdan sihirli bir şekilde kurtarabilirmiş gibi.

"Sen iyi misin?" Carlise sordu. "Sana çok sert vurdu."

"İyiyim," dedi April, yanağı zonklasa ve silahın namlusunu hâlâ şakağında hissetmesine rağmen.

Carlise ona doğru bir şey tutarak, "Bunu sana vermemi söyledi," dedi.

Yere bakan April inanamayarak gözlerini kırptırdı. "Bu benim telefonum," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Buraya gelir gelmez sana vermem konusunda çok kararlıydı. Eminim oyununun bir parçasıdır."

April başını salladı. O da emindi. Ryan iyi bir nedeni olmadan hiçbir şey yapmazdı. Yemek, yoldayken Jack'i aramasına izin vermesi, pembe halkalar. Her şey en küçük ayrıntısına kadar düşünülmüştü.

Bu onun büyük planının bir parçasıydı ama April telefona uzanmaktan kendini alıkoyamadı

Carlise'in elini tutması için hayatı buna bağılıydı. İşin boktan tarafı, muhtemelen öyleydi de.

Bunun başka bir numara olmasını bekliyordu. Bataryanın çıkarılmış olmasını ya da telefonun şarjının çok az olmasını bekliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, cep telefonu onu son gördüğü zamanki gibi görünüyordu. Başparmağıyla kilidi açtı ve ana ekran belirdi, batarya hâlâ dörtte üç oranında doluydu. Ya bir noktada fişe takmıştı ya da yolculuğun büyük bölümünde kapalıydı.

İkinci tahmin April'in beyninde tıkırdadı. Evet. İzi sürülemez diye kapatmıştı ama şimdi yemi istediği yerdeydi, tekrar açmıştı ve Jack'i arayıp aramamasını umursamıyordu çünkü adamların gelmesini istiyordu. Onurlu adamlar gibi içeri girmelerini *istiyordu*.

Bir an için telefonu tekrar kapatmak, gömmek istedi. Jack'in onları kurtarmak için buraya gelmesini engelleyecek herhangi bir şey. Ama artık çok geçti. Ryan telefonu çoktan açmıştı ve eğer Jack ile arkadaşlarını sandığı gibi tanıyorsa, yerlerini çoktan tespit etmişlerdi. Bu noktada Jack'i aramamak aptallık olurdu. Onu uyarması gerekiyordu. Ona patlayıcılardan bahsetmeliydi.

Yine de bunun Ryan'ın planının bir parçası olduğundan hiç şüphesi yoktu. Onların her şeyi bilmesini istiyordu, çünkü bunun onları öldürmeyi daha da tatmin edici hale getireceğini hissediyordu.

June yarı inilti, yarı çığlık gibi bir ses çıkararak April'in dikkatini telefondan uzaklaştırdı. Döndüğünde arkadaşının yüzünü buruşturduğunu, gözlerinden yaşlar aktığını gördü.

Kendi acısı bir anda yok oldu. April Carlise'e baktı. "Köşedeki kutuları kontrol et, bakalım neler var. Marlowe, daha önce benim yaptığım gibi June'un arkasına geçip sırtını destekle. June, harika gidiyorsun. İyi olacağız."

"Bunu nasıl söylersin? söyleyebiliyorsun?" June nefesleri arasında sordu.

"Çünkü yaşadıklarımızla kıyaslandığında bu çocuk oyuncağı. Başımızı sokacak bir evimiz var, o pislik gitti ve birbirimize sahibiz. Ve kadınlar

binlerce yıldır etraflarında arkadaşlarından başka hiçbir şey olmadan bu şekilde doğum yapıyorlar. Çocuk oyncağı."

"Senin için kolay. . söylemesi ... kolay. ." dedi June küçük bir sırıtışla.

April June'un yanına gitti ve diz çöktü. Ellerinden birini tuttu ve sertçe sıktı. "Sana söz veriyorum June, Cal'i tekrar göreceksin. Ve gördüğünde onu oğluyla tanıştıracaksın. Sağlıklı ve güzel bebeği Max'le. Prens Maximilian, Liechtenstein tahtının varisi."

June güldü ama bir başka kasılma başladığında yüzünü buruşturdu. Sancı geçtiğinde April'a baktı. "Max'in kral olmak için hiç şansı yok."

"Fark etmez, o hâlâ kraliyet ailesinden ve sen de öylesin." April eğildi ve June'un yüzüne baktı. "Ne olursa olsun, sakın pes etme. Anladın mı? Savaşacaksın. Max için. Cal için. Bizim için. *Senin* için."

June derin bir nefes aldı ve yüzünde beliren kararlı ifade April'ı bir parça rahatlattı. "Yapmayacağım."

"Güzel." April diğer iki kadına döndü. "Siz de öyle. Bunu atlatacağız. Ryan kazanmayacak. Aşk kazanacak. Her zaman."

Carlise ve Marlowe başlarıyla onayladılar.

"Ne buldun?" April Carlise'e sordu.

Karıştırdığı plastik küvete geri döndü ve bir çarşafı ucuz, yırtık pırtık bir battaniye çıkardı.

"Mükemmel," dedi April, sanki ona tam dolu bir ilk yardım çantası göstermiş gibi. "Battaniyeyi buraya getir, June'un altına koyalım." Carlise'den çarşafı aldı ve Max'e kundak olarak kullanmak ve onu temizlemek için nasıl kesebileceklerini düşündü.

Carlise, "Su ve birkaç kutu ton balığı, yeşil fasulye ve başka sebzeler de var," dedi.

Marlowe kuru bir sesle, "Lütfen konserve açacağı da olduğunu söyleyin," dedi. "O hıyarın bize yiyecek vereceğini düşünmezdim ama

açmanın bir yolu."

Bunun üzerine herkes biraz güldü. Odadaki yoğun gerginliğin bir kısmını boşaltmak için iyi bir yoldu.

"Değil mi? Ama bunlar açılır kapanır, yani konserve açacağına gerek yok," dedi Carlise.

"Sanırım şu anda hepimiz biraz su içebiliriz. Senin de June. Canınız istemese bile senin ve Max'in buna ihtiyacınız var," dedi April kararlı bir şekilde.

June başıyla onayladı ve çok geçmeden hepsi suyu yudum yudum içerek susuzluklarını gidermeye çalıştılar. April oturup yiyecek kutularından birini mideye indirmekten başka bir şey istemiyordu ama buna zamanı yoktu. June'un bebeğini bir an önce doğuracak olması bir yana, Jack'i araması gerekiyordu.

Onun sesini duymayı bu kadar çok isterken aynı zamanda bundan korkmak garipti. Ryan dışarıda bekliyor ve onu izliyordu ve June onun planına alet olabilecek bir şey yapmaktan nefret ediyordu. Ama Jack'in sesini duymak sinirlerini yatıştırmak için uzun bir yol kat etmesini sağlayacaktı. Ve diğerlerinin de kocalarıyla konuşmaya ihtiyaçları vardı. Hepsinin desteğe ihtiyacı vardı.

June'un doğumunun ne kadar ilerlediğini kontrol ettikten ve karavandayken yaptığı son kontrolden çok daha fazla genişlemiş olduğunu görünce biraz endişelendikten sonra April zamanının kalmadığını anladı. Jack'le konuşması, onu uyarması ve bildiği her şeyi anlatması gerekiyordu. Ne kadar çabuk yaparsa, buradan o kadar çabuk çıkabilirlerdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"JJ, buraya gel! April'in telefonu tekrar açıldı," dedi Rex aceleyle.

Tüm ekip -bir helikopterde Ryan'ın nerede saklanmış olabileceğine dair gökyüzünden herhangi bir işaret arayan Eagle, Cole ve Meat hariç- Bailey, Colorado'nun hemen güneyinde, Tex'in kullanımları için temin ettiği bir kulübedeydi. Heyecanlı ve heyecanlıydılar, kadınları kaçıran adamı nerede aramaya başlayacaklarına dair en küçük bir ipucu bekliyorlardı.

April'in telefonu son kez çaldığından beri başka bir işaret almamışlardı. Ryan'ın dağlara gitmiş olabileceğini düşünseler de, vahşi doğa her yönde yüzlerce kilometre boyunca uzandığı için aramaya başlamak için iyi bir yerleri yoktu.

"Nerede?" JJ, Rex'in klavyesini tıklamasını izlerken sabırsızlıkla sordu. "Burada, Bailey'de mi?"

"Hayır, yaklaşık yirmi mil güneyimizde bir kule var. Burayla orası arasında birkaç kule var ama telefonu, dağlar yüzünden cep telefonu hizmeti kesilmeden önce sonuncusundan sinyal alıyor," dedi Rex. Bir harita çıkardı ve bilgisayarını hızla etrafında toplanan diğer adamlara doğru çevirdi. Haritada tam anlamıyla tamamen yeşil olan bir noktayı işaret etti.

"Gidelim," dedi JJ, dimdik ayağa kalkarak.

Gray başını iki yana sallayarak aceleyle, "Durun," dedi. "Bir plana ihtiyacımız var. Acemi askerler gibi ormana öylece dalamayız."

"Kadınlarımız üç gündür ortalıkta yok!" Chappy tersledi. "Muhtemelen korkudan akıllarını kaçırmışlardır. *Hemen* gidip onları almalıyız!"

"Biliyorum ama cidden, yıllardır Colorado'da yaşıyoruz. Orada düşmesi kolay dik vadiler ve tonlarca vahşi doğadan başka bir şey yok. Öğrenebildiğimiz kadarıyla patika bile yok."

"Onları bir şekilde oraya götürmüş olmalı," dedi Bob. "Üç hamile kadını vahşi doğada zorla yürütmüş olamaz."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Blake.

"Helikopterdeki adamlarla temasa geçelim ve onlara haber verelim. Havadan ne gördüklerini bize söyleyebilirler," diye önerdi Ro.

"Ve beklerken o yöne doğru gidebiliriz. Yürümemiz gerekmeden önce araçlarla gidebildiğimiz kadar uzağa gideriz," diye kabul etti Smoke.

Cal, "Bob'un söyledikleri hakkında düşündükçe daha çok hak veriyorum," dedi. "June'un bu haliyle çok uzağa yürüyebilmesi mümkün değil. Ve sanırım kadınların hiçbirinin ayağında ormanda dolaşmak için uygun ayakkabı yok."

"Sence bu pislik bunların hiçbirini umursuyor mu?" JJ sordu.

"Hayır. Ama bir planı var. Ve eğer patikadan çok uzaklaşırsa, söz konusu planı da uygulayamaz."

JJ'in başı döndü. Cal ve Bob'un ikisi de haklıydı. Kendisinden çok daha net düşünüyorlardı. Sevdiği kadın için umutsuzca endişelenen bir adam gibi değil de bir Delta, bir ekip lideri gibi davranmaya başlaması gerekiyordu.

"Doğru. Yani telefonu açmak bir hata değildi," dedi JJ. "Nerede olduğunu bilmemizi isteyerek açmış."

"Kesinlikle," dedi Chappy başını sallayarak.

"Ara onu," diye emretti Rex. "Telefonu. Bak bakalım şu Ryan denen adamla konuşabilecek misin? Bakalım ne istiyor."

JJ hemen arka cebindeki telefona uzandı.

-Ve daha kilidini açmadan elinde titremeye başlayınca ödünü kopardı.

Aşağı baktığında ekranda April'ın adını gördü.

Derin bir nefes alırken adrenalini vücuduna yayıldı. Aramayı cevaplamadan önce kayıt uygulamasını etkinleştirdi.

"Adalet burada," diye
bağırdı. "Jack? Benim."

April'ın sesi neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertecekti. Öyle de oldu, birinin ona ittiği sandalyeye çöktü.

"İyi misin? Yaralandın mı?"

"Biz iyiyiz. Ama Jack, sana söylemem gerek-"

Daha ileri gitmeden önce onun gerçekten iyi olduğundan emin olmak isteyerek sözünü kesti. "Hayır canım, *iyi* misin? Sana dokundu mu? Seni incitti mi? Üç gün oldu. I

... ." Sesi çatallaştı ve JJ kontrolü ele almak için elinden geleni yaptı. "Konuş benimle, tatlım."

"Ben iyiyim. O zamanın neredeyse tamamında karavandaydık. Sadece bir kez seni aramama izin vermek için beni dışarı çıkardı ama o zamandan beri hepimiz karavandaydık. Biraz yemeğimiz ve suyumuz vardı. Son kez durana kadar onu bir daha görmedik bile."

"Sana dokundu mu?"

April tereddüt etti ve JJ'in görüşüne kırmızı bir sis çöktü. Kelimeleri duymasına gerek yoktu. O pisliğin kadınına elini sürdüğünü biliyordu.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Ama senin dinlemen gerek. Lütfen!"

"O öldü," dedi JJ ona. "Sana elini sürmeye cüret eden herkese ne olacağını söylemiştim."

"Peki Jack, ama çeneni kapatıp beni dinler misin artık!"

JJ birinin kıs kıs güldüğünü duydu ve dikkat çekici bir şekilde kendi dudakları da kıpırdadı. April'ı çok sertti. Ve onu daha fazla sevemezdi. "Özür dilerim. Dinliyorum."

"Doğru, siyah bir pikap kullanıyordu. Daha küçük bir tane. Üzgünüm, ne tür olduğunu ya da plakasını bilmiyorum ama ona bağlı beyaz bir römorku vardı.

Geri. Biz içerideyken arabayı kilitlemişti, bu yüzden dışarı çıkamadık. Çok fazla durmadık, benzin alabileceğimizden daha uzun süre de durmadık, o yüzden muhtemelen uykusuzluktan kafayı yemiştir diye düşünüyorum. Birlikte çalışıyor olabileceği kimseyi görmedim, sadece onu gördüm."

Rex'in parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyor, April'in onlara verdiği tüm bilgileri ya birilerine aktarmak ya da kaydı tekrar oynatmadan inceleyebilmek için yazıyordu.

"Bu iyi," dedi ona.

"Evet ama değil," diye devam etti. "Bir kulübedeyiz. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Etrafında ağaçlar var ve kapıyı çivilemiş, bu yüzden dışarı çıkamıyoruz."

"Peki ya pencereler? O şekilde çıkabilir misiniz?" JJ onun sözünü keserek sordu.

"İki tane var ama onların da üzerinde tahtalar var. Herhalde biz buraya gelmeden önce çivilemiştir."

"Döşeme tahtalarını soymaya ne dersin?" diye sordu. "Jack!" diye bağırdı kızgınlıkla.

"Ne?"

"Dışarı çıkamayız," dedi kararlılıkla. "Bir, çünkü June doğuruyor. *Hem de hemen şimdi*. İkincisi de, bize burayı patlayıcılarla kuşattığını söyledi."

JJ'in etrafındaki oda o kadar sessizdi ki, kulaklarındaki kan akışını duyabiliyordu. "Ne?"

"Bombalar. El yapımı patlayıcılar. Patlayan şeyler. Kulübeye varmak için bile çok özel bir yoldan yürümek zorundaydık. Pembe dairelerle işaretlemişti ama kapıyı çiviledikten sonra onları kaldırdı. Hepsi bu kadar da değil," dedi April.

"Başka ne var?" JJ sordu, zihni çalkalanıyor, April ve diğerlerini kurtarmak için bir plan bulmaya çalışıyordu.

"Kulübenin altına büyük bir bomba koyduğunu söyledi," diye itiraf etti April, sesi artık daha sakindi. "Eğer siz yaklaşırsanız orayı havaya uçuracağını söyledi."

"*Siktir!*" dedi arkasından biri.

"Blöf yapıyor olabilir," dedi JJ neredeyse umutsuzca.

"Biliyorum. Ama kulübenin etrafındaki şeyler hakkında yalan söylemediğini kanıtlamak için bir taş attı," dedi April. "Taş çok büyük bile değildi ama yine de yerdeki bir şeyi patlattı."

"Pekâlâ. Başka ne var?" JJ kendini hiç kendinde hissetmiyordu. Sanki havada süzülüyor, telefonda konuşurken kendisini yukarıdan izliyormuş gibi hissediyordu.

"Kurtarıldığınız baskında kardeşinin ölümü için sizi suçluyor. Ona sizin onu öldürmüş olamayacağınızı, çünkü ne kadar kötü işkence gördüğünüzü göz önünde bulundurursak pek bir şey yapabilecek durumda olmadığınızı anlatmaya çalıştım ama kendini kaybetti ve dinlemedi. Bunu yıllardır planlıyordu," dedi April ona ısrarla. "*Bizim* ölümümüzü izlemeni istiyor, sonra da seni öldürmeyi planlıyor."

JJ onun sözlerine şaşımamıştı. O ve diğerleri bu Ryan denen kişi her kimse, görevlerinden biriyle bağlantılı olması gerektiğine çoktan karar vermişlerdi ve Tex de erkek-akraba senaryosuyla tam on ikiden vurmuştu. Mantıksız bir şekilde, kendilerinin bile yapmadığı bir şeyin ortaya çıkmasının haksızlık olduğunu düşünüyordu ama bunun bir önemi yoktu.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Korkuyorum," diye itiraf etti April güçlükle fısıldayarak.

"Biliyorum ama çok iyi gidiyorsun," diye yatıştırdı JJ. "Telefonunu nasıl geri aldın?"

"Bana o verdi," diye itiraf etti. "Seni aramamı ve uyarmamı istedi."

JJ's geri düzeltildi. Kim olursa olsun Ryan öyleydi, o çok kibirliydi ve bu onun çöküşü olacaktı.

"Aramak istemedim," diye itiraf etti April, sesi titriyordu şimdi.

"Seni ölüme sürüklemek istemedim."

"Kimse ölmüyor," dedi ona sertçe. "Güven bana."

"Güveniyorum."

"Güzel." Arka planda diğer kadınlardan birinin konuştuğunu duydu ve ardından April, "Diğerlerinin

kocalarıyla konuşsunlar."

JJ telefonunu vermek istemedi ama arkadaşları eşleriyle konuşmayı hak ediyordu. "Tamam, ama işleri bittiğinde telefonu kapatma. Bana geri dön."

"Döneceğim."

JJ hattın diğer ucunda Marlowe'un sesini duyunca telefonu Bob'a uzattı.

Bu imkânsız durumla nasıl başa çıkacağını düşünürken arkadaşını duymazdan geldi.

"Sence hâlâ orada mıdır?" Gray onun yanından sessizce sordu.

"Kesinlikle. İntikam için yanıp tutuşuyor. Sıkı çalışmasının ve planlarının meyve verdiğini görmek isteyecektir."

"Katılıyorum," dedi büyükbaba.

"Ama hâlâ bizden haberi yok," dedi Black küçük bir sırıtışla.

"Doğru," diye onayladı Nathan. "Dördünüzü bekliyor, hepsi bu. Belki birkaç yerel polis falan. İyi eğitilmiş on altı adam daha beklemiyor. Yani, çoğunuzla aynı ligde sayılmam ama kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi uzun boylu, neredeyse inek gibi görünen adam omuz silkerek.

"Kes şunu, Nathan," diye azarladı Blake. "Seni herhangi bir eski SEAL'a tercih ederim."

"Hey, dikkatli ol," diye sızlandı Black.

JJ ciddileşmeden önce bir süre şakalaşarak stres atmalarına izin verdi. "Haklısın Nathan. Sizler bizim en büyük avantajımızsınız. Chappy, Cal, Bob ve ben içeri girip, siz onu indirmeden önce dikkatinin bizim üzerimizde olduğundan emin olabiliriz."

"Onun işini bitiren kişi olmak istemiyor musun?" Bull kaşlarını kaldırarak sordu.

"Artık onun umurumda bile değil. O bir hiç. Kardeşinin yaptıklarının suçunu bizim üzerimize atan bir korkak. Beni iyi dinle, tek umursadığım şey kadının hayatı. Ve Carlise, Marlowe ve June. Onlar benim önceliğim. Yeter ki

onlar güvende, Ryan'ı kimin öldürdüğü umurumda değil. Sadece gitmesini istiyorum."

Etrafındaki herkes memnuniyetle başını salladı.

"Bu pisliği çok fazla sorun çıkarmadan halledebileceğimizi düşünüyorum, özellikle de bizi beklemediği için, ama kadınlara nasıl ulaşacağız?" Duman sordu.

Ball, "Kulübeyi patlatmadan önce, yani uzaktan kumandalı olsa bile," dedi.

Ryder, "Zaman ayarlı olabilir," diye onayladı.

Bull, "Eğer durum buysa, oyalanmayı bırakıp o kulübeye gitmemiz gerekiyor," dedi.

JJ diğer adamların seslerindeki endişeyi duyduğuna memnun olmuştu.

Ro, "April karavanda olduklarını ve dışarı çıktıklarında kulübede olduklarını söyledi, bu da bize haklı olduğumuzu, Ryan'ın hemen hemen doğrudan oraya gittiğini gösteriyor," dedi.

"Bu da demek oluyor ki yollar var. Bu da oraya daha çabuk varmamızı sağlar," dedi Ball.

"Ama hangi yol? Hangi kulübe?" Smoke sordu.

Adamlar arasındaki ileri geri konuşmalar işe yarıyordu. Tanıdık. Kendisinin ve ekibinin görevdeyken yaptığı şey buydu. Ve JJ dördünün de pek iyi durumda olmadıklarını, her şeyden çok kadınları için endişelendiklerini bildiğinden, bu adamların arkalarında olması rahatlatıcıydı.

"June?" Cal dedi içinde böyle a kırılmış, işkence sesiyle herkes dönüp ona baktı.

Elinde JJ'in telefonu vardı ve hoparlörü açıktı. Parmak eklemleri bembeyazdı, elleri titriyordu ve karısıyla konuşurken gözleri kapalıydı.

"Ben ... tamam ... kızlar ... buradalar . . . Max birazdan . . . sen de iyi ol . . ."

June'un çok acı çektiği belliydi ve konuşmak için çaba sarf ediyordu.

"Sizi seviyorum çocuklar. Hem de çok," dedi Cal.

"Biz ... biliyoruz ... sadece buraya geldiğinizde ... düşünün
... oğlunuzla tanışacaksınız."

"June, özür dilerim! Orada olmadığım için çok üzgünüm! Ben sadece-"

"Hayır!" June sertçe bağırarak onun sözünü kesti. "Neden ben .
... seni . . . burada . . . benim ... uzanmış ... hoohah'ıma bakmanı?
Ayrıca muhtemelen bayılırsın. April bunu kontrol altına aldı. Eğer
yeğenine bir şey olmasına izin vereceğini düşünüyorsanız... onu
tanımıyorsunuz demektir."

Cal yarı hıçkırık, yarı kıkırdama şeklinde acı dolu bir ses çıkardı.
"Doğru. Şu anda etrafında isteyebileceğim en iyi destek grubuna
sahipsin."

"Lanet olsun. Ben yaparım. Sanırım . . . Ben gideceğim
... bir bebeğin olsun . . . şimdi. Sakın öldürülme, Cal. Çok kızarım.
... kızarım."

"Seni seviyorum Juniper."

"Ben de seni seviyorum. Git biraz kış tekmele."

Sanki June telefonu düşürmüş gibi bir gümbürtü duydular,
ardından acı dolu, sessiz bir çığlık odada yankılandı.

June'un bebeğini doğurmak için çırpınırken ses tonundaki acıyı
duyan her bir erkek donup kaldı.

Chappy telefonu ondan alıp JJ'e geri verdiğinde Cal daha da çok
titriyordu.

Kendini kötü hisseden JJ telefonu ağzına götürdü. "April?" diye
sordu.

"Hey, özür dilerim ama konuşamam. Benim June'a
ihtiyacım var. . . ." "Sorun değil. Anlıyorum. Bu iş sende April."

"Başka seçeneğim yok," dedi June ve JJ onun sesindeki korkuyu
duymaktan nefret ediyordu.

"Max'i doğurtacağım," diye devam etti April. "Sonra da size
elimden geldiğince yardım edeceğim. Kapıda bir delik var, gözcülük
falan yapabilirim."

Herkes için her şey olmayı istemek tam da onun anne tavuğuna
göreydi. "Biz hallederiz."

"Jack, yardım edebilirim," diye ısrar etti April.

"Edebileceğini biliyorum. Ve oraya vardığımızda seni arayacağım. Tamam mı?" JJ, yansıtmaya çalıştığı zoraki sakinliğin altında yatan dehşeti yatıştırmak istediğini söyledi. Eğer kapıdaki o lanet delikten dışarı bakmak ona yardım ediyormuş gibi hissettirecekse, buna memnuniyetle izin verecekti.

"Tamam. Dikkatli ol, Jack. Benden dürüst bir kadın yaratmalısın."

JJ durdu. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?" diye sordu. Kız küçük bir hışımla, "Hadi canım," dedi.

"Benim adımlı alıyorsun," diye bilgilendirdi onu.

Güldü ve bu kez sesi biraz daha az zorlamaydı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Hoffman benim kızlık soyadımlı. *Onun* değil."

"Umurumda değil. Hafta bitmeden April Justice olacaksın."

"Ryan'ı öldür, ölme, bizi buradan çıkar ve eğer istersen *yarın* geçmeden April Justice olurum," diye söz verdi.

"Tamamdır. Şimdi git ve yeğenimizi teslim et. Yakında görüşürüz." "Seni seviyorum, Jack."

"Ben de seni seviyorum April."

Bağlantıyı kapattığında telefon sessizleşti. Rex yüzünde bir sırıtışla, "Pürüzsüz, dostum," dedi. "I

Senin adını alması için *ısrar* etmenin işe yarayacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama lanet olsun ki işe yaramadı."

JJ'in parmakları karıncalandı. Nefesini tuttuğu için mi yoksa damarlarında dolaşan adrenalinin fazlalığından mı emin değildi ama bunun pek de önemi yoktu. Kadınıyla evlenecekti. Er ya da geç.

Rex, "Bu arada helikopterdeki Meat'e bilgi aktarıyordum ve o çoktan kulübeyi bulmuş," dedi.

"Ne?" Chappy'nin nefesi kesildi. "Nerede?" Bob havladı.

"Doğru yer olduğunu nereden biliyor?" Cal, June'la yaptığı duygusal konuşmadan sonra biraz daha sakin bir şekilde sordu.

"Kulübeye bir milden az mesafedeki toprak yolda duran bir römorka bağlı siyah bir kamyon olduğunu söyledi. April'in haklı olduğunu ve bu adamın blöf yapmadığını düşünüyor. Kulübenin etrafındaki toprak sanki kazılmış gibi bozulmuş," dedi Rex.

"Mayın ve el yapımı patlayıcı gömüyor," dedi Gray acımasızca.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Rex. "Koordinatları aldım. Tango'dan iz yok ama orada, hayatım üzerine bahse girerim. Kulübenin iki mil kadar yakınına ulaşp oradan yürüyerek içeri girebileceğimizi düşünüyorum. Ayrılıp bölgeyi kuşatabiliriz. Siz dördünüz beceriksiz gibi davranıp dikkatini çekebilirsiniz. Sıçan deliğinden çıktığında onu indiririz, sonra da kadınları nasıl güvenli bir yere götüreceğimizi düşünürüz."

Bunun üzerine JJ'in midesi bulandı. Eğer kulübenin etrafı patlayıcılarla çevriliyse ve kulübenin altında gerçekten bir bomba varsa, ne kadar zamanları olduğunu bilemezlerdi. Ve saniye ibresinin her tik takında JJ aciliyetin daha da arttığını hissediyordu.

"Gidelim," dedi kararlılıkla.

Ace Security ekibi, Silverstone ve Dağ Paralı Askerleri kapıya doğru yöneldi. Herkesin yüzünde neyin tehlikede olduğunu farkında olan bir konsantrasyon ifadesi vardı.

JJ ekibine döndü ve derin bir nefes aldı.

Ama konuşan Cal oldu. "June benim bebeğimi doğuracak. Kanlı bir *karavanda* doğum yaptı. Doktorlar ve hemşirelerle çevrili steril bir hastanede değil ve acı çekmesin diye planladığımız lanet epidural olmadan. Ve çok erken. Max'in birkaç hafta daha doğmaması gerekiyor."

JJ ona "O iyi olacak," dedi.

"Biliyorum," dedi Cal şaşırtıcı derecede sert bir ses tonuyla. "Çünkü yanında Carlise, Marlowe ve April var. Ama bu çok kızgın olmadığım anlamına gelmiyor. Bunu bizden *çaldı*. İlk çocuğumuzun doğum deneyimini paylaşmamızı. Asla geri alamayacağımız bir şey."

"Kulak misafiri olmak istemezdim," dedi Rex kapıdan. Diğer herkes gitmişti ama o oyalanıyordu, belli ki konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. "Onu senin için bizzat ben öldüreceğim. Yavaşça. Acı çektirerek."

Cal adamı inceledi. Diğerlerinden anladıkları kadarıyla Rex Özel Kuvvetler'den değildi. Ordudaydı ama sadece kısa bir süre. JJ'in geçmişte bunu yapmış bir oda dolusu adam arasında öldürmeye istekli ve hevesli olduğunu tahmin edeceği ilk kişi değildi. Yine de, bir erkeğin başa çıkması gerekenden çok daha fazla acı çekmişti. On uzun yıl boyunca karısının nerede olduğunu, hatta hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Şimdi karısına ve esaret altındayken sahip olduğunu bilmediği bir oğluna kavuşmuştu ve her ikisi de geliyordu.

"Çok minnettar olurum," dedi Cal resmîyetle. "Kraliyet ailesi de öyle."

Rex sırtıttı. "Bu konuda bir şey yapmak istemiyorum, alınma."

"Alınmadım. Benim de aynı şeyleri hissettiğim günler çok oluyor," dedi Cal ona.

İki adam birbirlerine başlarıyla selam verdikten sonra Rex kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Chappy sessizce, "Biz her zaman Delta olsak da, bugün sevdiğimiz kadınları geri almak için her şeyi yapabilecek dört adamız," dedi.

"Koruyucu, asil, kahraman ve oduncu," diye onayladı Bob. "Kadınlarımızın bize birden fazla kez böyle seslendiğini duydum. Ve ben yine karımın kahramanı olmak istiyorum."

"Zaten öylesin," dedi JJ ona. "Ve sen de kesinlikle bir koruyucusun," dedi Chappy'ye. "Cal her zaman June'un kraliyet prensi olacak. Ve ben de basit bir oduncu olmaktan mutluyum," dedi JJ, o anda tam olarak kim olduğunu hatırlayabildiğinden çok daha gururlu hissederek. "Yanımızda on altı belalı adam var; bırakın zor işi onlar yapsın. Bizim tek önceliğimiz o kulübe. Anlaşıldı mı?"

"On-dört."

"Evet."

"Kesinlikle."

JJ bunu söylemesine bile gerek olmadığını düşünüyordu ama içlerinden birinin Ryan'a duyduğu öfkenin içinde kaybolması isteyeceği son Geydi. Kulübeye odaklanmalarına ihtiyacı vardı. Kadınlara nasıl ulaşacaklarını ve onları güvenli bir şekilde nasıl çıkaracaklarını bulmaya.

Bu görevin en zor kısmının bu olacağına dair bir his vardı içinde. Kaçıranı etkisiz hale getirmek değil. Nerede saklandığını bulmak ya da kendini göstermesini beklemek değil. Onları bir keskin nişancı tüfeğiyle öldürmeyi planlayıp planlamadığı konusunda endişelenmemek - ki JJ bundan şüpheliydi, çünkü bu çok hızlı olurdu ve bu pislik onların yüzlerini görmek istiyordu. Kadınlarının öleceğini düşündüklerinde çektikleri acıyı görmek istiyordu.

Hayır, o patlayıcılar JJ'i her şeyden çok endişelendiriyordu. Yanlış bir adım, yanlış bir hareket ... bazı bombalarda zemini çok fazla bozmak bile her şeyin patlamasına neden olabilirdi. Sakin ve metodik olmaları gerekiyordu. Bırakın yardım için çağırdıkları adamlar Ryan'ı halletsin.

"Gidip kadınlarımızı alalım," dedi JJ.

Başka bir şey söylemeden dört adam kapıya yöneldi.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Bull kamyonu durdurdu ve JJ ile ekibi, Eagle, Smoke ve Gramps ile birlikte arkadan atladılar. Dar bir alana sığmışlardı ama bölgeye mümkün olduğunca az araç götürmek istiyorlardı. Kadınları kulübeden sağ salim çıkardıktan sonra, onları en yakın hastaneye götürmesi için helikopteri çağıracaktı.

Yolda durup Eagle, Cole ve Meat'i almışlardı, onlar da indirme sırasında helikopterde olmak istememişlerdi ve şu anda düşmanı etkisiz hale getirmek ve rehinelere kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır ve istekli yirmi ölümcül, iyi eğitilmiş adam vardı.

Kalan adamlar Bull'un arkasındaki iki kamyondaydı ve hepsi ormanın kenarında toplandı.

Rex doğru yönü işaret ederek, "Kulübeye kuzeydoğudan bir buçuk kilometre düz bir mesafe var," dedi. "Ryan'ın kamyonetinin daha uzakta olduğunu biliyoruz ama o kulübeyi görebileceği bir yerde olmak isteyeceğini *de* biliyoruz. Ondan önce onunla karşılaşmaktan pek endişe duymuyorum. Bu yüzden yarım mil yaklaşıma kadar birlikte kalacağız. Bizim ekibimiz batıya, Logan'ın ekibi de güneye gidecek. Bull, sen ve adamların kuzeye gidin. Kulübenin etrafını saracağız ve JJ ve adamlarının yol boyunca yürümesine izin vereceğiz. *Herkes* gözlerini bu pislik için dört açsın. Eğer onu bulursanız geri kalanımıza haber verin, biz de sizin bulunduğunuz yere gelelim."

Herkes başını salladı ve hepsi telsiz kontrolü yaptı. Kulaklarındaki küçük vericiler her birinin iletişim halinde kalmasını sağlayacaktı.

Logan onlara "Gözlerinizi yerde olduğu kadar havada da tutun," diye hatırlattı. "Buradaki ağaçlar büyük

Ama bu ormanda patlayıcıları yerleştirmek için harcadığı zamanı göz önüne alırsak, bir tür yeraltı sığınağı da inşa etmiş olabilir."

"Kameralar yerleştirmiş olması da mümkün," diye ekledi Bull. "Ben olsam bu ihtimali göz ardı etmezdim."

JJ'nin kanı dondu. Eğer öyle olsaydı ve Ryan dördünden daha fazlası olduğunu fark etseydi, tüm planları ellerinde patlayabilirdi.

"Sadece tetikte olun," dedi Gray onlara. "Bu adama hak ettiğinden fazla kredi vermeyelim. Herhangi bir iz kamerası gören ya da izlendiğini hisseden olursa geri kalanımıza haber versin, biz de B planına geçelim."

JJ'in bildiğı kadarıyla B planları yoktu ama yine de başını salladı. Hepsi de zamanlarının daraldığını farkındaydı, tıpkı kulübenin altında olan ya da olmayan bomba gibi.

Adamlar, gruplar ayrılmadan önce ilk mili çabucak tamamladılar ve JJ ile ekibinin etrafındaki vahşî doğada kayboldular. Tek başına yola devam ederken kalbinin güm güm attığını hissediyordu ve attığı her adım sessiz ormanda yüksek sesle duyuluyordu. Adamlardan hiçbirisi konuşmadı, her biri hayatının aşkı ve onun neler yaşıyor olabileceğı hakkındaki düşüncelerinde kaybolmuştu.

Birkaç dakika sonra biri vericiden "Yaklaşıyoruz," dedi.

JJ kapalı bir yumruk kaldırarak adamlarına durmalarını işaret etti. Arkadaşlarına döndü. "Ne olursa olsun, kadınlara ulaşın. Hedefimiz onlar."

Chappy, Cal ve Bob tereddüt etmeden başlarını salladılar.

"Onunla sen konuş," dedi Chappy sessizce. "Bunu yaptığında Kendisi de gördü yani."

"Katılıyorum," dedi Bob. "Tangolar'ı ikna etmekte ya da en azından dikkatlerini dağıtmakta her zaman en iyisi sen oldun."

Cal titrek bir sesle, "June'dan ve onun çektiğı acıdan başka bir şey düşünemiyorum," dedi. "Mükemmel bir şekilde

Çok daha tehlikeli durumlarda gayet iyiyim ama şu anda tam anlamıyla doğru düşünemiyorum."

Adamlarının ona gösterdiği güven neredeyse bunaltıcıydı ama JJ başını salladı. Bu Ryan denen adamla konuşmakta hiçbir sakınca görmüyordu. April'in kaçırıldığını öğrendiğinden beri çok gergindi. Öfkeli ama çoğunlukla kontrollüydü. Şimdi kendini kaybetmesi kadınına yardımcı olmayacaktı ve önemli olan da buydu.

Derin bir nefes alan JJ, helikopterdeki adamların kendilerine verdiği kulübenin koordinatlarına doğru ilerledi. Diğer ekipler kafasının içinde rahatlatıcı bir arka plan gürültüsü oluşturuyor, telsizlerden sessizce konuşarak diğerlerine konumlarını bildiriyorlardı.

"Kabin görüş alanımda," dedi biri. "Biz de aynı şekilde."

"Hedefimizden henüz bir iz yok."

Bir saniye önce JJ ve ekibi yol yerine geçen toprak yolda yürürken, bir saniye sonra bir açıklığa adım atmışlardı. Gökyüzündeki gözlerinin de söylediği gibi, küçük kulübenin etrafını çevreleyen geniş bir alanda zemin çoğunlukla topraktı ve çok az bitki örtüsü vardı. Yapının kendisi ise güçlü bir rüzgârda yerle bir olacakmış gibi görünüyordu.

JJ kapıya doğru koşma isteğiyle savaştı. April ve diğerlerinin orada, bu kadar yakın ama bir o kadar da uzakta olduklarını bilmek, içeri girip iyi olup olmadıklarını kendi gözleriyle görmek için onu çaresiz bırakıyordu. Yaralanmadıklarını. Ama kendini hareketsiz durmaya zorladı.

"Şimdi ne olacak?" Bob sessizce sordu.

JJ etrafına bakındığında Ryan'dan bir iz göremedi ama onun yakında olduğunu biliyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu ve altıncı hissi ona adamın onları dikkatle izlediğini söylüyordu.

"Ryan Johnson?" diye seslendi, çok yüksek sesle konuşmamaya dikkat ediyordu çünkü o pisliğin yerleştirdiği patlayıcıların sesle harekete geçip geçmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. April ona

Ryan zaten bir bomba patlatmıştı, yani muhtemelen patlatmayacaktı... ama yine de işi şansa bırakmak istemiyordu.

"Seni bulmamızı istedin, işte buradayız!" diye duyurdu.

Gray ve diğerlerinin kontrol ettiklerini duyabiliyordu, onların da adamı görmediklerini biliyordu.

"Belki de gitmiştir," diye önerdi Chappy.

Ama JJ başını salladı. "Hayır, o burada. Bunu yıllardır titizlikle planlıyor."

Tam o sırada etraflarındaki sessizlikte yeni bir ses yankılandı.

Kulübenin içinden çok mutsuz bir bebek ağlaması yükseldi.

JJ otomatik olarak uzanıp Cal'in kolunu tuttu ve onun sese doğru bir adımdan fazla atmasını engelledi.

"Sakin ol Cal," dedi ona.

"O benim oğlum," dedi Cal sessizce, sanki transa geçmiş gibi bir sesle.

"Ağlamak iyidir," diye yatıştırdı Chappy. "Nefes aldığı anlamına gelir. Ve söylemeliyim ki, sesi *gerçekten* iyi nefes alıyor gibi geliyor."

Prens Maximilian Redmon'un sesi mutlu gelmiyordu ama JJ yüzünde oluşan küçük gülümsemeyi engelleyemedi. April başarmıştı. June'un bebeğini başarıyla dünyaya getirmişti. Carlise ve Marlowe'un da şüphesiz yardımcı olduğunu biliyordu ama ana tavuğunun başrolü üstlendiğinden emindi.

Sonra ... arkalarından yavaş, metodik bir alkış sesi duyuldu.

Dört adam da aynı anda Bull'un sesi kulaklarında yankılanırken tehditle yüzleşmek için döndü. "Hedef tespit edildi. Tekrar ediyorum, hedef bulundu."

JJ kendi kendine "Hadi canım, Sherlock" diye düşünmek için bir saniye bulmuştu ki tüm dikkati büyük bir ağacın arkasından çıkan adama odaklandı. Adamın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

saklanıyordu ya da on altı adam onu açıklığa girmeden önce nasıl fark edememişti ama şu anda kadınlara ve hepsinin geleceğine yönelik tehdidi sona erdirmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ryan'ı inceleyen JJ, onun April'ı kaçıran kişiyi düşünürken kafasında canlandırdığı gibi görünmediğini fark etti. Her şeyden önce çok genç görünüyordu. Tex'in sözünü ettiği yirmi yaştan bile daha genç.

İkincisi, normal görünüyordu. Saç kesiminden kıyafetlerine kadar hiçbir şekilde bir teröriste benzemiyordu. Bu aptalca bir düşünceydi, çünkü JJ teröristlerin kalıplaşmış bir "görünüşü" olmadığını herkesten daha iyi biliyordu. Yaşadıkları ortama uyum sağlardı, tıpkı Ryan'ın yaptığı gibi.

Ryan Cal'a hafif aksanlı bir İngilizceyle, "Baba olduğun için tebrikler," dedi.

JJ bu adamın ölecek olmasının neredeyse utanç verici olduğu gibi kısa ve mantıksız bir düşünceye kapıldı. Çünkü belli ki çok yetenekli ve çok zekiydi. Dünyada pek çok iyi şey yapabilirdi ama bunun yerine nefretin kalbini ve kafasını doldurmasına izin vermişti.

"Bir başka asil Redmon, ne kadar heyecan verici," dedi Ryan elini kaldırıp Cal'e bir tabanca doğrulturken. "Babasıyla tanışamayacak olması çok kötü."

JJ bir an için Ryan'ın tetiği çekeceğini, Cal'i hemen o anda vuracağını sandı ama Ryan konuşmaya devam etti.

"Bu anı sandığından çok daha uzun zamandır bekliyordum," diye homurdandı Ryan.

Aptalın konuşmak istemesine minnettar olan JJ sessiz kalarak Ryan'ın söylemesi gerektiğini düşündüğü Geyi söylemesine izin verdi. Bu sırada etraflarındaki adamların, yani desteklerinin telsizden birbirleriyle konuştuklarını ve harekete geçmeden önce Ryan'ın etrafını sarmak için hızla ve sessizce pozisyon aldıklarını duyabiliyordu.

"Kardeşimi sen öldürdün!" Ryan dramatik bir şekilde suçladı.

"Hangisiydi o?" JJ sanki hava durumu gibi önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi sıkılmış bir ses tonuyla sordu.

Beklendiği gibi, Ryan'ın öfkesi anında ortaya çıktı.

"O *masumdu*!" Ryan tükürdü. "Su taşımak ve size yemek getirmek için oradaydı. Kaçırılma olayına karışmamıştı."

JJ'in bakışları önlerindeki çocuğun üzerinde gezinirken gözleri kısıldı. Ryan'ın kafası JJ'e neye baktığını sorar gibi meydan okurcasına eğildiğinde, aynı şeyi yapan başka bir adamın anısı kafasında patladı.

Yalnız o zaman adam JJ'i incelemek için başını eğmişti, tıpkı böyle, derisini oymak için bir bıçak kullanmadan önce.

"Kardeşini hatırlıyorum," dedi JJ doğrulurken, artık sıkılmış görünmüyor ya da sıkılmış gibi konuşmuyordu. "Senin boylarındaydı, vücut kokusu gibi kokardı ve her zaman siyah pantolon ve üzerinde New York'taki İkiz Kuleler'in teröristler tarafından yıkılmadan önceki halinin resmi olan eski bir tişört giyerdi."

Ryan'ın ağzı şok içinde açık kaldı. Hemen soğukkanlılığını geri kazandı ama bu düşüş JJ'e haklı olduğunu söylemeye yetti.

Takım arkadaşlarının sanki kendilerine de işkence eden sadist adamı hatırlamışlar gibi yanında kıpırdadığını hissetti.

"Ve onun masum olduğu konusunda yanılıyorsun. Esaretimizin ve işkencemizin her adımında onun parmağı vardı," dedi JJ.

"Hayır, değildi!" Ryan ısrar etti. "Bana sadece para kazanmak, ailemize yiyecek ve giyecek almak için orada olduğunu söyledi."

"Yalan söyledi!" JJ sertçe bağırdı, Ryan'ı sarsmayı o kadar çok istiyordu ki gardını düşürmüştü. Sadece Rex'in ya da diğer adamlardan birinin ona ulaşabileceği kadar dikkatinin dağılmasını istiyordu. "Kardeşin bir *teröristti*. İnsanlara zarar verdi. Muhtemelen kadınlara tecavüz etti, küçük çocuklara vurdu ve senin ve vatandaşlarının değer verdiği her geleneğe tükürdü!"

"Hayır," dedi Ryan başını sallayarak. "Bizi oradan çıkarmak için para biriktiriyordu! Bizi okula gidebileceğim bir şehre götürmek için."

JJ güldü. Kötü bir sestti. "Asla gitmeyecekti. Organizasyonda yükselmek istiyordu. Dikkat çekmek istiyordu. Şöhret. Yetkili olmak istiyordu. Eninde sonunda seni de o hayatın içine çekecekti."

Ryan bir süre ona baktı, sonra başını salladı. "Kendini kurtarmak için yalan söylüyorsun. Bu işe yaramayacak."

JJ kollarını göğsünde kavuşturdu ve tiksintiyle dudağını büktü. "Ve sen de kardeşine sandığından daha çok benzeyen acımasız bir pisliksin. Dört masum, savunmasız kadını kaçırdın ve onların dehşetinden zevk aldın." Rex'in diğerlerine geri çekilmelerini, kendisinin de içeri girdiğini söylediğini duydu.

"İltifatın için teşekkür ederim," dedi Ryan neredeyse sakince, belli ki JJ'nin umduğu kadar sarsılmamıştı. "Hayatımı, kardeşimin intikamını almak ve onu gururlandırmak için patlayıcılar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenerek geçirdim. Kulübeyi ve etrafındaki her şeyi var olan her farklı bomba türüyle donattım. Birini alt edebilirsin ama hepsini asla alt edemezsin."

"Kadınlarınız ölecek," dedi, sanki dört kadın ve bir bebeği öldürmek onun için bir şey değilmiş gibi. "Ve sen de izleyeceksin. Sonra seni de öldüreceğim. Kardeşimin yıllar önce başlattığı işi bitireceğim. Size işkence eden grubun bir parçası olduğunu söylüyorsanız, o zaman bir nedeni vardı. Ben de ona aferin diyorum. Onun görevini tamamlayacağım."

... ve öbür dünyada ona katılacağım."

JJ, "Oh, bunu yapacaksın," dedi - Rex, Ryan'ın arkasındaki ağaçların arasından patlamadan önce.

Genç adam döndü ama artık çok geçti. Rex ona güçlü bir yumruk indirerek sırt üstü yere düşürdü.

Elindeki silah ateş aldı ve JJ ne Rex'in ne de başka birinin vurulmamış olması için dua ederek sarsıldı. Rex saniyeler içinde küçük adamı kolayca etkisiz hale getirip bastırdı.

Ve arkasından Ro, Arrow, Logan, Blake ve Bull belirdi.

JJ'i şaşırtan bir şekilde Ryan güldü. Manyakça bir sestti, neredeyse akli dengesi yerinde değildi.

"Kazandığınızı sanıyorsunuz. Ama kazanmadınız!" diye bağırdı. "Kadınlarınız ölmüş sayılır! Onlara ulaşamazsınız! Kapıya doğru yürürseniz, havaya uçarsınız. Eğer bir helikopter getirirseniz, titreşimler patlayıcılarımdan bazılarının patlamasına neden olur. BOOM! Tüm kabin şimdiye kadar gördüğünüz en büyük patlamayla havaya uçacak. Vücut parçaları yağacak! Bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. *Beni* durdurmak için. Yine de ben kazandım!"

Tekrar güldü. Rex gömleğini tutup onu ayağa kaldırırken bile çılgın kahkahasını durdurmadı.

Rex yüzüne tekrar yumruk atana kadar ses kesilmedi.

"Çöplerle ben ilgilenirim. Sen kadınlarını al," dedi Rex dönerken, Ryan'ı önüne itti ve üç adamıyla birlikte ormana doğru gözden kayboldu.

JJ kulübeye geri döndü. Neredeyse dingin bir manzaraydı. Tek ihtiyacı olan şömineden biraz duman yükselmesiydi. Ama onun yerine gördüğü tek şey tehlikeydi.

"Plan nedir?" Kartal sordu.

JJ'nin hayatında ilk kez hiçbir fikri yoktu. Ryan helikopter konusunda blöf yapıyor olabilirdi de olmayabilirdi de. Kanatlardan çıkan rüzgârın gücü özellikle hassas patlayıcıları patlatabilirdi... ama cihazlarından birini kadınlara göstermişti bile, hem de büyük bir patlamaya yol açmadan. Ya patlayıcıların hassasiyeti konusunda ya da gömülü bomba sayısı konusunda yalan söylüyordu. Ne olursa olsun, JJ kadınlarının hayatını bir tahmin uğruna riske atmak istemiyordu.

Birini patlatma ihtimalinden korktukları için kulübeye arabayla ya da yürüyerek gidemezlerdi. Uzmanlar ya da bomba robotları çağırabilirlerdi ama onların oraya ulaşması çok uzun sürerdi. Ryan'ın o bombalardan herhangi birine zamanlayıcı takıp takmadığını bilmiyorlardı.

JJ sonunda fısıltıyla, "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Ekibine döndü ve onların yüzünde de kendi yüzünde olduğunu varsaydığı aynı hayal kırıklığı ve umutsuzluk ifadesini gördü.

"Ağaçları kullansak nasıl olur? Onlara tırmanıp çatıya atlasak? İçeri girmek için çatıyı yırtabiliriz," diye önerdi büyükbaba.

"O zaman ne olur?" Ryder sordu. "Eminim kadınlar dışarı çıkmaya heveslidir ama June daha yeni doğum yaptı."

"Ya helikopter yüksekte kaldıysa, yani aşağıdan gelen hava akımı herhangi bir şeyi patlatacak kadar güçlü değilse?" Arrow sordu.

"Belki," dedi Blake kuşkuyla, "ama rüzgâr şiddetleniyor. Halatın ucundaki herhangi biri tilt makinesindeki bir top gibi savrulur."

"Bir vinç mi? Birini kabine kaldırabilir," diye önerdi Cole.

"Ya da bir patlayıcı K9?" Gray önerdi.

"Yeterli zaman yok," diye fısıldadı Cal, sesi kırılmış gibiydi.

JJ gözlerini kulübeye dikti. Binanın etrafındaki ve altındaki patlayıcıları patlatmadan kadınları ve bebek Max'i kulübeden çıkarmanın bir yolu olmalıydı. Ama şu anda, onun hoşuna gitmeyecek kadar çok bilinmeyen vardı.

Ryan'ın her şeye rağmen kazanabileceği düşüncesi kusma isteği uyandırdı.

Sonra April'ın sesinin ona seslendiğini duydu. "Jack?"

Bu sesle hafifçe sarsıldı ve kulübeye doğru bir adım atmıştı ki, güçlü bir elin kolunu tutup onu geri çektiğini hissetti. Kahretsin. Evet. Daha fazla yaklaşma riskini göze alamazdı çünkü kimse Ryan'ın patlayıcıları ne kadar geriye yerleştirdiğini bilmiyordu.

"Ben buradayım!" dedi.

"Bütün bu insanlar da kim?" diye sordu.

JJ bu kadar normal bir soru karşısında gülümsemek istedi. "Arkadaşlarım. Yardım etmeye geldiler."

"Oh, tamam. Ya Ryan'ı götüren dövmeli iri adam? Onun iyi olduğundan emin miyiz? Ryan kaçmayacak mı?"

"Ryan kaçmayacak," diye güvence verdi Ro JJ'nin arkasından.

"Rex ve takım arkadaşları onun icabına bakacak, merak etme," diye seslendi. Onu göremiyor, sadece duyabiliyordu ve sesinin tınısı kalbini daha da acıtıyordu. Eğer o ve arkadaşları bir an önce bir şeyler düşünmezlerse, June'u sonsuza dek kaybedebilirlerdi.

"Cal, June'un bebeği oldu. Max mükemmel! On ayak parmağı, on el parmağı ve son derece iyi çalışan akciğerleri var."

"Duydum," dedi Cal.

"Çok güzel," dedi April ona.

"Elbette öyle. June onun annesi," diye karşılık verdi Cal, sesi titreyerek.

"Pekâlâ, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Jack'in arkadaşları," dedi April. "Buradan ne zaman çıkabiliriz?"

JJ kaşlarını çattı ve şansını zorluyor olsa da bir adım daha yaklaştı. Ayak parmakları kulübeden birkaç düzine metre ötedeki bozuk toprağa değdi. Çömeldi ve bölgeyi inceledi. "Üzerinde çalışıyoruz, tatlım."

Sanki sözlerini sindiriyormuş gibi bir duraksama oldu. Sonra, kadının ne kadar zeki olduğunu kanıtlarcasına, "Bizi buradan çıkaramazsınız," dedi.

"Ben öyle bir şey demedim," diye itiraz etti JJ.

"Biz aptal değiliz," dedi biraz hışımla. "Nasıl yardım edebileceğimizi bulmak için burada kendi aramızda beyin fırtınası yaptık. Ve benim bir fikrim var."

JJ gerildi. Bundan hoşlanmayacağına dair bir his vardı içinde. Hem de hiç.

"Kapiya nasıl ulaştığımızı sana anlatabilirim. Ryan kullandığı işaretleri aldı, buraya gelmek için üzerine bastığımız işaretleri. . ama sanırım nerede olduklarını hatırlıyorum."

BÖLÜM YİRMİ İKİ

April sanki bir ya da iki mil koşmuş gibi hissediyordu. Ter içindeydi ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse canı yanacaktı. Bunun bir nedeni June'un bebeğinin doğumuna yardım ederken hissettiği strestir ama diğer nedeni de Jack ve diğerlerini kapıdaki delikten görmesiydi. Kulübeye nasıl yaklaşacakları konusunda hiçbir fikirleri olmadığı açıktı.

Ryan, koca adam ve arkadaşlarının ona ne yapıyor olabilecekleri umurunda değildi; bir daha asla sorun olmayacağından emindi. Onun ölümünden dolayı vicdan azabı duyması gerekirdi ama şu anda onu kaçıran kişiye karşı sempatik duygular beslemekte zorlanıyordu.

Bu kulübeden çıkmak istiyordu. Jack'in kollarını etrafında hissetmek istiyordu. June ve Max'i hastaneye götürüp ikisinin de iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Jack'le evlenmek istiyordu. Eve gitmek istiyordu. Maine'e.

Jack'in onun sesini duyunca şaşkınlıkla irkildiğini gördü ve buna biraz gülümsedi. Belli ki "asker" modundaydı ve elindeki göreve yoğun bir şekilde odaklanmıştı.

Kapıdaki delikten ona "Bir fikrim var," dedi. "Kapıya nasıl ulaşacağınızı bizim yaptığımız gibi anlatabilirim. Ryan kullandığı işaretleri aldı, buraya gelmek için üzerine bastığımız işaretleri . . . ama sanırım nerede olduklarını hatırlıyorum."

"Hayır," dedi kararlılıkla, arkasını dönüp ekibine ve onunla birlikte küçük açıklıkta bulunan diğer adamlara bakarak.

Hayal kırıklığı April'in içine çöktü. Bir Özel Kuvvetler askeri olmadığı doğrudur ama yardım edebilirdi, bundan hiç şüphesi yoktu. Jack bunu düşünmüyordu bile. Acı veriyordu.

Adamın başını eğip bir süre yere bakmasını izledi. Sonra bir el kalktı ve masaj yaptı.

kulübeye doğru dönmeden önce ensesini okşadı.

"Şu anda neredesin?" diye sordu. Kafası karışan April, "Kulübede," dedi.

Dudaklarının eğlenerek seğirmesi o kadar tanıdıktı ki, acı vericiydi. Söylediği bir şey yüzünden kahkahalarını tutmaya çalıştığını pek çok kez görmüştü.

"Kulübenin neresinde? Beni görebiliyor musun?"

"Ah! Evet, kapıda bir delik var." İki parmağını küçük delikten çıkarıp oynattı ve gözünü tekrar deliğe dikti.

Chappy, Cal ve Bob dışındaki adamların çoğunun sırttığını gördü. Yaptıklarının onların bakış açısından muhtemelen biraz müstehcen göründüğünü geç de olsa fark etti.

"Pekâlâ, kapıya ulaşmak için izlediğiniz yol düz müydü yoksa zikzaklı mıydı?"

"Düz git," dedi ona. Gerçekten de ona kapıya kadar rehberlik etmesine izin verecek miydi? Güven duyması iyi hissettirdi, *gerçekten* iyi - sonra aniden gerginlik başladı.

Ne yapıyordu acaba? Yol hakkında tam olarak emin değilse, ona yanlış yöne adım atmasını söylerse, kelimenin tam anlamıyla gözlerinin önünde paramparça olabilirdi.

"Boş ver!" diye seslendi, artık tamamen paniklemişti. "Ne düşündüğümü bilmiyorum! Bunu yapamam."

"April!" June arkasından tısladı. Döndüğünde arkadaşının sırtını sert duvara dayamış, Max'in de göğsüne sarılmış olduğunu gördü. Onu sarmak için çarşafı kullanmışlardı ve kumaşın üzerinde sadece küçük yüzü görünüyordu. Altındaki battaniye vücut sıvıları ve kanla lekelenmişti ve göbek bağı hâlâ bağlıydı. Onu kesmek için kullanabilecekleri bir şey yoktu ve bu durum hepsini korkutuyordu. Bir hastaneye ihtiyaçları vardı. Hem de hemen.

"Ne?" diye gecikmeli olarak sordu.

"Bunu yapabilirsin. Kulübeye doğru yürürken yolu incelediğini gördüm. Aklın saatte bir milyon mil hızla gidiyordu. Adamlarımızı güvenli bir şekilde bize ulaştırabilecek biri varsa, o da sensin. Sana güveniyoruz."

Carlise ve Marlowe başlarıyla onayladılar ve April iki kadının da sanki doğmamış çocuklarına dokunuyormuş gibi ellerini karınlarına koyduklarını fark etti.

Üzerindeki baskı çok büyüktü. Sadece adamlarının hayatını riske atmakla kalmıyor, en iyi arkadaşlarını ve onların çocuklarını da öldürebilirdi.

"April!" Jack seslendi.

Derin bir nefes alarak kapıdaki deliğe döndü.

"Dışarı çıktığında karavan tam olarak nerede duruyordu?" Jack sordu.

Bunu o mu yapıyordu? Bakışları sevdiği adamdan karavanın arasında durduğu ağaçlara kaydı. Derin bir nefes aldı.

"Şu sağındaki ağaçları görüyor musun... bekle, yani benim sağım, senin solun." Öfkeli bir nefes verdi. Daha sağını solunu bile kestiremezken ona nereye basması gerektiğini nasıl söyleyebilirdi? "Etrafındaki diğerlerinden biraz daha ince olanlar mı? Kapıya göre saat iki yönündeler."

Jack döndü ve hemen onun işaret ettiği ağaçlara doğru yürüdü, Cal, Chappy ve Bob da peşindeydi.

"Bunlar mı?" diye

sordu. "Evet."

"Tamam, şimdi ne olacak?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sanki Jack doğrudan kalbinin içine bakıyormuş gibi hissediyordu. Aradaki mesafeden bile onun odak noktasını görebiliyordu. "Sana güveniyorum," dedi.

Kelimeleri bağırarak söylememişti. Sakince söylemişti ve April onun sözlerindeki samimiyeti duydu.

"Kapıdaki tahtaları sökmek için bir şeye ihtiyacın olacak," dedi ona.

Adam yakınlarda duran birkaç adama döndü ve bu küçük mola April'a derin bir nefes alma fırsatı verdi. Elleri titriyordu ama onları birbirine kenetledi ve dikkatini kulübenin önündeki zemine verdi. Yirmi beş işaret. Onları saymıştı. Sanki o ana geri dönmüş, o pembe dairelerin üzerinde yürüyormuş gibi, onları gün gibi net görüyordu.

"Tamam, bir çekicim var. Nereye gitmeliyim?"

April gözlerini kırıştırdı. "Dünyanın neresinden çekiç buldun sen?"

Yanındaki adamlardan biri güldü. "Biz becerikli bir grubuz!" diye bağırdı.

Her neyse. Yanlarında koca bir alet çantası taşımak istiyorlarsa, şikâyet etmeyecekti.

"İzinizi işaretlemek için bir şeye ihtiyacınız var," dedi ona. "Ryan kâğıttan yapılmış parlak pembe daireler falan kullanıyordu ama yolu gizlemek için onları topladı."

"Doğru, akıllıca."

Bütün adamlar etraflarında kulübeye giden yolu işaretlemek için kullanabilecekleri bir şey aramaya başladılar. İçlerinden biri aniden gömleğini başının üzerine çekti ve bir bıçakla parçalara ayırmaya başladı. Çok geçmeden bir avuç dolusu pürüzlü kumaş parçasını Jack'e uzattı.

"Pekâlâ tatlım, konuş benimle. Sana nasıl ulaşacağımı söyle."

April omzunda bir el hissetti ve döndüğünde Marlowe orada duruyordu.

"Nefes al April."

Nefesini tuttuğunu fark eden April, nefesini bir hışırtıyla dışarı verdi. "Sizi seviyorum çocuklar. Hem de çok," dedi.

"Biz de sizi seviyoruz. Şimdi acele edin. Ben acıktım," dedi Carlise June'un yanında oturduğu yerden.

April arkadaşının sesindeki alaycılığı duyarak gülümsedi. Hepsi de son derece stresliydi ve bu lanet kulübeden çıkıp bir duş almaktan başka bir şey istemiyorlardı.

April kendini pis ve iğrenç hissediyordu ama bu şu anda endişelenecekleri en son şeydi.

Başını sallayan ve Marlowe'un yanından ayrılmamasına minnettar olduğunu söyleyen April kapıdan geriye baktı.

"Ağaçlardan, ayak parmakların çimenlerin bitip toprağın başladığı yere gelene kadar ileri doğru yürü." Jack onun dediğini yaptı. "Şimdi öne doğru adım at. Hayır!" Jack aşağı inmek üzereyken kadın hemen bağırdı. Jack ayağı havada donup kaldı.

"Ayağını biraz geri çek." "Buraya mı?"

diye sordu ayağını hareket ettirerek.

"Evet, bu daha iyi. Basamakların benim için rahat olduğunu hatırlıyorum. Bu da muhtemelen yürürken basamakların birbirine çok yakın olduğunu düşüneceğin anlamına geliyor."

Jack başını salladı ve April'in şakağından aşağı bir ter damlası süzülürken ayağını yere vurdu.

Hiçbir şey olmadığında, yeryüzü onun etrafında patlamadığında, titrek bir nefes verdi. "Tamam, sağ ayağının birkaç santim önündeki küçük çim parçasını görüyor musun?"

Jack tekrar başını salladı.

"Sol ayağını onun önüne koy, böylece topuğun tam kenarda olsun."

Kadının söylediği yere doğru bir adım attı, sonra döndü ve sağ ayağını bir santim kadar kaldırıp botunun altına bir kumaş parçası yerleştirdi.

"Tamam, şimdi biraz kendine doğru hareket et"- duraksadı, devam etmeden önce yönü doğru bildiğinden emin oldu

- "Sola. Yerden çıkan küçük bir dal var. Sağ ayağını onun yanına koy."

April, Jack'i yavaşça, ama çok yavaşça kulübeye yaklaştırdı. Jack'in attığı her adımda, yönlendirmelerinden daha da emin oluyordu. Her adımda bir tür işaret ortaya çıkıyordu. O zamanlar o kadar önemsiz görünüyorlardı ki, yolculuğu kendisi yaptığında onları neredeyse hiç fark etmemişti. Pembe halkalara çok odaklanmıştı. Ama

Arkadaşları mayın tarlasından geçerken daha dikkatli izlemiş ve her dairenin bir tür doğal işaretin yanında olduğunu fark etmişti.

Jack kapıdan sadece üç adım uzaktayken April yola baktı ve paniğe kapıldı. Bir sonraki adımını nereye atabileceğini gösteren herhangi bir taş, sopa ya da başka bir şey görememişti.

"Neredeyse geldim. Sırada neresi var April?" Jack sakince cevap verdi.

Ama April onun yüzüne baktığında hiç de rahat olmadığını görebiliyordu. Dışarısı kesinlikle terleyecek kadar sıcak olmamasına rağmen şakaklarından ter damlıyordu. Elleri kenetlenmiş ve kaşları çatılmıştı.

"Bilmiyorum!" dedi, bir hıçkırık kaçtı ve onu çok şaşırttı.

Marlowe onun omzundaki tutuşunu sıkılaştırdı ama April bakışlarını Jack'ten alamadı. Göz ucuyla, Jack'in tehlikeli yolculuğuna başladığı ağaçların yanında kıpırdamadan duran diğer adamları görebiliyordu. Onlar da en az kendisi kadar gergin görünüyorlardı.

Jack çok yakındı ama yine de çok uzaktaydı.

"April? Bana bak," diye emretti.

"Bakıyorum," diye boğuk bir ses çıkardı. Gözlerindeki yaşlar yüzünden bulanıktı ama başını kapıdaki delikten kaldırmayı reddetti.

"Telefonda bana yardım edebileceğini söylediğinde, bunu reddettiğimi itiraf ediyorum. Bir grup Özel Kuvvet askerine nasıl yardım edebilirdin ki? Sadece kendini daha iyi hissetmeni sağlamak için kabul ettim ama aptalın tekiydim. Sen tanıdığım en zeki insansın. Bunu başka kim yapabilir ki? Sana ulaşmam için beni *gerçek* bir mayın tarlasından geçirmeyi?

"İki adım daha, tatlım. Sonra bu kapıyı açacağım, bizi buradan çıkaracağım ve sen de benimle evleneceksin."

April bir kahkaha attı. "Her şey olup biterken bunu mu düşünüyorsun?"

"Aynen öyle," dedi Jack ciddiyetle. "Sana çıkma teklif etmek için çok bekledim ve neredeyse seni kaybediyordum. Eğer beklediğimi düşünüyorsan

Yüzüğümü parmağına takmak için fazladan bir dakikan var, yanılıyorsun."

"Yüzüğün mü var?" diye sordu şaşkınlıkla.

O zaman biraz mahcup görünüyordu. "Şey, hayır. Lafın geliyordu."

April gerçekten de sırtı. Gözlerini koluna silecek kadar geri çekildi, sonra yüzünü tekrar kapıya yaklaştırdı. Adamın ayaklarının dibindeki toprağa baktı ve tam o anda bir şeyler kıpırdadı. "Şu oka benzeyen taşı görüyor musun?"

Aşağı bakan Jack başını salladı.

"Tam üzerine bas. Ryan pembe daireyi alana kadar onu görmemiştin, demek ki tam üstündeydi."

Jack onun dediğini yaptı. Uzun bacaklarıyla son basamağı atlayıp kapının dışındaki küçük sahanlığa atlayacak kadar yakındı ama ne yapacağını söylemesini bekliyormuş gibi kapıya baktı.

"Artık kapıya atlayabilirsin," dedi şaşkınlıkla.

"Yapabilirim," diye kabul etti. "Ama rahatça adım atabilmen için biraz fazla uzak. Bir tane daha, tatlım."

April onu görememesine rağmen başını salladı. "Basamağın birkaç santim ötesindeki toprak, etrafındaki topraktan farklı bir renkte. Daha koyu. Şuraya bas."

Dönüp ok şeklindeki kayanın üzerine bir parça kumaş koymayı unutmadan adımını attı.

April nefesini bir anda bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerek topuklarının üzerine oturdu.

"Başardın," dedi Marlowe hayretle.

"Yapabileceğini biliyordum," dedi June. "Sen tanıdığım en dikkatli insansın."

"April? Kapıdan uzaklaş," dedi Jack çok yakından.

April hemen ayağa kalktı ve geri geri June ve Carlise'e doğru yürüdü. Marlowe bir kolunu April'in beline dolamıştı ve Jack'in Ryan'ın çivilediği tahtaları sökmeye çalıştığını duyduklarında dördü de gözlerini kapıya dikmişti.

Sonra o da oradaydı. Kapı aralığında durmuş, hayattan daha büyük görünüyordu.

April kendini ona doğru fırlattı ve öyle sert vurdu ki, dik durabilmek için küçük ön sahanlıkta geriye doğru bir adım attı. Kollarının onu sardığını hissetmek, çok uzun zamandır hatırlayabildiği her şeyden daha güzeldi.

"Jack!" diye mırıldandı. Adamın sıkı sarılışı neredeyse canını yakıyordu ama şikâyet etmedi.

Uzun bir süre öylece durduktan sonra kolların kendisine ve Jack'e dolandığını hissetti. Marlowe da onlara katılmıştı. Sonra Carlise de oradaydı. Dördü de minnettar ve neşeli bir kucaklaşmayla kapının hemen içinde durdular. Jack üçüne de sarılmak için kendini ayarladı ve April ona o anda olduğundan daha fazla aşık oldu.

"Keşke ben de bu aşk festivaline katılabilsaydım," dedi June arkalarından koklayarak.

Jack, June'un yanına gitmek için ondan ve arkadaşlarından nazikçe ayrıldığında April şaşırmadı. Yere diz çöktü ve ona nazikçe sarıldı. Sonra elini küçük Max'in başına koydu ve şöyle dedi: "Selam Max. Ben senin Jack amcanım ve senin en sevdiğin kişi olacağım."

Herkes gözyaşları içinde güldü.

Sonunda Jack yüzünde bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Dışarı çıkmaya ne dersiniz-" Birden dondu, bakışları April'a kilitlendi. O kadar korkutucu bir bakışla ona doğru ilerledi ki April telaşlandı.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu. "Yüzün.

Sana vurdu," diye hırladı Jack.

April nefesini dışarı üfledi. "Tanrım, Jack, beni korkuttun! Bir sorun var sandım."

"Öyle! Sana *vurdu*," diye tekrarladı.

"Evet ama o öldü, değil mi? Yani, dövmeli büyük korkunç adam ve arkadaşlarının yapacağı şey buydu, değil mi?"

Jack bir an için onu inceledi, parmaklarını yüzünde gezdirerek hafifçe dokundu. "Evet. Bu rahatsız ediyor mu?"

Sen?"

April kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Bizi kaçırdı. Bizi bir karavana kilitledi. Yemek yemek istediğimde onun artık hamburgerini yutmak zorunda kaldım ve su içmek için onun iğrenç kirli buzunu emmek zorunda kaldım. June'un doğum sancısı çekmesini umursamadı ve doğmamış bebeğini vurmakla tehdit etti. Sonra da bizi havaya uçurmak amacıyla buraya koydu. Ölmesi neden umurumda olsun ki?"

Tekrar sinirlenmiş görünüyordu. "Pekâlâ. Peki, buradan çıkmak ister misin?"

"Evet! Lütfen evet," diye nefes aldı Marlowe.

Jack tekrar June'a döndü. "Sanırım ilk sen olacaksın," dedi.

April başıyla onayladı. İlk ayrılanın kendisi olmasını önerseydi bile hayal kırıklığına uğrardı. Bunu daha iyi bilmeliydi.

June ve Max'i nazikçe kaldırdı ve kapıya döndü. "Burada bekleyin," dedi.

"Neden?" April şaşkınlıkla sordu.

Jack derin bir nefes almadan önce uzun bir süre cevap vermedi. "Bilmiyorum. Ben sadece Yapamam..."

April elini Jack'in koluna koydu ve yanağından öpmek için eğildi. "Sen karşıya geçmeyi başardın. Biz de başaracağız. Artık elimizde işaretler var."

"Dikkatli olun," dedi. Sonra Carlise ve Marlowe'a baktı. "Size bir şey olursa kocalarınız canıma okur. Eğer korkarsanız, Chappy ve Bob sizin için gelirler."

"Eminim gelirler," dedi Marlowe ona. "Ama bu aptal kulübede gereğinden bir dakika bile fazla kalmak istemiyorum. Yolu göster."

"Onu tutarken nereye basacağını görebiliyor musun?" Carlise sordu.

"Evet," dedi Jack kendinden emin bir şekilde ve April'ın bir parça rahatlmasını sağladı.

Jack kulübeden dışarı ilk adımını atarken April hâlâ nefesini tutuyordu. Marlowe'a arkasından gelmesini işaret etti ama bir an geri çekildi. "Bekle."

"Neden?"

"Aranıza biraz mesafe koyun. . her ihtimale karşı." Bu sözleri söylemekten nefret ediyordu ama bir şeylerin ters gidebileceği ve birbirlerini çok yakından takip ettikleri için herkesin yaralanabileceği ya da ölebileceği düşüncesinden kurtulamıyordu.

Marlowe başını salladı ve Jack, June ve Max açıklığın yarısını geçene kadar bekledi.

"Tamam. Çocuk oyuncağı," dedi April.

Bunun üzerine Marlowe ona sıkıca sarıldı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı, ellerini iki yana açtı ve tehlikeli yürüyüşe başladı.

"April?" Marlowe'un patikadan geçişini izlerken Carlise, "April?" dedi.

"Evet?" dedi Marlowe, arkadaşına bakarak. Şaşkınlık ve telaşa Carlise'in gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Burada olmana çok sevindim."

April kollarını onun boynuna doladı ve Carlise de ona şiddetle sarıldı. "Ben de," dedi ona.

"Ciddiyim," diye mırıldandı Carlise onun omzuna doğru. "Sensiz . . . Geri kalanımızın bu kadar iyi idare edebileceğini sanmıyorum. Bizi sakın tuttun, bize yiyecek, su ve battaniye getirdin, Max'le işin çoğunu sen yaptın. Hatta kimse havaya uçmadan bu cehennem çukurundan çıkmanın bir yolunu bile buldun."

"Bu kadar erken konuşma," diye takıldı April.

Carlise'in kahkahasını duymaktan çok hissetti. Arkadaşı başını kaldırdı ve ona baktı. "Ciddiyim. Neredeyse evde olmamızın sebebi sensin."

Ama April başını salladı. "Eve gidiyoruz çünkü birlikte çalıştık. Çünkü bizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacak onurlu adamlarla evliyiz -ya da benim durumumda neredeyse evliyiz. Her açıdan şanslıyız."

"Evet, öyleyiz."

"Carlise! April! Siz iyi misiniz?" Chappy sabırsızlıkla seslendi.

April arkadaşının yanaklarındaki yaşları sildi. "Adamın endişeli. Git hadi. Ve ne yaparsan yap, sakın tökezleme."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Carlise. "Gerçi bu kadar hamile olmasaydım daha kolay olurdu."

April ona yüzde yüz katılıyordu ama arkadaşı toprağa adımını atarken yüksek sesle bir şey söylemedi. Carlise dikkatle avluda ilerlerken April nefesini tuttu.

April karşı tarafa geçene kadar bekledi, ta ki Chappy onu kollarına alıp Carlise kucağındayken dizlerinin üzerine çökene kadar. Açıklığın her tarafından gelen rahatlama ve sevgiyi hissedebiliyordu.

"Sıra sende April," diye seslendi Jack. June ve Max'i, ortalıkta görünmeyen Cal'a devretmişti. Ama Jack ve ekibiyle birlikte gelen adamların yarısı da gittiğinden, kendisini hastaneye götürmekle meşgul olduklarını düşündü.

Nefes alan April arkasındaki boş kulübeye bakmak için döndü. Plastik küvetler yan yatmıştı. Yerde boş su şişeleri ve kirli bir battaniye vardı. Döşeme tahtaları çatlaktı ve pencereler hâlâ tahtalarla kapalıydı.

Ve her nasılsa, sanki April bu köhne küçük binada kendinden bir parça bırakıyormuş gibi hissediyordu. Kendisi ve arkadaşları için dehşete düşmüştü ama bu korkunç deneyimi yaşadığı için kendini daha güçlü hissediyordu. Bunu bir daha asla tekrarlamak istemiyordu ve muhtemelen dağların ortasındaki ücra bir kulübede tatil yapma isteğini asla hissetmeyecekti ama kendisiyle gurur duyuyordu.

Kapıya ve Jack'e dönerek derin bir nefes aldı ve ilk kumaş parçasına bastı.

Toprağın üzerindeki yürüyüş, ilk geldiğinde ya da dakikalar önce arkadaşlarının ve Jack'in bunu yapmasını izlediğinde olduğu kadar uzun sürmemiş gibiydi.

Ve sonuna geldiğinde Jack oradaydı. Onu yakaladı ve tıpkı Chappy'nin Carlise'e yaptığı gibi göğsüne doğru çekti. April ona karşı gülümsedi. Kötü kokmasına, duşa, yemeğe ve iki galon suya fena halde ihtiyacı olmasına rağmen kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

BÖLÜM YIRMİ-ÜÇ

"Tekrar izleyebilir miyim?" April sordu.

JJ başını salladı ve telefonunu cebine geri koydu. Kız ona suratını astı.

"O videoyu zaten on iki kez izledin," dedi ona, bildiği bir şeydi bu.

"Biliyorum, ama çok büyüleyici! Ve itiraf etmeliyim ki, Kulübenin bu şekilde yükseldiğini görmek *memnuniyet* verici."

JJ, Bob, Chappy ve Cal kadınlarıyla birlikte helikoptere binip hastaneye giderken, diğer adamlar geride kalmıştı. Ryan'ın cesedini almışlar ve April'in onlar için şaşırtıcı bir şekilde hazırladığı yolu kullanarak kulübeye yerleştirmişler, sonra da Ryan'ın cebinde buldukları uzaktan kumandalı füyeyi kullanarak kulübeyi havaya uçurmuşlar, zamanlayıcı kurup kurmadığını görmek için beklemek istememişlerdi.

Kulübeyi havaya uçurmadan önce etrafını iyice kolağan etmişlerdi ki bu iyi bir şeydi çünkü patlama Ryan'ın yerleştirdiği tüm bomba ve el yapımı patlayıcıları infilak ettirmişti. Ateş topu gökyüzünde yükselmişti ve gerçekten etkileyici bir manzaraydı.

Neyse ki, Ryan'ın kulübenin etrafını temizlediği tüm arazi nedeniyle, bomba şarapnelleri en yakın ağaçlara isabet etmiş olsa da, büyük bir orman yangını başlatma tehlikesi pek yoktu.

Her şey yolunda gitmiş ve Tex'in yerel yetkilileri yönlendirmesiyle hikâye, kadınları medyadan uzak tutacak kadar değiştirilmişti. Resmi olarak, bir adam dört kadını kaçırmaya çalışmış ve kendi tuzağına düşüp patlamada ölünce planı suya düşmüştü. Anlatı olduğu gibi kabul edilmişti.

JJ Ace Security, Silverstone ya da Mountain Mercenaries'in adamlarına şahsen teşekkür etme fırsatı bulamadı. April ve diğer kadınlarla birlikte hastaneye gitmeye odaklanmıştı ama her gruba e-posta göndermişti. Ve bu sabah Rex'ten patlamanın görüntülerini içeren bir geri dönüş e-postası aldı.

April, Carlise ve Marlowe Denver'daki bir hastanede kontrolden geçirilmiş ve aynı gün taburcu edilmişlerdi. June ve küçük Max her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için birkaç gün tutulmuş, Cal onun yanında, diğer herkes de yakındaki bir otelde kalmış ve onlar olmadan ayrılmayı reddetmişlerdi.

Ama şimdi hepsi Maine'e geri dönmüştü. Çevrelerinin biraz daha farkında ve arkadaşları için her zamankinden daha minnettar bir halde.

Kadınlar o günden beri her gün Cal ve June'un evini ziyaret ediyor, birbirlerini görmeden tek bir gün bile geçiremiyorlardı. Erkekleri de buna hiç itiraz etmedi. İyileşmek için neye ihtiyaçları varsa, onlara sorgusuz sualsiz veriyorlardı.

JJ'e gelince, söz verdiği gibi yapmış ve April'ı elinden geldiğince çabuk bir sulh hâkiminin önüne çıkarmıştı. Newton'a döndükleri gün onu doğruca belediye binasına götürmüş, ruhsat almış ve hemen ardından da evlenmişti. Maine'de bekleme süresi olmadığına hiç bu kadar sevinmemişti. Hâlâ ona bir yüzük alması gerekiyordu ama o bu konuda en ufak bir endişe duymuyor gibiydi.

Düğün gecelerini, daha önce gözden kaçırmış olabileceği çürükler için vücudunun her santimini kontrol ederek ve onları daha iyi öperek geçirmişti. Yanağındaki morluk ve morarmış gözü soluyordu, bu da rahatlatıcıydı. JJ onları her gördüğünde zamanda geriye gidip Ryan'ı bizzat öldürmek istiyordu.

Rex videoyla birlikte gönderdiği e-postada Ryan'ın nasıl öldüğünü ayrıntılarıyla anlatmamıştı ama Tex'e anlatmıştı. Ryan'ın ölümü kolay olmamıştı. Tex de ona ayrıntıları vermişti ama JJ bunları April'la asla paylaşmayacaktı. Böyle bir şeyi vicdanına yüklemesine gerek yoktu. Ve her ne kadar

Ryan'ın artık yaşamıyor olmasına üzülmüyordu, adamın tam olarak nasıl öldüğünü bilseydi dehşete düşerdi.

Ama JJ memnundu, tıpkı ekibi gibi. Sadece kardeşinin elinden değil, kadınları kaçırdığında Ryan'ın elinden de acı çekmişlerdi. JJ o birkaç gün gibi bir şeyi bir daha asla yaşamak istemiyordu.

"Lütfen?" April ona bakıp kirpiklerini kırıştıtararak yalvardı.

"Hayır," dedi JJ. "Senin için başka planlarım var."

"Öyle mi?" diye sordu ilgiyle.

"Evet." JJ bir süre bekledi. "Ofiste envanter günü."

April bir kahkaha patlattı ve omzuna bir şaplak attı. "Çok kötüsün!"

"Ben mi? Geçen hafta ofis malzemelerinin nerede olduğunu ya da testereler için ne kadar yağ kaldığını bilmediğimizden yakınan sendin. Şimdi de sezonun ilk karını yağdırdığımıza göre, kendimizi arka ofise kilitleyip ... sayabiliriz diye düşündüm."

"Artık buna böyle mi diyoruz?" April baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle sordu.

JJ sırttı.

"Biliyorsun burada mükemmel bir yatağımız var. Ve çok da rahat."

"Oh, ofise gitmek istemiyor musun?" diye sordu. "Seni doktora geri götürmem mi gerekiyor? *Her zaman* çalışmak istiyorsun."

April'in gülümsemesi kayboldu. "O eskidendi. Şimdi hayatı dolu dolu yaşamak istiyorum. O kadar çok çalışmak istemiyorum. Senden ve benimle birlikte olmak istemediğin düşüncesinden kaçmaya çalışarak orada çok fazla zaman geçirdim."

"Seni istedim," dedi JJ, onu belinden kavradı ve tek bir akıcı hareketle kaldırdı.

Küçük bir çığlık attı ve onun boynuna sarıldı. "Jack! Beni yere bırak!"

Yatak odalarına doğru yürüdü ve onu yatağın üzerine bıraktı. "İşte, yatıyorsun."

Jack'in hoşuna gidecek şekilde karısı duygulu bir şekilde gerindi ve kollarını başının üzerine koydu.

"Evet, öyleyim," diye kabul etti.

JJ bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde onun üzerine çıktı. Onu vücuduyla kafesledi ve kollarını bileklerinden tuttu. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni
seviyorum." "Bu
çok mu fazla?"

"Ne?" diye sordu kadın.

"Beni," dedi adam basitçe.

"Asla. Senin yoğunluğunu seviyorum. Korumacılığını. Senin deyimimle 'dünyayı yakıp yıkma' arzunu, bana dokunurlarsa neler olacağını herkese gösterme arzunu."

JJ rahatlatarak gözlerini kapadı.

"Pek çok insan için korkutucu, belalı eski bir asker olabilirsin ama benim için her zaman oduncu olacaksın."

JJ gözlerini açtı ve ona gülümsedi. "Öyle mi?"

"Evet. Bu arada, yeni bir reklam kampanyası için bir fikrim var. Tek bacağınla bir ağaç kütüğünün üzerinde durmanı, kırmızı-siyah flanel bir gömlek giymeni ve omzunda bir balta taşımanı içeriyor."

"Biz balta kullanmayız," dedi ona.

"Biliyorum ama elektrikli testere aynı hissi vermez.

Yani yapacak mısın?" diye zorladı.

"Hayatta olmaz," dedi JJ düz bir yüz ifadesiyle.

"Lanet olsun. Denemeye değerdi."

JJ başını salladı. April onu sürekli tetikte tutuyordu ve başka türlüünü de istemezdi. Ona biraz daha zorlarsa istediği pozu verebileceğini söylememiştir. Elinde bir baltayla kıcı çıplak durmasını isteyebilirdi ve eğer bu onu mutlu edecekse bunu yapardı.

April için o bir oduncuydu. Diğer herkes içinse kadınına fazla yaklaşan herkese ters ters bakan taş kalpli bir piçti.

"Jack?"

"Evet, tatlım."

"Benim için geldiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman senin için geleceğim," dedi ona.

Kadın bir süre ona baktı, sonra gülümsedi ve histerik bir şekilde gülmeye başladı.

Başını sallayan JJ, "Bu da neydi şimdi?" diye sormadan önce kızın kendini toparlamasına izin verdi.

"Her zaman benim için gelecek misin?"

JJ gözlerini devirdi. Kadını tam bir ahmaktı. Ama yine de onu seviyordu. Hayır, onu bu yüzden seviyordu.

Son zamanlarda dikkatleri kendi üzerinden uzaklaştırmak için mizahı kullanıyordu. Kabuslar gördüğünde, onları geçiştirmeye çalışıyordu. Geçmişe dönüşler yaşadığında ya da römork çeken birini gördüğünde geriliyor, sonra hemen bir şaka yapıyordu, genellikle de kendi aleyhine. JJ bundan nefret ediyordu ama onun korkularını kontrol altına alma ihtiyacını anlıyordu.

Ona kulübenin patladığı videoyu gösterdiğine pişman değildi ama bu, bazı korkularını yeniden su yüzüne çıkarabilirdi. Kabin patladığında içinde kendisi ve arkadaşları olabilirdi. Videoyu tekrar izlemek istemesi için onun dikkatini dağıtmayı planlıyordu ve bunu nasıl yapacağını da biliyordu. "Ellerini orada tut," di y e emretti, demek istediğini vurgulamak için bileklerini sıktı. Onun altında kıvrandığını hissetti

ve aynı sayfada olduğunu biliyordu.

"Otoriter," diye mırıldandı ama adam vücudundan aşağı kaymak için bıraktığında hareket etmedi. Gömleğinin üzerinden karnını öptü, sonra ellerini kumaşın altına kaydırmadan önce etek ucuyla oynadı. Sütyeninin üzerinden göğüslerini avuçladı. Kadın inledi ve sırtını dikleştirdi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"İstediyimi biliyorsun. Alay etmeyi bırak," diye azarladı.

"Ama bu çok eğlenceli," dedi ellerini gömleğinin altından çıkarmadan önce. Giydiği elastik pantolonu tuttu ve kabaca kıcının hemen altına çekti.

Kız kıvrılırken kıkırdadı ve kollarını başının üzerinden kaldırmadan mümkün olduğunca yardım etmeye çalıştı. Sonra onun altında, belden aşağısı çıplak bir halde yatıyordu.

JJ eğildi ve derin bir nefes aldı. Bundan asla bıkmayacaktı. Ondan. Kıvrımlarının arasını yaladı ve hemen bacaklarının ayrılması ve topuklarının sırtına batmasıyla ödüllendirildi.

Karısını tatmin etmek için işe koyulurken başka hiçbir kelime konuşulmadı.

Karısını.

JJ hayatının geri kalanını birlikte geçireceği birini asla bulamayacağını düşündüğü bir noktaya gelmişti. Doğru, otuz dokuz yaşında değildi ama sahip olabileceği her türlü şansın geçmişte kaldığını varsayıyordu. April tanıştıkları andan itibaren onu çok korkutmuştu çünkü yaşlandıklarında ve yıprandıklarında onun yanında oturduğunu hayal edebiliyordu.

Hayatında hatalar yapmıştı, en kötüsü de kendi korkularının ve güvensizliklerinin onu alt etmesine izin vermesiydi. Ama o artık her yönüyle kendisine aitti ve kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmeden bir gün bile geçirmesine izin vermeyecekti.

April onun saçlarını tutarken, neredeyse çılgınlığa kapılacak ve onu yiyip bitirecekti. Şikâyet edecek gücü kendinde bulamıyordu; saçlarını çekiştirmesine bayılıyor, ona ne kadar iyi hissettirdiğini bilmesini sağlıyordu. Ne kadar sert çekerse, zevki o kadar yoğunlaşıyordu.

Kızın orgazmı doruğa ulaşır ulaşmaz JJ dizlerinin üzerine çöktü ve kot pantolonunun düğmelerini çözmeye çalıştı. Bu işe başlamadan önce soyunmadığı için kendine küfrettikten sonra taş gibi sertleşmiş sikini çıkarırken rahat bir nefes aldı. Aşağı baktığında, April'in kolları hâlâ başının üzerinde, tembelce ona gülümsediğini gördü.

"Hazır mısın?" diye sordu, onun izni olmadan hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Cevap olarak uzandı ve onu bir kez okşadı, sonra onu sikinden tutarak öne doğru çekti ve bacaklarının arasına sıkıştırdı.

JJ tek bir yumuşak hareketle kendini karısının amının derinliklerine gömdü.

İkisi de sertçe nefes aldı. Buna asla doyamayacaktı. Kadın inanılmaz hissediyordu. İlk başta yavaşça hareket etti ama sonunda karısının en çok sevdiği şekilde içine girip çıkana kadar hızlandı.

Eli aralarına girdi ve klitorisini ovmaya başladı ve neredeyse anında iç kaslarının onun etrafında sıkıldığını hissetti.

Çok geçmeden adam onu uçurumdan aşağıya doğru takip etmeye başladı. Adam hâlâ giyinikti, kadınsa hâlâ sutyenini ve gömleğini giyyordu ama adam onun üzerine yığıldığında ikisi de umursamadı. Elleri gömleğinin altından kaydı ve tırnaklarını hafifçe sırtında gezdirdi.

"Tamam, envanter bekleyebilir," diye mırıldandı.

April güldü ve adam bunu her yerinde hissetti. Özellikle de sikinin etrafında.

"Seni seviyorum, Jackson Justice." "Seni seviyorum, April Justice."

EPİLOG

On Yıl Sonra

Chappy/Carlise

"Ev çok sessiz. Bundan hoşlanmıyorum," dedi Carlise kocasına sokulurken iç çekerek.

Adam kıkırdadı. "Biraz yalnız kalmak için kulübeye gelmeyi dört gözle beklediğini sanıyordum."

"Bekliyordum. Öyleyim. Ben sadece Bilmiyorum. Onları özlüyorum."

Chappy gülümsedi. Kadının ne demek istediğini çok iyi biliyordu ama dört enerjik çocuğu ayaklarının altında olmadan karısıyla geçirdiği zamanı çok seviyordu.

Atlas on yaşındaydı ve Chappy onun anne karnından konuşarak çıktığına yemin ediyordu. Çocuk hiç susmuyordu ama çok komikti, bu yüzden Chappy pek aldırmıyordu. Jasper kardeşinin tam tersiydi. Elinde her zaman bir kitap vardı ve kitap okurken rahatsız edilmeyeceği sessiz bir köşe bulup oturmaktan son derece memnundu... Bu da Atlas'ın onu sürekli rahatsız ettiği ve sinirlendirdiği anlamına geliyordu.

Will altı yaşındaydı ve ilk ikisinin iyi bir karışımıydı. Her zaman dışarı çıkıp Atlas'la oynamaya hazırdı ama kendi başına oturup bir Lego seti yapmayı da seviyordu.

Üç çocuğun da ortak bir özelliği vardı: İki yaşına yeni basmış olan kız kardeşleri Ivy'ye karşı son derece korumacıydılar.

Chappy bunu babalarından ve aynı derecede koruyucu üç amcalarından öğrendiklerini tahmin ediyordu. Ivy çok şımartılacaktı, çünkü ağladığında kardeşleri ona sürekli oyuncak getiriyor, yemek saatlerinde ona kimin yardım edeceği konusunda kavga ediyor ve üçü de onu kucaklarında taşımak ya da televizyon izlerken onunla birlikte oturmak istiyordu.

"Sence iyiler mi?" Carlise kaşlarını çatarak sordu.

"Evet, iyiler," dedi Chappy kararlılıkla. İki gündür kulübedeydiler ve o da çocukları için biraz endişelense de güvende olduklarından hiç şüphesi yoktu. Güvende olmasalardı hemen haberdar edilirdi. Carlise'in aklını endişelerinden uzaklaştırması gerekiyordu.

"Düşünüyorum da belki Bob'la konuşup buraya küçük bir ip parkuru kurmasını sağlayabiliriz."

Carlise doğruldu ve şok içinde ona baktı. "Ne?"

"Evet, bilirsin işte, belki birkaç direk atlayışı ya da yüksek teller."

"Hayır," dedi Carlise kesin bir ifadeyle.

Chappy, "Hadi ama," diye kandırdı. "Atlas ve Will'in Bob Amca'yla ip parkuruna gitmeyi ne kadar sevdiklerini biliyorsun."

"Şaka yapıyor olmalısın. Atlas bu saçmalığı yapmak için gecenin bir yarısı gizlice kaçır. Buradayken onun için yeterince endişeleniyorum. Ormanda oynarken kaybolacak diye."

Chappy gülümsemesini daha fazla tutamadı.

Carlise ona ters ters baktıktan sonra omzuna bir şaplak attı. "Şaka yapıyorsun. Bu çok kabaydı, Riggs."

Onu tekrar kendine doğru çekti ve başının üstünden öptü. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Hayır, değilsin," diye yakındı. "Ama yine de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Chappy ciddileşti. "Beni dünyanın en mutlu adamı yaptın," dedi ona. "Beni o fırtınanın ortasında bulduğun gün hayatımın en şanslı günüydü."

"Baxter'ın beni sana getirdiği günü kastediyorsun," diye düzeltti.

İkisi de kulübenin köşesine, kabarık bir köpek yatağında uyuyan yaşlı köpeğe baktı. Muhtemelen onun hakkında konuştuklarını hissederek başını kaldırdı ve "Ne?" diye sorar gibi onlara baktı.

"Kesinlikle o günkü gibi görünmüyor.
Ne kadar sska olduğunu hatrlyor musun?" Chappy sordu.
Carlise başını salladı. "Nereden geldiğini hâlâ merak ediyorum."
"N e r e d e n geldiği önemli değil. nemli olan tek şey
şimdi nerede olduğunu."
"Bizimle birlikte. Güvende. Atlas battaniyesine tamamen sarılıp
nefes alamaz hale geldiğinde bizi uyandırdığı zamanı hatrlyor
musun?" Carlise sordu.
"Tabii ki hatrlyorum. Ya da Will uzaklaştıktan sonra onu
bulamadığımızı ve bulduğumuzda da Baxter'ın onun önüne geçip
hareket etmesine izin vermediğini?" Chappy anımsadı.
"Ya da öylece yatıp Ivy'nin her tarafına çamur bulaştırmasına izin
verdiğinde?"
Sevgili köpekleriyle ilgili anılar şimdi daha hızlı geliyor, Carlise ve
Chappy sırtıyordu.
"Peki ya Baxter'ın burnunu Will'in oyun parkına soktuğu ve Will
onun bıyıklarını tek tek kopardığında ısırmadığı, hatta sızlanmadığı
zaman?"
"Ya da hepimiz yryşteyken o geyiği rkttğmz zaman?
Baxter hemen önümüze atılıp hırladı ve havladı, geyik saldırmadan
nce geri çekilmemiz için bize zaman verdi."
Carlise i çekerek, "O en iyi köpek oldu," dedi. "yleydi,"
diye onayladı Chappy.
Baxter sanki kendi kahramanlıklarını dinlemekten yorulmuş gibi
başını tekrar yatağa koydu ve gözlerini kapattı.
"Köpekler neden sonsuza kadar yaşayamıyor?" diye sordu.
Chappy ona daha sıkı sarıldı. "Bilmiyorum. Ama berbat bir şey."
Baxter son zamanlarda yaşını göstermeye başlamıştı. Ziyarete
geldiklerinde kulübeden fazla uzaklaşmıyordu ve uyanık olduğundan
daha fazla uyuyordu. Okula gitmedikleri zamanlarda çocukları hâlâ
takip ediyordu ve Ivy evin içinde gezinirken onu çok yakından
izliyordu ama hayatının sonuna yaklaştığı çok açıktı. Onlar yapmadı

Onlara geldiğinde kaç yaşında olduğunu biliyordu ama aradan geçen on yıl yeterli değildi.

"Bu güzel bir mini tatil oldu ama sanırım yarın eve dönmeye hazır olacağım," dedi Carlise.

"Ben de," diye katıldı Chappy.

"Yine de bu kulübeyi seviyorum. Tanıştığımız zamankinden biraz daha büyük olsa bile," dedi Carlise gülümseyerek.

Chappy gururla etrafına bakındı. O ve arkadaşları kulübeyi genişletmek için çok çalışmış, geniş ailesini barındıracak kadar büyük hale getirmişlerdi. Kışın bile düzenli olarak buraya geliyorlardı. Evlilik hayatının en güzel anılarından bazıları buradaydı.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır. Bu akşam yaptığın balık tacolar yeter de artar bile. Sanki daha fazla yemem gerekiyormuş gibi," dedi karnını sıvazlayarak.

Karısı yıllar içinde biraz kilo almıştı ama bu sadece onu daha çok seveceği anlamına geliyordu. Ve Chappy onun her santimini seviyordu. Tartının üzerine çıktığında ne söylediğinin bir önemi yoktu. O, isteyebileceği en iyi eş, anne ve arkadaşı.

"Şey . . . Öyleyim," diye yanıtladı Chappy.

Carlise Chappy'den uzaklaşmaya çalışırken, "O zaman bırak ben gideyim, sen de yiyecek bir şeyler bul," dedi.

Ama Chappy tutuşunu sıkılaştırdı. "Burada zaten yemek istediğim bir şey var."

Carlise kıkırdadı ve gözlerini devirdi. "Bunun çok klişe olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gülümsedi. "Çocuklarım beni duymak için etrafta olmadığına göre, karımın onu yıllar önce burada mahsur kaldığımızda olduğu kadar şimdi de arzuladığımı bildiğinden emin olabileceğimi düşündüm."

"Sanırım biliyor," dedi sırtarak.

"Yani beni beslemek mi istiyorsun?" Chappy kaşlarını kaldırarak sordu.

Carlise saatine baktı. "Yedi buçukta yatacaksın... oh, bir kızı nasıl şımartacağını biliyorsun."

Güldü, kadının ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyordu. Carlise'in altından çekildi ve ayağa kalkarak elini uzattı. Carlise elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Yine de hareket etmedi, sadece güzel yüzüne bakarken onu kendine doğru tuttu.

"Ne oldu?" Carlise sordu.

"Ben sadece Mutluyum," dedi

Chappy. "Sevindim."

"Hayır, demek istediğim Son on yıldır mutluyum. Sadece bunun senin sayende olduğunu gerçekten anladığından emin olmak istedim."

Carlise kollarını kaldırıp onun boynuna dolayarak, "Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedi.

Chappy onu öpmek için başını eğdiğinde bacağında ısrarlı bir itme hissetti. Aşağı baktığında Baxter'ın yanlarında sabırsız görüldüğünü gördü.

"Çocuklar burada olmayabilir ama biz hâlâ rahatsız ediliyoruz," dedi abartılı bir iç çekişle.

Carlise yine kıkırdadı. "Onu ben çıkarırım."

"Ben de seninle geleceğim. Pekâlâ oğlum, az önce dışarıda olmana rağmen son bir kez işemen için seni dışarı çıkaracağım. Ama çabuk ol, olur mu?"

Üçü birlikte kapıya doğru yürüdüler ve Chappy'yi şaşırtan bir şekilde kapı açılır açılmaz Baxter karanlık ormana doğru koşmaya başladı.

"Ne oluyor be? Uzun zamandır bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim," dedi Carlise. "Umarım dışarıda bir ayı ya da geyik yoktur."

Chappy de öyle umuyordu. Bax büyük yırtıcılara karşı koymak için çok yaşlıydı. Bir zamanlar onları sorunsuzca alt edebiliyordu, yakalayamayacakları kadar hızlı ve çevikti ama o günler çoktan geride kalmıştı.

Sadık dostları ormanda normalden çok daha uzun süre kalmıştı ve tam da Chappy endişelenmeye başlamıştı ki

ve dışarı çıkıp onu bulup bulamayacağını merak ederken, sağ tarafta bir ses duydu.

Ön verandaya bakan Chappy, kendisini karşılayan manzara karşısında ağzı açık kaldı.

Baxter bir arkadaşıyla birlikte dönmüştü. Bir deri bir kemik kalmış ve son derece zavallı görünen kahverengi-beyaz bir Lab melezi onun yanındaydı. Ve topallıyordu.

"Vay anasını, Riggs! Şuna bir bak!"

Zaten öyleydi. Ve gülümsemekten kendini alamadı. Verandadan çıktı ve çömeldi. "Kimi buldun, evlat? Bir arkadaş mı?"

Baxter hemen onun yanına geldi ama diğer köpek geri çekildi, belli ki ondan emin değildi.

Bax arkadaşının öne çıkmadığını görünce ona geri döndü, burnunu yaladı, sonra boğazından alçak bir ses çıkardı. Bu kez Chappy'ye doğru yürüdüğünde, laboratuvar köpeği de onunla birlikte geldi.

"Sorun yok kızım, artık güvendesin. Yiyeceğimiz, suyumuz ve uyuman için güzel, yumuşak bir yerimiz var."

Chappy, Carlise'in yaklaştığını duymaktan çok hissetti. Onun yanında diz çöktü ve yeni köpeğin koklaması için elini uzattı.

Her ikisini de şaşırtan bir şekilde köpek doğruca Carlise'e doğru yürüdü ve başını onun kucağına koydu.

"Vay anasını, benden hoşlanıyor Riggs!"

"Elbette seviyor," dedi Chappy karısına. Öne doğru eğildi ve alnını Baxter'inkine dayadı. "Onu bize getirdiğin için teşekkürler," dedi sadık arkadaşına usulca.

"Sence içeri gelir mi? Bax'a yaptığım gibi onu verandada bırakabileceğimi sanmıyorum."

"Hadi deneyelim."

Onları yine şaşırtarak, yeni gelen çok fazla korkmadan içeri girdi. Bir tas suyun yarısını içti ve onun için hazırladıkları yemeği mideye indirdi. Açlıktan öldüğü ve ihmal edildiği belliydi. Sonra, sanki

Hayatının her günü yaptığı gibi, Baxter'ı yatağına kadar takip etti, yanına sokuldu ve hemen uykuya daldı.

"Görünüşe göre bir köpeğimiz daha oldu," dedi Carlise memnuniyetle. "Çocuklar çok heyecanlanacak."

Chappy başını salladı ama içinde bunun ne anlama geldiğini bildiğine dair garip bir his vardı. Baxter onlarla daha fazla birlikte olamayacaktı ve onları yalnız bırakmak istemiyordu. Onun yerini alacak birini bulmuştu.

Kalbi kırılmıştı ama Chappy eski dostuna karşı hâlâ sevgi ve minnetle doluydu.

Tek kelime etmeden karısının elini tuttu ve yatak odalarına doğru yürüdü. Giderken ışıkları kapattı ve tek kelime etmeden yatmaya hazırlandılar.

Karısının da aynı fikirde olduğunu kanıtlarcasına, yorganın altına girdiklerinde ona sokuldu ve şöyle dedi: "Baxter'ın yakında aramızdan ayrılacak olmasından nefret ediyorum ama bize bir sokak köpeği daha getirmesi tam ona göre. O gerçekten büyüğü biri."

Chappy başıyla onayladı. Sonra Carlise'i ezmemeye dikkat ederek yuvarlandı. Carlise'in üzerine çıktı. "Sizi seviyorum, Bayan Chapman."

"Ben de sizi seviyorum."

"Bilgin olsun diye söylüyorum... çocuklarımız burada değil." "Öyle mi?" dedi gülerek.

"Sadece istediğin kadar gürültü yapabileceğini bilmeni istiyorum."

Kıkırdadı. "Öyle mi? Bir şey *yapacak* mısın? Gürültü yapmamı ister misin?"

"Aynen öyle," dedi Chappy onun vücudunda aşağı doğru kaymaya başlarken.

Yarın telaşlı bir gün geçireceklerdi. Yavrularını almaları, ailenin yeni üyesini çocuklarla tanıştırmaları, bacağına baktırmak için onu veterinerine götürmeleri ve yeni evine yerleştirmeleri gerekiyordu. Herkesi eğlendirmek ve beslemekle ilgili olağan kaostan bahsetmiyorum bile.

Ancak şimdilik Chappy'nin karısı kendisine aitti ve her saniyenin avantajını sonuna kadar kullanacaktı.

Haziran/Cal

"Kıpırdanmayı bırak," dedi Cal. "Çok güzel görünüyorsun."

"Elimde değil. Gerginim," diye karşılık verdi giydiği güzel elbisenin korsajını çekiştirirken. Giorgio Armani tarafından kendisi için özel olarak dikilmişti ve Cal rüya görmediğinden emin olmak için kendini çimdiklemek zorunda kaldı.

Yanındaki kadın *ona* aitti ve Cal bundan daha fazla gurur duyamazdı. Ona iki güzel çocuk vermişti ve Cal her geçen gün ona daha da aşık oluyordu.

"Gergin olma. Burada ne kadar sevildiğini biliyorsun."

Şu anda başka bir kraliyet düğünü için Liechtenstein'daydılar. Cal artık çocukları olduğu için yılda en az bir kez memleketine dönmeye çalışıyordu ve bir kuzeninin daha evlenmesi harika bir bahaneydi. Memleketini ve akrabalarını görmekten çok, Liechtenstein halkının June'a olan ilgisini görmeyi seviyordu.

Yanlış yapamazdı, Cal bunun hem bir lütuf hem de bir lanet olduğunu biliyordu. Maine'de, kapılarının önünde kamp kurmuş gazeteciler olmadan sakin bir yaşamın tadını çıkaracak kadar şanslıydılar. Çocukları -on yaşındaki Maximilian ve beş yaşına yeni basmış olan Georgina- paparazzilerden uzak, normal bir hayat yaşayabiliyorlardı. Kraliyet soyundan geliyorlardı ama babalarının atalarının ülkesinin siyaseti hakkında endişelenmeleri ya da sürekli fotoğraflanmanın ne demek olduğunu bilmeleri asla gerekmeyecekti.

"Saçım iyi görünüyor mu?" June elini başına götürürken sordu.

Cal, June kuaförün özenle hazırladığı topuza dokunamadan elini yakaladı. June'un avucunu öptü ve elini avucunun içinde tutarak şöyle dedi: "Elbette öyle. Gelini gölgede bırakacaksın, aşkım."

June gözlerini devirdiğinde Cal şaşırmadı. "Her neyse," dedi. "Etrafta bu kadar güzel insan varken kimse beni fark etmeyecek bile."

Yanıliyordu. O kadar yanıliyordu ki komik bile değildi ama Cal sadece gülümsedi. Onu düzeltmekten daha iyisini biliyordu. Birincisi, basın ve izleyicilerin onu görmek için en az gelin, damat ve kraliyet ailesinin geri kalanı kadar heyecanlı olduklarını bilmek *onu* daha da gergin ve utangaç hale getirecekti.

"Hadi, gidelim. Geç kalmak istemeyiz," dedi Cal.

June'u yanına çekti ve onları düğünün yapılacağı kiliseye götürmek için bekleyen Rolls-Royce'a bindiler. Sekiz yıl önce evlendikleri kiliseye. Max iki yaşındaydı ve tüm ekip kraliyet ailesinin özel jetlerinden biriyle Avrupa'ya uçmuştu.

June vurulduktan sonra hastanede yatarken yapılan resmi törenin aksine, Liechtenstein'daki düğün tıpkı bugünkü gibi gösterişli ve resmi bir tören olmuştu ... ama tabii ki June ve arkadaşları törene kendilerine özgü bir damga vurmuşlardı. Cal bunu gülümsemeden hatırlayamıyordu.

Kiliseye yaklaştıklarında trafik yüzünden durmak zorunda kaldılar. Arabalar sıraya girmiş, her biri durup medyaya poz veren konukları dışarı çıkarmak için bekliyordu.

Yaklaşık on dakika sonra June iç çekti. "Bu iş çok uzun sürüyor," diye yakındı.

"Yürümek mi istiyorsun?" Cal karısını dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığı için sordu.

"Evet!" dedi June kocaman bir sırtışla.

Cal öne doğru eğildi ve şoförlerine yolun geri kalanını yürüyeceklerini söyledi ve adam sadece gülümsedi. Prenses Juniper'in "tuhafliklarına" alışkındı.

Cal kenara çekildi, arabadan indi ve June'a elini uzattı. June elini tuttu ve adam onun ayağa kalkmasına yardım etti. June'un topuklu ayakkabıyla yürüyüp ayaklarını incitmesinden endişe etmedi, çünkü June süslü elbisesinin altına bir çift spor ayakkabı giymekte ısrar etmişti.

Cal ne olacağını zaten biliyordu, bu yüzden karısı güvenlik bariyerinin arkasında duran küçük bir kızla konuşmak için durduğunda hiç şaşırmadı. June hiç Almanca bilmiyordu ama bu ne kadın ne de çocuk için bir fark yaratmış gibi görünmüyordu. Gülümseyerek ve el kol hareketleri yaparak konuştular ve June kıza bir öpücük kondurduğunda Cal çocuğun gününü güzelleştirdiğini anladı.

Kiliseye doğru ilerlerken insanları selamlamak için durmaya devam etti. Yürüyüş yolunda sıralanan kalabalığı denek olarak görmüyordu, sadece potansiyel arkadaşlar olarak görüyordu. Bu bazen Cal'ı çıldırtıyordu, çünkü kraliyet ailesinin bir üyesine zarar vermek isteyen herkesin olabileceğini herkesten daha iyi biliyordu, ama karısının vatandaşları selamlamasını bir kasırgayı durduramayacağı kadar çabuk durdurabilirdi.

Bu yüzden geride durdu ve June'u şımarttı. Ve gizliden gizliye onu böyle görmek hoşuna gidiyordu - tam da olduğu gibi, gerçek, nazik ve ayakları yere basan biri. Ülkesinde bu kadar sevilmesinin nedeni buydu.

Kilisenin merdivenlerine vardıklarında June'un saçları biraz yamuktu ve terden sıırıslam olmuştu ama yüzündeki gülümseme gerçektir ve onu oradaki en mükemmel tıraşlı ve makyajlı kadından bile daha güzel kılıyordu.

Ayrıca yanından geçtikleri yabancılar tarafından kendisine verilmiş bir avuç çiçek vardı.

"Eğlenceliydi," diye fısıldadı Cal'ın koluna girerken. Cal ona hayranlıkla gülümsedi ... ve daha sonra fark etti ki

İnternete düşen fotoğrafın çekildiği an tam olarak buydu.

Ama tabii ki o anda tek yapabildiği karısına sevgiyle bakmaktı. Kadın onu öpmek için parmak uçlarına kalktı ama adam eğilip onu karşılamasaydı asla uzanamayacaktı. Normalde böyle bir sevgi gösterisi yapılmazdı ama June protokolü umursamıyordu.

Tam kiliseye girmek üzereyken biri "Prens Max ve Prenses Gina nerede?" diye bağırdı.

Cal iç çekti. Başka herhangi bir soruyu görmezden gelebilirlerdi ama June çocukları hakkında konuşmaktan kendini alamadı. Bir video kameranın yanında duran adama döndü. Adamın bir muhabir olduğu belliydi ama June'un umurunda değildi.

"Bu sefer onları evde bıraktık," dedi özür dileyen bir gülümsemeyle. "Lihtenştayn'ın bu küçük dinsizlerden biraz uzaklaşabileceğini düşündük."

Etraflarındaki herkes güldü. Çocukları çok sevimliydi ama kesinlikle Cal'ın disiplinli diyebileceği türden değillerdi.

"Max ve Gina'yı seviyoruz!" diye İngilizce seslenen bir kadın June'un daha da geniş gülümsemesine neden oldu.

Birkaç kişi daha Almanca bir şeyler söyledi; çocuklarının ne kadar sevimli olduğunu, June ve Cal'in ne kadar iyi ebeveynler olduğunu, çocukların ne kadar arkadaş canlısı olduğunu.

"Bir dahaki sefere," dedi June kameraya küçük bir el sallayarak, sonra Cal'a daha sıkı sarıldı ve kilisenin kapısına doğru yöneldi. Kimsenin onları duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında June fısıldadı, "Max'in asi bir Amerikalı olduğunu ve Gina'nın bir prenesten olabildiğince uzak olduğunu mu söylüyorlardı?"

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedi Cal.

"Haksız da sayılmazlardı," dedi omuz silkerek.

Cal kilisenin avlusundaki seslerin gürültüsünü duyabiliyordu, bu da ona düşünün henüz başlamadığını haber veriyordu.

O ve June geç kalsalardı kimse gözünü kırpmazdı. Kurallara pek uydukları söylenemezdi. Ailesini henüz görmemişti ve geç kaldığı için onu azarlarlardı ama kırklı yaşlarında yetişkin bir adam olduğu için umurunda değildi.

June'u temizlik malzemeleri ve diğer ıvır zıvırların bulunduğu küçük bir dolaba açıldığını bildiği bir kapıya doğru itti. Neyse ki kapı kilitli değildi ve Cal bir elini June'un sırtına koyarak onu içeri girmesi için cesaretlendirdi. Loş tepe lambasını yaktı ve June'a sırtarak sırtını kapıya dayadı.

June gözlerini devirdi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Karımla biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye bilgilendirdi onu. "Dün gece bol bol vakit geçirdin," diye karşılık verdi.

"Evet ama hazırlanmak için sabahın krnde kalkmak zorunda kaldın. Sabah kucaklaşmalarımı alamadım."

"Gina kadar acınası görünüyorsun," dedi gülerek. "Umurunda mı?" diye sordu onu kendine çekerek.

"Hiç de değil," diye ona güvence verdi.

Cal kollarındaki kadına baktı ve onu kendisini sevmeye nasıl ikna ettiğini merak etti. Sadece bu da değil, ona iki ocuk vermişti ve hâlâ evlilik yeminlerini ettikleri günkü kadar aşık görünüyordu.

"Ne? Çok ciddi görünüyorsun," dedi kaşlarını çatarak.

"Seni kaybedebilirdim."

June başını salladı. "Kaybetmedin."

"Sen o yerde yatarken, silah sesleri yüzünden kanlar içindeyken Bilmiyordum."

"Neyi bilmiyordun?" diye fısıldadı.

"Hayatta kalacak kadar güçlü olmasaydın ne kadar *ok* şey kaybedeceğimi. Seni. Çocuklarımızı. lkem de seni en az benim kadar seviyor ve bu beni korkutuyor. Ve o kulübede bensiz Max varken, havaya uabilirdi.

. . pek çok şey ters gidebilirdi."

June onun göğsünü okşadı. "Ama olmadı. Ben buradayım. Sen de buradasın. Max ve Gina burada. Biz iyiyiz."

Cal derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Evet, iyiyiz." "Dışarıda kaynaşmamız gerekmiyor mu? Hobnobbing with Kral ve kraliçeyle mi? Ailenle mi konuşuyorsun?" diye sordu.

"Muhtemelen." Ama Cal hareket etmedi.

"Yani?"

"Daha iyi bir fikrim var," dedi ona... sonra elbisesini toplamaya başladı.

"Cal! Hayır, hayır! Beni kırıştırma!" June küçük bir kahkaha atarak itiraz etti.

"Kırıştırmayacağım," diyerek dizlerinin üzerine çöktü ve eteğini başının üzerine kaldırdı.

June'un protestosu kilometrelerce uzunluktaki kumaş tarafından bastırılmıştı ve eteğin altı karanlıktı ama Cal karısının vücudunu çok iyi tanıyordu ve ışığa ihtiyacı yoktu. Parmağı külotunun eteklerine gitti ve yavaşça kalçalarının üzerinden çekti.

Ellerinin omuzlarını kavradığını hissetti ve eğilmeden önce gülümsedi. Bir an durup içine çekti, kadının kokusuna asla doyamıyordu. Onun için ne kadar tahrik olmuştu. On yıl ve iki çocuktan sonra bile onu hâlâ ıslatabiliyordu ve bu da kendisini bir süper kahraman gibi hissetmesine neden oluyordu.

Onu boşaltmak uzun sürmedi. Her zamanki gibi hazır ve nazırdı. Kollarında titrerken onu tuttu ve iç çamaşırını pişmanlıkla yerine çekmeden önce onu yalayarak temizlemek için elinden geleni yaptı. Sonra yeniden ortaya çıkmadan ve dizlerinin üzerindeki yerinden ona gülümsemeden önce malzemenin içinden çıkmak için mücadele etti.

Kadın hemen kahkahayı patlattı. "Aman Tanrım, Cal, bu halde dışarı çıkmaya imkân yok! Saçların tamamen dağılmış, dudakların şişmiş ve biraz ..." Kıpırmızı kızarıırken bile eli onun yanağına değdi.

Kadının sularını yanaklarında hissedebiliyordu. Onun üzerine gittiğinde her zaman kendini biraz kaptırırdı.

Onun kokusuyla yıkanmak. Hiç düşünmeden yanağını omzuna silmek için başını çevirdi.

"Hayır! Yapma-! Lanet olsun, Cal. Şimdi de smokinini lekeledin."

Cal'ın umurunda değildi. Ayağa kalktı ve başını eğerken bile karısını kollarının arasına aldı. Onu öptü. Uzun ve sert. Onu bu dolaptan çıkarıp kraliyet sarayındaki yataklarına geri götürmekten başka bir şey istemiyordu. Ama görevini yapması gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak parmaklarını onun kızarmış yanaklarında gezdirdi. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum... çoğu zaman. Ama dışarı çıktığımızda herkesin bu dolapta ne yaptığımızı tam olarak bileceğini hissediyorum."

"Umurunda mı?" diye sordu başını eğerek. "Çünkü eğer umursuyorsan, önce ben çıkarım, etrafta kimsenin olmadığından emin olurum, sonra da eğer istediğin buysa seni saraya geri götürürüm."

"Ne? Ne? Hayır! Gidemeyiz Cal," diye azarladı. "Bu kabalık olur."

Cal yine umursamadı.

June sinirli bir şekilde onun kollarında kıpırdandı, sonra bir elini kaldırıp başparmağını onun dudaklarına götürdü. "Üzerinde benim rujum var. İyi görünüyor muyum?"

"Çok güzelsin." Öyleydi de. Lekelenmiş makyajı, dramatik topuzundan düşmek üzere olan saçları ve orgazm yüzünden kızarmış göğsünün üst kısmı. Onu daha fazla sevemezdi.

June iç çekti. "Sanırım konu biz olunca insanların kafalarını sallayabilecekleri bir şey daha. Hadi, şu işi bitirelim."

Bu kez elini çekiştirip onu dolaptan çıkaran June oldu. Antrede duran birkaç kişiyi korkuttular ve Cal, June'un yüzünde derinleşen kızarıklığa bakarak sırttı. Ama yıllar içinde arkadaşlarının, çocuklarının ya da kocasının davranışları için mazeret üretmemeyi öğrenmişti. Herkese sadece gülümsedi,

Sonra başını dik tutarak kilisenin girişine doğru ilerledi.

Cal, Prens Redmon'ın ne kadar şanslı bir adam olduğuna dair fısıltılı bir yorum duydu ve o da aynı fikirdiydi. O şanslı bir adamdı. Bir insanın sahip olabileceğinden çok daha şanslıydı.

Marlowe/Bob

"Bu evde neden bu kadar çok pelüş hayvan, saç boncuğu ve bu kadar çok sim var?" Bob, kanepelerinde yatan Marlowe'a doğru ilerlerken homurdandı. Marlowe, Bob'un büyük boy tişörtlerinden birini giymiş, eski bir eşofman altı giymiş ve saçlarını başına toplamıştı. Enginar, istiridye ve Doritos'tan oluşan akşam yemeğini yeni bitirmişlerdi. İlk ikisini kızları evdeyken yiyemedikleri için, üçüncüsünü de öylesine yemişlerdi.

Marlowe gülerek, "Çünkü ısıltılı her şeye bayılan ve baştan aşağı kız çocuğu olan dokuz ve yedi yaşlarında iki kızımız var," dedi.

"Neden Chappy ve Cal gibi önce bir erkek çocuğumuz olmadı ki?"

Marlowe ona, "Bana bakma, çocuklarımızın cinsiyetine senin spermin karar verdi," dedi.

Bunun gibi pek çok konuşma yapmışlardı, bu yüzden onun homurdanmasına o kadar da şaşırmamıştı.

"Biliyorum," diye iç geçirdi.

"Ergen olana kadar bekle. Violet'in makyajı banyoyu kapladığında ve saçları duşu tıkadığında ve Kienna grubundaki arkadaşlarıyla takıldığında ve müzikleriyle mahalleyi salladıklarında."

"Hayatta kalamayacağım," dedi Bob dramatik bir şekilde, Marlowe'un yanındaki kanepeye çökerken.

Marlowe kıkırdarak Bob'un kucağına oturdu ve Bob onun altında kemiksiz bir şekilde otururken kendini Bob'un üzerine bıraktı.

"Yapacaksın," dedi ona. "Ayrıca, sana kızlarımızın ergenlik çağına girmesini aklından çıkaracak bir şey söyleyeceğim."

"Neymiş o?" Bob ellerini karısından uzak tutamayarak sordu. Karısı ona tam oturuyordu ve en sevdiği şeylerden biri de Tayland'da yetkililerden kaçarken yaptığı gibi ona sokulmaktı.

"Ben hamileyim."

Bob onu yanlış duyduğunu düşünerek gözlerini kırıştırdı. Güldü. "Hiç komik değil, Punky."

"Şaka yapmıyorum. Yaklaşık altı haftalık hamileyim, yani henüz erken, ama gelecek yıl bu zamanlar yine dizlerimize kadar kirli bezlere batmış olacağız."

"Vay anasını, sen ciddisin!" Bob ayağa kalktı ve Marlowe'un geriye düşmemesi için onu sıkıca tuttu. "Ne ... nasıl ..."

Kadın güldü. "Nasıl olduğuna gelince, karınla prezervatifsiz sevişirsen ve karın doğurganlık ilaçları kullanıyorsa, olması gereken de bu zaten."

"Biliyorum, ama düşündüm de... çok uzun zaman oldu. Sanırım bunun olmaması gerektiğini düşündüm."

Marlowe omuz silkti. "Ben de öyle. Ama sürpriz! Oldu işte."

Bob karısının çığlığını duymazdan gelerek aniden ayağa kalktı. Onu asla düşürmezdi, yanındayken ona zarar gelmesine asla izin vermezdi. Onu oturma odasındaki dağınıklığın içinden geçirdi, koridorun ortasındaki ayakkabıların yanından geçirdi, merdivenlerden yukarı çıkardı -çeşitli odalara taşınmak üzere birilerini bekleyen ıvır zıvırlar vardı- kızlarının yatak odasının kapısının yanından geçirdi ve doğruca ana odaya götürdü.

Marlowe'u hâlâ sıkı sıkı tutarak yatağa doğru ilerledi, sonra da karısının üzerine düşmesiyle geriye doğru yatağın üzerine yığıldı. Ona bakıp ne kadar rahatlamış ve mutlu olduğunu görünce Bob içinde minnettarlık duygularının kabardığını hissetti.

Kadın doğrulunca Bob'un eli hemen karnına gitti ve yumuşak deriyi okşadı. "Hamile," diye nefes aldı. Hep üç çocuk istemişlerdi ama Kienna doğduktan sonra, ne kadar denerlerse denesinler, Marlowe bir daha hamile kalamamıştı. Her şeyi yapmışlardı. Son çareleri doğurganlık tedavileriydi ve bir yıl boyunca hiçbir şey olmayınca ikisi de bunun son olduğunu düşünmüştü.

Ama şimdi hamileydi. Sonunda.

Bob derin bir nefes aldı ve duygularına yenik düşerek gözlerini kapadı. Kendini kontrol altına aldığı anda gözlerini açtı ve karısını bakışlarında parlayan sevgiyle kendisine bakarken buldu.

Karısının gömleğini çekerken "Off," diye mırıldandı. Bob'un onu görmeye ihtiyacı vardı. Bebeğinin onun derinliklerinde nerede olduğunu görmeliydi. Entelektüel olarak, onun birkaç saat önce mutfak masasında onunla seviştiğinden farklı görünmeyeceğini biliyordu ama her santimini görme ihtiyacından kendini alıkoyamıyordu.

Güldü ve gömleğini çıkarırken onu şımarttı. Bir adım daha ileri gitti ve eşofmanını çıkarmak için yana doğru eğildi. Mutfak macerasından sonra iç çamaşırlarını giymediği belliydi ve Bob ertesi gün kızları eve gelmeden önce nerede olduklarını bulmayı aklına not etti.

Kadın doğduğu günkü gibi çırılçıplak kaldığında Bob'a tekrar sarıldı. On yıl önce yetersiz beslenme yüzünden âdetleri kesilen o çok sıksa kadından çok daha fazla yol kat etmişti. Artık kıvrımlıydı, hamile olduğu için aldığı kiloların bir kısmını korumuştı ve bu onda kesinlikle muhteşem görünüyordu.

Bob'un elleri bacaklarına gitti ve başparmakları bir an için uyluklarının içini okşadıktan sonra kalçalarına, oradan da karnına doğru ilerledi. Oturmadan önce ellerini saygıyla karnının üzerinde gezdirdi. Marlowe'u sırt üstü yatırırken ona destek oldu ve üzerine çıktı.

"Sana ihtiyacım var," diye hırladı.

Marlowe hiç tereddüt etmeden, "Seninim," dedi.

Bob rekor bir sürede soyundu, sikini Marlowe'un vücudunun derinliklerine sokmadan önce Marlowe'un onu almaya hazır olduğundan emin olmak için aklını kullandı.

"Bu seferki erkek olacak, bunu hissedebiliyorum," diye mırıldandı.

Marlowe kollarını okşarken onun altında güldü. "Sanırım bu noktada cinsiyet konusunda bir şey yapmak için çok geç."

"Her neyse," dedi adam karısının içine yavaşça girip çıkmaya başlarken.

Bob, Marlowe'u bir kez daha hamile bıraktığı düşüncesi onu bunaltmakla tehdit ederken, yeterince uzun süre dayanamayacaktı. Onu tekrar hamile görmek için sabırsızlanıyordu. Yuvarlak karnıyla çok güzeldi. Hamileliğiyle ilgili her şeyi seviyordu. Tuhaf aşermelerini, daha da şehvetlenmesini, yuva kurma ihtiyacını... hatta inişli çıkışlı ruh hallerini bile seviyordu. Bir an herkese aşık olurken, bir an sonra histerik bir şekilde ağlıyordu.

"Daha fazla!" diye bağırarak adamın poposunu sıktı ve onu daha sert alması için zorlamaya çalıştı. Daha ona söylemeden önce yine hamile olduğunu anlaması gerekirdi. Son zamanlarda yatakta çok daha zorlayıcıydı, tıpkı Violet'i ve ardından Kienna'yı taşırken olduğu gibi. Dürüst olmak gerekirse, sonuncusunun üzerinden yedi yıl geçmişti ama yine de.

"Seni seviyorum," dedi ona, güzel yüzüne bakarken. "Daha hızlı ve daha sert hareket etseydin seni daha çok severdim," dedi. nefes nefese.

Bob gülerek emredilene yaptı.

Karısını uzun zamandır hatırlayabildiği en büyük boşalmayla doldurduktan sonra Bob sırt üstü döndü ve karısını da yanına aldı. Bu hâlâ onun en sevdiği dinlenme şekliydi, onu yastık olarak kullanıyordu.

Ona karşı kemiksizdi ve adam tembelce sırtını okşadı. Evleri darmadağındı, fazla yiyecek kalmamıştı.

buzdolabındaydı ve markete gitmeleri gerekiyordu, çimlerin biçilmesi gerekiyordu, aylar önce sakladıkları son bebek eşyalarını da vermişlerdi ... ama Bob bunların hiçbirini umursamıyordu. En önemli şey buydu. Karısına sarılmak.

Onun şakağını öptü. "Seni seviyorum."

"Şşşt," diye mırıldandı. "Çok gürültülü."

Bob sırttı ve sustu.

April/JJ

"Bize June Teyze'nin düğün hikayesini tekrar anlatabilir misin? Lütfen, April Teyze? Lütfen?" Atlas dramatik bir şekilde yalvardı.

April kendisine bakan küçük yüzlere bakarak sırttı. Sekiz yeğeninin de aynı anda evde olması çok yorucuydu ama her dakikasını seviyordu... özellikle de hepsi toplandığında evin ne kadar sessiz görüldüğünü.

Yıllar önce yalan söylememişti, asla kendi çocuğu olsun istememişti ama arkadaşlarının dinsiz çocuklarını şımartmaya bayılıyordu.

Çocukların yaşları on ile iki arasında değişiyordu. Küçük Ivy beşiğinde mışıl mışıl uyuyordu ama diğer yedisi yedikleri şekerden ve April Teyze ile Jack Amca'nın evinde olmanın heyecanından dolayı uyanıktı.

June ve Cal'in düğünü için hep birlikte Liechtenstein'a uçtukları günü anlatmakta hiçbir sakınca görmüyordu. Bu onun en sevdiği anılarından biriydi.

"Pekala, ama masal saatinden sonra hepiniz yatıp uyuyacağınıza söz vermelisiniz. Heyecanlı bir gün geçirdik ama yarın anne babanız sizi almaya gelecek ve eğer uyanık kalmanıza izin verdiğim için huysuz ve yorgun olursanız

Sabah üçe kadar burada kalırsanız bir daha asla geri dönemezsiniz," diye uyardı April.

Herkes kıkırdadı. O kadar geç saate kadar ayakta kalma düşüncesi hayal edebilecekleri bir şey değildi. April Teyze ve Jack Amca'yı ziyaret etmelerine izin verilmemesi de öyle.

"Söz veriyoruz!" Atlas heyecanla kalbinin üzerine bir X işareti yaparak, "Söz veriyoruz!" dedi.

"Evet, yapacağız!" Max ekledi.

Violet ciddiyle, "Annem gelemeyeceğimizi söylemeyecek," dedi. "O ve babam yalnız zaman geçirmeyi çok seviyorlar."

"Evet, biz şikayet etmeden öpüşebiliyorlar," dedi Kienna.

Bütün çocuklar anne ve babalarının öpüşme düşüncesi karşısında öğürür gibi sesler çıkardılar.

April kıkırdadı ve Jack'e bakmaktan kendini alamadı. Jack yerde bir pufun üzerinde oturmuş, kucağında Gina'yı tutuyordu. Küçük kız yarı uykulu bir halde Jack'in göğsüne yaslanmış, başparmağını emiyor ve doldurulmuş bir deniz aygırına tutunuyordu. Bu şey iğrençti ama hareket edebilecek yaşa geldiğinden beri onu yanında taşıyordu.

Jack April'a küçük bir gülümseme verdi. O da yorgun görünüyordu ama bu çocukların yanında olmayı hiçbir şeye değişmezlerdi. Ve bunun arkadaşlarına biraz zaman kazandırdığını bilmek de işin cabasıydı.

"Pekâlâ," dedi April. "Bir zamanlar, çok kötü bir üvey kız kardeşi ve üvey annesi olan bir kız varmış. Bütün ev işlerini ona yaptırıyorlar, evden çıkmasına izin vermiyorlar ve ona hiç para vermiyorlarmış. Ama okyanusun ötesindeki bir ülkeden gelen yakışıklı bir prens evi ziyaret etmiş ve kızı görmüş. Kızın kaçmasına yardım etti ve Maine'e geldiler."

"Ve kız vuruldu!" Will heyecanla söyledi.

Çocuklar June ve Cal'in hikâyesini o kadar sık dinlemişlerdi ki, ezbere biliyorlardı.

Max bir üstünlük havasıyla, "Vurulmadı," dedi. "Vurulmuş. Ve sus, hikayeyi mahvediyorsun!"

Will gözlerini devirerek, "Her neyse," dedi.

"Haklısın Will," dedi April ve devam etti. "Kız -adı June'du- iğrenç üvey ailesi için çalışan kötü bir adam tarafından vuruldu."

"Ama ölmedi," dedi Kienna, konuşurken öne doğru eğilerek. Bir ranzanın dibinde oturmuş, dikkatle dinliyordu.

"Hayır, ölmedi," dedi April gülümseyerek. "Yaşadı ve prensle küçük, sessiz bir törenle evlendiler ve sonsuza dek mutlu yaşadılar."

"April Teyze," diye sızlandı Jasper. "Doğru söyle!"

April güldü. "Doğru, pardon. Oğlan ve kız küçük ve sessiz bir törenle evlenmişler ama oğlan bir prens olduğu için ülkesindeki insanlar büyük ve gösterişli bir düğün istemişler. June ve prens ilk çocuklarını doğurduktan sonra-"

"Ben! Bu benim!" Max gururla söyledi.

"Evet," diye onayladı April. "Seni doğurduktan ve daha rahat seyahat edebilecek yaşa geldikten sonra, sen Ivy'nin yaşlarındayken, bir çanta hazırladılar ve en iyi altı arkadaşıyla birlikte süslü bir özel uçağa bindiler ve prensin ülkesinde büyük bir düğün töreni yapmak için okyanusu aştılar.

"Gün geldi ve kız çok güzel bir elbise giydi. Kuyruğu o kadar uzundu ki, yürümesine yardım etmek için dört kişinin tutması gerekiyordu. Prens smokini ve askerlik yaparken kazandığı madalyalarıyla çok resmi görünüyordu. Kilise, prens ve kızın evliliğine tanıklık etmek için dünyanın dört bir yanından gelen insanlarla doluydu."

April odaya baktı ve herkesin bakışlarının kendisine çevrildiğini gördü. Hikâyenin bu bölümünü çok sevmişt; sekiz yıl önceki o geziyle ilgili pek çok harika anıyı geri getirmişti.

"Prens kilisenin önünde durmuş, prensesin koridorda yürümesini bekliyordu. Smokini

Hiç kırıksıklığı yoktu, saçları mükemmeldi ve kıza dönüşen prensesin şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Prens onı doğru yürümeye başlamıştı ki birden arkasından bir çığlık duyuldu!

"Herkes nefes nefese kalmış, birinin prensese ya da prene, hatta belki de kral ve kraliçeye zarar vereceğinden korkmuş! Ama bunun yerine, prensesin arkasından küçük bir çocuk belirdi. Tamamen çıplaktı ve histerik bir şekilde ağlıyordu. "Baba!" diye bağırdı ve koridordan aşağı, prene doğru yürümeye başladı.

"Üzerinde hiçbir giysi olmaması ya da yüzlerce insanın ona bakıyor olması umurunda değildi. Tek istediğı babasıydı. Prens diz çöküp kollarını uzattı ve küçük çocuk çıplak ve nedense sırlıydı - prens onu kucağına alana kadar bunu fark etmemişti - doğruca kollarına atıldı.

"İlk başta, izleyen herkes ne yapacağından emin değildi. Oda o kadar sessizdi ki, iğne atsan yere düşmezdi. Prens bile koridorun sonunda donup kalmıştı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve herkes onun utandığını görebiliyordu.

"Sonra başka bir küçük ses bir şeyler bağırdı ve *başka bir* küçük beden prensesin yanından iterek geçti. Bu ikinci bir küçük çocuktı. O da çıplaktı. Ve ağlıyordu. Bir an etrafına bakındı, sonra koridordan aşağı, tüm koltukların ön sırasında duran annesine doğru koştu."

"İslanmıştık çünkü sıcaktık ve kilise havasızdı ve o süslü fıskiyeedeki suda oynamak için kıyafetlerimizi çıkardık. Sonra bakıcı bize giysilerimizi giydirmeye çalıştığında kaçtık çünkü çok korkutucuydu," diye açıkladı Max yaptıklarını savunarak.

"Bu doğru. Korktun çünkü bebek bakıcılığı yapan çok *nazik* hanımefendi biraz korkmuştu," dedi April küçük bir gülümsemeyle.

Max Atlas'a döndü ve ona beşlik çaktı. Çocuklar bu hikayeyi *sevdi*ler. Yaptıklarından utanmadılar.

tüm konukların önünde çıplak koşarak bir kraliyet düğününü yarıda kesti. April büyüdülerinde umursayacaklarını hissediyordu ama şimdilik hikâyenin böylesine büyük bir parçası olmak hoşlarına gidiyordu.

"Devam edin!" Jasper sabırsızca konuştu.

"Doğru, özür dilerim," diye özür diledi April sırtarak. "Dediğim gibi, herkes şokta olduğu için tüm kilise tamamen sessizdi. İki oğlan hâlâ ağlıyordu ve kaosu daha da arttırmak için, prensesin arkadaşlarından birinin kollarında tuttuğu, yine ön sırada oturan küçük bir kız, *oğlanların* ağladığını duyduğu için ağlamaya başladı.

"Güzel elbiseli kız tüm düğünü mahvettiğini düşünerek paniğe kapıldı. Düğüne katılan herkes ve prensin ülkesinde yaşayan tüm insanlar ondan nefret edecekti. Ama sonra ... biri kıkırdadı. Boğuktu ama bir kıkırdama olduğu belliydi. Sonra bir başkası daha katıldı. Kısa süre sonra kıkırdamalar kahkahaya dönüştü. Ön sıralarda, June'un en iyi arkadaşlarının durduğu yerde başladı. Ve ses yayıldı. Ne olduğunu anlayamadan kilisedeki herkes gülmeye başladı.

"Ve prens, ülke tarihinde daha önce hiçbir prensin yapmadığı bir şey yaptı. Kilisenin önündeki platformdan indi ve koridorda kıza doğru yürüdü. Kıza ulaştığında eğildi ve ona bir öpücük verdi. Şimdiye kadar tertemiz olan smokini, kucağındaki çocuk yüzünden nemlenmişti. Saçları küçük parmaklar tarafından karıştırılmıştı. Ama umurunda değil gibiydi. Prensesi de öyle.

"Onu elinden tuttu ve koridor boyunca ön tarafa kadar götürdü. Küçük çocuğu arkadaşlarından birine vermek için ilk sırada durdu ama oğlu reddetti. Sadece bu da değil, diğer çıplak küçük çocuk da kollarını kaldırarak onlara katılmak istedi.

"Prens elindeki çiçek buketini arkadaşlarından birine verdi ve ikinci küçük çocuğu kucağına aldı. Çocuk hemen ağlamayı bıraktı ve başını prensesin üzerine koydu.

omuz. Prensın  lkesi yeni prensese işte böyle aşık oldu. Evlilik töreni devam etti, prens ve prenses çıplak küçük erkek çocuklarını kucaklarına aldılar ve hayatlarının sonuna kadar birbirlerini seveceklerine söz verdiler."

April bu anıya gülümsedi. D   n geleneksel olmaktan çok uzaktı ve June Lihtenştayn'dan kovulup bir daha geri davet edilmeyece inden korkarken, tam tersi olmuştu. Halk June'un bu kadar sakın ve nazik olmasına bayılmıştı ve d   n fotoğrafları her yıl yild n mlerinde hâlâ elden ele dolaşıyordu.

Törenden sonraki balo çok e lenceliydi. Tanıştıkları insanlar dost canlısı ve misafirperverdi ve June'un d   nden önceki tüm korkuları sona ermişti. Carlise, Marlowe, June ve April bir noktada bir araya gelip güvende, mutlu ve sağlıklı bir şekilde birlikte olmanın tadını çıkaracak zaman bulmuşlardı ve bir fotoğrafçı da o anı yakalamıştı.

Resim şu anda  er eveleenmiş olarak alt kattaki duvarda asılı duruyordu. Kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamış bir şekilde daire şeklinde durdukları için hiçbirinin yüzü net olarak görünmüyordu ama bu April'in en sevdiği fotoğraflardan biriydi... belki de Jack'le evlendikleri gün çektirdikleri hariç. April'in gözü morarmış ve yana ında bir çürük vardı, Jack ise neredeyse kötü görünüyordu çünkü April ve diğerlerinin kaçırılıp neredeyse havaya u uruldu u gerçeğine hâlâ çok kızgındı. Ama April ona baktığında gördüğü tek şey sevgiydi.

"Pekâlâ, hikâye zamanı sona erdi. Hepinizin uyuma vakti geldi," diye ilan etti ayağa kalkarken.

Tüm çocuklardan iniltiler ve homurdanmalar geldi, ama yataklarına yöneldiler - eğer zaten yataklarında de illerse. Jack ve April odanın içinde dolaşarak iyi geceler öpücükleri da ıttılar ve herkesi yatırdılar.

Kendi odalarına yöneldiklerinde April çok yorulmuştu.

"Yorgun musun?" Jack kolunu kızın beline dolayıp onu kendi tarafına çekerken sordu.

"Bu bir yetersiz. Sen düşünmek onlar Gece boyunca uyuyabilir misin?"

"Hayatta olmaz," dedi Jack küçük bir kahkaha atarak.

"Sence yatağımızda kaç kişi olacak?" "Kesinlikle Gina. Belki Will.

Ivy muhtemelen uyanacak

ve diğer herkesi de ayağa kaldır. Sabahın üçünde doğaçlama bir çay partisi verebiliriz."

April inledi. Odalarına vardıklarında Jack kapıyı açık bırakmaya dikkat etti, böylece gecenin bir yarısı uyanıp April teyzeleri ve Jack amcalarının yatağına girmek isteyen çocuklar hoş karşılanacaklarını biliyorlardı. April'i büyük boy yataklarına götürdü ve durdukları yerde onu kendine doğru çekti.

April hemen ona sokuldu ve başını Jack'in omzuna yasladı.

Jack bir süre sonra, "Bu hafta sonu harika geçti," dedi.

April başını salladı. "Yorucu ama harikaydı," diye onayladı. Başını kaldırarak kocasına baktı. "Sakıncası yok değil mi?"

"Tam olarak ne sorduğundan emin değilim ama cevabım hayır. Her zaman hayır. Eğer yaptığımız işten keyif alıyorsan, o zaman hayır, sakıncası yok."

April onun kollarında erimek istiyordu. Bu adam onun her şeyiydi. Mükemmel değildi. Hâlâ fazlasıyla korumacıydı ama canını dişine takarak çalışıyor, ona kendisini dünyanın en önemli kadını gibi hissettiriyor ve geçen her gün April'i daha çok seviyordu... tıpkı April'in onu sevdiği gibi.

"Bütün çocukları aynı anda doğurmanın senin için bir sakıncası olup olmadığını soruyordum," diye açıkladı.

"Asla olmaz. Çılgınca, korkutucu ve onlar gittikten sonra bir hafta uyuyacağız ama hepsi gerçekten iyi çocuklar. Ve arkadaşlarımızın birkaç günlüğüne de olsa rahatladığını bilmek iyi hissettiriyor."

"Evet," diye onayladı April.

"Ve ... onları geri vereceğiz, böylece onlar gittikten sonra karım ve yatağımız bana kalacak."

April buna bir kahkaha attı. Sonra ciddileşti. "Jack?"

"Evet, tatlım?" "Seni

seviyorum."

"Biliyorum."

Onun göğsüne hafifçe vurdu.

Jack sırttı. "Ben de seni seviyorum," diye yineledi. "Bu berbat oduncuya ikinci bir şans verdiğin için teşekkür ederim."

"*Benim adam*," diye ısrar etti April.

"Seninki," diye onayladı Jack, sonra başını eğip onu öptü.

Sevecen jest hızla ısındı. Jack geri çekildiğinde April itiraz edercesine inledi.

"Sonra," diye söz verdi Jack. "Son dinsizi de alır almaz odamıza döneceğiz... Sen soyunup yorganın altına gireceksin. Ben de sana katılacağım ve seni kollarıma alacağım ... ve sekiz saat boyunca uyuyacağız."

April bir kahkaha patlattı. Haksız da sayılmazdı.

"*0 zaman* karıma onu ne kadar sevdiğimi ve ona ne kadar taptığımı göstereceğim. Çocuklara karşı sabrın hiç bitmiyor ve onlara karşı bu kadar iyi olmana bayılıyorum. Senden daha iyi bir teyze bulamazlar."

"Bu sözünü tutmanı sağlayacağım," diye tehdit etti April. "Kocama ne kadar harika biri olduğunu ve parka gittiğimizde hepsi sekiz farklı yöne koşarken soğukkanlılığını kaybetmediğin için seninle ne kadar gurur duyduğumu göstermek istiyorum."

Jack ürperdi. "Tanrım, bu korkunçtu. Hepsine aynı anda göz kulak olamadım. İçlerinden biri kapılabilirdi ve ben bunu göremeyebilirdim. Bunu bir daha asla yapmayalım. Ya da eğer bulursak, hepsinde Tex'in bize gönderdiği izleyiciler var."

Meşhur Tex, kadınlar kaçırıldıktan sonra adamlara takip cihazı göndermiş ve yeni bir tane hediye etmişti

doğan her çocukla birlikte.

April ona gülümsedi. "İyiydiler. Hiçbir noktada kimse bizden üç metreden fazla uzaklaşmadı. Ve her zaman kendilerine atanan arkadaşlarıyla birlikte kalmaları gerektiğini biliyorlar."

Çocuklara güvende kalmak ve dünyadaki tehlikeler hakkında ellerinden gelen her şeyi öğretmişlerdi - onları ölümüne korkutmadan. Dışarıdayken, ne olursa olsun, herkesin her zaman yanında kalması gereken bir arkadaşı vardı. Şimdiye kadar sistem işe yaramıştı.

April eğilip Jack'i öptü ve elini yorgun bir ifadeyle yüzünde gezdirdi.

"Haydi, yatmak için hazırlan," dedi Jack, onu fiziksel olarak banyoya doğru çevirerek.

April başıyla onayladı. Hâlâ yatarken giydiği büyük boy tişörtünü kaptığı gibi banyoya girdi.

Otuz dakika sonra, JJ hafifçe horlayan karısını kucağına almış, tavana bakıp şükreliyordu. O da en az April kadar yorgundu ama uyuyamıyordu. Rahatlamaya çalışırken evin çıkardığı sesleri dinledi. Sıra dışı hiçbir şey yoktu. April'la birlikte dört ranza ve bir beşikle büyük bir yatak odasına dönüştürdükleri çatı katındaki sekiz değerli ruh güvendeydi.

Arkadaşlarının çocuklarına hayrandı. Komik, nazik, alaycı ve zekiydiler ve JJ'in onlara duyduğu sevgi neredeyse karşı konulmazdı. O ve April, onların hayatlarının böylesine büyük bir parçası oldukları için kutsanmışlardı.

Maine'deki hayat gittikçe daha iyi bir hal alıyordu. Jack'in Kerestecisi geliyordu. Kurdukları ip parkuru ilk günden itibaren büyük ilgi görmüştü. Yıl boyunca turistlerle ve yerel halkla, ve organizasyonlarla ve

Çalışanlarıyla güven inşa edici ve kaynaştırıcı geziler yapmak isteyen işletmeler.

Appalachian Trail'de gruplara liderlik etmeyi azaltmışlardı. Aileleri, Jack's Lumber ve hepsinin yardım ettiği ip parkuru arasında, gün içinde yeterli saat yoktu.

Ancak kimsenin feda etmek istemediği bir şey vardı ki o da arkadaşlarla geçirilen zamandı. Piknikler, kız kıza geceler, erkek erkeğe geceler, sinema geceleri ve evlerinden birinde çocuklar oynarken ziyaret ettikleri yarı sessiz akşamların sayısı çok fazlaydı.

JJ, Chappy, Cal ve Bob'a yıllar önce geleceklerini belirlemek için bir şans oyunu oynadıkları zamanki kadar yakındı. Şu anda bulundukları yerde olacaklarını kim tahmin edebilirdi ki? O tahmin etmezdi.

April uykusunda kıpırdandı ve bunu yaparken JJ'i daha sıkı kavradı.

JJ iç çekti. *İşte bu.* April'ı işe aldıktan sonra onca yıl boyunca özlemini çektiği ama peşinden koşamayacak kadar korkak olduğu şey buydu. Ve şimdi onun gitmesine asla izin vermeyecekti. Çocuklar büyüyecek ve kendi hayatlarına devam edeceklerdi ama o hâlâ April'ın yanında olacaktı. Onu elinden geldiğince çok sevecekti. Onu şiddetle sevmekten başka bir yol bilmiyordu. Hâlâ ara sıra kaçırıldığına dair kâbuslar görüyordu ama zaman geçtikçe bu kâbuslar önemli ölçüde azalmıştı.

Bir ses Jack'in dikkatini çekti ve başını kaldırıp kapıya doğru baktı. Altı yaşındaki Will orada duruyordu ve emin görünmüyordu.

"İyi misin?" JJ yumuşak bir sesle sordu. Will başını salladı.

"Uyuyamıyorum."

"Gel buraya dostum," dedi elini uzatarak.

Will hızla odayı geçti ve yatağa sürünerek uzandı. JJ'in diğer yanına sokuldu ve iç çekti. Bir iki dakika geçtikten sonra küçük bir yumruk kaldırdı ve "Üç kadar sayacağım" dedi.

JJ sırtıttı ve April'in sırtına doladığı elinin parmaklarını yumruk yaptı, April ona yaslanmıştı. "Bir, iki, üç," dedi ve elini bir kâğıt parçasını işaret edecek şekilde düzleştirdi.

Will'in işaret ve orta parmakları makas şeklinde açılmıştı.

"Ben kazandım!" dedi küçük çocuk mutlulukla.

JJ gülümsemesini engelleyemedi. "Demek kazandın. İyi iş çıkardın."

Yıllar boyunca tüm yeğenlerine taş kâğıt makas oynamayı öğretmişti. Bu oyunu kelimenin tam anlamıyla saatlerce oynayabilirlerdi. Sevimli olduğu kadar sinir bozucuydu da. Neyse ki Will tek rauntla yetinmiş görünüyordu çünkü başını Jack'in omzuna koydu ve hemen derin bir uykuya daldı.

April'la konuştukları gibi, JJ sabah olduğunda yataklarında birkaç küçük beden daha olacağını, her köşeyi kaplayacaklarını hissediyordu. Ama buna aldırmıyordu ve April'in da aldırmadığını biliyordu. Çok yakında evlerine ve yataklarına kavuşacaklardı ve biraz boş gibi görünse de rahatlayacaklardı. Amca olmanın en güzel yanı çocukları ailelerine geri verebilmektir. Ama onlarla geçirdiği zamanı hiçbir şeye değişmezdi.

"Jack?" April mırıldandı.

"Evet?" diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

JJ gözlerini kapadı ve karısının sözlerinin ruhuna işlemesine izin verdi. Evet, kutsanmıştı. Yaşadığı hayattan, aldığı risklerden, karşılaştığı tehlikelerden sonra, sahip olduğu her şey için şükreliyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi karısının başının üstünü öperek.

Etrafındaki seslere bir kez daha dikkatle odaklandı, her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olduktan sonra kendini tamamen gevşemeye bıraktı ... sonra gözlerini kapadı ve uyudu.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2015 A&C Fotoğrafçılık

Susan Stoker, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'in en çok satan yazarlarından biri olup Badge of Honor (Şeref Rozeti) adlı bir serisi bulunmaktadır: Teksas Kahramanları, SEAL of Protection ve Delta Force Heroes. Emekli bir ABD Ordusu astsubayıyla evli olan Stoker, Missouri, California ve Colorado'dan Teksas ve Tennessee'ye kadar ülkenin dört bir yanında yaşamış ve şu anda Maine'in vahşi doğasında yaşamaktadır. Sonsuza dek mutluluğa inanan Stoker, romantizmin aşka dönüştüğü romanlar yazmaktan hoşlanıyor. Yazar ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.stokeraces.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilir veya www.facebook.com/authorsusanstoker adresindeki Facebook sayfasında bulabilirsiniz.

Susan ile Çevrimiçi Bağlantı Kurun

SUSAN'IN FACEBOOK PROFİLİ VE SAYFASI

www.facebook.com/authorsstoker

www.facebook.com/authorsusanstoker

SUSAN'I INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

www.instagram.com/authorsusanstoker

SUSAN'IN KİTAPLARINI GOODREADS'TE BUL

www.goodreads.com/susanstoker

E-POSTA

susan@stokeraces.com

WEB SİTESİ

www.stokeraces.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

